STEPHEN KING
Richard Bachman

MARŞUL CEL LUNG
(THE LONG WALK, 1979)

DE CE AM FOST BACHMAN?
de Stephen King

1

Între anii 1977-1984 am publicat cinci romane sub pseudonimul Richard Bachman. Ele erau: *Rage* (1977), *The Long Walk* (1979) ["Marşul cel lung", n.t], *Roadwork* (1981), *The Running Man* (1982) şi *Thinner* (1984). În cele din urmă, s-a făcut legătura între mine şi Bachman din două motive: întâi, fiindcă primele patru cărţi — toate patru romane originale — erau dedicate unor persoane a căror conexiune cu viaţa mea putea fi dovedită; în al doilea rând, pentru că numele meu apărea pe formularele de copyright ale unuia dintre ele. Acum, oamenii mă întreabă de ce am făcut-o, iar eu nu prea am răspunsuri grozav de mulţumitoare. Bine că n-am omorât pe cineva, nu?

2

Pot face câteva sugestii şi nimic mai mult. Singurul lucru important pe care l-am făcut cu un temei raţional în viaţa mea a fost s-o cer în căsătorie pe Tabitha Spruce, studenta căreia îi făceam curte. Temeiul consta în aceea că eram profund îndrăgostit de ea. Poanta e că iubirea în sine este o trăire iraţională şi imposibil de definit.

Uneori, ceva din mine spune, pur şi simplu: "Fă asta!" sau "Nu fă aia!". Dau ascultare aproape de fiecare dată acelei voci, iar dacă o ignor, de cele mai multe ori regret amarnic. Vreau să spun doar că abordez viaţa în stilul celui care-şi urmează intuiţiile. Soţia mea mă acuză de faptul că sunt o Fecioară imposibil de năzuroasă; bănuiesc că în anumite privinţe aşa e — de obicei ştiu, de pildă, la orice oră, câte piese dintr-un puzzle de cinci sute de bucăţi am potrivit deja la locul lor — dar niciodată planurile mele n-au fost mai vaste decât lucrurile pe care le-am făcut cu adevărat, chestiune valabilă şi pentru cărţile pe care le-am scris. Niciodată nu mă aşez să scriu pagina întâi având mai mult de o idee foarte vagă despre cum va ieşi treaba în final.

Într-o zi, mi-a trecut prin minte că ar trebui să public *Getting It On* — roman pe care Doubleday *aproape* că l-a publicat cu doi ani înainte de *Carrie* — sub pseudonim. Părea o idee bună, aşa că i-am dat curs.

După cum ziceam, bine că n-am omorât pe nimeni!

3

În 1968 sau 1969, Paul McCartney a spus într-un interviu ceva surprinzător, oarecum melancolic: că Beatles-ii discutaseră ideea de a porni la drum ca formaţie de local, numită "Randy and the Rockets". Spunea că ar purta pelerine şi măşti de hochei, à *la Count Five,* astfel încât să

nu-i recunoască nimeni, şi că ar trage o distracţie straşnică, la fel ca pe vremuri.

Când reporterul i-a sugerat că ar fi recunoscuţi după voce, Paul a părut surprins la început... apoi puţin îngrozit.

4

Cub Koda, probabil cel mai mare cântăreţ de house-rock din America, mi-a relatat odată o istorioară despre Elvis Presley; cum zicea şi el, dacă nu e adevărată, ar trebui să fie. Mi-a povestit că Elvis a spus într-un interviu ceva de genul următor: Eram ca o vacă într-un ţarc, laolaltă cu o mulţime de alte vaci, doar că, nu ştiu cum, am ieşit de-acolo. Au venit, m-au luat şi m-au pus în alt ţarc, mai mare, pe care-l aveam doar pentru mine. M-am uitat în jur şi am văzut că gardul e atât de înalt încât n-o să pot ieşi niciodată. Aşa că am spus: "Bine, fie, am să pasc!".

5

Înainte de *Carrie* am scris cinci romane. Două dintre ele erau proaste, unul — anodin, iar celelalte două, după părerea mea, chiar bunicele. E vorba de *Getting It On* (publicat sub titlul *Rage)* şi *The Long Walk.* Am început să scriu *Getting It On* în 1966, la vremea aceea fiind în ultimul an de liceu. Am descoperit manuscrisul, grozav de mucegăit, într-o cutie veche din pivniţa casei în care am crescut; redescoperirea a avut loc în 1970, iar în 1971 am terminat romanul. *The Long Walk* a fost scris între toamna anului 1966 şi primăvara anului 1967, pe atunci fiind în primul an de facultate.

Am trimis *The Walk* la concursul pentru romancieri debutanţi al editurii Bennett Cerf/Random House în toamna lui 1967 şi mi-a fost respins prompt, cu un răspuns standard... nici un comentariu, de nici fel. Îndurerat şi deprimat, convins că e într-adevăr o carte de-a dreptul oribilă, am alungat-o în faimoasa LADĂ pe care o poartă după ei toţi romancierii, fie ei publicaţi sau în devenire. După aceea, n-am mai prezentat-o vreunei edituri pentru publicare, până când Elaine Geiger, de la New American Library, m-a întrebat daca "Dicky" (aşa-i spuneam noi) mai pregăteşte ceva după *Rage.* E drept că *The Long Walk* intrase în LADĂ, dar, cum spune Bob Dylan în "Tangled Up in Blue", nu mi-a ieşit din minte nici o clipă.

Nici una dintre cărţile pe care le-am scris nu mi-a ieşit vreodată din minte, nici măcar cele cu adevărat proaste.

6

Cifrele au devenit extrem de mari. Face şi asta parte din joc. Uneori mă simt ca şi cum aş fi plantat un pachet modest de cuvinte, din care au crescut nişte vrejuri fermecate de fasole... sau o grădină rebelă de cărţi (PESTE PATRUZECI DE MILIOANE DE CĂRŢI SEMNATE KING TIPĂRITE!!!, cum îi place editorului meu să trâmbiţeze). Sau, altfel spus, mă simt ca Mickey Mouse in *Fantasia.* Am ştiut destule ca să pornesc măturile, dar după ce au început să circule, lucrurile s-au schimbat pentru totdeauna.

Protestez? Nu. Sau, dacă da, sunt proteste foarte blânde. Am încercat din răsputeri să urmez celălalt sfat al lui Dylan şi să cânt, în lanţurile mele, precum marea. Adică aş putea să mă fac ghem în colţul îndureratului şi să mă smiorcăi cât de greu e să fii Stephen King, dar, cumva, nu cred că acei oameni care a) sunt şomeri sau b) muncesc de le

pârâie oasele, săptămână de săptămână, doar ca să-şi achite rata la casă şi să-şi acopere deficitul de pe cartea de credit au să mă compătimească prea tare. Nici nu m-aş aştepta s-o facă. Am rămas căsătorit cu aceeaşi femeie pe care am ales-o cu ani în urmă, am copii sănătoşi şi inteligenţi, iar eu sunt bine plătit pentru o activitate care-mi place. Aşadar, ce motive de protest aş avea?

Nici unul.

Aproape.

7

Pentru Paul McCartney, dacă mă aude: reporterul avea dreptate. V-ar fi recunoscut vocile, dar înainte să apucaţi să deschideţi gura, ar fi recunoscut chitara lui George. Eu am scris cinci cărţi drept "Randy and the Rockets" şi am primit încă de la început scrisori în care eram întrebat dacă sunt Richard Bachman.

Reacţia mea a fost extrem de simplă: am minţit.

8

Cred că am făcut-o ca să mai răcoresc puţin atmosfera, ca să întreprind ceva ca altă persoană, nu ca Stephen King. Cred că toţi romancierii sunt actori învederaţi; m-a amuzat să fiu, o vreme, altcineva — în cazul de faţă, Richard Bachman. Plus că el a avut, într-adevăr, o personalitate şi o istorie de viaţă care să însoţească fotografia falsă de pe coperta cărţii *Thinner* şi soţia inventată (Claudia Inez Bachman), căreia îi este dedicată cartea. Bachman a fost un individ extrem de antipatic, născut în New York; a petrecut patru ani în Paza de Coastă, apoi zece ani în marina comercială. În cele din urmă, s-a stabilit într-o zonă rurală din New Hampshire. Acolo scria noaptea, iar peste zi se ocupa de ferma cu vaci de mărime medie pe care o deţinea. Soţii Bachman au avut un singur copil, un băiat care a murit într-un accident nefericit, la şase ani (a căzut prin capacul unei fântâni şi s-a înecat). Trei ani mai târziu, lui Bachman i s-a descoperit o tumoare aproape de baza craniului; a fost îndepărtată printr-o intervenţie chirurgicală complicată. A murit pe neaşteptate, în februarie 1985, când ziarul local din oraşul meu natal, *Bangor Daily News,* a publicat un articol în care afirma că eu sunt Bachman, poveste pe care am confirmat-o. Uneori mă amuza să fiu Bachman — retragere de mocofan din faţa lumii, à la J.D. Salinger, care n-a acordat niciodată interviuri şi care, în chestionarul pentru autori al New English Library din Londra, a scris "venerarea cocoşilor" în caseta prevăzută pentru religia practicată.

Am fost întrebat de mai multe ori dacă am făcut-o pe considerentul că inund piaţa cu cărţi semnate Stephen King. Răspunsul este că nu. Eu n-am considerat că inund piaţa... dar editorii mei, da. Bachman a constituit un compromis şi pentru ei, şi pentru mine. "Editorii lui Stephen King" erau ca o nevestică frigidă care se lasă dezmierdată doar de două ori pe an, în schimb îşi încurajează bărbăţelul cel veşnic amoros să-şi găsească o fată de ocazie. Bachman reprezenta locul unde mă duceam să găsesc uşurare. Însă asta nu explica absolut deloc de ce am simţit nevoia neostoită să public ceea ce scriu, mai cu seamă că n-am nevoie de banii respectivi.

Repet: Ce bine că n-am omorât pe nimeni!

10

Am fost întrebat de mai multe ori dacă am făcut-o pentru că mă simţeam etichetat iremediabil drept scriitor de *horror.* Răspunsul este că nu. Mă doare-n cot cum mă etichetează oamenii, atâta timp cât dorm liniştit noaptea.

Totuşi, doar ultima dintre cărţile semnate Bachman este poveste *horror* de la un capăt la celălalt şi n-am putut ignora nici o clipă lucrul ăsta. Aş fi putut extrem de uşor să scriu altceva decât *horror* ca Stephen King, dar a răspunde la întrebarea de ce am făcut-o ar fi fost o pacoste. Când am scris ficţiune obişnuită ca Richard Bachman, nimeni n-a pus întrebări. De fapt — ha-ha! — prea puţini au citit cărţile!

Iar asta ne duce la ceea ce ar putea fi... mă rog, nu chiar motivul principal care a determinat vocea aceea să vorbească, dar lucrul cel mai înrudit cu el.

11

Cauţi vieţii tale o noimă. Cred că fiecare caută, şi din găsirea logicii face parte încercarea de a găsi motive... sau constante... lucruri care nu fluctuează.

Toţi le caută, dar poate că oamenii cu o viaţă extraordinar de norocoasă sau de ghinionistă, mai mult decât ceilalţi. O parte din tine vrea să creadă — sau trebuie cel puţin să speculeze — că ai fost plesnit cu nuiaua cancerului pentru că eşti unul dintre personajele negative (sau dintre cele pozitive, dacă crezi în Legea lui Durocher). O parte din tine vrea să creadă că precis ai fost un om din cale-afară de muncitor sau un adevărat prinţ sau poate chiar unul din Mulţimea Sfântă, dacă ajungi s-o duci ca-n rai într-o lume în care oamenii mor de foame, se împuşcă, se consumă, vagabondează, se droghează, se deziluzionează.

Dar mai e şi partea din tine care spune că totul e loterie, un joc-spectacol real, nu prea diferit de "Roata norocului" sau de "Preţul corect" (din întâmplare, două dintre cărţile Bachman au drept subiect competiţiile de tip joc-spectacol). Dintr-un motiv sau altul, e deprimant să crezi ca totul — sau o mare parte — a fost pură întâmplare. Aşa că poate încerci să afli dacă mai reuşeşti o dată.

Sau, în cazul meu, dacă Bachman mai reuşeşte o dată.

12

Întrebarea rămâne fără răspuns. Primele patru cărţi ale lui Richard Bachman nu s-au vândut deloc bine, unul dintre motive fiind poate acela că au fost publicate fără fanfară.

În fiecare lună, editurile specializate în romane publică trei tipuri de cărţi: "lideri", care beneficiază de multă reclamă, sunt prezentate în "coşuri de gunoi" (denumirea comercială a panourilor ochioase de prezentare pe care le poţi vedea în librăria locală) şi, de obicei, au coperte elegante, în relief sau cu alte caracteristici speciale; apoi "sublideri", care au parte de mai puţină reclamă, e mai puţin probabil să capete "coş de gunoi" şi în privinţa cărora nu există aşteptarea de a se vinde în milioane de exemplare (două sute de mii de exemplare vândute ar fi un succes al dracu' de mare pentru un sublider); şi cărţi pur şi simplu. Această a treia categorie constituie echivalentul, în lumea editării de romane, a războiului de tranşee sau... a cărnii de tun. "Cărţile pur şi simplu" (îmi mai vine în minte un singur alt termen, subsublideri, dar e deprimant de-a binelea!) au parte rareori de un al doilea tiraj, cu copertă cartonată; în general, sunt trecute pe lista ultimei pagini a

cataloagelor editoriale şi se înscriu în categoria romanelor de gen (gotice, romanţioase, western şi aşa mai departe) sau a romanelor în serie, cum ar fi "Supravieţuitorii", "Mercenarii", "Aventurile sexuale ale dovleacului amoros" ... mă rog, aţi înţeles despre ce e vorba. Din când în când, găseşti *romane* autentice îngropate adânc în acest strat al solului; cazul cărţilor Bachman nu este singurul în care au apărut astfel de romane, opera unor scriitori binecunoscuţi, care au trimis mesaje lumii de sub un camuflaj consistent. Donald Westlake a publicat romane sub numele Tucker Coe şi Richard Stark; Evan Hunter, sub numele Ed McBain; Gore Vidal, sub numele Edgar Box. Mai recent, Gordon Lish a publicat sub pseudomin un roman excelent, straniu, intitulat *The Stone Boy.*

Romanele Bachman au fost "cărţi pur şi simplu", menite să umple standurile americane de prin magazine universale şi din staţiile de autobuz. Asta, la cererea mea: voiam ca Bachman să stea în umbră. Aşa că, într-un fel, bietul flăcău a fost nevoit să joace cu zaruri măsluite încă de la început.

Şi totuşi, încetul cu încetul, Bachman a ajuns să-şi câştige adepţi. Ultima lui carte, *Thinner,* s-a vândut în circa douăzeci şi opt de mii de exemplare, în ediţie cu copertă cartonată, înainte ca un librar-scriitor din Wa-shington, pe nume Steve Brown, să intre la bănuieli, să meargă la Biblioteca Congresului şi să descopere numele meu pe unul dintre formularele de copyright ale lui Bachman. Douăzeci şi opt de mii de exemplare nu e mult — în nici un caz nu intră pe teritoriul best-seller-urilor —, dar înseamnă cu patru mii mai multe exemplare vândute decât cartea mea, *Night Shift,* în 1978. Avusesem intenţia ca Bachman să publice, după *Thinner,* un roman sinistru de suspans intitulat *Misery,* şi cred că acela l-ar fi dus pe "Dicky" pe lista best-seller-urilor. Dar n-o să ştim niciodată cum ar fi fost, nu? Richard Bachman, care a supravieţuit tumorii cerebrale, a su-combat în final ca urmare a unei boli mult mai rare: cancerul pseudonimului. Şi a murit fără ca acea întrebare — strădania proprie te duce în vârf sau e doar loterie? — să-şi fi găsit răspuns.

Dar s-ar putea ca faptul că *Thinner* s-a vândut în douăzeci şi opt de mii de exemplare, când Bachman îi era autor, şi două *sute* optzeci de mii de exemplare, când autorul a devenit *Stephen King* să-ţi spună ceva, nu?

13

Ideea pseudonimului literar are ceva stigmatizant. În trecut, lucrurile nu stăteau astfel; era o vreme când se considera că scrierea romanelor e o ocupaţie inferioară, poate mai degrabă viciu decât profesie, astfel că un pseudonim literar părea o cale întru totul firească şi onorabilă de a te proteja (şi de a-ţi proteja rudele) de ruşine. Pe măsură ce respectul pentru arta romanului a crescut, lucrurile s-au schimbat. Atât criticii, cât şi publicul-cititor au devenit bănuitori faţă de lucrările oamenilor care au ales să-şi ascundă identitatea. Opinia nerostită pare a spune: "Dacă ar fi fost o carte bună, tipul şi-ar fi pus numele adevărat pe ea. Iar dacă a minţit în privinţa numelui, probabil că şi cartea pute precum brânza Roquefort!".

De aceea, vreau ca în încheiere să spun doar câteva cuvinte despre valoarea acestor cărţi. Sunt romane bune? Nu ştiu. Sunt romane sincere? Da, cred că da. Cel puţin, au fost scrise cu sinceritate şi cu o energie la care, în vremea de faţă, pot doar să visez (de pildă, *The Running Man* am scris-o într-un interval de şaptezeci şi două de ore şi am publicat-o fără aproape nici o schimbare). Put precum brânza Roquefort? Per

ansamblu, nu. Pe alocuri... păiii...

Când am scris aceste romane, nu eram suficient de tânăr pentru a renunţa apoi la ele, etichetându-le drept isprăvi juvenile. Pe de altă parte, la acea vreme eram încă suficient de necopt ca să cred în motivaţii excesiv de simple (multe dintre ele dureros de freudiene) şi în finaluri nefericite. Una dintre cele mai recente cărţi Bachman, *Roadwork,* a fost scrisă între *Salem's Lot* şi *The Shining* şi a reprezentat tentativa de a realiza un roman "clasic". (La vremea aceea eram suficient de tânăr pentru a-mi face griji şi în privinţa întrebării banale de petrecere elegantă: "Bine-bine, dar când ai de gând să scrii şi ceva *serios?")* Cred că, de asemenea, a constituit şi o încercare de a mă împăca oarecum cu moartea dureroasă a mamei mele, survenită cu un an în urmă — un cancer rebel a răpus-o centimetru cu centimetru. După moartea ei am rămas şi îndurerat, şi zguduit de lipsa aparentă de sens a întâmplării. Cred că *Roadwork* e cel mai puţin apreciată dintre cărţile Bachman, pur şi simplu pentru că încearcă din greu să fie bună şi să găsească un răspuns la ghicitoarea suferinţei umane.

La polul opus ei se află *The Running Man,* care poate e cea mai bună dintre ele, fiindcă n-are nimic altceva decât acţiune: avansează cu viteza ridicolă a unui film mut şi tot ce *nu* este acţiune e dat cu veselie la o parte.

Şi *The Long Walk,* şi *Rage* sunt pline cu predici psihologice bombastice (atât în text, cât şi printre rânduri), dar chiar şi aşa, romanele astea au acţiune din belşug; în ultimă instanţă, cititorul va fi mai bine înzestrat decât autorul ca să hotărască dacă există acţiune suficientă pentru a depăşi toate poveştile legate de percepţie şi motivaţie.

Aş mai adăuga doar faptul că două dintre aceste romane sau poate toate patru ar fi fost publicate chiar cu numele meu, dacă aş fi ştiut mai multe despre branşa editorială sau dacă n-aş fi fost preocupat, în anii când au fost scrise, întâi de a mă întreţine în facultate şi apoi de a-mi întreţine familia. Şi că le-am publicat (iar acum accept o nouă ediţie) doar pentru că au rămas prietenii mei; fără doar şi poate, sunt schilodiţi pe ici, pe colo, dar mie unul îmi par şi acum foarte vii.

14

Şi câteva cuvinte de mulţumire: lui Elaine Koster, editorul de la NAL (Elaine Geiger la vremea când cărţile au văzut lumina tiparului pentru prima oară), care a păstrat multă vreme şi cu succes secretul lui "Dicky"; lui Carolyn Stromberg, primul redactor al lui "Dicky", care a făcut acelaşi lucru; lui Kirby McCauley, care a vândut drepturile şi, de asemenea, a păstrat secretul bine şi cu devotament; şi soţiei mele, care m-a încurajat şi în privinţa acestor romane, tot aşa cum m-a încurajat şi în privinţa celorlalte, care s-au dovedit a fi nişte succese financiare sclipitoare; şi, ca întotdeauna, ţie, cititorule, pentru răbdarea şi bunătatea ta.

Stephen King
Bangor, Maine

Se dedică lui Jim Bishop,
Burt Hatlen şi Ted Holmes

"Pentru mine, Universul era cu totul golit de Viaţă, de Ţel, de Voinţă, ba chiar şi de Ostilitate; era o imensă, incomensurabilă şi neînsufleţită Maşină-cu-aburi, care continuă să se mişte, în indiferenţa ei

nepăsătoare, pentru a mă trage pe roată, membru cu membru. Oh, vastă, sumbră şi solitară Golgota şi Moară a Morţii! De ce oare Viaţa era alungată, cu bună ştiinţă, în depărtare, fără de tovarăşi? De ce, dacă Diavolul nu există? Sau poate că Diavolul este Dumnezeul tău?"
— Thomas Carlyle

"I-aş încuraja pe toţi americanii să meargă pe jos cât mai des cu putinţă. Nu este numai sănătos, ci şi amuzant."
— John F. Kennedy (1962)

"Pompa nu mai pompează,
Fiindcă i-au furat mânerul."
— Bob Dylan

PARTEA ÎNTÂI
PORNIREA

Capitolul 1

"Spuneţi cuvântul secret şi câştigaţi o sută de dolari.
George, cine sunt primii noştri concurenţi?
George...? M-auzi, George?"
— Groucho Marx
Pariezi pe viaţa ta

În dimineaţa aceea, în parcarea păzită intră un Ford vechi şi albastru, care semăna cu un căţeluş obosit după ce a alergat prea mult. Unul dintre paznici, un tânăr inexpresiv în uniformă kaki şi cu centură model Sam Browne, ceru să vadă cardul ID din plastic albastru. Băiatul de pe bancheta din spate i-l întinse mamei. Mama îl întinse paznicului. Paznicul îl duse la o consolă de calculator ce părea stranie şi nelalocul ei în încremenirea campestră. Consola înghiţi cardul şi afişă pe ecran:

GARRATY RAYMOND DAVIS
RD 1 POWNAL MAINE
DISTRICT ANDROSGGOGGIN
NR ID *49-801-89*
OK-OK-OK

Paznicul apăsă alt buton şi toate literele dispărură, lăsând ecranul monitorului verde şi inexpresiv ca mai înainte. Le făcu semn cu mâna să treacă.
— Nu ne mai dau cardul? întrebă doamna Garraty. Nu...
— Nu, mamă, zise Garraty, răbdător.
— Ei bine, mie nu-mi place chestia asta, spuse ea înaintând spre un loc gol din parcare.
Repeta fraza aceasta încă din clipa în care plecaseră de acasă, în toiul nopţii, la ora 2. Mai precis, o suspina.
— Nu-ţi face griji, rosti băiatul, fără să-şi audă propriile cuvinte.
Era ocupat să privească în jur şi să-şi stăvilească deruta cauzată de

nerăbdare şi de teamă. Coborî din automobil înainte de ultima tuse astmatică a motorului; era un băiat înalt şi bine clădit, purtând o jachetă militară decolorată care să-l apere de răcoarea de la ora 8 a dimineţii de primăvară.

Mama lui era la fel de înaltă, dar prea slabă. Sânii aproape inexistenţi erau nişte protuberanţe simbolice. Ochii îi rătăceau de colo-colo, nesigur, oarecum şocaţi. Faţa părea a unei invalide. Părul de culoarea fierului o luase razna sub clipsurile complicate care ar fi trebuit să-l ţină în loc. Rochia îi atârna jalnic pe trup, ca şi cum recent ar fi slăbit foarte mult.

— Ray, vorbi ea cu glasul şoptit de conspirator pe care băiatul ajunsese să-l deteste. Ray, fii atent...

El plecă fruntea, prefăcându-se că-şi îndeasă cămaşa în pantaloni. Un paznic îşi mânca raţia dintr-o conservă şi se uita într-un album de benzi desenate. Garraty îl privi cum mânca şi citea şi se gândi pentru a zecea mia oară: Totu-i adevărat. Acum, în cele din urmă, gândul acela începea să capete materialitate.

— Mai este timp să te răzgândeşti...

Teama şi speranţa mai crescură puţin în intensitate.

— Nu, nu mai este timp, răspunse el. Ultimul termen pentru retragere a fost ieri.

— Vor înţelege, spuse ea cu acelaşi glas scăzut de complotist, pe care băiatul îl ura atât de mult. Ştiu că vor înţelege. Maiorul...

— Maiorul ar..., începu Garraty şi văzu grimasa de pe chipul mamei. Ştii bine ce ar face Maiorul, mamă.

Alt automobil încheiase ritualul de la poartă şi parcase. Dinăuntru coborî un băiat cu păr negru. Părinţii îl urmară şi, pentru o clipă, cei trei discutară strânşi în cerc, aidoma unor jucători de baseball îngrijoraţi. La fel ca unii dintre ceilalţi băieţi, nou-venitul purta un rucsac mic. Garraty se întrebă dacă nu greşise că nu-şi luase şi el unul.

— N-o să te răzgândeşti?

Acela era sentimentul de vinovăţie, vinovăţia purtând masca anxietăţii. Deşi avea numai şaisprezece ani, Ray Garraty ştia câte ceva despre vinovăţie. Mama simţea că fusese prea seacă, prea obosită sau poate, pur şi simplu, prea preocupată de vechile ei necazuri pentru a curma nebunia fiului în stadiul incipient, înainte ca maşinăria uriaşă a Statului cu paznicii în kaki şi consolele de calculatoare să fi intrat în acţiune, legându-l de sminteala lui tot mai strâns cu fiecare zi, până ieri, când capacul se închisese cu un pocnet final.

Îi puse o mână pe umăr.

— Ideea a fost a mea, mamă. Ştiu că n-a fost a ta. Eu...

Privi în jur. Nimeni nu le acorda nici cea mai mică atenţie.

— Te iubesc, însă aşa este cel mai bine, din toate punctele de vedere.

— Nu este bine, răspunse ea, gata să izbucnească în plâns. Nu este bine, Ray. Dacă tatăl tău ar fi fost aici, el ar fi oprit...

— Dar nu-i aici, aşa-i?

Era brutal, sperând să-i stăvilească lacrimile... dacă soldaţii vor fi nevoiţi s-o târască afară cu forţa? Auzise că uneori se întâmplase şi aşa. Posibila imagine îl încremeni. Cu glas mai blând, continuă:

— Nu te mai gândi la asta, mamă, bine?

Se sili să zâmbească.

— Bine, răspunse tot el în numele ei.

Bărbia femeii tremura, dar încuviinţă din cap. Nu era bine, însă era prea târziu. Nimeni nu mai putea să facă nimic.

O briză uşoară suspină prin pădurea de pini. Cerul era curat şi

albastru. Drumul se întindea în faţă, pornind de la borna simplă de piatră care marca frontiera dintre America şi Canada. Suspansul pe care-l simţea băiatul îi depăşi brusc teama şi el dori să pornească, să înceapă spectacolul.

— Ţi-am făcut astea. Le poţi lua cu tine, nu? Nu sunt grele, nu?

Mama îi întinse un pacheţel cu prăjituri de casă învelite în folie.

— Nu, nu sunt.

Le luă şi apoi o îmbrăţişă stângaci, încercând să-i ofere ceea ce avea ea nevoie. O sărută pe obraz. Pielea mamei se simţea ca mătasea veche. Pentru o clipă, băiatul fu cât pe-aci să izbucnească în plâns, dar se gândi la chipul zâmbitor şi mustăcios al Maiorului şi se retrase, îndesând prăjiturile în buzunarul jachetei.

— La revedere, mamă!

— La revedere, Ray. Să fii băiat cuminte!

Mama rămase locului pentru o clipă şi băiatul o simţi pe neaşteptate foarte uşoară, atât de uşoară încât până şi adierile slabe ale brizei din dimineaţa aceea ar fi putut s-o poarte, plutind ca un puf de păpădie. Reveni în maşină şi porni motorul. Garraty nu se clinti din loc. Ea ridică braţul şi-l flutură. Lacrimile îi curgeau de acum, şi băiatul le putea zări. Agită şi el mâna, apoi, când mama plecă, stătu pur şi simplu cu braţele pe lângă trup, conştient că arăta grozav, curajos şi solitar. Când automobilul trecu de poartă, tristeţea îl năpădi însă şi redeveni un băiat de numai şaisprezece ani, rămas singur într-un loc straniu.

Se întoarse iarăşi către drum. Băiatul cu păr negru îşi privea părinţii plecând. Pe un obraz avea o cicatrice urâtă. Garraty se apropie de el şi-l salută.

Băiatul cu păr negru îl privi.

— Salut!

— Mă numesc Ray Garraty, zise el, simţindu-se ca un idiot.

— Eu sunt Peter McVries.

— Eşti pregătit? întrebă Garraty.

McVries strânse din umeri.

— Mă simt încordat. Asta-i partea cea mai neplăcută.

Garraty aprobă din cap.

Împreună se îndreptară spre drum şi spre borna de piatră. În spatele lor, opreau alte automobile. Pe neaşteptate, o femeie începu să ţipe. Fără să-şi dea seama, Garraty şi McVries se apropiară unul de celălalt. Nici unul nu privi înapoi. În faţă, drumul se întindea lat şi negru.

— La amiază, suprafaţa asfaltului o să se-ncingă puternic, zise McVries. O să mă menţin pe acostament.

Garraty încuviinţă. McVries îl privi gânditor.

— Ce greutate ai?

— Şaptezeci şi două de kilograme şi jumătate.

— Eu am aproape şaptezeci şi şase. Ei zic că tipii mai grei obosesc mai repede, dar eu cred că-s în formă destul de bună.

Lui Garraty i se părea că forma fizică a lui Peter McVries nu era doar destul de bună, ci excepţională. Se întrebă cine erau acei *ei* care spuseseră că tipii mai grei obosesc mai repede şi fu cât pe-aci să întrebe, totuşi decise să n-o facă. Marşul se număra printre lucrurile pomenite în apocrife, talismane şi legende.

McVries se instală la umbră lângă alţi doi băieţi şi, după un moment. Garraty se aşeză alături de ei. McVries părea să fi uitat complet de el. Garraty îşi privi ceasul. Era 8:05. Mai aveau cincizeci şi cinci de minute. Nerăbdarea şi sentimentul de suspans reveniră şi se strădui din răsputeri să le înăbuşe, silindu-se să profite şi să se odihnească atât cât mai putea.

Toţi băieţii erau aşezaţi. Stăteau în grupuri sau singuri; un băiat se căţărase pe ramura cea mai de jos a unui pin care se întindea peste drum şi muşca dintr-un sandviş uns cu gem. Era slăbănog şi blond, purta pantaloni purpurii şi cămaşă albastră ţesută, sub un pulover vechi, verde, cu fermoar şi găuri în coate. Garraty se întrebă dacă slăbănogii aveau să reziste sau să cadă repede de epuizare.

Băieţii lângă care se aşezaseră el şi McVries discutau între ei.

— Nu mă grăbesc, spunea unul. De ce m-aş grăbi? Şi ce dacă primesc avertisment? Te adaptezi, asta-i tot. Cuvântul-cheie aici este "adaptare". Ţineţi minte de la cine l-aţi auzit prima dată.

Privi în jur şi-i descoperi pe Garraty şi McVries.

— Alţi miei duşi la tăiere! Hank Olson mă cheamă şi să mărşăluiesc n-am teamă.

Rostise poanta veche, fără urmă de surâs.

Garraty se prezentă. McVries îşi rosti numele, absent, continuând să privească spre drum.

— Eu sunt Art Baker, spuse încet celălalt băiat.

Vorbea cu un vag accent sudist. Toţi patru îşi strânseră mâinile.

Se lăsă o clipă de tăcere, după care McVries zise:

— Destul de înspăimântător, nu?

Încuviinţară toţi, mai puţin Hank Olson, care ridică din umeri şi rânji. Garraty îl privi pe băiatul cocoţat în pin, care-şi termină sandvişul, mototoli hârtia cerată în care fusese împachetat şi o aruncă pe taluzul moale. Ăsta avea să obosească repede, decise el. Acest lucru îl făcu să se simtă ceva mai bine.

— Vedeţi punctul ăla chiar de lângă bornă? întrebă brusc Olson.

Priviră cu toţii. Briza făcea ca umbrele copacilor să joace pe drum. Garraty nu ştia dacă vedea sau nu ceva.

— E de la Marşul cel Lung de-acum doi ani, rânji satisfăcut Olson. Puştiul era aşa de speriat, că la ora nouă a încremenit, pur şi simplu.

Reflectară în tăcere la oroarea aceea.

— Realmente, n-a mai putut să se clintească. A primit cele trei avertismente, apoi la nouă şi două minute i-au dat biletul de ieşire. Chiar acolo, lângă borna de start.

Garraty se întrebă dacă picioarele lui aveau să încremenească. N-o credea, totuşi era ceva de care nu puteai să fii sigur până în momentul respectiv, iar gândul acela era teribil. Se întrebă de ce dorise Hank Olson să menţioneze ceva atât de îngrozitor.

Art Baker îşi îndreptă spinarea.

— Uite-l că vine.

Un jeep cenuşiu-închis se apropie de borna din piatră şi se opri. Era urmat de o şeniletă stranie, care înainta mult mai lent. În partea din faţă şi din spate a autoblindatului erau montate antene-radar parabolice micuţe. Doi soldaţi stăteau tolăniţi pe capotă şi Garraty simţi un nod în stomac când îi privi. Erau înarmaţi cu carabine militare de calibru greu.

Unii băieţi se sculară în picioare, dar nu şi Garraty. Nici Olson şi nici Baker n-o făcură; după ce iniţial privise cu atenţie, McVries părea să fi revenit la gândurile sale. Puştiul slăbănog cocoţat în pin îşi bălăbănea picioarele, în dorul lelii.

Maiorul coborî din jeep. Era un bărbat înalt, cu ţinută dreaptă, al cărui ten puternic bronzat se potrivea cu uniforma kaki simplă. La centura Sam Browne avea pistol, iar el purta ochelari de soare cu lentile-oglindă. Se vorbea că ochii Maiorului erau foarte sensibili la lumină şi nu fusese văzut niciodată în public fără ochelarii de soare.

— Staţi jos, băieţi, rosti el. Nu uitaţi Recomandarea 13.

Recomandarea 13 era: "Conservaţi energia ori de câte ori se poate."

Cei care se ridicaseră se aşezară. Garraty îşi privi din nou ceasul. Arăta 8:16 şi decise că mergea cu un minut înainte. Maiorul sosea întotdeauna exact la timp. Pentru o clipă, se gândi să-l dea înapoi cu un minut, dar uită s-o facă.

— N-o să vă ţin un discurs, spuse Maiorul, rotindu-se lent pentru a-i cerceta pe toţi dindărătul lentilelor negre care-i acopereau ochii. Îl felicit pe acela dintre voi care va învinge, iar învinşilor le recunosc valoarea.

Se întoarse către bancheta din spate a jeep-ului. Tăcerea era de-a dreptul palpabilă. Garraty inspiră adânc aerul primăverii. Avea să fie cald. O zi bună pentru mers.

Maiorul reveni spre ei. Ţinea în mâini un *clipboard.*

— Când vă veţi auzi numele, vă rog să faceţi un pas înainte şi să vă luaţi ecusonul cu numărul. După aceea, reveniţi la locurile voastre până va sosi timpul să începem. Vă rog să vă mişcaţi iute.

— Eşti în armată de-acum, şopti Olson, rânjind, dar Garraty îl ignoră.

Era imposibil să nu-l admiri pe Maior. Înainte de a fi luat de Escadroane, tatăl lui Garraty spunea despre Maior că este monstrul cel mai periculos pe care l-ar fi putut produce o naţiune, un sociopat susţinut de societate. El nu-l văzuse însă niciodată.

— Aaronson!

Un băiat de fermier scund şi îndesat, cu ceafa arsă de soare, înaintă nesigur, evident impresionat de prezenţa Maiorului, şi luă ecusonul mare din plastic, care purta numărul 1. Îl fixă de cămaşă cu banda presoare şi Maiorul îl bătu pe spate.

— Abraham!

Un băiat înalt cu părul roşu, în blugi şi tricou. Jacheta îi era legată în jurul mijlocului, în stilul şcolarilor, şi-i flutura impetuos în jurul genunchilor. Olson chicoti.

— Baker, Arthur!

— Ăsta-s eu, zise Baker şi se sculă în picioare.

Se mişca înşelător de indiferent, ceea ce-l nelinişti pe Garraty. Baker avea să fie tenace. Baker avea să reziste mult.

Baker se întoarse. Îşi apăsase ecusonul cu numărul 3 pe pieptul cămăşii, în partea dreaptă.

— Ţi-a spus ceva? îl întrebă Garraty.

— M-a întrebat dacă pe la mine pe-acasă a-nceput să se încălzească, zise timid Baker. Da, mi-a... Mi-a vorbit.

— Nu s-a încălzit atât cât o să se-ncălzească aici, glumi Olson.

— Baker, James! rosti Maiorul.

Continuă aşa până la 8:40 şi merse perfect. Nimeni nu abandonase. În parcare, motoarele fură ambalate şi mai multe maşini începură să se retragă, purtându-i pe băieţii de pe lista de rezervă, care aveau să plece acasă şi să urmărească transmisia Marşului cel Lung la televizor. Începe, gândi Garraty, începe cu adevărat.

Când veni rândul său, Maiorul îi dădu numărul 47 şi-i spuse:

— Noroc!

Din apropiere avea un miros foarte masculin şi cumva autoritar. Garraty simţi imboldul aproape nestăpânit de a-l atinge şi de a se asigura că era real.

Peter McVries avea numărul 61. Hank Olson era numărul 70. El stătu cu Maiorul mai mult decât ceilalţi. Maiorul râse de ceva ce spusese Olson şi-l bătu pe spate.

— I-am spus s-aibă bani serioşi la îndemână, povesti Olson după ce reveni, şi el mi-a zis să-i bag în draci. Mi-a zis că-i place să vadă pe cineva care arde de nerăbdare să-i radă pe ceilalţi. Bagă-i în draci, băiete! mi-a zis.

— Frumos, comentă McVries şi-i făcu cu ochiul lui Garraty.

Garraty se întrebă la ce anume se referise McVries prin gestul acela. Râdea de Olson?

Băiatul slăbănog din copac se numea Stebbins. Îşi luă numărul fără să ridice capul, nevorbindu-i deloc Maiorului, apoi se aşeză la baza pinului în care stătuse cocoţat până atunci. Garraty se simţea cumva fascinat de el.

Numărul 100 era un tip cu părul roşu şi ten acoperit de acnee. Se numea Zuck. Îşi luă ecusonul, după care toţi rămaseră aşezaţi, aşteptând ce avea să urmeze.

Cei trei soldaţi din autoblindat le împărţiră centurile late cu buzunare închise prin benzi de arici. Buzunarele erau pline cu tuburi de paste concentrate energetice. Alţi soldaţi veniră cu bidonaşe, încătărămară centurile şi prinseră bidonaşele. Olson îşi coborî centura mult pe şolduri, ca un pistolar, găsi un baton de ciocolată Waifa şi începu să-l mestece.

— Nu-i rău, comentă el şi rânji larg.

Trase o duşcă din bidonaş, pentru a ajuta ciocolata să alunece pe gât, şi Garraty se întrebă dacă Olson brava pur şi simplu sau dacă ştia ceva de care el nu avea habar.

Maiorul îi privi sobru. Ceasul lui Garraty arăta 8:56 — cum de se făcuse atât de târziu? Simţi în stomac un nod dureros.

— Gata, băieţi, înşiruiţi-vă câte zece, vă rog. Nu este necesară o ordine anumită. Dacă vreţi, puteţi să staţi alături de prietenii voştri.

Garraty se sculă. Se simţea amorţit şi cumva ireal. În clipa aceea, trupul său aparţinea parcă altcuiva.

— Se pare că-i dăm drumul, rosti McVries de lângă el. Baftă tuturor!

— Baftă şi ţie! zise Garraty surprins.

— Cred c-ar trebui să mă caute dracului un psihiatru, adăugă McVries.

Pe neaşteptate părea palid şi transpirat, nici pe departe atât de remarcabil de atletic pe cât fusese mai devreme. Încerca să zâmbească şi nu reuşea. Cicatricea îi ieşea în evidenţă pe obraz, ca un semn de punctuaţie care o luase razna.

Stebbins se ridică şi merse agale spre partea din spate a formaţiunii de câte zece şiruri, fiecare alcătuit din zece băieţi. Olson, Baker, McVries şi Garraty se aflau în rândul al treilea. Garraty îşi simţea gura ca o iască. Se întrebă dacă ar fi trebuit să bea nişte apă. Hotărî să n-o facă. În viaţa lui nu fusese atât de conştient de propriile sale picioare. Se întrebă dacă avea să înlemnească şi să capete biletul de ieşire pe linia de start. Se întrebă dacă Stebbins avea să cedeze devreme... Stebbins, cel cu sandvişul uns cu gem şi pantaloni purpurii. Se întrebă dacă *el* avea să cedeze mai întâi. Se întrebă cum s-ar fi simţit dacă...

Ceasul lui arăta 8:59.

Maiorul îşi studia cronometrul din oţel inoxidabil. Ridică degetele încetişor şi totul atârnă suspendat de mâna sa. Cei o sută de băieţi îl priveau cu atenţie, iar tăcerea era oribilă şi imensă. Tăcerea era totul.

Ceasul lui Garraty arăta 9:00, însă mâna ridicată nu mai cobora.

Fă-o! De ce n-o *făcea?*

Îi venea să-i strige.

Apoi îşi aminti că ceasul lui mergea cu un minut înainte — îţi puteai potrivi ora după Maior, atâta doar că Garraty n-o făcuse, uitase.

Degetele Maiorului coborâră.

— Noroc tuturor! rosti el.

Chipul îi era inexpresiv, iar ochelarii de soare cu lentile reflectorizante îi ascundeau ochii. Băieţii începură să meargă, lin, fără să

se înghiontească.

Garraty merse cu ei. Nu încremenise. Nimeni nu încremenise. Picioarele sale trecură în pas de paradă de borna de piatră, cu McVries în stânga şi Olson în dreapta. Sunetul încălţărilor răsuna foarte tare.

Asta este, *asta* este, *asta* este!

Îl încercă impulsul subit şi nebunesc de a se opri. Doar pentru a vedea dacă erau cu adevărat puşi pe treabă. Alungă gândul, indignat şi puţin temător.

Ieşiră din umbră, sub razele soarelui cald de primăvară. Se simţea bine. Garraty se relaxă, îşi băgă mâinile în buzunare şi ţinu pasul cu McVries. Grupul începu să se răsfire, fiecare băiat găsindu-şi propriul ritm şi propria viteză. Autoblindatul uruia pe acostamentul moale, ridicând praf. Micile antene-radar se roteau harnice, monitorizând viteza fiecărui Mărşăluitor cu calculatorul sofisticat de la bord. Limita inferioară a vitezei era de exact patru mile pe oră.

— Avertisment! Avertisment, numărul 88!

Garraty tresări şi privi în jur. Era Stebbins. Stebbins avea numărul 88. Brusc, fu convins că Stebbins avea să capete biletul de ieşire aici, în locul de unde se putea încă zări borna de start.

— E deştept..., comentă Olson.

— Ce anume? întrebă Garraty.

Trebuia să facă un efort conştient pentru a-şi mişca limba.

— A primit un avertisment cât timp este încă odihnit şi-n felul ăsta a căpătat o idee asupra limitelor sale. Iar de avertisment poate scăpa destul de uşor — dacă mergi o oră fără să primeşti altul, scapi de un avertisment. O ştii prea bine.

— Sigur că ştiu, încuviinţă Garraty.

Totul era consemnat în regulament. Aveai dreptul la trei avertismente. A patra oară când coborai sub patru mile pe oră, erai... ei bine, părăseai Marşul. Dar, dacă aveai trei avertismente şi puteai să mergi trei ore fără să fii avertizat încă o dată, reveneai la lumină.

— Aşa încât acum ştie cum stă treaba, zise Olson, iar la zece şi două minute este iarăşi curat.

Garraty merse cu un ritm bun. Se simţea excelent. Borna de start dispăru din vedere, când suiră un deal şi începură să coboare într-o vale lungă, presărată de pini. Ici-colo, se zăreau loturi dreptunghiulare de teren, proaspăt săpate.

— Mi-au zis că aici se cultivă cartofi, spuse McVries.

— Cei mai buni din lume, răspunse Garraty, mecanic.

— Eşti din Maine? se interesă Baker.

— Da, mai din sud.

Privi înainte. Câţiva băieţi se îndepărtaseră de grupul principal, mergând probabil cu şase mile pe oră. Doi purtau jachete de piele identice, cu nişte vulturi desenaţi pe spate. Era ispititor să iuţească pasul, totuşi Garraty refuză să se grăbească. "Conservaţi energia ori de câte ori se poate." — Recomandarea 13.

— Drumul trece pe lângă oraşul tău natal? întrebă McVries.

— Cam la şapte mile depărtare de el. Cred că vor veni să mă vadă mama şi prietena mea. Făcu o pauză şi adăugă precaut: Bineînţeles, dacă până atunci o să mai merg.

— Ce dracu', până ajungem în sud nu vor dispărea nici douăzeci şi cinci, zise Olson.

Tăcerea se lăsă între ei după aceea. Garraty ştia că nu era aşa şi credea că o ştia şi Olson.

Alţi doi băieţi primiră avertismente şi, în ciuda spuselor lui Olson, lui Garraty simţi că-i sare inima din piept de fiecare dată. Se întoarse şi privi

spre Stebbins. Continua să fie în spate şi mânca alt sandviş cu gem. Un al treilea sandviş ieşea din buzunarul puloverului verde şi zdrenţuit. Garraty se întrebă dacă sandvişurile i le făcuse maică-sa şi-şi aminti de prăjiturile pe care i le dăduse propria lui mamă — pe care i le înmânase cu forţa, ca şi cum ar fi alungat spiritele rele.

— De ce nu-i lasă pe oameni să urmărească startul Marşului cel Lung? întrebă el.

— Afectează concentrarea Mărşăluitorilor, răspunse un glas sonor.

Garraty întoarse capul. Vorbise un băiat micuţ şi brunet, cu privirea intensă, care avea numărul 5 prins de gulerul jachetei. Nu-şi putea aminti numele lui.

— Concentrarea? repetă Garraty

— Da. (Băiatul iuţi pasul, venind lângă el.) Maiorul a spus că-i foarte important să te concentrezi şi să fii calm la începutul Marşului cel Lung. (Îşi apăsă gânditor, cu degetul mare pe vârful nasului destul de ascuţit, în locul unde avea un coş roşu-strălucitor.) Sunt de acord cu el. Aţâţarea... mulţimile... mai târziu, televiziunea... În clipa de faţă, nu trebuie să facem altceva decât să ne concentrăm.

Îl privi pe Garraty cu ochi căprui-închis şi afundaţi în orbite şi repetă:

— Să ne concentrăm.

— Eu nu mă concentrez decât asupra întrecerii şi învingerii, zise Olson.

Numărul 5 păru insultat.

— Trebuie să-ţi găseşti ritmul. Trebuie să te concentrezi asupra propriei tale persoane. Trebuie să ai un Plan. Apropo, mă numesc Gary Barkovitch şi sunt din Washington, D.C.

— Eu mă numesc John Carter, zise Olson. Sunt din Barsoom, planeta Marte[1].

Barkovitch îşi răsfrânse buza cu dispreţ şi rămase în urmă.

— Probabil că fiecare are ţăcăneala lui, comentă Olson.

Garraty considera însă că Barkovitch gândea destul de logic — cel puţin până ce un soldat strigă după vreo cinci minute:

— Avertisment! Avertisment, numărul 5!

— Mi-a intrat o piatră în pantof! replică Barkovitch iritat.

Soldatul nu-i răspunse. Coborî de pe autoblindat şi se opri pe acostamentul drumului, vizavi de Barkovitch. Ţinea în mână un cronometru de oţel inoxidabil la fel ca al Maiorului. Barkovitch se opri şi-şi scoase pantoful. Scutură din interiorul lui o pietricică minusculă. Brunet, preocupat, cu chipul galben-măsliniu strălucind de sudoare, îl ignoră complet pe soldat când acesta anunţă:

— Al doilea avertisment, numărul 5!

Băiatul îşi netezi cu atenţie şoseta pe bolta tălpii.

— Hopa! făcu Olson.

Toţi se întorseseră să privească şi mergeau cu spatele.

Stebbins, care continua să încheie formaţiunea de marş, trecu pe lângă Barkovitch fără să-l privească. Barkovitch rămăsese acum complet singur, puţin în dreapta liniei albe de pe mijlocul drumului, şi-şi încheia şiretul pantofului.

— Al treilea avertisment, numărul 5! Ultimul avertisment!

Garraty avea impresia că stomacul i se umpluse cu o sferă lipicioasă de mucozităţi. Nu dorea să privească, totuşi nu-şi putea feri ochii. Mergând cu spatele, nu-şi conserva energia ori de câte ori se putea, dar îi

---

[1] Erou din romanele science-fiction ale scriitorului american E. R. Burroughs (1875-1950).

era imposibil să se întoarcă pentru a-şi relua înaintarea firească. Aproape că simţea cum secundele lui Barkovitch se topeau una câte una.

— Aoleo, murmură Olson, idiotul ăla o să-şi capete biletul de ieşire.

Apoi însă Barkovitch se ridică. Se opri să-şi scuture praful care îi murdărise genunchii pantalonilor, după care porni într-o alergare uşoară, ajunse din urmă grupul şi reveni la pasul de marş. Trecu pe lângă Steb-bins, care nu-l privi nici de data aceasta, şi merse alături de Olson.

Rânji şi ochii lui căprui scânteiară.

— Ai văzut? Pur şi simplu, m-am odihnit niţel. Totul face parte din Planul meu.

— Poate c-aşa vezi tu lucrurile, replică Olson cu glas mai ascuţit ca de obicei. Eu nu văd decât c-ai încasat trei avertismente. Pentru un amărât de-un minut şi jumătate, trebuie să mergi trei... *ore...* căcăcioase. Şi de ce dracu' aveai nevoie de odihnă? De-abia am început, pentru numele lui Dumnezeu!

Barkovitch păru insultat. Ochii lui fulgerară spre Olson.

— O să vedem cine capătă primul biletul de ieşire, tu sau eu, rosti el. Totul face parte din Planul meu.

— Planul tău şi ceea ce iese din fundul meu seamănă suspect de mult între ele, zise Olson, iar Baker chicoti.

Barkovitch pufni şi trecu pe lângă ei, depăşindu-i. Olson nu rezistă să nu strige după el:

— Ai grijă să nu te-mpiedici, amice! Data viitoare nu te mai avertizează. Pur şi simplu...

Băiatul nici măcar nu privi în urmă şi Olson cedă, dezgustat.

La ora 9:13 după ceasul lui Garraty (îl dăduse totuşi cu un minut în urmă), jeep-ul Maiorului sui dealul pe care băieţii tocmai începuseră să-l coboare. Trecu pe lângă ei pe acostamentul opus autoblindatului şi duse la gură portavocea cu baterii.

— Băieţi, sunt încântat să vă anunţ că aţi parcurs prima milă din drum. Vreau, de asemenea, să vă reamintesc că distanţa cea mai lungă acoperită vreodată de întreaga trupă de Mărşăluitori este de şapte mile şi trei sferturi. Sper că veţi doborî acest record!

Jeep-ul ţâşni înainte. Olson păru că reflecta uimit, ba chiar temător, asupra veştii. Garraty se gândi că nu era nici pe departe la cât se aşteptase el. Nu se aşteptase ca vreun Mărşăluitor — nici chiar Stebbins — să-şi capete biletul de ieşire mai devreme de sfârşitul după-amiezei. Se gândi la Barkovitch. Era suficient ca în următoarea oră să coboare sub viteza obligatorie.

— Ray? rosti Art Baker, care îşi scosese haina şi o ţinea pe un braţ. Tu ai vreun motiv anume pentru care te-ai înscris în Marşul cel Lung?

Garraty îşi scoase bidonaşul de la centură şi sorbi puţină apă. Era rece şi bună. Pe buza de sus îi rămăseseră câteva picături şi le linse cu vârful limbii. Era bine, era bine să simtă asemenea lucruri simple.

— Să fiu sincer, nu ştiu, recunoscu el.

— Nici eu. (Baker căzu pentru o clipă pe gânduri.) Ai făcut parte din vreo echipă... de atletism sau altceva? La şcoală sau la vreun club?

— Nu.

— Nici eu. Dar cred că nu contează, aşa-i? Acum nu mai contează.

— Nu, acum nu mai contează, încuviinţă Garraty.

Conversaţia lâncezi. Trecură printr-un sătuc, în care existau doar o prăvălie şi o benzinărie. Doi moşnegi stăteau pe şezlonguri lângă benzinărie, privindu-i cu ochi bătrâni şi afundaţi în orbite, care semănau cu ai reptilelor. Pe treptele prăvăliei, o tânără îşi ridică fiul micuţ pentru a-i putea vedea. Doi puşti ceva mai mari, Garraty aprecie că aveau în jur

de doisprezece ani, priviră după ei, gânditori.

Unii băieţi începură să facă presupuneri în legătură cu numărul milelor pe care le parcurseseră. Se zvoni că un al doilea autoblindat fusese trimis să-i supravegheze pe cei şase băieţi din avangardă, care nu se mai zăreau defel. Cineva spunea că făceau şapte mile pe oră. Altcineva spunea că făceau zece mile pe oră. Cineva afirmă cu multă autoritate că unul dintre tipii din faţă redusese viteza şi primise două avertismente. Garraty se întrebă de ce nu-l ajunseseră, dacă era adevărat.

Olson îşi termină batonul de ciocolată Waifa pe care-l începuse la graniţă şi bău puţină apă. Şi alţi băieţi mâncau, însă Garraty decise să aştepte până ce avea să i se facă foame, cu adevărat. Auzise despre concentrate că erau destul de bune. Astronauţii le primeau în zborurile spaţiale.

Puţin după ora 10, trecură de un indicator pe care scria LIMESTONE 10 Ml. Garraty se gândi la singurul Marş Lung la care tatăl său îi îngăduise să asiste vreodată. Fuseseră împreună la Freeport şi-i priviseră pe Mărşăluitori trecând pe acolo. Fusese şi mama. Mărşăluitorii erau obosiţi şi cu ochii afundaţi în orbite, de abia conştienţi de ovaţii, de pancartele agitate de zor şi de uralele permanente cu care spectatorii îşi încurajau favoriţii pe care pariaseră. Mai târziu în aceeaşi zi, tata îi spusese că oamenii se înşiruiau pe marginile drumului din Bangor. Aici, în zona rurală, spectacolul nu era încă interesant şi drumul era strict păzit prin cordoane — poate pentru a se putea concentra asupra păstrării calmului, aşa cum spusese Barkovitch. Dar, pe măsură ce timpul trecea, situaţia se schimba în bine, desigur.

Când Mărşăluitorii trecuseră prin Freeport în anul acela, se aflau pe drum de peste şaptezeci şi două de ore. Garraty avea zece ani şi era copleşit de tot ce văzuse. Maiorul ţinuse un discurs mulţimii, în timp ce băieţii erau la cinci mile în afara oraşului. Începuse pomenind de Competiţie, trecuse la Patriotism şi terminase cu ceva numit Produs Naţional Brut — Garraty râsese când auzise cuvântul acela, fiindcă, pentru el, "brut" însemna ceva urât, ca "violent". Mâncase şase hot-dog şi, când îi văzuse în cele din urmă pe Mărşăluitori sosind, făcuse pe el.

Un băiat urla. Aceea era amintirea cea mai vie a lui Garraty. De fiecare dată când călca, urla: *Nu mai pot! NU MAI POT! Nu mai pot! NU MAI POT!* Continua totuşi să meargă. Toţi mergeau şi, destul de repede, ultimul dintre ei trecuse de L. L. Bean's pe autostrada U. S. 1 şi dispăruse din vedere. Garraty fusese uşor dezamăgit, fiindcă nu văzuse pe nimeni căpătând biletul de ieşire. Nu mai merseseră niciodată la alt Marş Lung. Mai târziu în aceeaşi seară, îl auzise pe tatăl lui vorbind la telefon şi răcnind răguşit, aşa cum făcea când era beat sau când discuta politică, şi pe mama lui pe fundal, şoptindu-i conspirativ, implorându-l să se oprească, te rog, termină, până nu ridică cuplajul receptorul.

Garraty mai bău apă şi se întrebă cum se descurca Barkovitch.

Treceau acum pe lângă alte case. Familiile stăteau pe peluzele din faţă, zâmbind, fluturând din braţe, bând Coca-Cola.

— Garraty, făcu McVries, măi să fie, ia uite ce-ai căpătat!

O puştoaică drăguţă de vreo şaisprezece ani, în bluză albă şi pantaloni bufanţi cu pătrăţele roşii, ridica o pancartă mare pe care scrisese cu Magic Marker: HAIDE, GARRATY NUMĂRUL 47 *Te iubim, Ray* "Băiatul nostru din Maine".

Garraty simţi că-i creşte inima. Brusc, ştiu că avea să învingă. Fata necunoscută o dovedea.

Olson fluieră gros şi începu să-şi mişte repede degetul arătător ţinut rigid, introducându-l şi scoţându-l din pumnul celălalt închis doar uşor.

Lui Garraty i se păru că era un gest de-a dreptul scârbos.

La naiba cu Recomandarea 13! Garraty alergă spre marginea drumului. Fata îi zări numărul şi ţipă. Se azvârli spre el şi-l sărută apăsat. Pe neaşteptate, Garraty se pomeni extrem de aţâţat sexual. Îi răspunse sărutului cu vigoare. Fata îşi strecură limba în gura lui de două ori, delicat. Abia dându-şi seama ce făcea, el puse o palmă pe o fesă rotundă şi strânse uşor.

— Avertisment! Avertisment, numărul 47!

Garraty se retrase un pas şi zâmbi larg.

— Mulţumesc.

— Ah... ah... ah, *cu plăcere!*

Ochii ei străluceau.

Garraty încercă să se gândească ce să-i spună, dar îl zări pe soldat deschizând gura pentru a-i da al doilea avertisment. Reveni în alergare până la locul lui, gâfâind niţel şi rânjind. Se simţea totuşi niţel vinovat în legătură cu Recomandarea 13.

Olson rânjea şi el.

— Pentru asta, eu aş fi fost dispus să iau trei avertismente.

Garraty nu-i răspunse, însă se răsuci şi merse cu spatele, fluturând din mână spre fată. Când ea dispăru din vedere, se întoarse şi începu să păşească ferm. Mai avea o oră înainte ca avertismentul să-i fie anulat. Trebuia să fie atent să nu se aleagă cu altul. Dar se simţea bine. Se simţea în formă. Se simţea ca şi cum ar fi putut să meargă până în Florida. Începu să iuţească pasul.

— De ce te grăbeşti? îl întrebă McVries, zâmbind.

Da, avea dreptate. Recomandarea 6: Relaxat şi fără grabă inutilă.

— Mulţumesc.

— Nu-mi mulţumi prea mult, replică celălalt, la fel de zâmbitor. Şi eu am plecat tot cu gândul să înving.

Garraty îl privi, derutat.

— Vreau să zic că nu-i cazul să devenim cei Trei Muşchetari. Îmi place de tine şi-i clar că rupi inimile fetelor frumoase. Dar, dac-o să cazi, eu n-o să te ridic.

— Da.

Îi zâmbi şi el, totuşi i se păru că nu fusese convingător.

— Pe de altă parte, rosti Baker tărăgănat, suntem toţi în chestia asta şi-am putea la fel de bine să ne distrăm, ţinându-ne tovărăşie.

— De ce nu? surâse McVries.

Ajunseră la un urcuş şi tăcură, cruţându-şi suflul. La jumătatea pantei, Garraty îşi scoase jacheta şi o atârnă pe umăr. După câteva secunde, trecură pe lângă un pulover abandonat pe drum. Cineva, gândi Garraty, va regreta gestul ăsta la noapte. În faţă, doi Mărşăluitori din avangardă pierdeau teren.

Garraty se concentră asupra felului în care avea să-i depăşească şi să-i învingă. Continua să se simtă bine. Continua să se simtă puternic.

Capitolul 2

"Acum ai câştigat banii, Ellen,
şi-i poţi păstra. Desigur,
doar dacă nu vrei să-i dai pe ce se află în spatele
cortinei."
— Monty Hall
Să batem palma

— Eu sunt Harkness, numărul 49. Tu eşti Garraty, numărul 47. Corect?

Garraty se uită la Harkness, care purta ochelari şi era tuns perie. Faţa lui era îmbujorată şi transpirată.

— Corect.

Harkness avea un carneţel în care scrise numele şi numărul lui Garraty. Caligrafia era ciudată şi neregulată, suind şi coborând, în timp ce băiatul mergea. Harkness se ciocni de un tip pe nume Collie Parker, care-i spusese să fie atent pe unde gura mă-sii mergea. Garraty îşi ascunse un surâs.

— Notez numele şi numerele tuturor, zise Harkness.

Când ridică privirea, soarele dimineţii îi sclipi pe lentilele ochelarilor şi Garraty fu nevoit să mijească ochii pentru a-i distinge chipul. Era ora 10:30, se aflau la opt mile de Limestone şi mai aveau doar 1,75 mile de străbătut pentru a doborî recordul celei mai lungi distanţe parcurse de un grup complet în Marşul cel Lung.

— Poate te-ntrebi de ce scriu numele şi numerele tuturor, urmă Harkness.

— Eşti din Escadroane, chicoti Olson peste umăr.

— Nu, răspunse Harkness vioi. Când se va termina totul, o să scriu o carte.

— Vrei să zici că o să scrii o carte, dacă vei învinge, rânji Garraty.

— Da, cred că da, strânse Harkness din umeri. Dar fii atent: o carte despre Marşul cel Lung văzut din punctul de vedere al unui participant m-ar putea face un om bogat.

McVries izbucni în râs.

— Dacă o să învingi, n-o să mai ai nevoie de o carte ca să fii bogat, nu?

— Păi... cred că nu, se încruntă Harkness. Totuşi, ar fi o carte al naibii de interesantă.

Merseră mai departe, iar Harkness continuă să scrie nume şi numere. Cei mai mulţi băieţi i le dădeau fără multe comentarii, mulţumindu-se să-l tachineze în legătură cu cartea cea grozavă.

Se apropiaseră de şase mile. Din faţă se auzi că erau şanse să doboare recordul. Garraty se întrebă într-o doară de ce ar fi vrut, de fapt, să doboare recordul acela. Cu cât concurenţa se împuţina mai repede, cu atât se îmbunătăţeau şansele celor rămaşi. Bănuia că era vorba despre o chestiune de mândrie. Se mai auzi, de asemenea, că pentru după-amiază se prognozau averse — probabil că avea cineva un radio cu tranzistori. Dacă era adevărat, n-ar fi fost deloc bine. La începutul lunii mai, aversele nu erau printre cele mai călduţe.

Mărşăluiră mai departe.

McVries mergea ferm, ţinând capul drept şi legănând uşor din braţe. Încercase să umble pe acostament, dar dificultatea menţinerii echilibrului pe solul care se surpa cu uşurinţă acolo îl făcuse să renunţe. Nu căpătase nici un avertisment şi nu se trăda în nici un fel dacă rucsacul îl incomoda sau îl rodea. Ochii lui scrutau întruna orizontul. Când treceau pe lângă grupuri mici de privitori, flutura o mână spre ei şi-şi afişa surâsul scurt. Nu dovedea nici un semn de oboseală.

Baker mergea agale, târşâindu-şi picioarele, pe care le menţinea mereu îndoite din genunchi, astfel încât părea că patinează pe drum. Îşi legăna haina alene, zâmbea spre spectatorii de pe margine, care-l arătau cu degetul, şi uneori fluiera încetişor crâmpeie de melodii. Lui Garraty i se păru că ar fi putut umbla aşa toată viaţa.

Olson nu mai vorbea atât de mult şi, la răstimpuri, îşi îndoia iute un picior din genunchi. De fiecare dată, Garraty îi auzea articulaţia trosnind. Se gândi că Olson înţepenise puţin şi părea marcat după nici şase mile de mers. În plus, unul dintre bidonaşele sale trebuia să fie aproape gol. În scurt timp, Olson avea să fie nevoit să urineze.

Barkovitch menţinea acelaşi ritm sacadat, când luând-o înaintea grupului principal, de parcă ar fi dorit să ajungă avangarda Mărşăluitorilor, când rămânând în urmă, spre poziţia lui Stebbins, din coadă. Scăpă de unul dintre cele trei avertismente, dar îl recăpătă după cinci minute. Garraty decise că probabil îi plăcea să se joace cu focul.

Stebbins mergea tot de unul singur şi Garraty nu-l văzuse vorbind cu nimeni. Se întrebă dacă Stebbins se simţea singur sau obosit. Credea şi acum că avea să cedeze repede — poate chiar primul —, deşi nu ştia de unde îi venise ideea aceea. Stebbins îşi scosese puloverul vechi şi verde şi ţinea în mână ultimul sandviş cu gem. Nu se uita la nimeni. Chipul lui era ca o mască.

Mergeau întruna.

Ajunseră la o intersecţie, unde poliţiştii opriseră circulaţia pentru trecerea Mărşăluitorilor. Îi salutară oficial pe toţi Mărşăluitorii, iar doi băieţi, fără griji în imunitatea lor, le dădură cu tifla. Garraty nu era de acord cu gestul lor. Le surâse poliţiştilor şi încuviinţă din cap spre ei, întrebându-se dacă aceştia îi considerau pe toţi nebuni.

Automobilele oprite claxonară şi o femeie strigă spre fiul ei. Îşi parcase maşina lângă drum şi aşteptase să se asigure că băiatul continua să facă parte dintre Mărşăluitori.

— Percy! *Percy!*

Era numărul 31. Băiatul roşi, flutură discret mâna şi se grăbi să treacă mai departe, cu capul uşor aplecat. Femeia încercă să iasă în drum. Soldaţii de pe autoblindat se încordară, dar un poliţist o prinse de braţ şi o reţinu cu blândeţe. După aceea, drumul coti şi intersecţia dispăru din vedere.

Traversară un pod construit complet din lemn, pe sub care susura un pârâiaş. Garraty se apropie de balustradă şi, uitându-se peste ea, zări, pentru o clipă, imaginea distorsionată a propriei sale feţe.

Trecură de un indicator ce anunţa LIMESTONE 7 Ml, apoi pe sub o pancartă ce unduia în vânt, pe care scria: LIMESTONE ÎI SALUTĂ CU MÂNDRIE PE PARTICIPANŢII LA MARŞUL CEL LUNG. Garraty se gândi că mai aveau mai puţin de o milă până să doboare recordul.

Se auzi din nou un zvon, iar de data aceasta era vorba despre un băiat pe nume Curley, numărul 7. Curley avea crampe musculare şi primise deja primul avertisment. Garraty se grăbi să se apropie de McVries şi de Olson.

— Unde-i?

Olson arătă cu degetul mare spre un băiat slăbănog şi greoi, în blugi. Curley încercase să-şi lase favoriţi, însă rezultatul era mai degrabă un eşec. Chipul său ascuţit şi deschis era acum încruntat de o concentrare teribilă şi nu-şi desprindea ochii de la piciorul drept. Se străduia să calce mai puţin apăsat pe el. Pierdea teren şi faţa lui o arăta.

— Avertisment! Avertisment numărul 7!

Curley începu să se silească să meargă mai repede. Gâfâia niţel şi Garraty se gândi că gâfâiala se datora atât fricii, cât şi oboselii. Pierdu orice noţiune a timpului. Uită de orice, cu excepţia lui Curley. Îl privea chinuindu-se, dându-şi seama, ca prin ceaţă, că tot aşa s-ar fi putut chinui şi el peste o oră sau peste o zi.

Era lucrul cel mai captivant pe care-l văzuse.

Curley rămase treptat în urmă şi alţi băieţi primiră avertismente,

înainte de a-şi da seama că, fascinaţi, îşi adaptaseră viteza după a lui. Ceea ce însemna că Curley era aproape pe muchie.

— Avertisment! Avertisment, numărul 7! Al treilea avertisment, numărul 7!

— Am o crampă! strigă Curley răguşit. Nu-i cinstit, dacă ai o crampă!

Era acum lângă Garraty, care îi vedea mărul lui Adam mişcându-se în sus şi-n jos. Curley îşi masa piciorul, frenetic. Garraty simţea mirosul fricii, venind dinspre el în valuri, semănând cu izul de lămâie coaptă, abia tăiată.

Începu să se îndepărteze de el şi în clipa următoare Curley exclamă:

— Slavă cerului! Îşi dă drumul!

Nimeni nu comentă nimic. Garraty simţi o dezamăgire dușmănoasă. Bănuia că era răutăcios şi cu totul nesportiv, însă dorea să se asigure că altcineva căpăta biletul de ieşire înaintea lui. Cine ar fi dorit să părăsească primul scena?

Ceasul lui arăta 11:05. Asta însemna probabil că bătuseră recordul, considerând că timp de două ore avuseseră viteza de patru mile pe oră. În scurt timp, urmau să ajungă în Limestone. Îl văzu pe Olson îndoindu-şi din nou genunchii, pe rând. Mânat de curiozitate, făcu şi el acelaşi lucru. Articulaţiile genunchilor îi pocniră sonor şi fu surprins cât de mult îi înţepeniseră. Pe de altă parte, tălpile nu-l dureau. Ăsta era un lucru bun.

Trecură de camioneta unui distribuitor de lapte, care se oprise în capătul unui drumeag secundar de pământ. Lăptarul se instalase pe capotă şi flutura mâna vesel spre ei.

— Băgaţi mare, băieţi!

Garraty se simţi pe neaşteptate furios. Îi venea să zbiere. *De ce nu-ţi dai jos curul ăla mare, ca să vii cu noi?* Lăptarul avea însă mai mult de optsprezece ani. De fapt, arăta trecut binişor de treizeci de ani. Era bătrân.

— OK, toată lumea s-o scoată şi s-o ia la frecat! aruncă Olson o poantă şi câţiva râseră.

Camioneta lăptarului dispăru din vedere. Numărul drumurilor secundare se înmulţise, la fel şi poliţiştii, iar oamenii claxonau şi îşi agitau braţele. Cineva împrăştie confeti. Garraty începu să se simtă important. La urma urmelor, el era "Băiatul nostru din Maine".

Brusc, Curley urlă. Garraty privi înapoi, peste umăr. Curley era îndoit de mijloc, se ţinea de picior şi răcnea. Cumva, incredibil, continua să meargă, dar foarte încet. Mult prea încet.

Totul se desfăşură după aceea lent, parcă pentru a se potrivi vitezei lui Curley. Soldaţii de pe autoblindatul care înainta fără grabă îşi ridicară armele. Mulţimea icni, de parcă n-ar fi ştiut că aşa se petreceau lucrurile, şi Mărşăluitorii icniră, ca şi cum nici ei n-ar fi ştiut, iar Garraty icni o dată cu ei, dar, desigur, el ştiuse, bineînţeles că ştiuseră toţi, era foarte simplu, Curley avea să-şi capete biletul de ieşire.

Siguranţele armelor zăngăniră. Băieţii se îndepărtară de Curley ca prepeliţele pe câmp, lăsându-l singur pe drumul scăldat în soare.

— Nu-i cinstit! zbieră el. Nu-i *cinstit!*

Mărşăluitorii pătrunseră într-o zonă de umbră; unii priveau în urmă, alţii se uitau drept înainte, temându-se să vadă. Garraty privea. Trebuia să privească. Spectatorii răzleţi care fluturaseră mâinile amuţiseră, ca şi când cineva le decuplase pur şi simplu vocile.

— Nu-i...

Patru carabine traseră. Se auziră foarte puternic. Zgomotele se rostogoliră ca nişte bile de bowling, loviră dealurile şi se întoarseră îndărăt.

Faţa ascuţită şi presărată de coşuri a lui Curley dispăru într-o explozie de sânge, creieri şi aşchii de craniu. Restul trupului căzu în faţă, pe linia albă, ca un sac cu cartofi.

Am mai rămas nouăzeci şi nouă, gândi Garraty îngreţoşat. Nouăzeci şi nouă de sticle de bere pe-un zid şi dacă vreo sticlă s-o întâmpla să cadă... Iisuse, oh... Iisuse, oh...

Stebbins păşi peste trup. Talpa îi alunecă puţin pe sânge şi la pasul următor lăsă o urmă stacojie, ca o fotografie dintr-o revistă *Official Detective.* Stebbins nu coborî ochii spre cadavrul Curley şi chipul său nu-şi schimbă deloc expresia. Stebbins, ticălosule, gândi Garraty, tu ar fi trebuit să capeţi primul biletul de ieşire, nu ştiai? Apoi îşi feri ochii. Nu voia să i se facă rău. Nu voia să vomite.

Lângă o furgonetă Volkswagen, o femeie îşi îngropă faţa în palme. Scotea sunete ciudate din fundul gâtului şi Garraty constată că putea să vadă pe sub rochia ei, până la chiloţi. Purta chiloţi albaştri. În mod inexplicabil, se simţi din nou excitat. Un bărbat gras şi chel se holba la Curley şi-şi freca întruna negul de lângă ureche. Îşi umezea buzele lătăreţe şi groase, fără să se oprească din a privi şi a-şi freca negul. Când Garraty trecu pe lângă el, se uita tot la Curley.

Continuară să meargă. Garraty se trezi alături de Olson, Baker şi McVries. Se strânseseră laolaltă, parcă pentru a se proteja reciproc. Toţi priveau drept înainte, străduindu-se să-şi menţină chipurile inexpresive. Ecourile carabinelor păreau să atârne în văzduh. Garraty se gândea mereu la urma însângerată lăsată de tenisul lui Stebbins. Se întrebă dacă talpa aceea mai lăsa urme roşii şi aproape că întoarse capul pentru a se uita, după care îşi spuse să nu fie prost. Îi era totuşi imposibil să nu se întrebe. Era curios dacă simţise Curley ceva. Era curios dacă simţise gloanţele lovindu-l sau dacă murise, pur şi simplu, instantaneu, fără să mai simtă nimic.

Bineînţeles că suferise. Suferise ceva mai devreme, în modul cel mai acut şi mai sfâşietor cu putinţă, ştiind că el nu avea să mai existe, însă că Universul va continua la fel, nevătămat şi nepăsător.

Se auzi că parcurseseră aproape nouă mile până când Curley primise biletul de ieşire. Se spunea că Maiorul era extrem de încântat. Garraty se întrebă cum naiba putea să ştie cineva ce simţea Maiorul.

Privi brusc peste umăr, dorind să ştie ce se făcuse cu trupul lui Curley, dar trecuseră deja de un alt cot al drumului. Curley nu se mai zărea.

— Ce-ai în rucsacul ăla? îl întrebă Baker pe neaşteptate pe McVries.

Se străduia să aibă un ton de conversaţie, însă glasul îi era ascuţit şi piţigăiat, gata să scape de sub control.

— O cămaşă curată, răspunse McVries. Şi nişte hamburgeri în sânge.

— Hamburgeri în sânge..., se strâmbă Olson.

— Un hamburger în sânge oferă multă energie rapid asimilabilă, răspunse McVries.

— Eşti sărit de pe fix. O să borăşti peste tot.

McVries se mulţumi să zâmbească.

Garraty îşi dori să fi luat şi el nişte hamburgeri în sânge. Habar nu avusese de energia rapid asimilabilă, dar îi plăceau hamburgerii în sânge. Erau mai buni decât batoanele de ciocolată şi concentratele. Îşi aminti de prăjiturile sale, însă, după episodul cu Curley, nu-i prea era foame. După episodul cu Curley, s-ar mai fi putut gândi cu adevărat să înfulece nişte hamburgeri în sânge?

Vestea că un Mărşăluitor primise biletul de ieşire se răspândi printre spectatori şi, dintr-un motiv necunoscut, ei începură să ovaţioneze mai puternic. Aplauzele îndepărtate pocneau ca floricelele în tigaie. Garraty

se întrebă dacă era stânjenitor să fii împuşcat în faţa oamenilor şi bănui că în momentul respectiv nu ţi-ar mai păsa probabil nici cât negru sub unghie de aşa ceva. În tot cazul, lui Curley păruse că nu i-ar fi păsat nici cât negru sub unghie. Stânjenitor era însă atunci când trebuia să te uşurezi. Atunci avea să fie neplăcut. Garraty decise să nu se mai gândească la asta.

Limbile ceasului său indicau acum amiaza. Traversară un pod de fier ruginit, care unea malurile unei râpe adânci şi secate. De cealaltă parte îi primi un indicator: INTRAŢI ÎN LIMESTONE CITY — BUN SOSIT, PARTICIPANŢI LA MARŞUL CEL LUNG!

Unii băieţi ovaţionară, dar Garraty preferă să-şi conserve energia.

Drumul se lăţi şi Mărşăluitorii se răzleţiră pe el, grupurile destrămându-se puţin. La urma urmelor, Curley rămăsese la trei mile în urmă.

Garraty scoase prăjiturelele şi, pentru o clipă, răsuci în palme pacheţelul învelit în folie. Se gândi plin de dor la mama sa, apoi îşi alungă sentimentul acela.

Avea să le vadă pe mama şi pe Jan în Freeport. Aşa-i promiseseră. Mâncă o prăjiturică şi se simţi mai bine.

— Ştii ceva? făcu McVries.

Garraty scutură din cap. Trase o duşcă din bidonaş şi flutură din mână spre un cuplu de bătrâni care stătea pe marginea drumului cu un carton micuţ pe care scria GARRATY.

— Habar n-am ce-mi doresc, dac-o să înving, urmă McVries. Nu există nimic de care să am neapărat nevoie. Vreau să zic că n-am acasă o mamă bătrână şi bolnavă, un tată conectat la un rinichi artificial sau altceva de genul ăsta. N-am nici măcar un frăţior care să moară vitejeşte de leucemie.

Chicoti şi-şi scoase bidonaşul de la brâu.

— Mi se pare normal, încuviinţă Garraty.

— Vrei să zici că *nu-i* normal. Toată chestia-i anormală.

— Nu cred că vorbeşti serios, replică Garraty, sigur pe el. Dacă ai putea da timpul înapoi...

— Da, da, ştiu, aş face tot asta, însă...

— Hei! exclamă băiatul din faţa lor, Pearson, şi arătă cu braţul. Trotuare!

Intrau în oraşul propriu-zis. Casele arătoase erau departe de drum şi-i priveau de sus, din vârful pantelor acoperite de peluze verzi. Peluzele erau ticsite cu oameni care fluturau din mâini şi ovaţionau. Garraty avu impresia că aproape toţi stăteau jos. Aşezaţi pe pământ, pe şezlonguri, ca bătrânii pe care-i văzuse la benzinărie, sau în faţa măsuţelor de picnic. Erau unii chiar şi în balansoare. Simţi un fior de invidie furioasă.

Daţi-i drumul şi fluturaţi din mâini, până vă cad din umeri! Să mă ia naiba, dacă o să vă mai răspund. Recomandarea 13: Conservaţi energia ori de câte ori se poate.

În cele din urmă, decise însă că era un comportament prostesc. Spectatorii ar fi putut rămâne cu impresia că era insolent. La urma urmelor, el era "Băiatul nostru din Maine". Decise să le facă semn cu mâna tuturor celor care afişau pancarte cu GARRATY. Şi tuturor fetelor drăguţe.

Trecură pe lângă străduţe laterale şi prin intersecţii. Sycamore Street şi Clark Avenue, Exchange Street şi Juniper Lane. Trecură de o băcănie aflată pe un colţ, care avea în vitrină o reclamă pentru bere Narragansett, şi pe lângă o prăvălie de mărunţişuri acoperită cu afişe care-l prezentau pe Maior.

Pe trotuare erau înşiraţi spectatori, dar destul de rari. În mare, Gar-

raty se simţea dezamăgit. Ştia că adevăratele mulţimi aveau să apară mai târziu pe drum, însă încerca senzaţia decepţionantă a unor artificii fâsâite de umezeală. Iar bietul Curley nu avusese parte nici măcar de spectacolul acesta.

Jeep-ul Maiorului ţâşni brusc de pe o străduţă laterală şi începu să meargă cu viteza grupului principal. Avangarda continua să se afle mult mai înainte.

Dinspre mulţime se ridicară urale asurzitoare. Maiorul încuviinţă din cap şi zâmbi, fluturând o mână către spectatori. După aceea, se întoarse sobru la stânga şi-i salută milităreşte pe băieţi. Garraty simţi un fior pe spinare. Ochelarii Maiorului sclipeau în lumina soarelui de la începutul după-amiezei.

Maiorul duse la gură portavocea alimentată cu baterii.

— Sunt mândru de voi, băieţi. Mândru!

Din spatele lui Garraty, cineva spuse cu glas încet, dar desluşit:

— Rahat cu mac.

Garraty întoarse capul, dar acolo nu era nimeni, doar patru-cinci băieţi, care-l priveau cu atenţie pe Maior (unul dintre ei îşi dădu seama că-i răspunsese la salut şi-şi coborî mâna stingherit), şi Stebbins. Stebbins nici măcar nu părea că se uită spre Maior.

Jeep-ul vui şi se năpusti înainte. După o clipă, Maiorul dispăruse din nou.

La 12:30, ajunseră în centrul oraşului, şi Garraty fu dezamăgit. Era genul de orăşel cu un singur hidrant. Avea un centru comercial, trei garaje de maşini uzate, câte un McDonalds, Burger King şi Pizza Hut, plus o platformă industrială... cam acesta era Limestone.

— Nu-i prea mare, aşa-i? făcu Baker.

Olson chicoti.

— Probabil că-i un loc în care-i plăcut să trăieşti, zise Garraty pe un ton de apărare.

— Să mă ferească Dumnezeu de locurile în care-i plăcut să trăieşti, comentă McVries, dar zâmbi.

— Fiecare cu gusturile lui, replică neconvingător Garraty.

La ora 13, Limestone era doar o amintire. Un băieţel ţanţoş, în salopetă peticită de blugi, merse alături de ei aproape o milă, apoi se aşeză şi-i privi trecând.

Terenul devenea tot mai deluros şi Garraty simţi prima transpiraţie reală a zilei. Cămaşa îi era lipită de spate. În dreapta se formau nori de ploaie, dar erau încă departe. Sufla o briză uşoară, care-i mai răcorea.

— Garraty, care-i următorul oraş mare? întrebă McVries.

— Caribou, mi se pare.

Se întrebă dacă Stebbins îşi mâncase ultimul sandviş. Stebbins îi intrase în cap ca un refren de muzică pop, care se învârte acolo, iar şi iar, până ce crezi că o vei lua razna din cauza lui. Era ora 13:30. Marşul cel Lung acoperise optsprezece mile.

— Cât mai e pân-acolo?

Garraty se întrebă care era recordul pentru distanţa străbătută cu un singur Mărşăluitor eliminat. Optsprezece mile i se părea destul de bine. Optsprezece mile era o cifră de care un om putea fi mândru. Am mers optsprezece mile. Optsprezece mile!

— Am întrebat..., începu McVries răbdător.

— Cred că de-aici s-ar putea să fie aproape treizeci de mile.

— Treizeci! repetă Pearson. Iisuse!

— Este un oraş mai mare decât Limestone, zise Garraty.

Continua să se simtă într-o postură defensivă. Dumnezeu ştia care putea fi motivul. Poate că era vorba despre faptul că aşa mulţi băieţi

aveau să moară aici, poate chiar toţi. Probabil toţi. În toată istoria Marşului cel Lung, numai de şase ori se trecuse dincolo de graniţa statului şi se intrase în New Hampshire, şi numai o dată se intrase în Massachusetts, iar experţii spuneau că fusese un record inegalabil, ca şi cum un jucător de baschet ar fi înscris o sută douăzeci de puncte într-un singur meci sau cam aşa ceva... Poate că şi el avea să moară aici. Poate că aşa avea să se întâmple. Dar era altceva. Era pământul natal. Avea senzaţia că Maiorului i-ar fi plăcut asta. "A murit pe pământul lui natal."

Ridică bidonaşul şi descoperi că era gol.

— Bidonaş! strigă el. Numărul 47 solicită bidonaş!

Un soldat sări din autoblindat şi-i aduse un bidonaş plin. Când soldatul se întoarse cu spatele, Garraty îi atinse carabina de pe umăr. O făcuse pe furiş, dar McVries îl văzu.

— De ce-ai făcut asta?

Garraty zâmbi şi se simţi derutat.

— Nu ştiu. Cred c-a fost ceva ca atunci când baţi în lemn ca să-ţi poarte noroc.

— Eşti un băiat drăguţ, Ray, zise McVries, apoi acceleră şi-l ajunse din urmă pe Olson, lăsându-l pe Garraty să meargă singur, simţindu-se mai derutat ca oricând.

Numărul 93 — Garraty nu-i cunoştea numele — trecu pe lângă el, în dreapta. Privea în jos spre picioarele sale, şi buzele i se mişcau fără zgomot, în timp ce-şi număra paşii. Se clătina uşor.

— Salut! zise Garraty.

Numărul 93 tresări. Ochii îi erau goi, la fel de pustii cum fusese privirea lui Curley pe când pierdea lupta cu crampa musculară. E obosit, gândi Garraty. O ştie şi este speriat. Brusc, simţi cum stomacul i se ridică spre gât şi coboară încet la loc.

Umbrele li se întindeau acum în faţă. Era ora 13:45. Ora 9 dimineaţa, răcoarea şi aşteptarea, când stătuseră aşezaţi pe iarbă la umbră, parcă rămăseseră cu o lună în urmă.

Cu câteva minute înainte de ora 14, se auzi alt zvon. Garraty simţea pe pielea lui o lecţie de psihologie a zvonurilor. Cineva aflase ceva şi, instantaneu, aflaseră toţi. Zvonurile se creau prin respiraţia gură la gură. Se părea că va ploua. Sunt şanse să plouă. Va ploua în curând. Tipul cu aparatul de radio spune că-n curând va ploua cu găleata. Era totuşi straniu cât de frecvent zvonurile se adevereau. Iar când se auzea că încetinea cineva pasul, că avea cineva necazuri, ele se confirmau întotdeauna.

De data aceasta, se vorbea că numărul 9, Ewing, făcuse băşici la picioare şi primise două avertismente. Mulţi băieţi fuseseră avertizaţi, dar e-ra normal. Se spunea că situaţia arăta însă rău pentru Ewing.

Îi transmise zvonul lui Baker, care păru surprins.

— Negrul? întrebă Baker. Ăla care-i atât de negru, încât pare violet?

Garraty spuse că nu ştia dacă Ewing era negru sau alb.

— Da, e negru, încuviinţă Pearson şi-l arătă cu degetul.

Garraty zărea broboane mici de sudoare sclipind pe pielea lui Ewing. Aproape îngrozit, observă că acesta purta tenişi.

Recomandarea 3: Nu purtaţi, repetăm, nu purtaţi tenişi. În Marşul cel Lung, nimic nu vă va provoca băşici mai repede decât tenişii.

— A venit cu noi în maşină, zise Baker. E din Texas.

Iuţi pasul, până i se alătură lui Ewing, şi stătu de vorbă cu el destul timp. După aceea rămase în urmă, încet, pentru a evita să fie avertizat. Era mohorât.

— A început să facă băşici acum două mile. Au început să i se spargă în Limestone. Calcă în lichidul din băşicile sparte.

Ascultară toţi în tăcere. Garraty se gândi la Stebbins. Stebbins purta tenişi. Poate că Stebbins se lupta cu băşicile chiar acum.

— Avertisment! Avertisment numărul 9! Al treilea avertisment, numărul 9!

Soldaţii îl priveau pe Ewing cu luare-aminte. La fel şi Mărşăluitorii. Ewing se afla în centrul atenţiei. Spatele tricoului său, contrastant de alb pe pielea neagră, era cenuşiu până aproape de mijloc din cauza sudorii cu care se îmbibase. Garraty îi zărea muşchii mari ai spinării care-i unduiau în timpul mersului. Avea destulă musculatură ca să reziste zile întregi şi Baker afirmase că păşea în fluidul scurs din băşicile sparte. Băşici şi crampe. Garraty se înfioră. Moarte instantanee. Toţi muşchii aceia, toate antrenamentele nu puteau opri băşicile şi crampele. La ce Dumnezeu se gândise Ewing când încălţase tenişii marca P. F. Flyers?

Barkovitch li se alătură. Îl privea şi el pe Ewing.

— Băşici! rosti pe un ton ca şi cum ar fi spus că mama lui Ewing era o târfă. La ce dracu' te poţi aştepta de la o cioară proastă? la ziceţi — la ce?

— Mişcă d-aici, făcu Baker sec, sau îţi trag una!

— Nu-ţi permite regulamentul, rânji încântat Barkovitch. Nu uita asta, şmechere!

Se îndepărtă totuşi de ei. Parcă ar fi fost înconjurat de un norişor de venin.

Ora 14 deveni 14:30. Umbrele li se lungiră. Urcară un deal cu pantă lungă şi, când ajunse în vârf, Garraty văzu în depărtare munţi scunzi, înceţoşaţi şi azurii. Norii de furtună care se strângeau dinspre vest erau mai întunecaţi şi briza se intensificase, astfel încât pielea i se făcea ca de găină, pe măsură ce transpiraţia se usca pe el.

Un grup de bărbaţi strânşi în jurul unei autofurgonete Ford care tracta o rulotă îi ovaţionă frenetic. Erau beţi turtă. Toţi băieţii fluturară mâinile spre ei, până şi Ewing. Erau primii spectatori pe care-i văzuseră, după băieţelul ţanţoş în salopeta peticită.

Garraty deschise un tub de concentrate fără să citească eticheta şi-l mâncă. Avea un gust vag de carne de porc. Se gândi la hamburgerul lui McVries. Se gândi la o prăjitură mare de ciocolată, cu o cireaşă deasupra. Se gândi la clătite. Dintr-un motiv necunoscut şi nebunesc, îşi dorea o clătită rece, umplută cu gem de mere. Cina rece pe care i-o pregătea mama lui, ori de câte ori el şi tata mergeau să vâneze în noiembrie.

Ewing căpătă biletul de ieşire după vreo zece minute.

Era laolaltă cu un grup de băieţi, când coborî pentru ultima dată sub viteza admisă. Poate crezuse că băieţii aveau să-l protejeze, dar soldaţii îşi făcură treaba excelent. Soldaţii erau experţi. Îi împinseră pe ceilalţi băieţi în lături şi-l traseră pe Ewing pe acostament. Ewing încercă să se împotrivească, dar fără convingere. Un soldat îi prinse braţele la spate, iar celălalt îşi lipi carabina de capul lui Ewing şi-l împuşcă. Un picior al băiatului zvâcni convulsiv.

— Sângele lui are aceeaşi culoare cu al albilor, vorbi brusc McVries.

Cuvintele se auziră foarte sonor în liniştea lăsată după unica împuşcătură. Mărul lui Adam i se mişcă în sus şi în jos, iar ceva îi plescăi în gât.

Erau acum cu doi mai puţin. Şansele crescuseră, infinitezimal, în favoarea celor rămaşi. Unii băieţi discutau în şoaptă şi Garraty se întrebă din nou ce se întâmpla cu trupurile.

Te-ntrebi al naibii de multe! se apostrofă în gând.

Şi-şi dădu seama că era obosit.

PARTEA A DOUA
PE DRUM

Capitolul 3

"Vei avea la dispoziţie treizeci de secunde şi,
te rog, nu uita că răspunsul tău trebuie
să fie sub forma unei întrebări."
— Art Fleming
Risc

Era ora 15 când primele picături de ploaie căzură pe drum, mari, întunecate şi rotunde. Cerul era negru şi acoperit cu zdrenţe de nori, sălbatic şi fascinant. Tunetul bubui undeva deasupra norilor. Un trident albastru de fulger licări în înălţimi, coborând spre pământ.

Garraty îşi îmbrăcase jacheta la scurt timp după ce Ewing îşi căpătase biletul de ieşire, iar acum îşi trase fermoarul şi-şi ridică gulerul. Harkness, potenţialul scriitor, îşi ascunsese cu grijă carneţelul într-o pungă de plastic. Barkovitch îşi pusese o pălărie galbenă de ploaie, din vinilin. Era incredibil felul în care aceasta îi modifica faţa, dar ar fi fost foarte greu de explicat cum anume. Se zgâia de sub borurile ei, aidoma unui încrâncenat paznic de far.

Pe neaşteptate, răsună pocnitura incredibilă a unui tunet.

— Începe! strigă Olson.

Ploaia porni să se reverse. Pentru câteva momente fu atât de deasă, încât Garraty se trezi complet izolat în interiorul unei perdele de duş unduitoare. Instantaneu, fu udat până la piele. Părul îi devenise ca o blăniţă îmbibată de apă. Ridică faţa spre cer şi zâmbi. Se întrebă dacă soldaţii îi puteau vedea. Se întrebă dacă cineva n-ar fi putut...

Pe când îşi punea toate întrebările acelea, prima aversă îşi reduse niţel intensitatea şi putu să vadă din nou în jur. Privi peste umăr spre Stebbins. Acesta mergea gârbovit, cu mâinile lipite de abdomen şi, la început, Garraty crezu că avea o crampă. Pentru o clipă, simţi cleştele unei panici puternice, care nu semăna deloc cu ceea ce simţise atunci când Curley şi Ewing o încasaseră. Nu mai dorea ca Stebbins să dispară printre primii.

Văzu după aceea că Stebbins nu făcea altceva decât să-şi protejeze ultima jumătate a sandvişului cu gem şi privi iarăşi înainte, simţindu-se uşurat. Decise ca Stebbins avea o mamă destul de nepricepută, fiindcă nu-i ambalase amărâtele de sandvişuri în folie, pentru eventualitatea în care ar fi început să plouă.

Tunetele bubuiau stridente, ca la nişte antrenamente de artilerie celeste. Garraty se simţea bine dispus, şi o parte din oboseală părea să se fi spălat o dată cu transpiraţia corpului. Ploaia reîncepu violent, răpăind şi, în cele din urmă, se transformă într-o burniţă continuă. Deasupra, norii începuseră să se destrame.

Pearson mergea lângă el, trăgând în sus de betelia pantalonilor. Purta blugi care-i erau prea mari şi obişnuia să-i ridice frecvent. Avea ochelari cu rame de baga, cu lentile ca fundurile unor sticle de Coca-Cola, şi acum le şterse şi le curăţă pe poala cămăşii. Se holba mijit şi lipsit de apărare, cum fac persoanele cu vedere foarte slabă, atunci când îşi scot ochelarii.

— Ţi-a plăcut duşul?

Garraty încuviinţă din cap. Mult în faţă, McVries urina. Mergea cu spatele în timp ce o făcea, stropind acostamentul la o distanţă considerabilă de ceilalţi.

Garraty ridică ochii spre soldaţi. Şi ei erau uzi, bineînţeles, dar nu trădau disconfortul. Feţele le erau perfect împietrite. Ce simţi oare, se întrebă el, când împuşti pe cineva şi-l omori? Te face oare să te simţi puternic? Îşi aminti de fata cu pancarta, îşi aminti cum o sărutase şi-i pipăise fundul. Îşi aminti că îi simţise slipul moale sub pantalonii pescăreşti. Pe el, senzaţiile acelea îl făcuseră să se simtă puternic.

— Tipul din spate nu zice prea multe, aşa-i? rosti pe neaşteptate Baker.

Arătă cu degetul mare spre Stebbins. Pantalonii purpurii ai acestuia se îmbibaseră de ploaie şi erau acum întunecaţi.

— Nu, nu zice.

McVries căpătă un avertisment pentru că încetinise prea mult când îşi ridicase fermoarul pantalonilor. Li se alătură, iar Baker îi repetă observaţia despre Stebbins.

— Ce dacă-i singuratic? strânse din umeri McVries. Cred...

— Hei, interveni Olson. (Era primul lucru pe care-l spunea după mult timp şi vocea lui avea un ton straniu.) îmi simt picioarele ciudat.

Garraty îl privi cu atenţie şi-i zări în ochi sămânţa panicii. Privirea de bravură dispăruse.

— Cât de ciudat? îl întrebă.

— Parcă mi s-ar înmuia toţi muşchii.

— Relaxează-te, îl sfătui McVries. Mi s-a întâmplat şi mie acum vreo două ore. O să treacă.

Uşurarea se citi în ochii lui Olson.

— Trece?

— Da, sigur că da!

Olson nu spuse nimic, dar buzele i se mişcară. Pentru o clipă, Garraty crezu că se ruga, apoi îşi dădu seama că pur şi simplu număra paşii.

Două împuşcături răsunară brusc. Se auzi un ţipăt, după care a treia împuşcătură.

Priviră şi văzură un băiat în pulover albastru şi pantaloni pescăreşti alb-murdar, zăcând cu faţa în jos într-o băltoacă de apă. Un pantof îi zburase din picior. Purta şosetele albe de atletism indicate de Recomandarea 12.

Garraty trecu pe lângă el, fără să se uite pentru a vedea urmele de gloanţe. Se spunea că băiatul murise, fiindcă încetinise. Nu din cauza băşicilor sau a crampelor, ci pur şi simplu încetinise prea des şi căpătase biletul de ieşire.

Garraty nu-i cunoştea numele sau numărul. Se gândi că avea să urmeze un zvon şi în privinţa asta, dar nu auzi nimic. Poate că nimeni nu le ştia. Poate că fusese un singuratic, ca Stebbins.

De acum parcurseseră douăzeci şi cinci de mile din Marşul cel Lung. Peisajul era o frescă permanentă de păduri şi câmpuri, întrerupte din când în când de vreo casă ori de o răspântie, unde, în ciuda burniţei, oamenii agitau din braţe şi aclamau. O femeie în vârstă stătea împietrită sub o umbrelă neagră, fără să facă semn cu mâna, să vorbească ori să surâdă. Îi privea trecând, cu ochi sfredelitori. Nu trăda nici un semn de viaţă ori de mişcare, cu excepţia faptului că vântul îi flutura poalele rochiei negre. Pe degetul mijlociu de la mâna dreaptă purta un inel mare, cu o piatră purpurie. La gât avea un medalion care-şi pierduse luciul.

Traversară o cale ferată care fusese abandonată de mult — şinele

erau ruginite şi prin zgura dintre traverse creştea pir. Cineva se împiedică şi căzu şi fu avertizat, apoi se sculă şi continuă să meargă cu genunchiul însângerat.

Se aflau la numai nouăsprezece mile de Caribou, dar noaptea avea să coboare înainte ca ei să fi ajuns acolo. Cei răi n-au voie să se odihnească, gândi Garraty şi i se păru amuzant. Râse.

McVries îl privi cu atenţie.

— Ai început să oboseşti?

— Nu, răspunse Garraty. Oboseala mă-ncearcă de mult. (Îl privi pe celălalt băiat cu o căutătură aproape duşmănoasă.) Vrei să zici că tu n-ai obosit?

— Dansează aşa cu mine, de-a pururi, Garraty, răspunse McVries, şi nu voi obosi niciodată. Ne vom atinge pantofii de stele şi ne vom legăna pe Lună.

Suflă o sărutare din palmă spre Garraty şi se îndepărtă.

Garraty privi după el. Nu ştia ce să creadă despre McVries.

La 15:45, cerul se înseninase şi în vest se zărea un curcubeu, acolo unde soarele se ascundea sub nori tiviţi cu auriu. Razele piezişe de la sfârşitul după-amiezei colorau ogoarele recent arate pe lângă care treceau, conturând clar brazdele negre, urmând curbele lente ale dealurilor lungi cu pante line.

Sunetul autoblindatului era discret, parcă liniştitor. Garraty îşi lăsă bărbia în piept şi picoti în timp ce mergea. Undeva, în faţă, se găsea Freeport, totuşi nu aveau să ajungă acolo în seara aceasta sau mâine. Erau mulţi paşi. Era un drum lung. Mai avea încă prea multe întrebări şi prea puţine răspunsuri. Întregul Marş nu părea decât un gigantic semn de întrebare. Îşi spuse că trebuia să aibă un înţeles profund. Cu siguranţă, aşa trebuia să fie. Ceva cu înţelesuri profunde putea să ofere răspunsuri la orice întrebări; era pur şi simplu o chestiune de a-ţi ţine piciorul apăsat pe pedala de acceleraţie. Dacă el ar fi putut să...

Calcă într-o băltoacă de apă şi tresări, trezindu-se complet. Pearson îl privi întrebător şi-şi împinse ochelarii în sus pe nas.

— Îl ştii pe băiatul care a căzut şi s-a tăiat, când am traversat şinele?

— Da. Zuck, nu-i aşa?

— Exact. Tocmai am auzit că sângerarea nu s-a oprit.

— Cât mai avem până la Caribou, omule din Maine? îl întrebă cineva.

Garraty privi în jur. Era Barkovitch. Îşi îndesase pălăria de ploaie în buzunarul de la spate, unde flutura obscen.

— De unde dracu' să ştiu?

— Nu aici locuieşti?

— Mai sunt vreo şaptesprezece mile, răspunse McVries. Acum, du-te şi vinde-ţi marfa altundeva, piticule.

Barkovitch îşi afişă privirea jignită şi se îndepărtă.

— E tare băgăcios, comentă Garraty.

— Nu-l lăsa să te irite, replică McVries. Concentrează-te doar să mergi, până-l bagi în pământ.

— Am înţeles, domnule antrenor.

McVries îl bătu pe Garraty pe umăr.

— Sper să-l câştigi pe-ăsta pentru Gipper[2], băiatul meu.

— Parcă am merge de o veşnicie, nu-i aşa?

— Mda.

---

[2] Replică atribuită jucătorului de fotbal american George Gipp (1895-1920), aflat pe patul morţii.

Garraty îşi umezi buzele, dorind să se exprime şi neştiind cum s-o facă.

— Ai auzit vreodată chestia aia despre oamenii care, în pragul înecului, îşi revăd fulgerător toată viaţa?

— Cred c-am citit odată despre aşa ceva. Sau am auzit pe cineva spunând-o într-un film.

— Te-ai gândit vreodată că ni s-ar putea întâmpla şi nouă? În timpul Marşului?

McVries se prefăcu că se înfioară.

— Hristoase, sper să nu fie aşa!

Garraty tăcu o clipă, apoi vorbi:

— Crezi că... nu contează. Dă-o dracu'!

— Ba nu, spune! Ce să cred?

— Crezi că am putea trăi restul vieţii pe drumul ăsta? Asta voiam să zic. Adică ce ne-ar fi aşteptat, dacă n-am fi... ştii tu.

McVries scotoci prin buzunar şi scoase un pachet de ţigări Mellow.

— Fumezi?

— Nu.

— Nici eu, zise McVries şi puse o ţigară în gură.

Scoase după aceea un plic de chibrituri, pe care era tipărită o reţetă pentru sos de tomate. Aprinse ţigara, trase fumul în piept şi-l tuşi afară. Garraty se gândi la Recomandarea 10: Păstrează-ţi suflul. Dacă eşti fumător, încearcă să nu fumezi în Marşul cel Lung.

— Mă gândisem să-nvăţ, făcu McVries sfidător.

— I-o porcărie, nu-i aşa? întrebă Garraty cu tristeţe.

McVries îl privi surprins şi azvârli ţigara.

— Mda, făcu el, cred că da.

Până la ora 16, curcubeul dispăruse. Davidson, numărul 8. rămase uşor în urmă, alăturându-li-se. Era un băiat chipeş, cu excepţia erupţiei de acnee de pe frunte.

— Zuck are probleme serioase, îi anunţă.

Davidson avusese un rucsac când Garraty îl văzuse ultima dată, dar probabil că îl abandonase pe drum.

— Mai sângerează? se interesă McVries.

— Ca un porc înjunghiat, clătină din cap Davidson. Nu-i curios cum merg lucrurile? Dacă ai fi căzut oricând în altă ocazie, te-ai fi julit niţel. El însă are nevoie de copci. Arătă spre drum: Priviţi!

Garraty se uită şi văzu picături mici şi întunecate pe asfaltul care începuse să se usuce.

— Sânge?

— Doar nu-i ketchup, făcu Davidson, sinistru.

— Se teme? întrebă Olson cu glas sec.

— Zice că nu-i pasă deloc, răspunse Davidson, dar eu mă tem. (Ochii lui erau mari şi cenuşii.) Mă tem pentru noi toţi.

Continuară să meargă. Baker atrase atenţia spre altă pancartă care-l încuraja pe Garraty.

— Mare rahat, răspunse Garraty fără să ridice ochii.

Urmărea picăturile de sânge ale lui Zuck, ca Dan'l Boone[3] pornit pe urmele unui indian rănit. Picăturile unduiau încet de o parte şi de cealaltă a liniei albe mediane.

— McVries, rosti Olson.

Tonul glasului scăzuse în ultimele două ore. Garraty decisese că-i plăcea de Olson în ciuda măştii exterioare de dur pe care o afişa. Nu-i plăcea să-l vadă înspăimântându-se, dar nu mai încăpea nici o îndoială

---

[3] Daniel Boone (1734-1820), explorator american

că asta se întâmpla.

— Ce-i? întrebă McVries.

— Nu dispare. Senzaţia aia de înmuiere despre care ţi-am povestit... Nu dispare.

McVries nu spuse nimic. Cicatricea de pe chipul lui părea foarte albă în lumina soarelui care apunea.

— Am impresia că picioarele mi-ar putea ceda, pur şi simplu. Ca o temelie proastă. N-o să se-ntâmple aşa, nu? Nu?

Glasul lui Olson devenise uşor strident.

McVries nu spuse nimic.

— Pot să iau o ţigară? întrebă Olson.

Vocea îi redevenise aproape şoptită.

— Da. Poţi păstra pachetul.

Olson aprinse o ţigară Mellow cu o uşurinţă ce dovedea exerciţiu, adăpostind chibritul în palmă, şi dădu cu tifla spre soldaţii care-l priveau de pe autoblindat.

— Mă privesc cu subînţeles de vreo oră sau mai bine. Au un al şaselea simţ în privinţa asta. Ridică din nou glasul: Vă place, nu-i aşa, băieţi? Vă place, este? Vă place al dracu', este?

Câţiva Mărşăluitori se întoarseră să-l privească, apoi îşi feriră iute ochii. Garraty ar fi dorit şi el să nu se mai uite. În vocea lui Olson se simţea isteria. Soldaţii îl priveau impasibil. Garraty se întrebă dacă zvonul despre Olson avea să se împrăştie rapid şi nu-şi putu alunga un fior.

Până la 16:30, parcurseseră treizeci de mile. Soarele dispăruse pe jumătate şi însângera orizontul. Norii de furtună trecuseră spre est şi deasupra cerul era albastru-închis. Garraty se gândi iarăşi la ipoteticul său personaj aflat în pragul morţii prin înec. Situaţia nu mai era chiar atât de ipotetică. Noaptea ce se apropia era aidoma apei care avea să-i acopere în curând.

Un sentiment de panică i se ridică pe neaşteptate în gât. Brusc, avu certitudinea teribilă că aceea fusese ultima zi din viaţa lui. Ar fi dorit s-o prelungească. Ar fi dorit să dureze cât mai mult. Ar fi dorit ca amurgul să ţină ore în şir.

— Avertisment! Avertisment, numărul 100! Al treilea avertisment, numărul 100!

Zuck privi în jur. În ochii lui se citea o buimăceală, părea că nu înţelege. Cracul drept al pantalonilor era scorţos de sânge uscat. După aceea, pe neaşteptate, începu să alerge. Se strecură printre Mărşăluitori ca o extremă care se îndreaptă cu mingea spre eseu. Gonea cu aceeaşi expresie uluită pe faţă.

Autoblindatul mări viteza. Zuck îl auzi venind şi alergă mai repede. Era o fugă stranie, împleticită, şchiopătată. Rana de la genunchi i se redeschise şi, când se năpusti în spaţiul liber din faţa grupului principal, Garraty văzu picăturile de sânge proaspăt împroşcându-se şi zburându-i din manşetele pantalonilor. Zuck urcă în fugă următoarea pantă şi, pentru un moment, se contură distinct pe fundalul cerului roşu, o siluetă neagră galvanică, încremenită pentru o clipă în mijlocul unui pas, ca o sperietoare alergând. Apoi dispăru, şi autoblindatul îl urmă. Cei doi soldaţi care coborâseră din el continuară alături de băieţi, cu chipuri inexpresive.

Nimeni nu scoase o vorbă. Toţi ascultau. Mult timp nu se auzi nici un sunet. Mult, incredibil de mult timp. Doar o pasăre, câţiva greieri timpurii de mai şi, undeva dincolo de ei, zumzetul unui avion.

După o vreme, se auzi un singur pocnet sec, o pauză, altă împuşcătură.

— Nu-şi asumă nici un risc, comentă cineva slab.

Când trecură de vârful pantei, zăriră autoblindatul pe acostament, la o jumătate de milă depărtare. Din cele două ţevi de eşapament se învălătucea fum albastru. Zuck nu se vedea nicăieri. Nici o urmă a lui.

— Unde-i Maiorul? zbieră cineva.

Tonul vocii denota în mod clar panica. Aparţinea unui băiat brahicefal pe nume Gribble, numărul 48.

— Vreau să-l văd pe Maior, la dracu'! Unde-i?

Soldaţii care mergeau alături de ei pe drum nu răspunseră. Nici unul nu scoase o vorbă.

— Ţine alt discurs? tună Gribble. Asta face — ei bine, este un *ucigaş!* Asta-i, un *ucigaş!* O să-i... o să-i spun! Credeţi că n-o să-i spun? O să i-o spun în faţă! O să i-o spun *drept în faţă!*

În aţâţarea sa, redusese ritmul pasului, aproape oprindu-se, şi soldaţilor li se trezi interesul pentru prima dată.

— Avertisment! Avertisment, numărul 48!

Gribble se împletici şi se opri de-a binelea, după care picioarele lui măriră viteza. În timp ce mergea, îşi privea picioarele. În scurt timp, ajunseră în locul unde aştepta autoblindatul. Acesta reîncepu să se târască alături de ei.

La 16:45, Garraty luă cina — un tub de pastă de ton, pesmeţi Snappy Crackers cu brânză topită şi multă apă. Fu nevoit să-şi impună să se limiteze numai la atât. Puteai căpăta apă oricând, dar alte concentrate nu primeau decât a doua zi la ora 9... şi era posibil să-şi dorească să mănânce în timpul nopţii. Ce naiba, era posibil *să aibă nevoie* să mănânce ceva în timpul nopţii.

— Poate fi o chestie de viaţă şi de moarte, comentă Baker, da-n nici un caz nu-ţi taie pofta de mâncare.

— Nu-mi pot permite să mă las afectat, replică Garraty. Nu-mi place ideea să leşin pe la două noaptea.

Gândul respectiv era chiar neplăcut. Probabil că n-ai fi avut habar. N-ai fi simţit nimic. Te-ai fi trezit, pur şi simplu, în eternitate.

— Te pune pe gânduri, nu-i aşa? întrebă încetişor Baker.

Garraty îl privi. În lumina slabă, chipul celuilalt arăta delicat, tânăr şi frumos.

— Da. M-am gândit la al naibii de multe lucruri.

— De pildă?

— De pildă, la el, răspunse Garraty şi arătă cu capul spre Stebbins, care continua să meargă cu acelaşi pas cu care o făcuse de când porniseră.

Pantalonii i se uscau. Faţa îi era ascunsă de umbre. Continua să-şi păstreze ultima jumătate de sandviş.

— Ce-i cu e!?

— Mă întreb de ce se află aici... de ce nu vorbeşte? Şi dacă va supravieţui sau va muri?

— Garraty, toţi vom muri.

— Dar sper că nu în noaptea asta.

Menţinuse tonul glasului nepăsător, dar un fior îi zgâlţâi pe neaşteptate tot trupul. Nu ştia dacă Baker îl văzuse sau nu. Rinichii i se contractară. Se întoarse, îşi trase fermoarul pantalonilor şi merse cu spatele înainte.

— Ce crezi despre Premiu? îl întrebă Baker.

— Nu mi se pare important să mă gândesc la el, răspunse Garraty şi începu să urineze.

Termină, îşi trase fermoarul şi se întoarse din nou, încântat că încheiase operaţiunea fără să-şi atragă un avertisment.

— Eu mă gândesc, făcu Baker visător. Nu atât de mult la Premiu în sine, cât la bani. Atâţia bani...

— Cei bogaţi nu vor intra în Împărăţia Cerurilor, zise Garraty şi-şi privi picioarele, singurele care-l împiedicau să afle dacă exista cu adevărat o împărăţie a Cerurilor.

— Amin! adăugă Olson. După slujbă, enoriaşii sunt rugaţi să ia din gustările pregătite.

— Eşti un tip evlavios? îl întrebă Baker pe Garraty.

— Nu... nu în mod special. Dar nici nu sunt obsedat de bani.

— Ai fi fost obsedat, dac-ai fi fost crescut cu ciorbă de cartofi şi de varză, spuse Baker. Carnea exista doar când tata îşi permitea să cumpere gloanţe.

— S-ar putea ca banii să joace un rol important, încuviinţă Garraty şi apoi tăcu, întrebându-se dacă n-ar fi fost preferabil să nu mai spună nimic altceva. Totuşi, nu-s niciodată lucrul cel mai important.

Văzu că Baker îl privea neînţelegător şi puţin dispreţuitor.

— "Nu-i poţi duce cu tine în mormânt" ar trebui să fie următoarea ta replică, zise McVries.

Garraty se uită la el. McVries afişa obişnuitul lui surâs pieziş şi enervant.

— Şi nu-i adevărat? îi întrebă. Când apărem pe lume, n-aducem nimic cu noi şi-n nici un caz nu luăm nimic cu noi atunci când o părăsim.

— De acord, dar perioada dintre cele două clipe este mult mai plăcută din punctul de vedere al confortului, nu crezi? făcu McVries.

— Confort — rahat! exclamă Garraty. Dacă te-mpuşcă un urât de pe autoblindatul ăsta, nici un medic din lume nu te-ar putea reînvia cu o transfuzie de bancnote, indiferent de valoarea lor.

— Nu sunt mort, zise Baker încetişor.

— Nu, dar ai putea să fii. (Brusc, Garraty simţi că era foarte important să le comunice toate lucrurile acelea.) Să zicem că vei învinge. Să zicem că-ţi vei petrece următoarele şase săptămâni plănuind ce vei face cu banii — nici nu ne referim la Premiu, ci doar la bani — şi că te calcă un taxi prima dată când ieşi să-ţi cumperi ceva.

Harkness se apropiase şi mergea lângă Olson.

— Asta nu-i valabil şi pentru mine, puiule, rosti ei. Primul lucru pe care o să-l fac va fi să-mi cumpăr o companie de taxiuri. Dacă voi învinge, s-ar putea să nu mai merg pe jos în viaţa mea.

— Nu-nţelegi! exclamă Garraty, mai exasperat ca oricând. Indiferent c-ar fi vorba despre ciorbă de cartofi sau despre cotlete la grătar, despre o vilă sau o magherniţă, dacă ai mierlit-o, te vor pune pe raftul unui frigider din morgă, ca pe Zuck sau Ewing, şi asta-i tot! Eu zic doar că-i mai bine să trăieşti fiecare zi în parte. Oamenii ar fi mult mai fericiţi, dacă ar trăi pur şi simplu fiecare zi în parte.

— Oho, ce mai rahaturi poleite, pufni McVries.

— Chiar aşa?! se strâmbă Garraty. Tu câte planuri îţi faci?

— I-adevărat, în clipa de faţă mi-am mai reevaluat orizonturile...

— Fac prinsoare că ţi le-ai reevaluat, comentă Garraty încruntat. Singura diferenţă este că în clipa de faţă suntem în legătură directă cu moartea.

Se lăsă o linişte totală. Harkness îşi scoase ochelarii şi începu să le lustruiască lentilele. Olson părea mai palid. Garraty regretă că spusese lucrurile acelea; mersese prea departe.

Apoi cineva din spate rosti destul de clar:

— I-auzi, i-auzi!

Garraty privi în jur, convins că era Stebbins, deşi nu-i auzise niciodată glasul. Stebbins nu dădea însă nici un semn că ar fi vorbit. Privea în

jos, spre drum.

— Cred că m-am cam înfierbântat, murmură Garraty, deşi nu el se înfierbântase, ci Zuck. Vrea cineva o prăjiturică?

Îi servi cu prăjiturele; era ora 17. Soarele parcă atârna la jumătatea orizontului. Ca şi cum întregul Pământ se oprise din mişcarea de rotaţie. Cei trei-patru nerăbdători care continuau să fie în avangardă reduseseră pasul treptat, astfel încât acum se aflau la mai puţin de cincizeci de metri în faţa grupului principal.

Drumul devenise pentru Garraty o combinaţie înşelătoare de suişuri, fără coborâşuri pe măsură. Se întreba dacă nu după mult timp toţi aveau să sfârşească prin a respira cu măşti de oxigen, când călcă pe o centură cu concentrate alimentare abandonată de cineva. Surprins, ridică ochii. Fusese a lui Olson. Mâinile acestuia îi tremurau în dreptul mijlocului. Pe faţă i se citea o încruntătură de surpriză.

— Am scăpat-o, rosti el. Voiam să mănânc ceva şi am scăpat-o.

Râse, ca şi cum ar fi vrut să le arate că fusese o prostie. Râsul se opri brusc.

— Mi-e foame, continuă el.

Nu-i răspunse nimeni. De acum toţi trecuseră de centura lui Olson şi nu mai exista posibilitatea s-o recupereze. Garraty privi în urmă şi o văzu peste linia albă întreruptă.

— Mi-e foame, repetă Olson răbdător.

Maiorului îi place să vadă pe cineva care arde de nerăbdare să-i radă pe ceilalţi, nu aşa spusese Olson când revenise după ce-şi primise ecusonul? Olson nu mai părea să ardă de nerăbdare de a rade pe cineva. Garraty privi buzunăraşele propriei sale centuri. Îi mai rămăseseră trei tuburi de concentrate, pesmeţi şi brânză. Brânza nu-i plăcea însă aproape deloc.

— Poftim, spuse şi i-o întinse.

Olson nu rosti nimic, dar o mâncă.

— Muşchetarule, făcu McVries cu acelaşi surâs pieziş.

La ora 17:30, văzduhul era fumuriu în amurg. Câţiva licurici timpurii zburau fără ţintă. O ceaţă joasă se încolăcise lăptoasă prin şanţurile şi făgaşele ogoarelor. Undeva, în faţă, cineva întrebă ce se întâmpla dacă, ceaţa fiind atât de deasă, din greşeală, părăseai drumul.

Glasul inconfundabil al lui Barkovitch replică iute şi răutăcios:

— Tu ce crezi, prostovane?

Patru duşi, gândi Garraty. Suntem pe drum de opt ore şi jumătate şi s-au dus numai patru. Simţea în stomac un nod mic şi foarte greu. N-o să le supravieţuiesc niciodată tuturor, se gândi. În nici un caz *tuturor.* Dar, pe de altă parte, de ce nu? Cineva trebuia s-o facă.

Discuţiile păliseră o dată cu lumina. Se lăsă o tăcere apăsătoare. Umbrele ce-i învăluiau, pâcla joasă care se aduna în fuioare mici şi răsucite... pentru prima dată, totul părea perfect real şi complet nefiresc, şi Garraty şi-o dori alături de el pe Jan, pe mama sau pe oricine altă femeie şi se întrebă ce dracu' căuta el aici şi cum de se băgase în aşa ceva. Nu se putea nici măcar amăgi că nu ştiuse totul, că nu avusese habar de toate detaliile, pentru că ştiuse. Şi, de altfel, nu fusese singurul. În clipa de faţă, din alai mai făceau parte alţi nouăzeci şi cinci de inconştienţi.

Nodul de flegmă îi ajunsese din nou în gât şi îl împiedica să înghită cu uşurinţă. În faţă, cineva plângea încetişor. Nu auzise când începuseră sunetele şi nimeni nu-i atrăsese atenţia asupra lor; era ca şi când ele ar fi existat dintotdeauna.

Mai aveau zece mile până la Caribou şi cel puţin acolo aveau să fie lumini. Gândul îl mai înveseli puţin pe Garraty. Era bine, la urma

urmelor, nu? Era viu şi nu avea nici un rost să se gândească la viitor, la momentul acela când putea să nu mai fie în viaţă. Aşa cum spusese McVries, totul era o chestiune de ajustare a propriilor orizonturi.

La 17:45 se auzi un zvon despre un băiat pe nume Travin, unul dintre primii lideri, care, acum, revenea încet în grupul principal. Travin avea diaree. Garraty auzise şi nu-i venea să creadă că era adevărat, dar, când îl văzu pe Travin, îşi dădu seama de realitate. Băiatul mergea şi în acelaşi timp îşi ţinea pantalonii ridicaţi. De fiecare dată când se lăsa pe vine, căpăta un avertisment şi Garraty se întrebă îngreţoşat de ce Travin nu lăsa diareea să-i curgă pur şi simplu în jos pe picioare. Mai bine murdar, decât mort.

Travin era îndoit de mijloc; umbla ca Stebbins cu sandvişul lui şi, de fiecare dată când se cutremura din tot corpul, Garraty ştia că-l zguduia altă crampă stomacală. Se simţi dezgustat. Spectacolul acesta nu mai stârnea nici fascinaţie, nici mister. Era doar un băiat pe care-l durea stomacul, atâta tot, şi nu puteai simţi altceva decât dezgust şi un fel de teroare animalică. Propriul lui stomac avu un spasm de greaţă.

Soldaţii îl priveau foarte atent pe Travin. Priveau şi aşteptau. În cele din urmă, Travin se lăsă pe vine, căzând pe jumătate, şi soldaţii îl împuşcară cu pantalonii coborâţi. Travin se rostogoli pe o parte şi rămase cu faţa contorsionată spre cer, urât şi jalnic. Cineva vomită zgomotos şi fu avertizat. Lui Garraty i se păru că-şi deşerta întregul conţinut al stomacului.

— Ăsta o să fie următorul, comentă Harkness pe un ton profesional.

— Tacă-ţi fleanca, mârâi Garraty răguşit. Nu poţi să taci din gură?

Nu răspunse nimeni. Harkness păru stânjenit şi începu să-şi lustruiască iarăşi ochelarii. Băiatul care vomitase nu fu împuşcat.

Trecură pe lângă un grup de adolescenţi care ovaţionau, stând aşezaţi pe o pătură şi bând Coca-Cola. Îl recunoscură pe Garraty şi se ridicară în picioare, aclamându-l. Îl făcură să se simtă stânjenit. O fată avea sâni foarte mari. Prietenul ei îi privea cum tresăltau, când ea ţopăia de încântare. Garraty decise că se transforma într-un maniac sexual.

— Ia uită-te ce mai ţâţoance! comentă Pearson. Mamă, mamă!

Garraty se întrebă dacă fata era virgină, ca el.

Trecură pe lângă un iaz încremenit, aproape perfect circular, peste care plutea o pâclă uşoară. Semăna cu o oglindă vag înceţoşată şi o broască orăcăi răguşit în hăţişul misterios de plante acvatice care creşteau pe margine. Garraty se gândi că iazul era unul dintre lucrurile cele mai frumoase pe care le văzuse vreodată.

— I-un stat al dracu' de mare, comentă Barkovitch de undeva din faţă.

— Tipu' ăsta mă scoate pur şi simplu din sărite, spuse solemn McVries. În clipa de faţă, singurul ţel din viaţa mea este să-i supravieţuiesc.

Olson rostea *Ave Maria.*

Garraty îl privi, alarmat.

— Câte avertismente a căpătat? întrebă Pearson.

— Nu ştiu să fi primit vreunul, răspunse Baker.

— Oricum, n-arată prea bine.

— În momentul ăsta, nici unul dintre noi n-arată prea bine, zise McVries.

Se lăsă din nou tăcerea. Pentru prima dată, Garraty fu conştient că-l dureau labele picioarelor. Nu era vorba despre picioare în sine, care-l necăjeau de ceva timp, ci despre labe. Observă că, în mod inconştient, călca pe latura lor exterioară, dar, la răstimpuri, călca pe toată lăţimea tălpii şi atunci se strâmba de durere. Închise fermoarul jachetei până sus şi ridică gulerul pe lângă gât. Aerul continua să fie umed şi rece.

— Hei! exclamă McVries încântat. Ia priviţi acolo!

Garraty şi ceilalţi priviră în stânga. Treceau pe lângă un cimitir situat în vârful unei mici coline ierboase. Era înconjurat de un zid din bolovani, şi acum ceaţa se târa încetişor în jurul pietrelor funerare, strâmbe şi aplecate. Un înger cu o aripă ruptă îi privea cu ochi goi. În vârful unui catarg de drapel de pe care se cojea vopseaua, rămas acolo de la vreo ceremonie patriotica, se cocoţase o ciocănitoare şi-i privea cu atenţie din înălţime.

— Primul nostru cimitir, comentă McVries. Este-n partea ta, Ray, aşa c-ai pierdut toate punctele câştigate până acum. Mai ţineţi minte jocul ăla?

— Vorbeşti al naibii de mult, zise brusc Olson.

— Ce nu-ţi place la cimitire, amice Henry? Un locşor minunat şi intim, aşa cum zicea poetul. Un sicriu frumuşel şi etanş...

— Mai taci din gură!

— Ei, rahat! făcu McVries. (Cicatricea îi sclipea, foarte albă, în lumina slabă a amurgului.) Doar nu te deranjează cu adevărat gândul morţii, nu-i aşa, Olson? Cum a zis tot poetul: nu mă sperie moartea, doar că voi sta atâta timp în mormânt. Asta te sâcâie, prostovane? (McVries începu să zbiere.) Ei bine, înveseleşte-te, Charlie! Vor veni zori mai lumino...

— Lasă-l în pace, interveni încet Baker.

— De ce aş face-o? Este ocupat să se autoconvingă că poate renunţa în orice clipă, dacă simte că nu mai rezistă. Că, dacă se aşază pur şi simplu pe jos şi moare, n-o să fie chiar atât de rău pe cât îşi închipuie toţi. N-o să-l las să scape cu aşa ceva.

— Dacă nu moare el, o să mori tu, rosti Garraty.

— Da, nu uit asta, zâmbi pieziş McVries, însă de data aceasta nu era deloc amuzat. (Pe neaşteptate, păru furios, şi Garraty aproape se temu de el.) Dar o uită el. Papagalul ăsta!

— Nu mai vreau, spuse Olson cu glas cavernos. M-am săturat.

— Arzi de nerăbdare să-i razi pe alţii, făcu McVries, întorcându-se spre el. Nu aşa ai spus? Frige-o, atunci! De ce nu cazi pur şi simplu şi mori, atunci?

— Lasă-l în pace, spuse Garraty.

— Ascultă, Ray...

— Nu, ascultă-mă tu! Un Barkovitch este îndeajuns. Lasă-l să se comporte în felul lui. Fără muşchetari, ai uitat?

— Bine, Garraty! surâse din nou McVries. Ai câştigat.

Olson nu spuse nimic. Continua pur şi simplu să-şi ridice şi coboare picioarele.

Bezna deplină se lăsă pe la ora 18:30. Aflat la numai şase mile, Caribou putea fi zărit la orizont ca o strălucire vagă. Pe marginile drumului erau puţini oameni care să-i privească până la intrarea în oraş. Toţi păreau să fi plecat acasă, pentru cină. Ray Garraty simţea ceaţa rece în jurul picioarelor. Adăsta peste coline în fuioare spectrale şi inerte. Deasupra capului, stelele deveneau tot mai strălucitoare, cu Venus sclipind constant şi cu Carul Mare în locul său obişnuit. Garraty ştiuse dintotdeauna să identifice constelaţiile. Îi arătă lui Pearson Cassiopeea, şi acesta se mulţumi să mârâie.

Se gândi la Jan, la prietena lui, şi simţi un fior de vinovăţie legat de fata pe care o sărutase mai devreme. Nu-şi mai putea aminti exact cum arăta, dar îl excitase. Îl excitase când îşi pusese mâna pe fundul ei — oare ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi încercat să o pipăie între picioare? Simţea o apăsare sub pântece, ca şi cum ar fi avut acolo un arc încordat, care-l făcea să se strâmbe niţel la fiecare pas.

Jan purta părul lung, aproape până la mijloc. Avea şaisprezece ani. Sânii ei nu erau la fel de mari ca ai fetei care-l sărutase. Garraty se jucase mult cu sânii ei. Îl înnebuneau. Jan nu-l lăsa să se culce cu ea şi nu ştia cum s-o convingă. Ea ar fi vrut şi în acelaşi timp n-ar fi vrut. Garraty ştia că unii băieţi puteau face asta, puteau convinge o fată să meargă până la capăt, însă se părea că el nu avea suficientă personalitate — sau poate nici suficientă dorinţă — pentru a o convinge. Se întrebă câţi dintre cei de aici erau virgini. Gribble îl numise pe Maior ucigaş. Se întrebă dacă Gribble era virgin şi decise că probabil era.

Intrară în periferia lui Caribou, unde îi aşteptau o mulţime numeroasă şi o echipă de reporteri de la o reţea de televiziune. O baterie de reflectoare scălda drumul în raze albe, puternice şi calde. Era ca şi când ar fi păşit pe neaşteptate într-o lagună caldă de lumină solară, pe care o traversau şi ieşeau prin partea opusă.

Un reporter gras în costum cu vestă alergă alături de ei, întinzându-şi microfonul multidirecţional spre diverşi Mărşăluitori. În spatele lui, doi tehnicieni derulau preocupaţi un tambur de cablu.

— Cum te simţi?

— Bine. Cred că mă simt bine.

— Te simţi obosit?

— Da... păi... ştiţi cum este. Da. Dar sunt încă în formă.

— Care crezi că-ţi sunt şansele acum?

— Nu ştiu... cred că bune. Mă simt încă destul de puternic.

Îl întrebă pe un tip voinic ca un taur, Scramm, ce credea despre Marşul cel Lung. El rânji şi spuse că era cea mai futabilă cioacă din toate timpurile şi reporterul făcu semne de tăiere din degete spre cei doi tehnicieni. Unul dintre ei îi răspunse, încuviinţând obosit din cap.

La scurt timp după aceea, cablul microfonului ajunse la capăt şi reporterul începu să-şi croiască drum înapoi spre autobuzul tv, încercând să evite încâlcirea firului. Mulţimea, atrasă atât de echipa tv cât şi de Mărşăluitori, ovaţionă entuziast. Posterele cu chipul Maiorului erau ridicate şi coborâte ritmic pe beţe atât de recent tăiate, încât seva încă mai picura din capetele lor. Când camerele panoramară peste ele, spectatorii răcniră mai frenetic ca oricând şi agitară din braţe spre rudele de acasă, din faţa televizoarelor.

Drumul cotea şi trecură pe lângă o prăvălioara unde Proprietarul un omuleţ cu pantaloni albi şi pătaţi, scosese în stradă o vitrină frigorifică cu băuturi răcoritoare, pe care instalase un anunţ: GRATUIT PENTRU MĂRŞĂLUITORI!!! PRIN AMABILITATEA MAGAZINULUI "LA EV"! În apropiere era oprită o maşină de poliţie, şi doi poliţişti îi explicau cu răbdare lui Ev, aşa cum fără îndoială făceau în fiecare an, că regulamentul le interzicea spectatorilor să ofere Mărşăluitorilor orice fel de ajutor sau asistenţă — inclusiv băuturi răcoritoare.

Trecură apoi pe lângă Caribou Paper Mills, Inc., o clădire uriaşă şi înnegrită de funingine, situată pe malul unui râu murdar. Muncitorii erau înşiruiţi de-a lungul gardurilor, răcnind voioşi şi fluturând din braţe. Un fluier răsună în clipa în care trecu ultimul Mărşăluitor — Stebbins — şi, privind peste umăr, Garraty îi văzu reintrând, tropăind, în fabrică.

— Te-a întrebat? se interesă un glas strident în urechea lui.

Plin de scârbă, Garraty se uită la Gary Barkovitch.

— Cine şi ce să mă întrebe?

— Reporterul, fraiere! Te-a întrebat cum te simţi?

— Nu, n-a ajuns la mine.

Îşi dorea ca Barkovitch să dispară. Îşi dorea să-i dispară durerea care-i zvâcnea în tălpi.

— Pe mine m-a întrebat, zise Barkovitch. Ştii ce i-am răspuns?

— Nu.

— I-am răspuns că mă simt grozav, rosti Barkovitch cu agresivitate. (Pălăria de ploaie continua să-i fâlfâie din buzunarul de la spate.) I-am zis că mă simt extrem de puternic. I-am zis că mă simt pregătit să merg la nesfârşit. Şi ştii ce i-am mai zis?

— Mai taci naibii! făcu Pearson.

— Cine să te fi întrebat pe tine, care eşti o girafă urâtă? făcu Barkovitch.

— Şterge-o, spuse McVries. M-apucă durerea de cap când te văd şi te-aud.

Insultat din nou, Barkovitch avansă prin grup şi-l prinse de braţ pe Collie Parker.

— Te-a întrebat ce...

— Frige-o de-aici, până nu-ţi rup nasul ăla de lăbar şi ţi-l bag pe gât, mârâi Collie Parker.

Barkovitch avansă repede. Despre Collie Parker se spunea că era un tip foarte al dracului.

— Individul ăsta mă calcă pe bătături, zise Pearson.

— S-ar bucura să te-audă, comentă McVries. E încântat. I-a mai spus reporterului că vrea să danseze pe multe morminte. Vorbea serios şi-n privinţa aia. Asta-l împinge înainte.

— Data viitoare când vine pe-aici, cred c-o să-i pun piedică, spuse Olson.

Glasul lui suna sec şi vlăguit.

— Nţ-ţ-ţ, ţâţâi McVries. Regula 8: Nici un contact cu alt Mărşăluitor.

— Ştii bine unde-ţi poţi băga Regula 8, comentă Olson cu un zâmbet şters.

— Ai grijă, rânji McVries, iar ai început să vorbeşti ca un om viu.

Pe la ora 19, ritmul de mers, care se apropiase foarte mult de limita minimă, începu să crească niţel. Era răcoare şi dacă mergeai mai repede, te încălzeai. Trecură pe sub un pasaj superior cu barieră şi câţiva spectatori îi aclamară, cu gurile pline de gogoşi Dunkin' Donuts cumpărate de la magazinul cu pereţi din sticlă situat în apropiere de baza rampei de ieşire spre autostradă.

— O să suim şi noi pe autostradă undeva, nu-i aşa? se interesă Baker.

— În Oldtown, răspunse Garraty. Până acolo mai sunt vreo sută douăzeci de mile.

Harkness fluieră printre dinţi.

Nu mult după aceea, intrară în centrul oraşului Caribou. Se aflau la patruzeci şi patru de mile de punctul de pornire.

Capitolul 4

"Jocul cel mai grozav ar fi acela
în care participantul învins este ucis."
— Chuck Barris
Creator de spectacole-joc
Moderator la *Gong Show*

Toţi fură dezamăgiţi de Caribou.

Era, pur şi simplu, la fel ca Limestone.

Spectatorii erau mai mulţi, dar altfel, era tot un oraş cu o fabrică de

hârtie şi service, cu câteva magazine şi benzinării, un supermarket în care avea loc, potrivit afişelor lipite peste tot, VÂNZAREA NOASTRĂ ANUALĂ CU REDUCERI! şi un parc cu un monument, comemorând eroii căzuţi în război. O formaţie mică de liceeni, cu o sonorizare oribilă, intona imnul naţional, un potpuriu de marşuri compuse de Sousa[4] şi apoi, atât de disonant încât suna aproape sinistru, *Marching to Pretoria.*

Reapăru femeia care provocase un incident la intersecţia ce li se părea acum foarte îndepărtată. Continua să-l caute pe Percy. De data aceasta, izbuti să treacă prin cordonul de poliţie şi să iasă pe drum. Se năpusti printre băieţi şi, fără să vrea, îl răsturnă pe unul dintre ei. Ţipa după Percy al ei, să vină acasă. Soldaţii duseră mâna la arme şi, pentru un moment, se păru că mama lui Percy avea să se aleagă cu un bilet de ieşire pentru imixtiune. După aceea, un poliţist o prinse şi o târî de pe drum. Un băieţel aşezat pe o conductă etichetată PĂSTRAŢI MAINE CURAT mânca un hot-dog şi se uita cum mama lui Percy fu vârâtă într-o maşină de poliţie. Acela fu episodul cel mai interesant al trecerii prin Caribou.

— Ce vine după Oldtown, Ray? întrebă McVries.

— Nu sunt hartă ambulantă, replică Garraty iritat. Cred că Bangor. Apoi Augusta. După aceea, Kittery şi graniţa statului, cam la trei sute treizeci de mile de aici. Plus sau minus câteva mile. Clar? Asta-i tot ce ştiu.

Cineva fluieră.

— Trei sute treizeci de mile...

— Incredibil, făcu Harkness posac.

— Toată chestia asta-i incredibilă, zise McVries. Mă întreb unde-i Maiorul?

— La futai, în Augusta, spuse Olson.

Toţi rânjiră şi Garraty reflectă modul straniu în care Maiorul se transformase din Dumnezeu în diavol, în numai zece ore.

Mai rămăseseră nouăzeci şi cinci, dar nu ăsta era lucrul cel mai rău. Lucrul cel mai rău era să încerce să şi-l închipuie pe McVries încasându-şi biletul, sau pe Baker. Sau pe Harkness, cu ideea lui idioată despre o carte. Mintea i se feri de gândurile acelea.

După ce Caribou rămase în urma lor, drumul redeveni pustiu. Mergeau printr-un peisaj rural, presărat cu intersecţii cu drumuri de ţară, cu câte un singur stâlp de iluminat, ridicându-se mult deasupra lor, ţintuindu-i cu razele sale şi proiectând umbre negre cu marginile perfect distincte, atunci când îi traversau zona luminată ca ziua. Undeva în depărtare, se auzi fluierul unei locomotive. Luna trimitea o lumină vagă peste ceaţa de la sol, făcând-o să pară opalescentă şi perlată pe ogoare.

Garraty luă o gură de apă.

— Avertisment! Avertisment, numărul 12! Ultimul avertisment, numărul 12!

Numărul 12 era un băiat pe nume Fenter, îmbrăcat într-un tricou-suvenir pe care scria AM FOST CU DREZINA PE MUNTELE WASHINGTON. Fenter îşi umezea buzele. Se zvonea că îi înţepenise rău piciorul. Când fu împuşcat, după zece minute, Garraty nu simţi mare lucru. Era prea obosit. Ocoli trupul lui Fenter. Privind în jos, zări ceva sclipind în mâna lui. O icoană cu Sfântul Cristofor.

— Dacă scap de-aici, vorbi pe neaşteptate McVries, ştiţi ce-o să fac?

— Ce? întrebă Baker.

— O să fac sex, până mi se-nvineţeşte scula. În viaţa mea n-am fost

---

[4] John Phillip Sousa (1854 — 1932), compozitor şi şef de orchestră american.

aşa de excitat cum sunt în clipa asta, pe 1 mai la ora opt fără un sfert.

— Vorbeşti serios? făcu Garraty.

— Absolut, îl asigură McVries. Cred că m-aş putea da şi la tine, Ray, dacă n-ai fi nebărbierit.

Garraty râse.

— Sunt Făt-Frumos, zise McVries şi mâna i se ridică spre cicatricea de pe obraz, atingând-o. Tot ce-mi mai trebuie acum este o Frumoasă Adormită. Aş putea s-o trezesc cu un sărut romantic şi am porni amândoi apoi spre soare-apune. Cel puţin până la cel mai apropiat motel... Oricum, ar fi o iubire adevărată. Tu crezi în iubirea adevărată, Hank, dragule?

— Eu cred într-un futai adevărat, zise Olson, şi Art Baker izbucni în râs.

— Eu cred în iubirea adevărată, spuse Garraty şi regretă imediat că vorbise.

Păruse naiv.

— Vrei să ştii de ce eu nu cred? întrebă Olson şi-i azvârli un rânjet furiş şi înspăimântător lui Garraty. Întreabă-l pe Fenter. Întreabă-l pe Zuck. Ei ştiu.

— Asta-i o părere de rahat, comentă Pearson.

Apăruse de undeva, din beznă şi umbla din nou alături de ei. Şchiopăta, nu rău, dar foarte evident.

— Ba nu-i deloc, zise McVries şi după un moment adăugă criptic: Nimănui nu-i plac morţii.

— Lui Edgar Allan Poe îi plăceau, zise Baker. La şcoală a trebuit să fac un referat despre el şi am aflat că avea tendinţe ne... recto...

— Necrofile, spuse Garraty.

— Da, exact!

— Ce-nseamnă asta? întrebă Pearson.

— Dorinţa de a face dragoste cu o femeie moartă, răspunse Baker. Sau cu un bărbat mort, dacă eşti femeie.

— Sau dacă eşti sonat, completă McVries.

— Cum dracu' am ajuns la asta? croncăni Olson. Ziceţi-mi şi mie, cum dracu' am ajuns la subiectul sexului cu morţii? Este ceva oribil de scârbos!

— De ce nu? se auzi un glas adânc şi sumbru. (Era Abraham, numărul 2, un tip înalt care părea dezarticulat; umbla mereu târşâindu-şi picioarele.) Cred că pentru o clipă sau două am putea să ne gândim ce fel de viaţă sexuală poate să existe pe lumea cealaltă.

— Eu o iau pe Marilyn Monroe, zise McVries, şi tu poţi s-o iei pe Eleanor Roosevelt, amice Abe.

Abraham îi arătă degetul mijlociu. Undeva în faţă, un soldat dădu un avertisment.

— O clipă! Ia staţi dracu' o clipă! (Olson vorbea încet, ca şi cum s-ar fi confruntat cu o problemă teribilă de exprimare.) Cu toţii aţi luat-o pe lângă subiect. Aţi luat-o razna de tot!

— "Calitatea transcendentală a iubirii", o conferinţă susţinută de celebrul filosof şi futangiu etiopian Henry Olson, declamă McVries. Autor al cărţii O *piersică nu-i o piersică dacă n-are găurele* şi al altor lucrări de...

— Stai! strigă Olson. (Vocea îi era tăioasă aidoma cioburilor de sticlă.) Stai dracu' o clipă! Iubirea-i o farsă! Este-un nimic! Un zero mare şi tăiat! Ai priceput?

Nimeni nu-i răspunse. Garraty privi în faţă, spre locul unde colinele negre aidoma cărbunelui se întâlneau cu bezna presărată de stele a cerului. Se întrebă dacă nu cumva simţea primele spasme difuze ale

unei crampe în bolta tălpii stângi. Vreau să mă aşez, gândi el, iritat. Dar-ar dracu-n toate, vreau să stau jos!

— Iubirea este o înşelătorie! tuna Olson. În lume există trei mari adevăruri, şi ele sunt o masă bună, o ciocăneală bună şi o căcare bună, şi asta-i tot! Şi când o s-ajungeţi ca Fenter şi Zuck...

— Gura! rosti o voce plictisită, şi Garraty ştiu că era Stebbins.

Dar, când se uită îndărăt, Stebbins privea drumul şi mergea în apropierea marginii din stânga.

Un avion cu reacţie trecu pe deasupra, lăsând în urmă zumzetul motoarelor şi trasând o linie vagă peste cerul nopţii. Fusese îndeajuns de jos pentru a-i putea vedea pulsând luminile de navigaţie, galbene şi verzi. Baker reîncepuse să fluiere. Garraty le îngădui pleoapelor să se închidă aproape complet. Picioarele i se mişcau de la sine.

Mintea sa pe jumătate aţipită începu să-i scape de sub control. Gânduri haotice porniră să se urmărească leneşe prin cap. Şi-o aminti pe mama sa, cântându-i un cântec de leagăn irlandez, când el era foarte mic... ceva despre scoicuţe şi melcişori, hopa, hop ş-aşa. Şi faţa ei, mare şi frumoasă, aidoma chipului unei actriţe de pe ecranul cinematografului. Ar fi vrut s-o sărute şi s-o iubească toată viaţa. Când avea să crească mare, avea să se însoare cu ea.

Imaginea fu înlocuită de chipul de poloneză veselă al lui Jan şi de părul ei negru, lung până la mijloc. Purta un costum de baie din doua piese, sub o rochie scurtă de plajă, fiindcă mergeau la Reid Beach. Garraty avea un şort destrămat, de blugi, şi şlapi.

Jan dispăru. Faţa ei deveni cea a lui Jimmy Owens, puştiul care locuise pe strada lor, niţel mai sus. Garraty avea cinci ani şi Jimmy avea tot cinci ani, iar mama lui Jimmy îi prinsese jucându-se de-a doctorul, în groapa cu nisip din spatele casei lor. Amândoi aveau erecţii. Pe atunci nu le spuneau însă erecţii. Mama lui Jimmy o chemase pe mama lui Garraty şi ea îl luase, îl dusese în dormitorul ei şi-l întrebase cum i-ar fi plăcut dacă l-ar fi pus să iasă din casă şi să meargă pe stradă în pielea goală. Trupul său amorţit se înfioră de stânjeneala umilitoare a momentului, de ruşinea profundă simţită atunci. Plânsese şi o implorase să nu-l oblige să meargă pe stradă în pielea goală... şi să nu-i spună nimic tatei.

Avea şapte ani. El şi Jimmy Owens se zgâiau prin fereastra murdară a birourilor companiei de materiale de construcţie Burr, la calendarele cu femei goale, ştiind la ce se uitau, dar în acelaşi timp neînţelegând prea bine, simţind un fior nedefinit, care îi cuprindea stânjenitor de excitant. Nedefinit. Acolo era o doamnă blondă cu o fâşie de mătase albastră ce-i acoperea şoldurile, iar ei se holbaseră la ea mult, mult timp. Se contraziseseră despre ceea ce ar fi putut să se găsească sub fâşia de mătase. Jimmy spusese că el îşi văzuse mama în pielea goală. Jimmy spunea că el ştia ce-i acolo. Jimmy spunea că avea păr şi era crăpată ca o rană. Garraty refuzase să-l creadă, pentru că ceea ce spunea Jimmy era dezgustător.

Cu toate acestea, era cert că femeile trebuie să se deosebească de bărbaţi acolo jos, şi ei doi petrecuseră un lung amurg purpuriu de vară discutând problema, omorând ţânţari şi privind un meci de baseball improvizat în parcarea firmei de camioane pentru mutări, aflată vizavi de Burr. În visul cu ochii pe jumătate deschişi, Garraty putea simţi, putea *realmente* simţi trotuarul tare de sub fundul său.

În anul următor, îl lovise pe Jimmy Owens peste gură cu ţeava puştii sale Daisy cu aer comprimat, în timp ce se jucau de-a războiul, şi Jimmy avusese nevoie de patru copci la buza de sus. La un an după aceea, se mutaseră. Nu voise să-l lovească pe Jimmy peste gură. Fusese un accident. Era absolut convins în privinţa asta, deşi de atunci ştiuse că Jimmy

avea dreptate, pentru că-şi văzuse propria mamă dezbrăcată (nu intenţionase s-o vadă dezbrăcată — fusese un accident). Aveau păr acolo. Aveau păr şi erau crăpate.

Şşşt, nu-i un tigru, iubitule, doar ursuleţul tău, vezi?... Scoicuţe şi melcişori, hopa, hop ş-aşa... Mama îl iubeşte pe băiatul ei.... Şşşt... Haide, culcă-te...

— Avertisment! Avertisment, numărul 47!

Un cot îl lovi violent în coaste.

— Ăsta eşti tu, băiete. Scularea şi treci la treabă!

McVries rânjea spre el.

— Cât e ceasul? întrebă Garraty, răguşit.

— Opt şi treizeci şi cinci.

— Dar am...

— .. .moţăit ore-ntregi, făcu McVries. Cunosc senzaţia.

— În tot cazul, aşa mi s-a părut.

— E numai mintea ta, zise McVries, care foloseşte vechea supapă de refulare. N-ai vrea ca şi picioarele să poată face la fel?

— Eu folosesc întotdeauna săpunul Dial, rosti Pearson, adoptând o expresie de idiot. N-aţi vrea ca toţi să facă la fel?

Garraty se gândi că amintirile erau ca o linie zgâriată pe pământ. Cu cât te întorceai mai mult în urmă, cu atât era mai ştearsă şi mai greu de distins. Până ce, în cele din urmă, nu se mai zărea nimic, doar pământul neted şi gaura neagră de neant din care apăruseşi. Dintr-un punct de vedere, amintirile semănau cu drumul. Aici era real, dur şi tangibil, dar drumul de la început, ora 9 a dimineţii drumului, era foarte îndepărtat şi lipsit de sens.

Parcurseseră aproape cincizeci de mile[5] de Marş. Se auzi că Maiorul avea să apară în jeep-ul său, pentru a-i trece în revistă şi a ţine un scurt discurs atunci când chiar ajungeau la borna cincizeci. Garraty se gândi că era, probabil, o gogoriţă.

Atacară o pantă lungă şi abruptă şi Garraty fu ispitit să-şi scoată din nou jacheta. N-o făcu. Îi deschise totuşi fermoarul, apoi merse cu spatele timp de un minut. Luminile din Caribou clipeau spre el şi se gândi la soţia lui Lot, care privise înapoi şi fusese preschimbată într-un stâlp de sare.

— Avertisment! Avertisment, numărul 47! Al doilea avertisment, numărul 47!

Garraty avu nevoie de un moment ca să-şi dea seama că era vorba despre el. Al doilea avertisment primit în zece minute. Începu să simtă iarăşi teama. Se gândi la băiatul al cărui nume nu-l cunoştea, care murise pentru că încetinise prea des. Asta făcea şi el?

Se uită în jur. McVries, Harkness, Baker şi Olson îl priveau fix. Mai ales Olson îl privea cu multă atenţie. În pofida beznei, putea să-i distingă expresia de concentrare de pe chip. Olson supravieţuise la şase băieţi. Do-rea ca Garraty să fie al şaptelea, cel cu noroc. Dorea ca Garraty să moară.

— Vezi ceva verde? întrebă Garraty, iritat.

— Nu, răspunse Olson, ferindu-şi ochii. Bineînţeles că nu.

Garraty merse cu hotărâre acum, legănându-şi braţele agresiv. Era ora 20:40. La 22:40 — după alte opt mile parcurse pe drum — avea să fie liber din nou. Simţi imboldul isteric de a proclama că putea s-o facă, că nu trebuiau să răspândească zvonuri despre el, că nu aveau să-l vadă primind biletul de ieşire... cel puţin, deocamdată.

Ceaţa joasă se lăţea peste drum în fuioare subţiri, ca fumul.

---

[5] 80,4 km.

Siluetele băieţilor se deplasau prin ea, aidoma unor ambarcaţiuni întunecate aflate în derivă. Când atinseră cota de cincizeci de mile de la începerea Marşului, trecură pe lângă un garaj mic, închis, care avea în faţă o pompă de benzină ruginită. Era o simplă formă strâmbă şi ameninţătoare în ceaţă. Becul fluorescent şi clar al unei cabine telefonice proiecta singura lumină din jur. Maiorul nu veni. Nu veni nimeni.

Drumul cobora lin într-o curbă, apoi zăriră drept în faţă un indicator galben ţipător. Zvonul sosi, dar, înainte să fi ajuns la Garraty, el citise deja indicatorul:

PANTĂ ABRUPTĂ. CAMIONAGII, FOLOSIŢI TREPTELE DE VITEZĂ INFERIOARE.

Gemete şi icnete. De undeva din faţă, Barkovitch strigă voios:

— Călcaţi-o, fraţilor! Care se-ntrece cu mine până sus?

— Mai taci dracu' din gură, smucitule! rosti cineva, încetişor.

— Prinde-mă, fraiere! ţipă Barkovitch. Hai după mine şi prinde-mă!

— Cedează nervos, zise Baker.

— Nu, răspunse McVries. Îşi eliberează energia. Tipii ca el au al naibii de multă energie!

Vocea lui Olson se auzi ca o şoaptă:

— Nu cred că pot urca dealul ăsta. În nici un caz cu patru mile pe oră.

Dealul se ridica deasupra lor. Acum ajunseseră aproape de el. Din cauza ceţii, era imposibil să-i vadă vârful. Din câte ştim, gândi Garraty, poate dura aşa la nesfârşit.

Porniră urcuşul.

Nu era chiar atât de rău, descoperi Garraty, dacă, în timp ce mergeai, priveai în jos spre picioare şi te aplecai puţin înainte. Priveai doar în jos, la bucăţica mică de asfalt dintre tălpi, şi asta crea impresia că mergeai pe teren plat. Desigur, nu te puteai amăgi că nu-ţi ardeau plămânii şi respiraţia din gât, pentru că aceea era realitatea.

Cumva zvonurile începură să sosească — se părea că unii mai aveau resurse respiratorii. Se spunea că panta era lungă de patru sute de metri. Se zvonea că era lungă de două mile. Se zvonea că nici un Mărşăluitor nu primise vreodată biletul de ieşire pe dealul acesta. Se zvonea că trei băieţi căpătaseră biletul de ieşire aici chiar anul trecut. După aceea, nu mai se auzi nici un alt zvon.

— N-o pot face, spunea Olson monoton. Nu mai pot!

Răsufla aidoma câinilor, în gâfâieli sonore. Continua totuşi să meargă şi toţi continuau să meargă. Icnetele înăbuşite şi pufăiturile explozive deveniră treptat tot mai puternice. În afară de astea, singurele sunete erau litania lui Olson, târşâitul numeroaselor picioare şi scrâşnetele şi pârâiturile motorului autoblindatului care îi însoţea.

Garraty simţi cum îi creştea teama tulbure din stomac. Putea pur şi simplu să moară aici. N-ar fi fost deloc greu. Călcase strâmb şi avea deja două avertismente. În clipa de faţă nu putea să fie cu foarte mult peste viteza-limită. Ajungea să încetinească pasul doar niţel şi ar fi primit al treilea şi ultim avertisment. Şi atunci...

— Avertisment! Avertisment, numărul 70!

— Ţie îţi cântă, Olson, rosti McVries, între două gâfâieli. Ia-ţi picioarele la spinare! Vreau să te văd cum dansezi în sus pe deal, ca Fred Astaire.

— Ce-ţi pasă ţie? întrebă Olson, feroce.

McVries nu-i răspunse. Olson mai găsi putere în fiinţa sa şi izbuti să iuţească pasul. Garraty se întrebă morbid dacă puţina putere suplimentară pe care o găsise însemna şi ultimii săi metri. Se mai

întrebă ce făcea Stebbins, care se afla tot în spate, ultimul din grup. Tu cum te simţi, Stebbins? Ai obosit?

Undeva în faţă, un băiat pe nume Larson, numărul 60, se aşează brusc pe asfalt. Primi un avertisment. Ceilalţi băieţi se despărţiră şi îl depăşiră de o parte şi pe alta, ca apele Mării Roşii în jurul fiilor lui Israel.

— Mă odihnesc doar niţel, bine? zise Larson cu un zâmbet şocant de încrezător. Deocamdată nu mai pot să merg, bine?

Zâmbetul i se lăţi şi mai mult şi îl revărsă asupra soldatului care sărise de pe autoblindat cu automatul luat de pe umăr şi ţinând în mână cronometrul din oţel inoxidabil.

— Avertisment, numărul 60, spuse soldatul. Al doilea avertisment.

— Uite ce-i, o să recuperez, se grăbi Larson să-l asigure. Doar mă odihnesc. Un om nu poate merge fără pauză. Nu tot timpul. Nu-i aşa, băieţi?

Olson gemu încetişor când trecu pe lângă Larson şi se feri când acesta încercă să-i atingă manşeta pantalonilor.

Garraty îşi simţi pulsul zvâcnindu-i fierbinte în tâmple. Larson primi al treilea avertisment. Acum va înţelege, gândi Garraty, acum se va scula şi o va lua la goană.

Şi, în cele din urmă, Larson păru că înţelese. Realitatea se nărui peste el.

— Hei! spuse Larson dinapoia lor. (Vocea îi era ascuţită şi alarmată.) Hei, doar o secundă, nu faceţi asta, o să mă ridic! Hei, nu! N...

Împuşcătura. Continuară să urce dealul.

— Nouăzeci şi trei de sticle de bere rămase pe zid, vorbi încetişor McVries.

Garraty nu replică. Îşi privea picioarele, mergea şi se strădui să-şi folosească toată puterea de concentrare pentru a ajunge în vârf fără al treilea avertisment. Dealul acesta monstruos nu mai putea s-o ţină aşa mult timp. În nici un caz.

Undeva sus, cineva scoase un ţipăt ascuţit şi bolborosit, apoi armele bubuiră la unison.

— Barkovitch, zise răguşit Baker. Ăsta a fost Barkovitch, sunt sigur.

— Greşit, ţărane! ţipă Barkovitch, din beznă. Greşit, sută la sută!

Nu apucaseră să-l vadă pe băiatul care fusese împuşcat după Larson. Făcuse parte din avangardă şi fusese târât de pe drum înainte ca ei să ajungă în locul respectiv. Garraty cuteză să ridice ochii de pe asfalt şi regretă imediat că o făcuse. Putea să distingă vag vârful dealului. Mai aveau de parcurs o distanţă cam cât lungimea unui teren de fotbal, dar parcă erau o sută de mile. Nimeni nu mai zicea nimic. Fiecare se retrăsese în propriul său univers de durere şi efort. Secundele se dilatau în ore.

În apropiere de vârful dealului, din şoseaua principală se desprindea un drum de ţară cu făgaşe, iar acolo stăteau un fermier şi familia sa. Îi priviră pe Mărşăluitori trecând — un bătrân cu fruntea puternic ridată, o femeie cu chip tăios, îmbrăcată într-o haină voluminoasă, şi trei adolescenţi cu aspect pe jumătate ofilit.

— Nu-i mai trebuie... decât o furcă, gâfâi McVries spre Garraty. (Sudoarea îi curgea pe faţă.) Şi... Grant Wood... să-l picteze[6].

— Salut, tăticu'! strigă cineva.

Fermierul, soţia şi copiii lui nu spuseră nimic. Brânzica stă deoparte, îşi spuse Garraty, pe neaşteptate. Lactatele cu laptele, dar brânzica stă deoparte. Fermierul şi familia sa nu zâmbeau. Nu se încruntau. Nu aveau pancarte. Nu fluturau mâinile. Priveau. Garraty îşi reaminti filmele wes-

[6] Pictor american (1892 — 1942)

tern pe care le văzuse în toate după-amiezile de sâmbătă ale copilăriei sale, în care eroul era părăsit să moară în deşert, iar vulturii apăreau şi dădeau târcoale pe cer. Rămaseră în urmă şi Garraty se simţi uşurat. Bănuia că fermierul şi nevasta lui şi cei trei copii pe jumătate ofiliţi aveau să fie acolo în jurul orei 21 în următoarea zi de 1 mai şi în următoarea... şi în următoarea. Câţi băieţi văzuseră împuşcaţi? O duzină? Două? Lui Garraty nu-i plăcea să se gândească la asta. Sorbi din bidonaş şi plimbă apa prin gură, încercând să dizolve saliva uscată. Scuipă după ceea apa.

Panta continua să suie. Ceva mai sus, Toland leşină şi fu împuşcat după ce soldatul rămas lângă el îi avertizase de trei ori corpul inconştient. Garraty avea senzaţia că suiau dealul acela de cel puţin o lună. Da, trebuia să fie minimum o lună şi asta era o evaluare destul de conservatoare, pentru că ei mergeau de peste trei ani. Chicoti niţel, sorbi iarăşi din bidonaş, plimbă apa prin gură şi o înghiţi. Nu avea crampe. O crampă l-ar fi terminat acum. Dar se putea întâmpla. Se putea întâmpla, pentru că îi afundase cineva pantofii în plumb lichid, într-un moment de neatenţie.

Nouă băieţi nu mai existau şi o treime din ei o terminase chiar aici, pe dealul acesta. Maiorul îi spusese lui Olson să-i bage în draci şi, dacă ăsta nu era iadul, atunci era o aproximare destul de bună. Destul de bună...

Aoleo...

Garraty îşi dădu seama brusc că se simţea destul de ameţit, parcă gata să leşine. Ridică o mână şi se pălmui de două ori pe ambii obraji, cu putere.

— Nu te simţi bine? întrebă McVries.

— M-a luat ameţeala.

— Toarnă-ţi... — o răsuflare iute, şuierată —... bidonaşu-n cap.

Garraty făcu aşa cum i se spusese. Te botez pe tine, Raymond Davis Garraty, *pax vobiscum.* Apa era foarte rece. Nu se mai simţi ameţit. O parte din apă îi curse pe sub cămaşă, în şiroaie de-a dreptul îngheţate.

— Bidonaş! Numărul 47! răcni el.

Efortul strigătului îl făcu să se simtă din nou secătuit de puteri. Regretă că nu mai aşteptase puţin.

Un soldat se apropie de el tropăind şi-i întinse un bidonaş plin. Garraty îi putea simţi ochii inexpresivi ca nişte bile de sticlă, cercetându-l evaluator.

— Şterge-o! i se adresă grosolan, luând bidonaşul. Eşti plătit să mă-mpuşti, nu să caşti gura la mine.

Soldatul se îndepărtă, fără să-şi schimbe expresia. Garraty se sili să meargă mai repede.

Continuară să urce şi nimeni n-o mai încasă, apoi ajunseră în vârf. Era ora 21. Mergeau de douăsprezece ore. Asta nu însemna nimic. Singurul lucru important era briza răcoroasă care sufla pe culmea dealului. Şi ciripelile unei păsări. Şi senzaţia cămăşii ude lipite de piele. Şi amintirile. Lucrurile astea erau importante şi Garraty se agăţă de ele, conştientizându-le cu disperare. Erau ale lui şi încă nu le pierduse.

— Pete?

— Da.

— Frate, cât mă bucur că sunt în viaţă!

McVries nu răspunse. Acum coborau panta. Mersul era uşor.

— O să mă străduiesc din greu să rămân în viaţă, zise Garraty aproape pe un ton de scuză.

Drumul unduia lin în jos. Mai aveau încă o sută cincisprezece mile

până la Oldtown şi până la suprafaţa relativ plată a autostrăzii.

— Asta-i şi ideea, nu? întrebă McVries, în cele din urmă.

Vocea îi suna spartă şi slabă, ca şi cum ar fi vorbit din adâncurile unei hrube colbuite.

Pentru o vreme, nici unul nu spuse nimic. Nimeni nu vorbea. Baker înainta cu pas constant — el nu primise încă nici un avertisment — cu mâinile în buzunare, încuviinţând încet din cap în ritmul de platfus al mersului său. Olson revenise la *Ave Maria,* plin de smerenie. Faţa i se vedea ca o pată albă în beznă. Harkness mânca.

— Garraty, rosti McVries.

— Sunt aici.

— Ai văzut vreodată sfârşitul unui Marş Lung?

— Nu. Dar tu?

— Ce dracu', nici vorbă! Mă gândisem doar că tu, fiind mai aproape şi... mă-nţelegi.

— Tata ura Marşurile. M-a dus să văd unul, ca o — cum să-ţi zic? — ca o lecţie practică. Dar atunci a fost singura dată.

— Eu am văzut.

Garraty tresări la auzul glasului. Era Stebbins. Se apropiase de ei, ţinând capul tot plecat, cu părul blond fluturându-i în jurul urechilor, ca o aură bolnăvicioasă.

— Cum a fost? întrebă McVries.

Vocea îi suna parcă mai vioaie.

— Nu ţi-ar plăcea să ştii, replică Stebbins.

— Doar te-am întrebat, nu?

Stebbins nu răspunse. Garraty era mai curios ca niciodată în legătură cu el. Stebbins nu se prăbuşise. Nu dovedea nici un semn al prăbuşirii. Continua, fără să se plângă, şi nu fusese avertizat după momentul iniţial de la start.

— Da, chiar aşa, se auzi el rostind, cum a fost?

— Am văzut sfârşitul acum patru ani, zise Stebbins. Pe atunci aveam treisprezece ani. S-a terminat cam la şaisprezece mile după graniţa statului New Hampshire. Aduseseră Garda Naţională şi şaisprezece Escadroane Federale ca să ajute poliţia statului. Fuseseră nevoiţi s-o facă, pentru că spectatorii erau îngrămădiţi pe şaizeci de rânduri în adâncime, de ambele părţi ale drumului, pe o distanţă de cincizeci de mile. Peste douăzeci de oameni au murit călcaţi în picioare, înainte de a se termina totul, pentru că încercau să se deplaseze în paralel cu Mărşăluitorii, străduindu-se să vadă finalul. Eu am stat în primul rând. Tata îmi obţinuse locul ăla.

— Cu ce se ocupă taică-tău? întrebă Garraty.

— Este în Escadroane. Şi apreciase perfect finalul. Nici măcar n-a trebuit să mă clintesc. Marşul s-a sfârşit, practic, în faţa mea.

— Cum a fost? întrebă încetişor Olson.

— I-am putut auzi venind, înainte să-i fi văzut. Toţi îi puteam auzi. Era un val sonor uriaş, care creştea mereu, dar a mai durat încă o oră până să se apropie suficient ca să-i vedem. Nu se uitau la mulţime — nici unul dintre cei doi care rămăseseră. Era ca şi când nici n-ar fi ştiut că mulţimea exista. Nu se uitau decât la drum. Amândoi şontâcăiau. Parcă fuseseră răstigniţi şi apoi coborâţi de pe cruce şi siliţi să meargă, având cuiele încă în picioare.

De acum toţi îl ascultau pe Stebbins. O tăcere îngrozită pogorâse ca o perdea de cauciuc.

— Mulţimea zbiera la ei, de parcă ar mai fi fost capabili să audă. Unii ţipau numele unui Mărşăluitor, alţii răcneau numele celuilalt, dar tot ce se auzea, de fapt, era o incantaţie: Hai... Hai... Hai... Eram împins de

colo-colo, ca un sac de cartofi. Tipul care era lipit de mine a făcut pe el sau a ejaculat în pantaloni — nu-ţi puteai da seama.

Au trecut chiar pe lângă mine. Unul era un blond, voinic, cu cămaşa deschisă. O talpă de pantof i se dezlipise ori se descususe şi fâlfâia. Celălalt nici măcar nu mai avea pantofi. Mergea desculţ. Şosetele i se terminau la glezne. Restul... se rupseseră pur şi simplu în timpul Marşului. Avea picioarele roşii. I se vedeau vasele de sânge sparte de la picioare. Nu cred că le mai simţea, de fapt. Poate că s-ar fi putut să-i mai repare picioarele mai târziu... nu ştiu. Poate că s-ar fi putut.

— Termină! Pentru numele lui Dumnezeu, termină!

Vorbise McVries, care părea ameţit şi îngreţoşat.

— Doreai să afli, replică Stebbins, aproape voios. N-ai zis aşa?

Nici un răspuns. Autoblindatul zumzăi, zăngăni şi se smuci pe acostament, iar undeva în faţă, cineva căpătă un avertisment.

— Blondul cel voinic a pierdut. Am văzut totul. Trecuseră doar foarte puţin de mine. Şi-a ridicat brusc ambele braţe, ca şi cum ar fi fost Superman, dar, în loc să zboare, a căzut pur şi simplu cu faţa în jos şi i-au dat biletul de ieşire după treizeci de secunde, pentru că avea deja trei avertis-mente. Amândoi aveau câte trei avertismente.

Apoi mulţimea a început să ovaţioneze. Aclama şi aclama întruna şi după aceea şi-a dat seama că puştiul care învinsese încerca să spună ceva. Aşa că spectatorii au amuţit. El căzuse în genunchi... de parcă ar fi vrut să se roage, atât doar că plângea. S-a târât spre celălalt băiat şi şi-a lăsat faţa în cămaşa lui. Aînceput să spună ceea ce voia să spună, dar nu l-am putut auzi. Vorbea cu faţa în cămaşa blondului mort. Îi spunea totul mortului. Apoi soldaţii s-au repezit şi i-au spus că el câştigase Premiul şi l-au întrebat cum dorea să înceapă.

— Şi ce-a răspuns? întrebă Garraty.

Avea impresia că, prin întrebarea aceea, îşi pusese întreaga viaţă în faţa celorlalţi, direct şi deschis.

— Nu le-a răspuns nimic, cel puţin nu atunci, zise Stebbins. Vorbea cu puştiul mort. Îi spunea ceva mortului, dar noi nu puteam auzi.

— Ce s-a mai întâmplat după aceea? zise Pearson.

— Nu mai ţin minte, răspunse Stebbins, parcă din depărtare.

Nimeni nu spuse nimic. Garraty încercă o senzaţie de panică, de încolţire, ca şi când cineva l-ar fi înghesuit cu forţa într-un tunel subteran care era prea strâmt ca să mai poată ieşi din el. În faţă fu anunţat un al treilea avertisment şi un băiat scoase un croncănit disperat, ca un corb muribund. Te rog, Doamne, nu-i lăsa să împuşte pe nimeni acum! se gândi Garraty. O să înnebunesc, dacă aud armele acum. Te rog, Doamne, te rog, Doamne!

După câteva minute, puştile îşi trimiseră sunetele de moarte oţelită în noapte. De data aceasta, era un băiat scund, într-o bluză de trening, roşu cu alb, descheiată. Pentru o clipă, Garraty se gândi că mama lui Percy nu va mai trebui să se întrebe sau să-şi facă griji, dar nu fusese Percy, ci un băiat pe nume Quincy sau Quentin, sau aşa ceva.

Garraty nu înnebuni. Se răsuci pentru a-i adresa cuvinte aspre lui Stebbins — pentru a-l întreba, poate, ce simţea fiindcă terorizase cu asemenea orori ultimul minut din viaţa băiatului — dar Stebbins rămăsese treptat în urmă, reluându-şi poziţia obişnuită, şi Garraty era din nou singur.

Continuară să meargă, toţi nouăzeci.

Capitolul 5

"Nu ai spus adevărul şi de aceea
va trebui să suporţi consecinţele."
— Bob Barker
Adevăr sau consecinţe

La ora 21:40 din ziua aceea nesfârşită de 1 mai, Garraty scăpă de unul din cele două avertismente. Alţi doi Mărşăluitori o încasaseră după băiatul în bluza de trening. Garraty de abia observă. El se inventaria cu multă atenţie.

Un cap, puţin confuz şi sărit de pe fix, dar în esenţă zdravăn. Doi ochi, care-l usturau. Un grumaz, destul de ţeapăn. Două braţe... acolo nu erau probleme. Un trup, în regulă, cu excepţia ghiorăielii din stomac, pe care concentratele n-o puteau potoli. Două picioare, al naibii de obosite. Muşchi asaltaţi de cazne. Se întrebă cât de departe aveau să-l ducă picioarele pe cont propriu — cât avea să treacă înainte ca şefia să fie preluată de creier, care să înceapă să le pedepsească, silindu-le să lucreze dincolo de orice limită raţională, pentru a împiedica un glonţ să pătrundă în propriul său adăpost osos? Cât avea să treacă înainte ca picioarele să înceapă să se înmoaie şi apoi să se îndoaie, să protesteze, iar în cele din urmă să cedeze şi să se oprească?

Picioarele îi erau obosite, dar deocamdată, din câte îşi putea da seama, continuau să fie destul de zdravene. Şi două tălpi. Dureroase. Erau delicate, n-avea rost să nege asta. El era un băiat voinic şi tălpile acelea deplasau înainte şi înapoi optzeci de kilograme. Tălpile îl usturau. Ocazional erau străbătute de junghiuri ciudate. Degetul mare de la piciorul stâng îi ieşise prin ciorap (se gândi la istorisirea lui Stebbins şi simţi imediat cum oroarea i se furişă în suflet) şi începuse să se frece neplăcut de pantof. Totuşi, tălpile continuau să funcţioneze, nu aveau deocamdată băşici şi simţea că şi ele erau în formă destul de bună.

Garraty, îşi vorbi în gând: eşti în formă excelentă. Doisprezece tipi au murit, poate că de două ori mai mulţi suferă de dureri mari chiar în clipa asta, dar tu eşti în formă. Merge bine. Eşti grozav. Eşti viu.

Conversaţiile, care se stinseseră brusc la sfârşitul relatării lui Stebbins, fură reluate. Vorbirea era apanajul viilor. Yannick, numărul 98, şi Wyman, numărul 97, discutau cu voci foarte sonore despre soldaţii din autoblindat. Ambii căzuseră de acord că erau metişi, dubioşi, troglodiţi şi nelegitimi.

Pe neaşteptate, Pearson îl întrebă pe Garraty:

— Ţi s-a făcut vreodată clismă?

— Clismă? repetă Garraty şi căzu pe gânduri. Nu. Nu cred.

— Dar altuia dintre voi? întrebă Pearson. Spuneţi-mi adevărul!

— Mie mi s-a făcut, zise Harkness şi chicoti încet. Mama mi-a făcut-o după Halloween, odată când eram mic. Mâncasem aproape o sacoşă plină cu bomboane.

— Ţi-a plăcut? insistă Pearson.

— Pe dracu', nici vorbă! Cui *naiba* i-ar plăcea să i se bage o jumătate de litru de clăbuc cald în...

— Fratelui meu mai mic îi place, spuse Pearson cu tristeţe. L-am întrebat pe mucos dacă-i pare rău că eu plec şi mi-a spus că nu, fiindcă mămica îi promisese c-o să-i facă o clismă dacă era cuminte şi nu plângea. El se dă în vânt după clisme.

— M-apucă greaţa, rosti Harkness, cu glas tare.

— Aşa mi s-a părut şi mie, se încruntă mohorât Pearson.

După câteva minute, Davidson se alătură grupului şi le povesti

despre ziua când se pilise la iarmarocul Steubenville, se strecurase în cortul-bordel şi încasase o tigaie în cap de la o negresă mare şi grasă care nu purta decât un şnur tanga. Când Davidson îi spusese (aşa povestea el) că era beat şi crezuse că intrase în cortul pentru tatuaje, negresa cea mare, grasă şi focoasă îl lăsase s-o pipăie niţel (aşa povestea el). Îi spusese că voia să-şi tatueze pe abdomen drapelul american.

Art Baker le povesti despre un concurs pe care-l ţinuseră acasă, pentru a vedea care putea să dea foc pârţului cel mai mare, iar un băiat cu fese păroase, pe nume Davey Popham, izbutise să-şi pârlească aproape tot părul de pe fund şi de pe spate. Mirosise ca fânul uscat care a luat foc, povesti Baker. Istoria îl făcu pe Harkness să râdă atât de tare, încât căpătă un avertisment.

Din clipa aceea, cursa se dezlănţui. Poveştile incredibile se succedară, una după alta, până ce întreaga structură firavă se nărui. Altcineva fu avertizat şi, la scurt timp după aceea, celălalt Baker (James) căpătă biletul de ieşire. Le pieri buna dispoziţie. Unii începură să vorbească despre prietenele lor şi conversaţia deveni şovăielnică şi sentimentală. Garraty nu spuse nimic despre Jan, dar când ora 22 sosi obosită, într-o beznă neagră ca o carieră de cărbune, străbătută doar de fuioarele lăptoase de ceaţă ce se târau pe sol, i se păru că fata era lucrul cel mai bun pe care îl cunoscuse el vreodată.

Trecură pe sub un şir scurt de lămpi stradale cu becuri cu vapori de mercur, printr-un oraş cu uşile închise şi ferestrele acoperite de obloane zăvorâte. Toţi erau preocupaţi acum şi discutau în şoapte stinse. În faţa centrului comercial Shopwell, aproape de capătul opus al porţiunii acelea mai largi din drum, un cuplu de tineri adormise pe o bancă de pe trotuar, cu capetele alăturate. Între ei atârna o pancartă care nu putea fi citită. Fata era foarte tânără — probabil că nu avea mai mult de paisprezece de ani —, iar prietenul ei purta o cămaşă sport ce fusese spălată de prea multe ori ca să mai poată avea culori vii. Umbrele lor contopite se proiectau pe stradă într-o formă pe care Mărşăluitorii o traversară în tăcere.

Garraty privi înapoi peste umăr, aproape sigur că vuietul autoblindatului îi trezise. Ei însă continuau să doarmă, fără să ştie că Evenimentul sosise şi trecuse pe lângă ei. Se întrebă dacă fata avea s-o ia pe coajă de la tatăl ei. Era foarte tânără. Se întrebă dacă şi pancarta lor era HAI GARRATY "Băiatul nostru din Maine". Cumva, spera să nu fie aşa. Cumva, ideea aceea părea oarecum respingătoare.

Îşi mâncă ultimul concentrat şi se simţi mai bine. Acum nu mai rămăsese nimic ca să-i poată cerşi Olson. Ciudat ce se întâmplase cu Olson. Cu şase ore în urma, Garrtay ar fi pus prinsoare că era pe ducă, totuşi continua să meargă şi acum fără să fi primit vreun avertisment. Garraty bănuia că o persoană putea face multe lucruri când în joc se găsea chiar viaţa sa. Parcurseseră cam cincizeci şi patru de mile.

Ultimele conversaţii se stinseră după oraşul necunoscut. Merseră în tăcere o oră sau cam aşa şi frigul începu să-l încerce din nou pe Garraty. Mâncă ultimele prăjituri ale mamei, mototoli folia şi o aruncă în tufişurile de pe marginea drumului. Încă un gunoi pe vasta întindere de viaţă vegetală.

Din rucsacul său mic, McVries scosese o neaşteptată periuţă de dinţi şi era ocupat să-si cureţe dantura, deşi fără apă. Viaţa merge mai departe, gândi Garraty fascinat. Râgâi, spui pardon, faci cu mâna spre oamenii care-ţi fac cu mâna, pentru că aşa-i politicos. Nimeni nu se ceartă prea mult cu nimeni (exceptându-l pe Barkovitch), tot pentru că-i politicos.

Viaţa merge mai departe.

Sau nu era aşa? Se gândi la McVnes, care se răstise la Stebbins să-şi ţină gura. La Olson, care primise de la el brânza, cu umilinţa mută a unui câine bătut Totul părea să aibă o intensitate amplificată, un contrast mai mare de culori, lumini şi umbre.

La ora 23, se petrecură câteva lucruri aproape simultan. Se auzi zvonul că un podeţ de lemn din faţa lor fusese luat de ape, după o furtună violenta care avusese loc în cursul după-amiezei. În absenţa podului, Marşul urma să fie oprit temporar. Urale slabe răsunară în rândurile neregulate şi Olson murmură cu glas foarte încet:

— Mulţumescu-ţi ţie, Doamne!

După un moment, Barkovitch începu să urle o avalanşă de obscenităţi spre băiatul lângă care mergea, un tip masiv şi urât, pe nume Rank. Rank repezi un pumn spre el — ceva cu totul interzis de regulament — şi primi un avertisment. Barkovitch nici măcar nu încetini pasul. Pur şi simplu, lăsă capul în jos, se strecură pe sub lovitură şi continuă să zbiere:

— Haide, afurisitule! O să dansez pe mormântul tău blestemat! Haide, prostovane, dă din craci! Aşa-i prea uşor pentru mine!

Rank trimise altă directă. Barkovitch o eschivă cu uşurinţă, dar se împiedică de băiatul care mergea alături de el şi căzură amândoi. Ambii primiră avertismente de la soldaţii care acum priveau incidentul cu atenţie, însă fără emoţie — aidoma oamenilor care privesc două furnici luptându-se pentru o firimitură de pâine, gândi Garraty cu amărăciune.

Rank începu să meargă mai repede, fără să-l privească pe Barkovitch. Acesta, furios fiindcă fusese avertizat (băiatul peste care căzuse era Gribble, cel care dorise să-i spună Maiorului că era un ucigaş), urlă după el:

— Mă-ta o suge pe strada 42, Rank!

Rank se întoarse brusc şi-l atacă.

Strigăte de "Terminaţi!" şi "Lăsaţi tâmpeniile!" umplură văzduhul, dar Rank nu le băgă în seamă. Se năpusti spre Barkovitch cu capul în piept, mugind.

Barkovitch păşi iute în lateral. Rank se împiedică şi se răsuci tocmai pe acostamentul moale, lunecă în nisip şi căzu cu picioarele răşchirate. Căpătă al treilea avertisment.

— Haide, prostovane! îl împunse Barkovitch. Scularea!

Rank s-a ridicat. Apoi, a alunecat cumva şi a căzut pe spate. Părea ameţit şi năuc.

Al treilea lucru care se întâmplă în jurul orei 23 fu moartea lui Rank. Urmă un moment de tăcere când carabinele se aţintiră şi glasul lui Baker răsună puternic şi limpede:

— Bravo, Barkovitch, de-acum nu mai eşti doar enervant. Acum eşti un ucigaş.

Puştile bubuiră. Corpul lui Rank fu azvârlit în aer de forţa gloanţelor. După aceea rămase nemişcat şi răşchirat, cu un braţ pe drum.

— A fost doar vina lui! urlă Barkovitch. L-aţi văzut — el a lovit primul! Regula 8! Regula 8!

Nimeni nu zise nimic.

— Hai sictir, labagiilor! Toţi sunteţi nişte labagii!

McVries vorbi calm:

— Întoarce-te şi dansează niţel pe el, Barkovitch. Haide, distrează-ne! Fă un dans mic pe el, Barkovitch!

— Şi mă-ta o suge pe strada 42, băi, cicatrice! rosti Barkovitch, cu glas răguşit.

— De-abia aştept să-ţi văd creierii împrăştiaţi pe drum, spuse încetişor McVries. (Mâna i se ridicase la cicatrice şi o freca, o freca, o freca în-

truna.) O s-aplaud când o să-i văd, ucigaş nenorocit ce eşti!

Barkovitch mai murmură ceva în barbă. Ceilalţi se îndepărtaseră de el, ca şi cum ar fi fost ciumat şi mergea de unul singur.

Până la ora 23:10 parcurseseră şaizeci de mile, dar nu se zărea nici un pod de nici un fel. Garraty începuse să creadă că zvonurile greşiseră de data aceasta, când ajunseră în vârful unei coline şi priviră în jos spre o mare de lumină unde mai mulţi bărbaţi se agitau, trăgând şi împingând.

Luminile erau farurile câtorva camioane, îndreptate spre un pod de scânduri care traversa un curs rapid de apă.

— Iubesc cu adevărat podul ăsta, zise Olson şi aprinse o ţigară de la McVries. Pe cuvânt!

Dar, pe măsură ce se apropiară, Olson scoase un sunet slab şi urât din gât şi-şi aruncă ţigara în buruienile de pe marginea drumului. Un pilon al podului şi două scânduri groase ale podinii fuseseră luate de ape, însă Escadronul din faţă muncise cu răbdare. Un stâlp de telegraf fusese retezat şi băgat în albia râului, ancorat de ceva ce semăna cu un imens dop de ciment. Nu avuseseră timp să înlocuiască şi scândurile podinei, aşa încât puseseră în locul lor uşa din spate a unui trailer uriaş. Era o improvizaţie, dar avea să-şi servească scopul.

— Podul din San Loois Ray, zise Abraham. Poate că, dacă cei din faţă vor tropăi niţel, se va prăbuşi din nou.

— Puţine şanse, făcu Pearson şi adăugă cu glas stins, gata să izbucnească în plâns: Oh, fir-ar al naibii!

Avangarda, redusă la trei-patru băieţi, se afla acum pe pod. Picioarele lor bocăniră găunos, când traversară. Ajunseră pe malul celălalt şi continuară să meargă, fără să privească în urmă. Autoblindatul se opri. Doi soldaţi săriră din el şi merseră alături de băieţi. Pe malul opus, alţi doi se alăturaseră avangărzii. Podina răsuna acum întruna de bocăneli.

Doi bărbaţi în jachete din catifea reiată stăteau rezemaţi de un vehicul mare, stropit de bitum, pe care scria REPARAŢII ŞOSELE. Fumau. Purtau cizme de cauciuc verde.

Îi priveau pe Mărşăluitori, mergând pe lângă ei. Când Davidson, McVries, Olson, Pearson, Harkness, Baker şi Garraty trecură într-un grup dezlânat, unul dintre ei îşi proiectă ţigara cu vârful degetului în râu şi spuse:

— Ăla-i. Ăla-i Garraty!

— Ţine-o aşa, băiete! zbieră celălalt. Am pariat zece dolari pe tine la cota 12 la 1!

Garraty observă în vehicul câteva bucăţi de stâlpi de telefon încă acoperiţi de rumeguş. Bărbaţii aceştia fuseseră cei care se asiguraseră că el avea să continue, indiferent dacă-i plăcea sau nu. Ridică o mână spre ei şi traversă podul. Uşa care înlocuise scândurile podinei zăngăni sub tălpile pantofilor, apoi podul rămase în urmă. Drumul cotea brusc şi unica amintire a popasului de care fuseseră atât de aproape fu o pată de lumină de forma unei pene pentru spart lemnele, proiectată pe arborii de pe marginea drumului. În scurt timp dispăru şi ea.

— A existat vreun Marş Lung care să se oprească vreodată, din vreun motiv anume? întrebă Harkness.

— Nu cred, răspunse Garraty. Tot materiale pentru carte?

— Nu, făcu Harkness, pe un ton obosit. Pur şi simplu, eram curios.

— Se opreşte în fiecare an, spuse Stebbins dinapoia lor. O singură dată.

Nu aveau ce să mai comenteze la aşa ceva.

Cam după o jumătate de oră, McVries se apropie de Garraty şi

merse o vreme alături de el, în tăcere. După aceea, foarte încetişor, îl întrebă:

— Crezi c-o să-nvingi, Ray?

Garraty se gândi mult, mult timp.

— Nu, spuse el în cele din urmă. Nu, eu... nu.

Recunoaşterea onestă îl sperie. Se gândi din nou la încasarea unui bilet de ieşire, ba nu, la încasarea unui *glonţ,* la ultima jumătate de secundă încremenită de cunoaştere totală, văzând ţevile fără fund ale carabinelor îndreptându-se spre el. Picioarele îngheţate. Măruntaiele contractându-se şi încercând să evadeze. Muşchii, organele genitale, creierul — toate ghemuindu-se şi ferindu-se de uitarea aflată la numai o bătaie de inimă depărtare.

Înghiţi un nod uscat.

— Dar tu?

— Eu nu cred c-o să învingă, zise McVries. Am încetat să mai cred că am vreo şansă reală, pe la ora nouă, în seara asta. Vezi tu, eu...

Îşi drese glasul.

— E greu de spus, dar eu am intrat în chestia asta cu ochii deschişi, ştii? (Arătă în jur, spre ceilalţi băieţi.) Să ştii că mulţi n-au făcut-o. Eu ştiam care sunt şansele, dar n-am ţinut seama de *oameni.* Şi nu cred că mi-am dat seama de adevărul adevărat a ceea ce înseamnă asta. Crezusem că, atunci când primul n-o să mai poată merge, soldaţii vor îndrepta armele spre el, vor apăsa pe trăgaci şi din ţevi vor apărea bileţele pe care scrie POC!... şi Maiorul va zice "Păcăleală de 1 aprilie!" şi toţi vom pleca acasă. Înţelegi ce vreau să spun?

Garraty se gândi la propriul său şoc năucitor când Curley se prăbuşise într-o jerbă de sânge şi creieri, ca un mic-dejun de cereale... creieri pe asfalt şi pe linia albă.

— Da, înţeleg ce vrei să spui.

— Mi-a trebuit niţel să-mi dau seama, dar, după ce am depăşit blocajul mental, s-a derulat mai repede. Mergi sau mori, asta-i morala poveştii noastre. Nimic mai simplu. Nu-i vorba despre supravieţuirea celui mai bine dotat fizic — acolo am greşit eu, când am fost de acord să intru în chestia asta. Dacă ar fi fost aşa, aş fi avut o şansă destul de bună. Dar există bărbaţi slabi, care pot ridica un automobil, dacă soţiile lor sunt prinse dedesubt. Creierul, Garraty!

Glasul lui McVries coborâse la nivelul unei şoapte răguşite.

— Nu-i vorba despre om sau Dumnezeu. Totul este... în creier.

O pasăre de noapte — caprimulg — ţipă o singură dată în beznă. Ceaţa începuse să se ridice de pe sol.

— Unii dintre tipii ăştia vor continua să meargă mult timp după ce au fost depăşite legile biochimiei şi ale handicapului. Anul trecut un tip s-a târât pe pe două mile, cu viteza de patru mile pe oră după ce avusese simultan crampe la ambele picioare, ai citit despre asta? Uită-te la Olson, este epuizat, dar continuă să meargă. Nenorocitul ăla de Barkovitch funcţionează exclusiv pe baza unei duşmănii cu cifră octanică ridicată, dar o ţine întruna şi-i proaspăt ca o floricică. Nu cred că eu pot face asta. Încă nu sunt obosit — nu sunt realmente obosit. Dar voi fi. (Fixa cu privirea întunericul din faţă şi cicatricea îi ieşea în relief pe o parte a chipului.) Şi cred că... cred că atunci când mă voi simţi destul de obosit... cred c-o să mă aşez pur şi simplu pe jos.

Garraty nu spuse nimic, dar se simţi alarmat. Foarte alarmat

— O să-i supravieţuiesc însă lui Barkovitch, zise McVries, aproape numai pentru sine. Pot face asta, pe Dumnezeul meu!

Garraty îşi privi ceasul şi văzu că era ora 23:30. Trecură printr-o răspântie pustie, unde stătea un poliţist cu ochi somnoroşi. Posibilul trafic

pe care fusese trimis să-l oprească era inexistent. Îl depăşiră şi ieşiră din cercul de lumină puternică proiectată de un singur bec cu vapori de mercur. Bezna căzu din nou peste ei ca un sac cu cărbuni.

— Acum ne-am putea strecura în pădure şi nu ne-ar mai vedea niciodată, rosti Garraty gânditor.

— Încearcă, făcu Olson. Au senzori cu infraroşii cu rază mare de acţiune, plus alte patruzeci de tipuri de echipamente de monitorizare, printre care microfoane hipersensibile. Aud tot ce vorbim noi. Aproape că-ţi pot percepe bătăile inimii. Şi te văd ca-n miezul zilei, Ray.

Parcă pentru a-i sublinia spusele, un băiat dinapoia lor căpătă al doilea avertisment.

— Distrugi toată plăcerea vieţii, mormăi încetişor Baker.

Accentul lui sudist, uşor tărăgănat, păru nelalocul său şi străin pentru urechile lui Garraty.

McVries se îndepărtase. Întunericul părea să-i izoleze pe fiecare şi Garraty simţi un fior intens de singurătate. Se auzeau murmure şi strigăte pe jumătate înăbuşite de fiecare dată când ceva trosnea prin pădurile pe care le traversau şi Garraty înţelese, uşor amuzat, că o plimbare noaptea prin pădurile din Maine putea să nu fie tocmai un picnic pentru orăşenii care participau la Marş. O bufniţă emise un sunet misterios, undeva în stânga. De cealaltă parte, ceva foşni, amuţi, foşni încă o dată, amuţi, apoi se repezi trosnind către o zonă mai puţin populată.

— Ce-a fost asta?! strigă cineva alarmat.

Deasupra, norii capricioşi ai primăverii începuseră să navigheze pe cer aidoma unor peşti, promiţând o nouă repriză de ploaie. Garraty îşi ridică gulerul şi ascultă zgomotul picioarelor sale tropăind pe asfalt. Era o şmecherie aici, o subtilă ajustare mentală, ca şi când ai fi avut o vedere nocturnă mai bună cu cât stăteai mai mult în întuneric. În cursul dimineţii, zgomotul picioarelor nu-i atrăsese atenţia. Se pierduse în tropăitul celorlalte nouăzeci şi nouă de perechi, plus uruitul autoblindatului. Dar acum îl auzea cu uşurinţă. Ritmul său aparte de mers şi felul în care laba piciorului stâng hârşâia la răstimpuri pe asfalt. I se păru că sunetul paşilor îi devenise la fel de puternic în urechi ca şi bătăile propriei sale inimi. Sunete vitale, de viaţă şi de moarte.

Simţea că avea nisip sub pleoape; ochii îi erau captivi în orbite şi pleoapele de plumb. Energia sa dispărea într-o gaură neagră situată undeva în mijlocul trupului. Avertismentele erau anunţate cu o regularitate monotonă, dar nimeni nu fu împuşcat. Barkovitch amuţise. Stebbins redevenise un spectru, nici măcar vizibil îndărătul lor.

Aceie de pe ceas arătau 23:40.

Ne apropiem de ora vrăjitoarelor, se gândi Garraty. Când cimitirele îşi cască gurile şi-şi vomită morţii putreziţi. Când toţi băieţaşii cuminţi se bagă în pătuţuri. Când soţiile şi amantele au abandonat pentru noaptea asta bătaia excitantă cu perne. Când pasagerii dorm iepureşte în autobuzele Greyhound care merg spre New York. Când Glenn Miller cântă nonstop la radio şi barmanii se gândesc că ar fi cazul să ridice scaunele pe mese şi...

Chipul lui Jan îi reapăru în minte. Se gândi cum o sărutase de Crăciun, cu aproape o jumătate de an în urmă, sub vâscul din plastic pe care mama lui îl atârna întotdeauna sub lampa mare şi rotundă din bucătărie. Chestii prosteşti, de copii. Ai grijă unde stai. Buzele ei fuseseră surprinse şi moi, nu i se împotriviseră. Fusese un sărut plăcut. Unul la care să viseze. Primul lui sărut adevărat. A doua oară o sărutase când o condusese acasă. Stătuseră pe aleea din faţa casei ei, în albeaţa tăcută a ninsorii de Crăciun. Acela fusese mai mult decât un sărut

plăcut. Braţele lui strânse în jurul mijlocului fetei, ochii ei închişi (o privise pe furiş), atingerea moale a sânilor — desigur, sub paltonul ei gros. Atunci fusese pe punctul de a-i spune că o iubeşte, dar nu... ar fi fost prea repede.

După aceea, fiecare dintre ei îl învăţase ceva pe celălalt. Ea îl învăţase despre cărţi — că puteau fi uneori, pur şi simplu, citite şi abandonate, nu doar studiate (el era oarecum tocilar, ceea ce o amuza pe Jan, iar amuzamentul îl exasperase la început, pentru ca apoi să vadă şi el latura nostimă a situaţiei). El o învăţase să tricoteze. Fusese cu adevărat distractiv. În mod neaşteptat, tocmai tatăl lui îl învăţase să tricoteze... Înainte să-l ridice Escadroanele. Tatăl lui Garraty fusese la rândul lui învăţat de propriul său tată. Se pare că era un fel de tradiţie masculină în clanul Garraty. Jan fusese fascinată de tiparul crescutului şi scăzutului şi-l lăsase pe Garraty mult în urmă, depăşind laborioasele lui fulare şi mănuşi, pentru a tricota pulovere şi ajungând finalmente la croşetare şi chiar la macrameuri, la care renunţase, fiindcă le considera ridicole, imediat după ce deprinsese arta lor.

Tot el o învăţase să danseze rumba şi cha-cha-cha, dansuri pe care le deprinsese în nesfârşitele dimineţi de sâmbătă petrecute la Şcoala de Dansuri Moderne a doamnei Amelia Dorgens... aceea fusese ideea mamei lui, faţă de care obiectase din răsputeri. Slavă cerului, mama nu cedase.

Se gândi acum la desenele de lumini şi umbre de pe ovalul aproape perfect ai chipului lui Jan, la felul în care umbla, la suişurile şi coborâşurile vocii ei, la legănarea destinsă şi ispititoare a unui şold şi se întrebă în-grozit ce căuta el aici, mergând pe drumul întunecat. O dorea pe fată, acum. Dorea să facă totul din nou, dar altfel. Apoi, când se gândea la faţa bronzată a Maiorului, la mustaţa grizonată şi la ochelarii de soare cu lenti-le-oglindă, încerca o oroare atât de profundă, încât i se înmuiau picioarele, de parcă ar fi fost din cauciuc. De ce sunt aici? se întrebă cu disperare şi nu găsi nici un răspuns, aşa încât repetă întrebarea: De ce sunt...

Armele răsunară în întuneric, urmate de bufnetul inconfundabil ca de sac al unui corp căzând pe asfalt. Teama îl cuprinse din nou, spaima fierbinte, care-l strângea de gât şi-l făcea să dorească să fugă orbeşte, să plonjeze în tufişuri şi să continue alergarea până ce ar fi găsit-o pe Jan şi sigu-ranţa.

McVries continua Marşul din cauza lui Barkovitch. El avea să se concentreze asupra lui Jan. El avea să meargă până la Jan. În rândurile din faţă fuseseră rezervate locuri pentru rudele şi iubitele Mărşăluitorilor. Avea s-o vadă.

Se gândi cum o sărutase pe cealaltă fată şi se simţi ruşinat

De unde ştii c-o să reuşeşti? O crampă... băşici... o tăietură gravă sau o hemoragie nazală care pur şi simplu nu se mai opreşte... un deal înalt şi lung, realmente prea înalt şi prea lung. De unde ştii c-o să reuşeşti?

O să reuşesc, o să reuşesc.

— Felicitări, zise McVries de lângă umărul lui, făcându-l să tresară.

— Poftim?

— Este miezul nopţii. Am trăit să ne luptăm pentru altă zi, Garraty.

— Şi pentru multe altele, adăugă Abraham. Asta-i valabil pentru mine, ceea ce nu-nseamnă că v-aş purta pică, să mă-nţelegeţi...

— O sută cincizeci de mile până la Oldtown, dacă vă interesează, interveni Olson, cu glas obosit.

— Cui îi pasă de Oldtown? făcu McVries. Garraty, tu ai fost vreodată acolo?

— Nu.

— Dar în Augusta? Hristoase, eu crezusem c-asta-i în Georgia!

— Da, am fost în Augusta. Este capitala statului...

— Capitala regională, preciză Abraham.

— Acolo-i reşedinţa guvernatorului corporativ... are două linii de centură, vreo două cinematografe...

— Aveţi aşa ceva în Maine? întrebă McVries.

— Nu uita că-i capitala unui stat mic, zâmbi Garraty.

— Stai să vezi când o s-ajungem în Boston, spuse McVries.

Cineva gemu.

Din faţă răsunară strigăte, ovaţii şi aclamaţii. Garraty fu alarmat să-şi audă numele. Drept înainte, cam la opt sute de metri depărtare, se afla o fermă dărăpănată, părăsită şi năruită. Un reflector cinematografic vechi fusese însă cuplat la o sursă electrică nevăzută şi pe faţada casei atârna o pancartă imensă, ale cărei litere fuseseră realizate din crengi de pin:

GARRATY, OMUL NOSTRU!!!
Asociaţia părinţilor din districtul Aroostook

— Hei, Garraty, unde-s părinţii? răcni cineva.

— Acasă — fac copii, replică Garraty stânjenit.

Nu putea fi nici o îndoială că Maine era statul lui Garraty, dar el considera pancartele, ovaţiile şi împunsăturile celorlalţi oarecum umilitoare. În ultimele cincisprezece ore, descoperise — printre altele — că nu ducea dorul luminilor scenei. Gândul că un milion de oameni din tot statul îl susţineau şi pariau pe el (cota 12 la 1, spusese drumarul acela... era oare bine sau rău?) îl speria niţel.

— Ar fi putut să lase pe-aici nişte mămici apetisante, comentă Davidson.

— Ştioalfe din Asociaţia profesorilor şi părinţilor? întrebă Abraham.

Înţepăturile erau făcute fără multă tragere de inimă şi nu durară mult. Drumul ucisese foarte repede majoritatea ironiilor. Traversară alt pod, de data aceasta unul din ciment, care se întindea peste un râu destul de lat. Apa unduia sub ei ca o mătase neagră. Câţiva greieri scârţâiră precaut şi la vreo cincisprezece minute după miezul nopţii porni să cadă o ploaie uşoară şi rece.

În faţă, cineva începu să cânte la muzicuţă. Nu dură mult (Recomandarea 6: Conservaţi-vă suflul), dar a fost frumos în puţinul timp cât se auzi. Semăna puţin cu *Old Black Joe,* se gândi Garraty. Colo-n lanu' de porumb, i-auzi cum boceşte. Toţi negrii plânge, Ewing se răceşte.

Nu, asta nu era *Old Black Joe,* ci altă melodie rasistă clasică a lui Stephen Foster[7]. Talentatul Stephen Foster. Băuse, până murise. Aşa se zicea şi despre Poe. Poe necrofilul, care se însurase cu verişoara lui de numai paisprezece ani. Astfel că era şi pedofil. Una peste alta, nişte indivizi depravaţi — atât el, cât şi Stephen Foster. Dacă ar fi putut trăi să vadă Marşul cel Lung, gândi Garraty, ar fi putut colabora în scrierea primului Muzical Morbid din lume. *Stăpânu-i rece pe drumu' rece* sau *Pasul care-şi spune taina,* sau...

În faţă, cineva începu să urle şi Garraty simţi cum fi îngheaţă sângele. Era un glas foarte tânăr. Nu urla cuvinte. Erau doar zbierete nearticulate. O siluetă întunecată se desprinse din masa Mărşăluitorilor, se repezi peste acostamentul drumului în faţa autoblindatului (Garraty

[7] Stephen Collins Foster (1826 — 1864), compozitor american.

nu-şi putea nici măcar aminti când autoblindatul li se realăturase, după podul reparat) şi se năpusti spre pădure. Armele detunară. Se auzi un bufnet şi trosnituri, când corpul inert căzu prin ienuperi şi tufişuri, oprindu-se pe sol. Un soldat sări jos şi târî forma inertă, trăgând-o de braţe. Garraty privi apatic şi se gând că până şi ororile se banalizează. Orice poate deveni excesiv, chiar şi moartea.

Cântăreţul la armonică începu să cânte ironic un marş funebru şi cineva — Collie Parker, după voce — se răsti nervos să tacă dracului. Stebbins râse. Garraty se simţi deodată că se înfurie pe Stebbins şi-şi dori să se întoarcă spre el şi să-l întrebe cum i-ar fi plăcut ca oamenii să fi râs la moartea lui. Te-ai fi aşteptat la aşa ceva din partea lui Barkovitch. Barkovitch declarase că va dansa pe multe morminte şi de acum existau deja şaisprezece morminte pe care putea s-o facă.

Mă îndoiesc că-l vor mai ţine mult picioarele să danseze, gândi Garraty. Un junghi ascuţit îi străbătu bolta tălpii drepte. Muşchiul de acolo se încordă, îngheţându-i inima, apoi se destinse. Garraty aşteptă cu inima în gât să-l simtă din nou. Avea să fie mai puternic. Avea să-i transforme piciorul într-o bucată inutilă de lemn. Nu se întâmplă însă nimic.

— N-o să mai pot merge prea mult, cârâi Olson.

Faţa lui era o pată albă în beznă. Nu-i răspunse nimeni.

Bezna. La dracu' cu bezna! Lui Garraty i se părea că fuseseră îngropaţi de vii în beznă. Zidiţi în ea. Zorile se aflau la un secol depărtare. Mulţi dintre ei nu aveau să le mai vadă niciodată. Nici soarele. Erau îngropaţi sub doi metri de întuneric. Mai lipsea doar incantaţia monotonă a preotului, cu glas înfundat, dar nu pe de-a întregul acoperit de un strat nou de beznă bine bătătorită, deasupra căreia stăteau jelitorii. Bocitorii nu erau nici măcar conştienţi de faptul că ei se aflau *aici,* că erau *vii,* că zbierau şi zgâriau cu degetele şi cu unghiile în bezna capacului sicriului, aerul era sub formă de coji de rugină care se desprindeau, aerul se transforma în gaz otrăvitor, speranţa pălea până ce speranţa în sine devenea o beznă şi, mai presus de toate, glasul preotului, dăngănitor ca un clopot din capelă, şi foiala nerăbdătoare a picioarelor participanţilor, care abia aşteptau să iasă afară, la soarele cald de mai. Şi apoi, acoperind orice alte zgomote, corul fojgăitor şi suspinător al gândacilor şi viermilor, care-şi croiau drum prin pământ, apropiindu-se de ospăţ.

Aş putea să-nnebunesc, se gândi Garraty. Aş putea să-mi ies din minţi şi s-o iau complet razna.

O adiere slabă suspină printre pini.

Garraty se întoarse şi urină. Stebbins se deplasă puţin într-o parte şi Harkness scoase un sunet, pe jumătate tuse, pe jumătate sforăit. Mergea moţăind.

Garraty deveni acut de conştient de toate micile sunete ale vieţii: cineva hârâi o flegmă şi scuipă, altcineva strănută, cineva aflat în faţă şi spre stânga mesteca zgomotos. Cineva întrebă în şoaptă pe altcineva cum se simţea. Primi un răspuns stins. Yannick cânta la nivelul unui murmur, încetişor şi foarte fals.

Conştiinţa. Totul era o funcţie a conştiinţei. Dar nu era eternă.

— De ce m-am băgat în asta? întrebă Olson brusc pe un ton deznădăjduit, ca un ecou al gândurilor lui Garraty, din urmă cu câteva minute. De ce m-am băgat în aşa ceva?

Nu-i răspunse nimeni. Trecu mult şi nu-i răspunse nimeni. Garraty se gândi că era ca şi cum Olson ar fi fost deja mort.

Se porni o ploaie uşoară. Trecură de alt cimitir vechi, cu o biserică lipită de el şi o prăvălie micuţă în faţă, apoi intrară într-o aşezare mică din New England, formată din căsuţe ordonate şi frumoase. Drumul traversa

un centru comercial miniatural, unde se adunase poate o duzină de oameni pentru a-i vedea. Îi aclamară, dar erau ovaţii înăbuşite, parcă temându-se să nu-şi trezească vecinii. Garraty văzu că nici unul nu era tânăr. Cel mai tânăr era un bărbat cu privire intensă, de vreo treizeci şi cinci de ani. Purta ochelari fără rame şi o haină sport ponosită, pe care o strângea în jurul corpului pentru a-l feri de frig. Părul i se prinsese în guler la spate şi Garraty observă amuzat că fermoarul pantalonilor îi era pe jumătate deschis.

— Haide! Grozav! Haide! Haide! Oh, grozav! repeta el încetişor.

Flutura întruna o mână grăsuţă şi ochii lui păreau că-l sfredelesc arzător pe fiecare Mărşăluitor, pe măsură ce trecea.

De cealaltă parte a aşezării, un poliţist cu ochi adormiţi opri un trailer care huruia surd, până ce traversară ei intersecţia. Urmară alte patru lămpi stradale, o clădire abandonată care începuse să se năruiască şi pe ale cărei uşi duble mari scria EUREKA GRANGE NR. 81, după care ieşiră din orăşel. Dintr-un motiv pe care Garraty nu-l putea defini exact, se simţea de parcă tocmai trecuse printr-o povestire scrisă de Shirley Jackson[8].

McVries îi trase un ghiont.

— Ia uite la fantele ăla, spuse el.

"Fantele ăla" era un băiat înalt, într-un trenci ridicol de culoare verde- măsliniu, care îi fâlfâia în jurul genunchilor. Mergea cu braţele strânse în jurul capului, lăsând impresia că poartă o cataplasmă gigantică. Se bălăbănea nesigur, înainte şi înapoi. Garraty îl urmări cu atenţie, cu un interes de-a dreptul ştiinţific. Nu-şi reamintea să-l fi văzut până acum... dar, desigur, bezna schimba feţele.

Băiatul se împiedică în propriile sale picioare şi fu cât pe-aci să cadă. După aceea îşi reluă mersul. Garraty şi McVries îl priviră în tăcere, cu fascinaţie, timp de vreo zece minute, uitând de propriile lor suferinţe şi oboseli în faţa luptei sale. Băiatul în trenci nu scotea nici un sunet, nici un geamăt sau un icnet.

În cele din urmă, căzu şi fu avertizat. Garraty nu credea că băiatul se va mai putea scula, dar o făcu. Acum mergea aproape de Garraty şi de cei din jurul lui. Era un băiat foarte urât, cu numărul 45 fixat prin presiune de haină.

— Ce-i cu tine? şopti Olson, dar băiatul nu părea să audă.

Garraty observase că aşa păţeau toţi. Se îndepărtau complet de tot şi de toţi din jurul lor. De tot, mai puţin drumul. Se holbau la drum cu un fel de fascinaţie respingătoare, ca la o frânghie pe care trebuiau să păşească deasupra unui hău nesfârşit şi fără fund.

— Cum te cheamă? îl întrebă pe băiat, însă nu primi nici un răspuns.

Iar el se trezi pe neaşteptate repetând întrebarea iar şi iar, ca o litanie idioată care avea să-l salveze de soarta necunoscută ce se îndrepta spre el din beznă aidoma unui mărfar întunecat şi rapid.

— Cum te cheamă? Cum te cheamă, cum te cheamă, cum te...

— Ray.

McVries îl trăgea de mânecă.

— Nu vrea să-mi spună, Pete, fă-l să-mi spună, fă-l să-mi spună cum îl cheamă...

— Nu-l deranja, spuse McVries. Moare, nu-l deranja.

Băiatul cu numărul 45 pe trenci căzu din nou, de data aceasta cu faţa în jos. Când se sculă, avea jelituri pe frunte, în care se aduna încet sânge. Ajunsese înapoia grupului lui Garraty, dar auziră când primi

---

[8] Scriitoare americană (1916-1965), preocupată de supranatural şi de psihologii deviante.

ultimul avertisment.

Trecură printr-o depresiune de întuneric şi mai profund, care era un pasaj pe sub o cale ferată. În mod iritant şi misterios, ploaia picura şi în această gâtuire din piatră. Era foarte umed. După aceea, ieşiră şi Garraty văzu cu recunoştinţă că înaintea lor se întindea un şes plat, neted şi lung.

Numărul 45 căzu a doua oară. Paşii se iuţiră, iar băieţii se împrăştiară. Nu după mult timp, puştile bubuiră. Garraty decise că numele băiatului nu fusese oricum important.

Capitolul 6

"Iar acum, concurenţii noştri se află în cabinele de izolare."
— Jack Barry
Douăzeci şi unu

Ora 3:30 dimineaţa.

Lui Ray Garraty i se părură minutele cele mai lungi din noaptea cea mai lungă a întregii sale vieţi. Era momentul refluxului, retragerea apelor, ora când marea dă înapoi, lăsând nisipul umed acoperit de alge încâlcite, cutii ruginite de bere, prezervative putrezite, sticle sparte, balize distruse şi schelete înverzite de muşchi, în costume de baie zdrenţuite. Retragerea apelor.

După băiatul în trenci, alţi şapte căpătaseră biletul de ieşire. La un moment dat, în jurul orei 2, trei căzuseră aproape împreună, ca pănuşile uscate de porumb la primul vânt puternic al toamnei. Parcurseseră şaptezeci şi cinci de mile în Marş şi douăzeci şi patru de băieţi nu mai erau.

Totuşi, nimic din toate astea nu era important. Important era doar refluxul. Ora 3:30 şi refluxul. Se auzi alt avertisment şi, la scurt timp după aceea, armele mai răsunară o dată. Acum, faţa era familiară. Numărul 8, Davidson, care pretinsese că se furişase odată în cortul-bordel din iarmarocul Steubenville.

Garraty se uită pentru o clipă la chipul palid şi împroşcat de sânge al lui Davidson, apoi reveni cu privirea asupra drumului. Începuse să fixeze destul de des drumul. Uneori, linia albă era continuă, uneori era întreruptă şi alteori era dublă, ca şinele de tramvai. Se întrebă cum puteau oamenii să meargă pe drumul acesta în celelalte zile rămase din an, fără să vadă şablonul de viaţă şi moarte din vopseaua albă. Sau totuşi îl vedeau?

Asfaltul îl fascina. Cât de bine şi uşor ar fi fost să se aşeze pe el. Începeai prin a te lăsa pe vine şi articulaţiile înţepenite ale genunchilor ţi-ar fi pocnit ca nişte pistoale pneumatice de jucărie. După aceea te sprijineai cu palmele pe suprafaţa rece cu textură granulată şi-ţi coborai fesele, simţind cum apăsarea urlătoare a celor optzeci de kilograme îţi părăseşte picioarele... iar apoi te întindeai complet, te lăsai pur şi simplu să cazi pe spate şi rămâneai acolo, cu membrele răşchirate, simţind cum ţi se întinde coloana vertebrală obosită... privind în sus la copacii din jur şi la roata maiestuoasă de stele... fără să auzi avertismente, doar să priveşti cerul şi să aştepţi... să aştepţi...

Da.

Şi să auzi tropăitul grăbit al paşilor pe măsură ce Mărşăluitorii se îndepărtau din raza gloanţelor, lăsându-te singur, ca pe o ofrandă rituală. Şi să auzi murmurele. Este Garraty, hei, este Garraty care-şi încasează

biletul de ieşire! Poate că ai fi avut timp să-l auzi pe Barkovitch râzând, când îşi punea încă o dată metaforicii lui pantofi de dans. Pendularea carabinelor aţintindu-se pe tine, apoi...

Îşi smulse cu sila ochii de la drum şi se uită ca prin ceaţă la umbrele mişcătoare din jur, după care privi către orizont, căutând măcar o geană de lumină dinspre zori. Bineînţeles, nu exista aşa ceva. Noaptea continua să fie întunecată.

Traversaseră alte două-trei aşezări, toate cufundate în beznă şi dormind. De la miezul nopţii, văzuseră poate trei duzini de spectatori somnoroşi, dintre cei înrăiţi, care urmăreau cu încăpăţânare sosirea Noului An în fiecare noapte de 31 decembrie, indiferent dacă ar fi fost incendiu sau potop. Restul ultimelor trei ore şi jumătate nu fusese decât un montaj de visuri, coşmarurile unui insomniac pe jumătate aţipit.

Garraty examină mai atent chipurile din jurul său, dar nici unul nu i se părea familiar. Se simţi invadat de o panică iraţională. Îl bătu pe umăr pe Mărşăluitorul din faţa lui.

— Pete? Pete, tu eşti?

Celălalt se îndepărtă de el cu un mormăit de iritare şi nu privi îndărăt. Olson fusese în stânga lui şi Baker în dreapta, dar acum, în stânga nu mai era absolut nimeni, iar băiatul din dreapta era mult mai rotofei decât Art Baker.

Oare se abătuse cumva de pe drum şi intrase într-un grup de cercetaşi care pornise cu noaptea în cap în drumeţie? Aveau să-l caute. Aveau să-l vâneze. Arme, câini şi Escadroane cu radare, detectoare termice şi...

Uşurarea se revărsă peste el. Acela era Abraham — în dreapta, mai în spate. Nu trebuia decât să întoarcă niţel capul. Silueta greoaie era inconfundabilă.

— Abraham! şopti el, ca un sufleor la teatru. Abraham, eşti treaz?

Abraham murmură ceva.

— Te-am întrebat dacă eşti treaz.

— Da, fir-ar al dracu', Garraty, lasă-mă-n pace!

Cel puţin, continua să fie alături de ei. Senzaţia de dezorientare totală pieri.

Cineva din faţă căpătă al treilea avertisment şi Garraty se gândi, eu n-am nici unul! Aş putea sta jos pentru un minut sau un minut şi jumătate. Aş putea...

Dar nu s-ar mai fi sculat niciodată.

Ba da, m-aş scula, îşi răspunse tot el. În mod sigur m-aş scula, aş...

Aş muri. Îşi aminti că-i promisese mamei că avea s-o vadă pe ea şi pe Jan în Freeport. Făcuse promisiunea aceea cu inima uşoară, aproape neglijent. Ieri-dimineaţă la ora 9, sosirea lui în Freeport fusese un lucru cert. De acum însă nu mai era un joc, ci o realitate materială, iar posibilitatea de a intra în Freeport pe două cioturi însângerate părea oribil de reală.

Altcineva fu împuşcat... de data aceasta, îndărătul lui. Se ţintise prost şi nefericitul primitor al biletului de ieşire zbieră răguşit pentru un timp care păru foarte lung, înainte ca alt glonţ să reteze urletul. Fără nici un motiv, Garraty se gândi la şuncă şi o salivă acră şi abundentă îi năpădi gura, făcându-l să icnească. Se întrebă dacă douăzeci şi şase de eliminaţi era un număr neaşteptat de mare sau neaşteptat de mic pentru şaptezeci şi cinci de mile parcurse în Marşul cel Lung.

Bărbia îi coborî încet în piept şi picioarele îl purtară mai departe, pe cont propriu. Îşi aminti de o înmormântare la care participase când era copil. Fusese înmormântarea lui D'Allessio Zbanghiul. Adevăratul său nume nu fusese Zbanghiul, ci George, dar toţi puştii din cartier îi spuneau aşa fiindcă privea câş...

Şi-l amintea pe Zbanghiul aşteptând să fie ales pentru meciurile de baseball; întotdeauna era ales exact ultimul, cu ochii lui saşii trecând plini de speranţe de la un căpitan de echipă la celălalt, ca un spectator la o partidă de tenis. Era pus să joace de fiecare dată în centrul câmpului, acolo unde nu ajungeau prea multe mingi şi nu se putea greşi cine ştie ce; nu vedea mai deloc cu un ochi şi nu avea suficientă percepţie tridimensională pentru a judeca mingile care se îndreptau către el. Odată primise una şi-şi repezise mâna înmănuşată în gol, iar mingea îl lovise în frunte cu un *zbang!* audibil, exact ca un pepene pocnit cu mânerul cuţitului de bucătărie. Cusăturile mingii îi lăsaseră o urmă clară, care rămăsese întipărită o săptămână, aidoma unei peceţi.

Zbanghiul fusese lovit de un automobil pe autostrada U. S. 1, în afara lui Freeport. Eddie Klipstein, un prieten de-al lui Garraty, văzuse cum se întâmplase. Timp de şase săptămâni, Eddie Klipstein îi fascinase pe ceilalţi puşti, povestindu-le felul în care maşina izbise bicicleta lui D'Allessio şi Zbanghiul trecuse peste ghidon, ambele cizme de cow-boy îi săriseră în urma impactului, iar picioarele îl urmaseră într-o splendoare oloagă, pe când corpul îşi descrisese zborul scurt şi fără aripi de pe şaua bicicletei Schwinn până la un zid din piatră, în care Zbanghiul îşi turtise capul, ca o picătură de clei gelatinos căzută de la înălţime.

Garraty mersese la înmormântarea Zbanghiului, iar înainte de a ajunge acolo aproape că-şi vomitase prânzul, întrebându-se dacă-i va vedea capul turtit în sicriu, ca o picătură de clei Elmer, însă Zbanghiul fusese perfect aranjat, în sacoul lui sport, cu cravată şi insigna de membru al cercetaşilor, părând gata să coboare din coşciug în clipa în care cineva ar fi rostit cuvântul baseball. Ochii saşii erau închişi şi în general Garraty se simţise destul de uşurat.

Acela fusese singurul mort pe care-l văzuse în viaţa lui de până acum şi fusese un mort ferchezuit, curat şi aranjat. Nu semănase deloc cu Ewing, cu băiatul în trendul verde, sau cu Davidson care avusese faţa lividă şi obosită acoperită de sânge.

E macabru, se gândi Garraty, conştientizând cu groază. E pur şi simplu macabru.

La 3:45, căpătă primul avertisment şi se pălmui de două ori cu putere peste faţă, încercând să se trezească. Simţea fiori de răceală clari prin tot corpul. Rinichii îl apăsau, dar în acelaşi timp simţea că încă n-ar fi fost nevoie să urineze. Poate că nu era decât imaginaţia lui, însă stelele din est păreau mai palide. Uluit de-a binelea, îşi dădu seama că ieri la aceeaşi oră dormise pe bancheta din spate a automobilului în timp ce se apropia de punctul de start de lângă graniţă, cu borna indicatoare. Aproape că se putea revedea întins pe spate, răşchirat, fără măcar să se clintească. Simţi dorinţa intensă de a fi iarăşi în locul acela. De a retrăi, pur şi simplu, dimineaţa de ieri.

Era ora 3:50.

Privi în jur, căpătând un fel de mulţumire superioară, deşi solitară, din ştiinţa faptului că era unul dintre puţinii băieţi complet treji şi conştienţi. În mod clar, lumina sporise de acum, suficient pentru a distinge crâmpeie de trăsături în siluetele ce mărşăluiau. Baker se afla în faţă — îl recunoştea după cămaşa cu dungi roşii care fâlfâia — cu McVries alături. Îl zări şi pe Olson în stânga, ţinând pasul cu autoblindatul, şi fu surprins. Fusese convins că Olson căpătase biletul de ieşire în orele timpurii ale dimineţii şi se simţise uşurat că nu fusese nevoit să-l vadă prăbuşindu-se. Chiar şi acum era prea întuneric pentru a distinge cum arăta, dar capul lui Hank se legăna în sus şi în jos în ritmul paşilor, ca al unei păpuşi de cârpă.

Percy, a cărui mamă continua să apară, ajunsese în spate, lângă

Stebbins. Mergea cu un fel de legănat strâmb, ca un marinar care revenise pe ţărm după multă vreme. Îi văzu, de asemenea, pe Gribble, Harkness, Wyman şi Collie Parker. Cei mai mulţi băieţi pe care-i cunoştea rămăseseră în Marş.

Pe la ora 4, la orizont apăru o geană de lumină şi Garraty simţi că-i revine buna dispoziţie. Se gândi cu oroare la lungul tunel al nopţii şi se întrebă cum de reuşise să-l străbată.

Iuţi puţin pasul, apropiindu-se de McVries, care mergea cu bărbia în piept şi ochii pe jumătate deschişi, dar goi şi sticloşi, mai mult adormit decât treaz. Din colţul gurii îi atârna un firicel subţire şi delicat de salivă, reflectând prima atingere timidă a zorilor cu fidelitatea superbă a unei perle. Garraty îl privi fascinat. Nu voia să-l deştepte. Deocamdată era suficient să fie aproape de cineva de care-i plăcea, de alt băiat care reuşise să supravieţuiască nopţii.

Trecură pe lângă o luncă stâncoasă şi foarte abruptă în care cinci vaci stăteau grave lângă un gard din pari decojiţi, zgâindu-se la Mărşăluitori şi rumegând gânditoare. Un câine mic se desprinse de lângă o fermă şi lătră la ei sacadat. Soldaţii de pe autoblindat ridicară puştile, gata să-l împuşte dacă ar fi afectat avansul vreunui Mărşăluitor, dar animalul se mulţumi să alerge înainte şi înapoi pe acostament, afirmându-şi curajos sfidarea şi dreptul asupra teritoriului, de la o depărtare sigură. Cineva răcni gros spre el să-şi ţină gura, fir-ai al dracului.

Garraty era vrăjit de apropierea zorilor. Privi cum cerul şi pământul se luminau treptat. Privi dunga de la orizont, a cărei albeaţă se întunecă, devenind de un trandafiriu delicat, apoi roşu şi, în cele din urmă, auriu. Carabinele mai detunară o dată, înainte ca noaptea să fie definitiv alungată, dar Garraty abia le auzi. Primul arc roşu al soarelui trăgea cu ochiul peste linia orizontului, atenuat înapoia unui nor pufos, pentru a reapărea de-a dreptul violent. Se anunţa o zi minunată şi o salută doar pe jumătate coerent, gândind: Slavă Domnului că pot să mor pe lumină!

O pasăre ciripi somnoros. Trecură pe lângă altă fermă, de pe terenul căreia un bărbos le făcu semn cu mâna, după ce lăsase jos o roabă plină cu sape, greble şi seminţe.

În pădurea învăluită în umbre, un corb croncăni strident. Prima rază de căldură a zilei atinse cu blândeţe chipul lui Garraty şi el o întâmpină cu plăcere. Zâmbi larg şi răcni puternic, cerând un bidonaş.

McVries zvâcni din cap cu un gest bizar, amintind de un căţel întrerupt dintr-un vis în care fugărea pisici, apoi privi în jur cu ochi împăienjeniţi.

— Dumnezeule, este zi. S-a făcut zi, Garraty! Cât e ceasul?

Garraty îşi privi ceasul şi fu surprins să constate că era 4:45. Îi arătă lui McVries cadranul.

— Ai vreo idee câte mile am parcurs?

— Aş zice că aproape vreo optzeci. Şi douăzeci şi şapte din noi nu mai sunt. Am străbătut un sfert din drumul până la capăt, Pete.

— Mda, zâmbi McVries. Aşa-i, nu?

— Să fiu al dracu' dacă nu-i aşa! Te simţi mai bine?

— Mie-n sută mai bine.

— Şi eu la fel. Cred că motivul este lumina zilei.

— Dumnezeule, fac prinsoare c-o să vedem ceva oameni azi! Ai citit articolul ăla din *World's Week* despre Marşul cel Lung?

— Doar superficial, răspunse Garraty, mai mult ca să-mi văd numele.

— Scria că, în fiecare an, pe Marşul cel Lung se pariază mai bine de două miliarde de dolari. Două *miliarde!*

Baker se trezise din moţăială şi li se alătură.

— În liceu, spuse el, făceam un fel de loterie. Fiecare participa cu douăzeci şi cinci de cenţi la un fond comun, apoi trăgeam câte un număr de trei cifre dintr-o pălărie. Cine avea numărul cel mai apropiat de milele parcurse în Marş lua toţi banii.

— Olson! strigă McVries voios. Ia gândeşte-te câţi bani se pariază pe tine, băiete! Ia gândeşte-te câţi oameni îşi pun bănuţii pe curul tău scofâlcit!

Olson îl anunţă cu glas stins şi obosit că oamenii care-şi puneau bănuţii pe curul lui scofâlcit puteau face două acte obscene asupra propriei lor persoane, dintre care al doilea decurgea direct din primul. McVries, Garraty şi Baker izbucniră în râs.

— Azi vor fi o mulţime de fete drăguţe pe drum, zise Baker, privindu-l şmechereşte pe Garraty.

— M-am săturat de chestiile alea, replică Garraty. Am o prietenă care m-aşteaptă. De-acum înainte o să fiu băiat cuminte.

— Neprihănit în gând, vorbă şi faptă, proclamă sentenţios McVries.

— Luaţi-o cum doriţi, strânse din umeri Garraty.

— Ai şanse de unu la o sută să faci altceva decât să-i faci semn cu mâna, declară sec McVries.

— Acum sunt de unu la şaptezeci şi trei.

— Încă destul de mici.

Garraty se simţea însă într-o dispoziţie excelentă.

— Mă simt ca şi cum aş putea merge veşnic, anunţă el prietenos.

Doi Mărşăluitori de lângă el se strâmbară.

Trecură pe lângă o benzinărie nonstop şi vânzătorul ieşi dinăuntru pentru a le face semn cu mâna. Aproape toată lumea flutura mâinile. Vânzătorul răcni încurajări adresate lui Wayne, numărul 94.

— Garraty, şopti McVries.

— Ce-i?

— Nu-i ştiu pe toţi care au încasat-o. Tu-i ştii?

— Nu.

— Barkovitch?

— Nu. Este-n faţă. Dincolo de Scramm. Îl vezi?

McVries se uită cu atenţie.

— Aha. Da, cred că-l văd.

— Şi Stebbins e tot în spate.

— Nu mă miră. I-un tip ciudat, nu-i aşa?

— Aşa-i.

Tăcerea se lăsă din nou între ei. McVries oftă adânc, îşi dădu jos rucsacul şi scoase dinăuntru nişte pricomigdale. Îi oferi una lui Garraty, care o luă.

— Îmi doresc să se fi terminat, zise el. Într-un fel sau altul.

Mâncară pricomigdalele în tăcere.

— Trebuie să fim pe la jumătatea distanţei până la Oldtown, nu? întrebă McVries. Am mers optzeci de mile, mai avem optzeci?

— Aşa cred, încuviinţă Garraty.

— Prin urmare, n-o să ajungem până diseară.

Menţionarea serii făcu să se zbârlească părul de pe ceafa lui Garraty.

— Nu, răspunse el, după care continuă pe neaşteptate. Cum te-ai ales cu cicatricea asta, Pete?

Mâna lui McVries se ridică involuntar la obraz şi ia cicatrice.

— Este o poveste lungă, rosti el scurt.

Garraty îl privi cu mai multă atenţie. Părul îi era ciufulit şi îmbâcsit de praf şi transpiraţie. Hainele mototolite atârnau parcă largi pe el. Era

palid la faţă şi ochii înroşiţi de nesomn erau înconjuraţi de cearcăne mari.

— Arăţi ca un rahat, îi zise şi izbucni brusc în râs.

McVries rânji.

— Nici tu n-arăţi ca o reclamă pentru deodorante, Ray.

Amândoi porniră să râdă, prelung şi isteric, ţinându-se unul de celălalt şi încercând în acelaşi timp să continue să meargă. Era un mod la fel de bun ca oricare altul să încheie noaptea aceea, o dată pentru totdeauna. Continuară aşa, până fură amândoi avertizaţi. Încetară atunci să mai râdă şi să vorbească, revenind la activitatea zilei.

Gânditul, îşi spuse Garraty. Asta-i activitatea zilei. Gânditul. Gânditul şi izolarea, fiindcă nu contează dacă-ţi petreci sau nu ziua alături de cineva, pentru că, în cele din urmă, eşti tot singur. Părea să fi parcurs în minte tot atâtea mile câte parcursese şi cu picioarele. Gândurile soseau întruna şi nu exista nici o cale de a le refuza. Erau îndeajuns de multe pentru a te face să te întrebi la ce se gândise Socrate imediat după ce dăduse peste cap zeama de cucută.

Puţin după ora 5, trecură de primul pâlc de spectatori devotaţi — patru băieţaşi aşezaţi turceşte în faţa unui cort mic, instalat pe o luncă înrourată. Unul dintre ei nu ieşise din sacul de dormit şi avea solemnitatea unui eschimos. Braţele li se mişcau într-o parte şi alta ca nişte metronoame sincronizate. Nici unul nu zâmbea.

La scurt timp după aceea, drumul se intersectă cu altul mai mare şi intrară pe el. Era o şosea în toată regula, cu asfalt neted şi câte trei benzi în fiecare direcţie. Trecură pe lângă un popas pentru camioane, unde se afla un restaurant, şi toţi fluierară şi le făcură cu mâna celor trei chelneriţe tinere care stăteau pe trepte, doar pentru a le arăta că mai erau în stare de ceva. Singurul care era doar pe jumătate serios fu Collie Parker.

— Vineri seara! urlă puternic Collie. Nu uita! Eu şi cu tine, vineri seara!

Garraty aprecie că se purtau destul de imatur, totuşi flutură politicos din mână, iar ospătăriţele nu părură deranjate. Băieţii se răsfirară pe drumul lat şi tot mai mulţi se deşteptară complet sub soarele dimineţii de 2 mai. Garraty îl zări din nou pe Barkovitch şi se întrebă dacă nu cumva era unul dintre cei mai inteligenţi Mărşăluitori. Când nu aveai prieteni, nu aveai dureri.

După câteva minute, primi zvon din faţă, dar acum zvonul era o glumă cioc-cioc. Bruce Pastor, băiatul aflat chiar înaintea lui, se întoarse spre Garraty şi spuse:

— Cioc-cioc, Garraty.

— Cine-i?

— Maiorul.

— Maiorul şi-mai-cum?

— Maiorul care o fute-n cur pe mă-sa la micul-dejun, răspunse Bruce Pastor şi începu a hototi cu gura până la urechi.

Garraty chicoti şi transmise gluma mai departe lui McVries, care i-o spuse lui Olson. Când gluma reveni a doua oară, Maiorul i-o trăgea bunică-sii pe la spate la micul-dejun. Atreia oară, o futea în cur pe Sheila, căţeaua terrier Bedlington, care apărea alături de el în multe articole din presă.

Garraty continua să râdă de ultima variantă, când observă că râsetele lui McVries se diminuaseră şi dispăruseră. Băiatul îi fixa cu o căutătură stranie pe soldaţii cu chipuri împietrite de pe autoblindat. Aceştia îl priveau impasibil.

— Credeţi că-i *amuzant?* urlă el, pe neaşteptate.

Sunetul răcnetului său reteză ca un brici chicotelile, amuţindu-le. Obrajii lui McVries erau întunecaţi de sângele care-i năvălise pe chip. Cicatricea era ieşită în relief, albă, puternic contrastantă, ca un semn de exclamare crestat cu şişul, şi, pentru o clipă de spaimă, Garraty crezu că suferise un accident cerebral.

— Eu cred că Maiorul se fute-n cur *singur!* zbieră răguşit McVries. Şi voi, gagiilor, probabil că v-o trageţi pe la spate unu' altuia. Amuzant, nu? Amuzant, gaşcă de labagii ce sunteţi, aşa-i? Al dracu' de *AMUZANT, aşa-i?*

Alţi Mărşăluitori îl priviră nesiguri pe McVries, apoi se îndepărtară încetişor.

McVries porni în fugă spre autoblindat. Doi dintre cei trei soldaţi ridicară armele la umăr, pregătiţi, dar McVries se opri, rămase nemişcat şi ridică pumnii spre ei, scuturându-i deasupra capului, ca un dirijor nebun.

— *Veniţi aici, jos! Lăsaţi puştile alea şi veniţi aici, jos! O să v-arăt eu ce-i amuzant!*

— Avertisment, rosti un soldat cu un glas perfect neutru. Avertisment, numărul 61. Al doilea avertisment.

Dumnezeule, gândi Garraty, inert. O s-o încaseze şi este atât de aproape... atât de aproape de ei... va zbura prin aer ca D'Allessio Zbanghiul.

McVries o luă la goană, ajunse din urmă autoblindatul, se opri şi scuipă pe el. Scuipatul curse în jos pe blindaj, lăsând o dâră curată prin praful depus pe metal.

— *Haideţi!* urlă McVries. *Veniţi aici, jos! Câte unul pe rând sau toţi deodată, mă doare-n cur!*

— Avertisment! Al treilea avertisment, numărul 61, ultimul avertisment.

— *Mă fut în avertismentele voastre!*

Brusc, fără să-şi dea seama el însuşi ce făcea, Garraty se întoarse şi fugi înapoi, primindu-şi propriul avertisment. Îl auzi doar cu un colţişor al minţii. Soldaţii coborau acum spre McVries. Garraty îl prinse pe McVries de braţ.

— Haide!

— *Pleacă de-aici, Ray, vreau să mă bat cu ei!*

Garraty întinse braţele şi-l împinse pe McVries cu putere, cu ambele mâini.

— O să te-mpuşte, idiotule!

Stebbins trecu pe lângă ei.

McVries se uită la Garraty, părând că-l recunoaşte pentru prima dată. După o secundă, Garraty primi al treilea avertisment şi ştiu că McVries se afla la numai câteva secunde de biletul de ieşire.

— Du-te dracu', rosti McVries cu glas sleit, fără viaţă.

Reîncepu să meargă.

Garraty merse alături de el.

— Crezusem c-o să-l capeţi, asta-i tot, spuse el.

— Dar nu l-am căpătat, mulţumită muşchetarului, făcu McVries posac şi mâna i se ridică la cicatrice. Rahat, cu toţii o să-l căpătăm!

— Cineva o să învingă. Poate să fie unul dintre noi.

— Este o farsă, zise McVries, cu glas tremurător. Nu există nici un învingător şi nici un Premiu. Îl iau pe ultimul rămas în viaţă, îl duc undeva după un hambar şi-l împuşcă şi pe el.

— Nu mai fi atât de idiot! răcni Garraty spre el, furios. N-ai nici cea mai vagă idee despre ce vor...

— Toţi pierd, spuse McVries.

Ochii îl priveau din grotele întunecate ale cearcănelor, ca nişte

animale ameninţătoare. Mergeau singuri. Ceilalţi Mărşăluitori păstrau distanţa, cel puţin deocamdată. McVries trecuse strada pe roşu şi, dintr-un punct de vedere, la fel făcuse Garraty — acţionase împotriva intereselor sale, atunci când revenise la McVries. Mai mult ca sigur, îl oprise pe acesta să fie numărul douăzeci şi opt.

— Toţi pierd, repetă McVries. Ar fi bine să-nţelegi chestia asta.

Trecură peste o cale ferată. Trecură pe sub un pod de ciment. De cealaltă parte a podului, trecură prin faţa unei francize de lactate Dairy Queen, cu ferestrele astupate cu scânduri, pe faţada căreia un indicator anunţa DESCHIDEREA SEZONULUI PE 5 IUNIE.

Olson căpătă un avertisment.

Garraty simţi o bătaie pe umăr şi se întoarse. Era Stebbins. Nu arăta nici mai bine, nici mai rău decât în seara trecută.

— Amicul tău e şucărit pe Maior, rosti el.

McVries nu dădu de înţeles că l-ar fi auzit.

— Da, cred că aşa-i, spuse Garraty. Eu însumi am depăşit punctul în care aş fi dorit să-l invit acasă, la o ceaşcă de ceai.

— Uită-te în urma noastră.

Garraty se uită. Apăruse un al doilea autoblindat, iar în timp ce privea, sosi şi un al treilea, ivindu-se de pe un drum lateral.

— Vine Maiorul, zise Stebbins, şi toţi vor ovaţiona. (Zâmbi cu un aer reptilian.) Ei nu-l urăsc cu adevărat, deocamdată. Deocamdată... Doar cred că-l urăsc. Cred c-au fost prin iad, dar aşteaptă până diseară. Aşteaptă până *mâine.*

Garraty îl privi nelinişti.

— Şi dacă or să fluiere şi or să huiduie şi or să arunce cu bidonaşele în el sau altceva de felul ăsta?

— Tu o să fluieri şi o să huidui şi-o să arunci cu bidonaşul?

— Nu.

— N-o va face nimeni. O să vezi.

— Stebbins?

Stebbins ridică sprâncenele.

— Crezi c-o să învingi, aşa-i?

— Da, răspunse Stebbins calm, sunt destul de sigur în privinţa asta.

După aceea reveni la locul lui obişnuit în coloană.

La ora 5:25, Yannick îşi căpătă biletul de ieşire. Iar la ora 5:30, aşa cum prezisese Stebbins, apăru Maiorul.

Un uruit crescu şi se transformă într-un muget, când jeep-ul lui sări peste coama dealului din spatele Mărşăluitorilor şi vui pe lângă ei, în lungul acostamentului. Maiorul stătea într-o poziţie perfectă de drepţi. Ca şi în ocazia anterioară, ridicase palma în dreptul ochilor, menţinând-o rigid într-un salut milităros. Un sentiment straniu de mândrie umplu pieptul lui Garraty.

Nu toţi ovaţionară. Collie Parker scuipă pe asfalt. Barkovitch îi dădu cu tifla. McVries se mulţumi să-l privească, mişcând buzele în tăcere. Olson nici nu păru să bage în seamă trecerea Maiorului; reîncepuse să-şi fixeze picioarele cu privirea.

Garraty aclamă. La fel făcu şi Percy cum-îl-chema şi Harkness, care voia să scrie o carte, şi Wyman, şi Art Baker, şi Abraham, şi Sledge care tocmai primise al doilea avertisment.

Apoi Maiorul dispăru, gonind rapid, şi Garraty se simţi puţin ruşinat de sine. La urma urmelor, îşi irosise din energie.

Nu după mult timp, drumul îi purtă pe lângă un atelier de automobile uzate, de unde li se dădu onorul cu douăzeci şi unu de claxoane. Un glas amplificat, bubuind peste şirurile duble de fanioane din plastic ce fluturau în briza dimineţii, îi anunţă pe Mărşăluitori — şi pe

spectatori — că nimic nu se vindea mai bine ca Dodge-ul de la McLaren. Lui Garraty i se păru oarecum demoralizant.

— Te simţi mai bine? îl întrebă şovăitor pe McVries.

— Sigur că da, răspunse McVries. Grozav! O să merg şi-o să-i privesc pe toţi prăbuşindu-se în jurul meu. Ce amuzant este! Tocmai am făcut împărţirea în minte — în şcoală, am fost tare la matematică — şi am ajuns la concluzia că-n ritmul ăsta am putea parcurge minimum trei sute douăzeci de mile. Nu-i nici măcar o distanţă-record.

— De ce nu te duci să le povesteşti altora, dacă ai chef să vorbeşti în felul ăsta, Pete? făcu Baker.

Pentru prima dată, părea încordat.

— Iartă-mă, mămico, mormăi McVries morocănos, dar tăcu.

Ziua devenea tot mai luminoasă. Garraty îşi descheie fermoarul jachetei militare şi o atârnă pe umăr. Drumul era plat şi presărat ici-colo cu case, prăvălioare şi ferme. Pinii care îl străjuiseră în timpul nopţii fuseseră înlocuiţi de francize Dairy Queen, benzinării şi ranch-uri micuţe ca nişte cutii de biscuiţi. Foarte multe ranch-uri erau DE VÂNZARE. În două ferestre, Garraty zări anunţurile familiare: FIUL MEU ŞI-A DAT VIAŢA ÎN ESCADROANE.

— Unde-i oceanul? îl întrebă Collie Parker pe Garraty. Parc-aş fi-napoi în Illinois.

— Vezi-ţi de treabă şi mergi, zise Garraty. (Se gândea din nou la Jan şi la Freeport. Freeport era la ocean.) Este acolo. La vreo o sută opt mile spre sud.

— Căcat, mormăi Collie Parker. Ce mai stat de căcat e şi-ăsta!

Parker era un blond voinic şi musculos, într-o cămaşă tricotată. Avea în ochi o privire insolentă pe care nici chiar noaptea petrecută pe drum nu i-o putuse şterge.

— Numai blestemaţi de copaci peste tot! Există şi vreun oraş în nenorocitul ăsta de stat?

— Noi suntem nişte tipi mai aparte pe-aici, făcu Garraty. Noi zicem că-i plăcut să respirăm aer adevărat, în loc de smog.

— În Joliet nu există smog, băi, ţărane, replică furios Collie Parker. Ce vrei să zici despre mine?

— Nu există smog, dar sunt multe fumuri, spuse Garraty.

Se enervase.

— Dac-am fi fost în statul meu, rămâneai fără coaie pentru vorba asta.

— Băieţi, băieţi! interveni McVries. (Îşi revenise şi acum afişa vechea sa manieră ironică.) De ce nu rezolvaţi situaţia asta ca nişte gentlemani? Primul căruia i se zboară căpăţâna trebuie să-i facă celuilalt cinste cu o bere.

— Nu-mi place berea, rosti reflex Garraty.

Parker chicoti.

— Ţărănoi prostovan, spuse el şi se îndepărtă.

— E cu nervii-n piuneze, zise McVries. Toţi sunt cu nervii-n piuneze în dimineaţa asta. Chiar şi eu. şj este o zi minunată. Nu eşti de-acord, Olson?

Olson nu spuse nimic.

— Şi Olson e cu nervii-n piuneze, îl anunţă McVries pe Garraty. Olson! Hei, Hank!

— De ce nu-l laşi în pace? întrebă Baker..

— Hei, *Hank!* răcni McVries, ignorându-l pe Baker. Nu vrei să ieşim la plimbare?

— Du-te dracului! mormăi Olson.

— Ce? strigă McVries voios, făcând palma pâlnie la ureche. Ce-ai zis,

băiete?

— Dracului! *Dracului!* zbieră Olson. Du-te dracului!

— Da, da, deci *asta* ai spus, încuviinţă McVries cu un aer de înţelepciune.

Olson reveni cu atenţia asupra picioarerelor şi McVries se plictisi să-l mai sâcâie... dacă asta făcea.

Garraty se gândi la spusele lui Parker. Parker era un nenorocit. Parker era un şmecheraş solid şi un golan de sâmbătă seara. Parker era un erou în jachetă de piele. Ce ştia el despre Maine? Garraty trăise toată viaţa în Maine, în orăşelul Porterville, la vest de Freeport. În Porterville, trăiau numai nouă sute şaptezeci de oameni şi nici nu-ţi dădeai seama când treceai cu maşina prin el, dar ce naiba era atât de grozav în Joliet, Illinois?

Tatăl lui Garraty obişnuia să spună că Porterville era singurul oraş din statul Maine care avea mai multe morminte decât locuitori. Era însă un loc curat. Rata şomajului era ridicată, automobilele erau ruginite şi exista destulă promiscuitate, dar era un loc curat. Singura activitate mai palpitantă era partida de bingo de miercuri de la Asociaţia Fermierilor (la ultima partidă, miza fusese un curcan de zece kilograme şi o bancnotă de douăzeci de dolari), dar era curat. Şi liniştit. Ce era rău în asta?

Privi ranchiunos spre spinarea lui Collie Parker. Ţi-ai ratat ocazia, amice, asta-i tot. Ia-l pe Joliet, gaşca ta din cofetărie şi fabricile tale şi bagă-ţi-le... ştii tu unde. Bagă-le pe-o parte, dacă nu-ţi intră.

Se gândi din nou la Jan. Avea nevoie de ea. Te iubesc, Jan, se gândi. Nu era naiv şi ştia că fata devenise pentru el mai mult decât era în realitate. Se preschimbase într-un simbol al vieţii. O pavăză împotriva morţii năprasnice care venea dinspre autoblindat. O dorea tot mai mult, fiindcă simboliza timpul când el ar fi putut să pună mâna pe-un funduleţ... numai al lui.

Era ora 5:45. Privi spre un pâlc de gospodine care ovaţionau, adunate la o intersecţie, în micul centru nervos al unui orăşel necunoscut. Una purta pantaloni strânşi pe picior şi un pulover şi mai strâns pe trup. Chipul însă îi era banal. Avea trei brăţări de aur pe încheietura dreaptă, care zomăiau când flutura din mână. Garraty le auzea zăngănitul. Agită şi el din mână, fără să fie, de fapt, atent la ceea ce făcea. Se gândea la Jan, care venise din Connecticut, care păruse atât de rafinată şi de sigură pe sine, cu părul blond şi lung şi pantofii fără toc. Aproape întotdeauna purta pantofi fără toc, deoarece era foarte înaltă. O cunoscuse la şcoală. Lucrurile se derulaseră lent, dar în cele din urmă se stârniseră. Dumnezeule, ce se mai stârniseră!

— Garraty?

— Ce-i?

Era Harkness. Părea îngrijorat.

— Am un cârcel în talpă, frate. Nu ştiu dacă mai pot călca.

Ochii lui Harkness păreau să-l implore să facă ceva.

Garraty nu ştiu ce să zică. Glasul lui Jan, râsul ei, puloverul de culoare caramel maro-roşcat şi pantalonii zmeurii, ziua când luaseră sania fratelui ei mai mic şi ajunseseră să se mozolească într-un troian de omăt (înainte ca ea să-i bage zăpadă în canadiană)... lucrurile acelea însemnau viaţa. Harkness însemna moartea. De acum, Garraty începuse să-i simtă mirosul.

— Nu te pot ajuta, îi zise. Trebuie să te descurci singur.

Băiatul îl privi cu o consternare panicată, după care chipul i se întunecă şi încuviinţă din cap. Se opri, îngenunche şi bâjbâi, descheindu-şi mocasinul.

— Avertisment! Avertisment, numărul 49!

Harkness îşi masă laba piciorului. Garraty se întoarse şi merse cu spatele, pentru a-l privi. Doi băieţaşi în tricouri Little League, cu mănuşile de baseball atârnate de ghidoanele bicicletelor, îl priveau şi ei de pe marginea drumului, cu gurile căscate.

— Avertisment! Al doilea avertisment, numărul 49!

Harkness se sculă şi începu să şchiopăteze mai departe, într-un mocasin şi un ciorap, cu piciorul bun începând deja să se îndoaie sub greutatea suplimentară pe care o susţinea. Îşi scăpă mocasinul, îl agăţă, strecură două degete în el, îl legănă, apoi îl scăpă iarăşi. Se opri pentru a-l ridica şi primi al treilea avertisment.

Chipul de obicei roşcovan al lui Harkness căpătase acum culoarea maşinii de pompieri. Gura îi atârna deschisă, într-un oval şleampăt şi umed. Garraty se pomeni încurajându-l. Haide, se gândi el, haide, bagă mare! Poţi s-o faci, Harkness!

Harkness şchiopătă mai repede. Băieţaşii din Little League începură să pedaleze pe marginea drumului, privindu-l. Garraty se întoarse cu faţa spre înainte, nedorind să se mai uite la Harkness. Privi drept în faţă, străduindu-se să-şi amintească ce simţise când o sărutase pe Jan, când îi atinsese sânii înmuguriţi.

În dreapta apăru încetişor o benzinărie Shell. În faţa ei staţiona o furgonetă prăfuită, cu bara amortizoare îndoită; doi bărbaţi în cămăşi de vânători, cu pătrăţele roşii şi negre, stăteau pe oblonul din spate şi beau bere. La capătul unui drum de pământ cu făgaşe se afla o cutie poştală al cărei capac atârna deschis ca o gură. Un câine lătra răguşit şi la nesfârşit, undeva în afara razei vizuale.

Carabinele coborâră lent de la umeri şi-l aţintiră pe Harkness.

Urmă o clipă lungă şi teribilă de tăcere, apoi armele reveniră la umăr, totul potrivit regulilor, în conformitate cu manualul. După aceea, coborâră din nou. Garraty auzea respiraţia grăbită şi şuierată a lui Harkness.

Armele se ridicară, coborâră şi se ridicară iarăşi, lent.

Puştii din Little League continuau să pedaleze în paralel cu ei.

— Căraţi-vă de-aici! rosti brusc Baker, cu glas răguşit. Nu trebuie să vedeţi voi asta. Uşcheala!

Ei îl priviră cu o curiozitate nu tocmai interesată şi pedalară în continuare. Se uitaseră la Baker ca şi cum ar fi fost un soi ciudat de peşte. Unul dintre ei, un pici micuţ cu cap rotund ca o bilă, tunsoare neregulată şi ochii cât farfurioarele, strânse de două ori para de cauciuc a claxonului fixat de ghidon şi rânji. Purta aparat dentar şi soarele făcea ca gura să-i scânteieze metalic şi sălbatic.

Armele coborâră. Era ca o mişcare de balet, ca un ritual. Harkness mergea pe buza prăpastiei. Ai citit vreo carte bună în ultima vreme? gândi prosteşte Garraty. De data asta te vor împuşca. Un singur pas prea încet...

Eternitate.

Totul încremeni.

Apoi armele reveniră la umăr.

Garraty îşi privi ceasul. Secundarul descrisese un cerc, două, trei. Harkness îl ajunse din urmă şi-l depăşi. Chipul îi era încordat şi rigid. Ochii erau aţintiţi drept înainte. Pupilele se contractaseră, devenind punctuleţe. Buzele căpătaseră o nuanţă vag vineţie, iar tenul roşcovan avea paloarea smântânei, mai puţin două pete ţipător de colorate, câte una pe fiecare obraz. Nu-şi mai proteja piciorul cu probleme. Cârcelul trecuse. Talpa în ciorap lovea ritmic asfaltul drumului. Cât timp poţi să umbli fără pantofi? se întrebă Garraty.

Simţi în acelaşi timp o uşurare în piept şi-l auzi pe Baker expirând.

Era o tâmpenie să simtă aşa. Cu cât Harkness se oprea mai curând, cu atât mai repede se putea opri el. Acela era adevărul simplu. Aşa spunea logica. Totuşi, exista şi ceva mai profund, o logică mai adevărată şi mai înspăimântătoare. Harkness era o părticică a grupului din care făcea parte Garraty, un segment al subclanului său. O părticică dintr-un cerc magic căruia îi aparţinea Garraty. Iar dacă o singură părticică din cercul acela putea fi distrusă, însemna că orice părticică a lui putea fi distrusă.

Băieţii din Little League mai pedalară alături de ei încă două mile, înainte de a-şi pierde interesul şi de a se întoarce. Mai bine, gândi Garraty. Nu conta dacă se uitaseră la Baker, ca şi când ar fi fost o creatură dintr-o grădină zoologică. Era mai bine să nu vadă moartea lor. Îi privi cum dispărură din vedere.

Undeva în faţă, Harkness era o avangardă nouă, formată dintr-un singur om, care mergea foarte repede, aproape alergând. Nu privea nici în stânga, nici în dreapta. Garraty se întrebă la ce se gândea.

Capitolul 7

"Îmi place să cred că sunt realmente un tip destul de atrăgător.

Oamenii cu care mă-ntâlnesc mă consideră schizofrenic doar pentru că în afara ecranului sunt complet altfel decât în faţa camerelor de filmat..."

— Nicholas Parsons
Vânzarea secolului
(versiunea britanică)

Scramm, numărul 85, nu-l fascina pe Garraty cu inteligenţa sa sclipitoare, fiindcă Scramm nu era chiar atât de inteligent. Nu-l fascina pe Garraty cu chipul său rotund ca luna plină, cu tunsoarea perie sau statura lui, ca de cal. Îl fascina pe Garraty fiindcă era însurat.

— Chiar aşa? întrebă Garraty pentru a treia oară, fără să fie convins că Scramm nu-l lua peste picior. Eşti realmente însurat?

— Îhî. (Scramm ridică ochii cu reală plăcere spre soarele matinal.) Am plecat din şcoală când aveam pai'şpe ani. N-avea nici un rost — pentru mine, vreau să spun. Nu le făceam probleme la profesori, da' pur şi simplu nu puteam trece clasa. Şi profa de istorie ne-a citit un articol în care zicea că şcolile-s foarte aglomerate. De-aia mi-am zis c-ar trebui să las locu' meu cuiva care poa' să-nveţe şi eu să m-apuc de muncă. Oricum voiam să mă-nsor cu Cathy.

— Câţi ani aveai? întrebă Garraty, mai fascinat ca oricând.

Treceau prin altă aşezare, iar trotuarele erau înţesate de spectatori şi pancarte, dar abia le băgă în seamă. Deja privitorii făceau parte din altă lume, cu care nu avea nimic în comun. La fel de bine s-ar fi putut găsi înapoia unui perete gros de sticlă.

— Cin'şpe, răspunse Scramm.

Îşi frecă bărbia vineţie din cauza ţepilor neraşi.

— N-a încercat nimeni să te convingă să n-o faci?

— În şcoală, un îndrumător de carieră mi-a împuiat capu' cu tot felul de rahaturi — că, dacă mă las, o s-ajung săpător de şanţuri — da' avea lucruri mai importante decât să se chinuiască să mă ţină pe mine-n şcoală. Cred c-a-ncercat mai mult fiindcă era nevoit. Şi-n plus, cineva trebuie să sape şi şanţuri, nu?

Dădu din braţ cu entuziasm spre un grup de fetiţe, care executau

fără pricepere un număr de majorete, fluturându-şi fustiţele plisate şi arătându-şi genunchii juliţi.

— Oricum, n-am săpat nici un şanţ. În viaţa mea n-am săpat vreunu'. Am plecat să lucrez într-o fabrică de paturi din Phoenix, cu trei dolari pe oră. Eu şi Cathy suntem tare fericiţi. (Scramm zâmbi.) Câteodată ne uităm la televizor şi Cath mă ia de mână şi-mi zice: "Suntem oameni fericiţi, iubitule." I-o dulceaţă!

— Aveţi copii? întrebă Garraty, simţind tot mai mult că era o conversaţie ce friza absurdul.

— Păi, Cathy este însărcinată acum. Zicea c-ar trebui să aşteptăm pân-avem destui bani în bancă să plătim internarea. Când am avut şapte sutare, a zis "Gata" şi i-am dat drumu'. A rămas gravidă imediat. Copilu' meu, îl privi Scramm cu gravitate pe Garraty, o să meargă la colegiu. Se zice că proştii ca mine n-or s-aibă niciodată copii deştepţi, da' Cathy e suficient de deşteaptă pentru amândoi. Ea a terminat liceu'. Eu am obligat-o. A făcut patru ani la seral, după care şi-a luat diploma. Copilu' meu o să meargă la colegiu, dacă asta-şi va dori.

Garraty nu spuse nimic. Nu-i venea nimic în minte. McVries era în lateral şi discuta aprins cu Olson. Baker şi Abraham jucau un joc cu cuvinte numit Fantoma. Se întrebă unde era Harkness. Oricum, atât de departe, încât nu mai putea fi zărit. La fel ca Scramm. Foarte, foarte departe. Hei, Scramm, cred c-ai făcut o greşeală mare. Nevastă-ta e *însărcinată,* Scramm, dar asta nu-ţi conferă nici o favoare specială aici. Şapte sutare în bancă? Nu pronunţi cuvântul *sarcină* cu numere din numai trei cifre, Scramm. Şi nici o companie de asigurare din lume nu s-ar fi atins de un Mărşăluitor.

Garraty privi la bărbatul în sacou cu imprimeuri în tablă de şah, care agita delirant o pălărie de pai cu borul deşirat, fără să-l vadă cu adevărat.

— Scramm, întrebă el, precaut, ce se-ntâmplă dac-o încasezi?

Scramm zâmbi cu blândeţe.

— Nu-i cazu' cu mine. Mă simt de parc-aş putea merge toată viaţa. Ştii, am vrut să particip la Marşu' cel Lung încă de când eram destul de mare ca să-mi doresc ceva. Cu numa' două săptămâni în urmă, am mers optzeci de mile fără să mă doară capu'.

— Să presupunem totuşi că s-ar întâmpla ceva.

Scramm se mulţumi să chicotească.

— Câţi ani are Cathy?

— E cam c-un an mai mare ca mine. Aproape op'şpe. Părinţii ei au venit acum să stea cu ea în Phoenix.

Lui Garraty i se părea că părinţii lui Cathy Scramm ştiau ceva despre care Scramm nu avea habar.

— Probabil c-o iubeşti tare mult, rosti el, visător.

Scramm surâse, arătându-şi ultimii dinţi care-i supravieţuiseră cu încăpăţânare în gură.

— După ce m-am însurat, n-am mai întors capu' dup-altă fată. I-o dulceaţă.

— Şi tu faci chestia asta...

Scramm izbucni în râs.

— Păi, nu-i distractiv?

— Nu şi pentru Harkness, spuse Garraty amar. Du-te şi întreabă-l pe el dacă-i distractiv.

— Tu nu-nţelegi care pot fi consecinţele, zise Pearson, strecurându-se între Garraty şi Scramm. *Ai putea* să pierzi. Trebuie să admiţi că *ai putea* să pierzi.

— Pariorii din Vegas m-au declarat favorit înainte de începerea Mar-

şului, zise Scramm. Favorit detaşat.

— Cum să nu! făcu Pearson ursuz. Şi-n plus, eşti în formă, oricine îşi dă seama de asta.

Pearson arăta palid şi slăbit după noaptea lungă petrecută pe drum. Privi fără interes către mulţimea adunată în parcarea supermarketului pe lângă care tocmai treceau.

— Toţi care nu erau în formă sunt de acum morţi sau aproape morţi. Totuşi, au mai rămas şaptezeci şi doi dintre noi.

— Da, da'...

O încruntătură gânditoare se aşternu pe faţa lătăreaţă a lui Scramm. Garraty aproape că auzea funcţionând maşinăria dinăuntrul capului: lent, greoi, totuşi la fel de sigur ca moartea şi la fel de inevitabil ca impozitele. Cumva, era impresionant.

— Nu vreau să vă supăr, băieţi, zise Scramm. Sunteţi de treabă, da' nu v-aţi băgat în chestia asta gândindu-vă să-nvingeţi şi să câştigaţi Premiu'. Cei mai mulţi nici nu ştiu de ce s-au băgat. Uitaţi-vă la Barkovitch ăla. Ăla n-a venit ca să câştige Premiu'. El a venit ca să-i vadă p-alţii cum mor. Asta-i viaţa lui. Când cineva îşi capătă biletu', el îşi face plinu' de benzină. Da' nu-i de-ajuns. O să se usuce ca frunza-n pom.

— Dar eu? întrebă Garraty.

Scramm păru tulburat.

— Of, să dea dracii...

— Nu, nu, spune.

— După cum văd eu lucrurile, nici tu nu ştii de ce te-ai băgat. I-aceeaşi chestie. Acum mergi fiindcă ţi-e frică, da'... asta n-ajunge. Trece şi-asta. (Scramm se uită în lungul drumului şi-şi frecă palmele.) Şi, când o să treacă, zic c-o să capeţi biletu' de ieşire ca toţi ceilalţi, Ray.

Garraty se gândi la cuvintele lui McVries. *Când mă voi simţi obosit... realmente obosit... cred c-o să mă aşez pur şi simplu pe jos.*

— Va trebui să mergi mult timp ca să mă dobori pe mine, rosti el, dar evaluarea simplă a situaţiei făcută de Scramm îl speriase rău.

— Sunt pregătit să merg mult, spuse Scramm.

Picioarele lor se ridicau şi coborau pe asfalt, purtându-i înainte, printr-un cot al drumului, apoi afundându-i într-o depresiune şi peste o cale ferată, care se distingea doar sub forma şinelor metalice încastrate în drum. Trecură pe lângă un local închis care oferea scoici la grătar. După aceea, ieşiră din nou în peisajul campestru.

— Cred că-nţeleg ce-nseamnă să mori, vorbi brusc Pearson. Cel puţin, acum, acum înţeleg. Nu-nţeleg moartea în sine, deocamdată asta-i mai dificil, dar pricep ce-nseamnă să mori. Dacă mă opresc din mers, înseamnă sfârşitul. (Înghiţi zgomotos un nod.) Este ca un disc de muzică, după ultimul şănţuleţ al înregistrării.

Îl privi deschis pe Scramm şi adăugă:

— Poate că-i aşa cum zici tu. Poate că nu-i îndeajuns. Dar... nu vreau să mor.

Scramm se uită la el aproape dispreţuitor.

— Crezi că, dacă ştii ce-i cu moartea, asta te va opri să mori?

Pearson surâse scurt şi ciudat, cumva în silă, aidoma unui om de afaceri respectabil aflat pe un vapor în furtună, care se străduieşte să nu-şi vomite cina.

— În clipa de faţă, asta-i cam tot ceea ce mă-mpinge mai departe.

Garraty simţi o recunoştinţă imensă, pentru că justificările lui nu fuseseră reduse la aşa ceva. Cel puţin, nu încă.

Parcă pentru a ilustra subiectul pe care-l discutaseră, un băiat în pulover negru pe gât căzu pe neaşteptate pradă convulsiilor, chiar în faţa lor. Se prăbuşi pe drum şi începu să se zvârcolească, să se îndoaie şi să

tresalte violent. Membrele îi zvâcneau şi loveau în toate direcţiile. Din gâtlej i se auzea un gâlgâit straniu, *aaa-aaa-aaa,* un behăit complet lipsit de raţiune. Când Garraty trecu grăbit pe lângă el, un braţ care se zbătea îi lovi pantoful şi se simţi cuprins de un val de repulsie nebună. Ochii băiatului se dăduseră peste cap şi li se vedea numai albul. Pe buze şi pe bărbie erau stropi de salivă înspumată. Primi al doilea avertisment, dar, desigur, nu mai auzea nimic, iar când cele două minute se scurseră, îl împuşcară ca pe un câine.

La scurt timp după aceea, ajunseră în vârful unei pante line şi priviră de sus spre ţinutul verde şi nepopulat ce se întindea înaintea lor. Garraty se simţi recunoscător pentru briza răcoroasă a dimineţii, care luneca blând peste trupul lui transpirat.

— Frumoasă privelişte, comentă Scramm.

Drumul putea fi văzut pe douăsprezece mile în faţă. Cobora pe panta lungă şi descria zigzaguri plate prin păduri, ca urma trasată de un cărbune de desen negru-cenuşiu pe o bucată mare de hârtie creponată verde. Hăt departe, reîncepea să urce şi se pierdea în pâcla trandafirie a luminii matinale.

— Asta ar putea fi pădurea Hainesville, spuse Garraty nu prea sigur pe el. Cimitirul camionagiilor. Iarna este iadul pe pământ

— N-am mai văzut niciodată aşa ceva, rosti Scramm cu respect. Atâta verdeaţă nu există în tot statu' Arizona.

— Bucuraţi-vă de ea cât puteţi, zise Baker, alăturându-se grupului. Azi va fi arşiţă. Este deja cald şi nu-i decât şase jumătate dimineaţa.

— Credeam că te-ai obişnuit cu căldura, acolo de unde vii tu, comentă Pearson de-a dreptul cu ranchiună.

— Nu te obişnuieşti cu căldura, răspunse Baker punându-şi pe braţ jacheta subţire. Pur şi simplu, te-nveţi să trăieşti cu ea.

— Mi-ar plăcea să-mi construiesc o casă aici, zise Scramm. (Strănută puternic, de două ori, aducând puţin cu un taur în călduri.) S-o construiesc chiar aici, cu braţele mele, şi să mă uit în fiecare dimineaţă la privelişte. Eu şi Cathy. Poate c-o s-o fac într-o bună zi, după ce se va termina chestia asta.

Nimeni nu zise nimic.

Până la ora 6:45, culmea rămăsese în urma şi deasupra lor, briza dispăruse aproape complet şi căldura mărşăluia deja împreună cu ei. Garraty îşi scoase şi el jacheta, o rulă şi o legă strâns în jurul taliei. Drumul prin pădure nu mai era pustiu. Pe alocuri, spectatori care se treziseră devreme îşi parcaseră maşinile pe marginea drumului şi stăteau în picioare sau aşezaţi, în pâlcuri, aclamând, făcând semn cu mâna sau fluturând pancarte.

Două fete stăteau lângă un MG rablagit, într-o viroagă puţin adâncă. Purtau şorturi de vară mulate pe fese, bluze marinăreşti şi sandale. Mărşăluitorii le fluierară şi le strigară. Chipurile fetelor erau îmbujorate, strălucitoare şi aţâţate de ceva străvechi, şerpesc şi, pentru Garraty, înnebunitor de erotic. Simţi pofta animalică deşteptându-se în el ca o creatură vie şi agresivă care-i făcea trupul să vibreze de un tremur febril, imposibil de controlat.

Gribble, revoluţionarul Marşului, fu cel care se repezi brusc spre fete, ridicând norişori de praf în urma sa pe acostament. O fată se lăsă pe spate pe capota MG-ului şi-şi depărtă uşor picioarele, ridicându-şi şoldurile spre el. Gribble îşi puse palmele pe sânii ei. Fata nu făcu nici un efort să-l oprească. El primi un avertisment, şovăi, apoi se lipi de ea — o siluetă repezindu-se, izbind cu bazinul, frustrată, furioasă, speriată, în cămaşă albă transpirată şi pantaloni reiaţi. Fata îşi încolăci gleznele înapoia feselor lui Gribble şi-l prinse uşor cu braţele după ceafă. Se

sărutară.

Gribble primi al doilea avertisment şi al treilea, după care, cu vreo cincisprezece secunde de graţie rămase, se desprinse, împleticindu-se, şi porni într-o goană disperată, împiedicată. Căzu, se ridica, se prinse cu palmele sub burtă şi reveni, clătinându-se, pe drum. Chipul său slab era extaziat şi îmbujorat.

— N-am putut, oftă el. N-am avut destul timp şi ea voia s-o fac şi n-am putut... am...

Plângea şi se împleticea, cu mâinile apăsate între picioare. Cuvintele nu-i erau decât tânguieli neclare.

— Le-ai oferit mica aventură pentru care veniseră, comentă Barkovitch. Ceva despre care să se laude mâine în emisiunea *Vedem şi povestim.*

— *Mai taci din gură!* răcni Gribble. (Îşi încleştase mâinile pe şliţ.) Mă doare, am o crampă...

— Ţi s-au umflat coaiele, zise Pearson. Asta ai.

Gribble îl privi printre şuviţele umede de păr negru ce-i intraseră în ochi. Semăna cu o nevăstuică buimăcită.

— Mă doare, bolborosi el din nou.

Căzu încet în genunchi, cu palmele apăsate sub abdomen, cu capul plecat şi spinarea gârbovită. Tremura şi smiorcăia, iar Garraty îi văzu picăturile de transpiraţie de pe gât, unele dintre ele prinse în firicelele de păr moale de pe ceafă — pe care tatăl lui le numise întotdeauna puf de răţuşcă.

După încă o secundă era mort.

Garraty întoarse capul către fete, dar ele se retrăseseră în MG. În interiorul automobilului nu se mai distingeau decât nişte umbre.

Făcu un efort decis să le alunge din minte, dar îi reveneau întruna în gânduri. Cum fusese oare să călăreşti pe uscat carnea caldă şi doritoare? Coapsele ei zvâcniseră, Dumnezeule, *zvâcniseră* într-un fel de spasm, un orgasm, Dumnezeule, dorinţa incontrolabilă de a mângâia şi de a strânge între palme... şi mai mult decât orice de a simţi căldura... *pârjolul acela.*

Simţi cum ejaculează. Simţi ţâşnirea caldă, înfierbântându-l. Umezindu-l. Hristoase, avea să-i iasă prin ţesătura pantalonilor şi cineva o să observe. Să observe, să arate cu degetul şi să-l întrebe cum i-ar fi plăcut să meargă prin cartier în pielea goală, să meargă dezbrăcat, să meargă... şi să meargă... şi să meargă...

Jan, te iubesc, te iubesc cu adevărat, gândi el, dar era tulburat, cu totul zăpăcit de altceva.

Îşi desfăcu jacheta şi o legă în jurul taliei, continuând să meargă ca şi până atunci, iar amintirea păli şi se estompă foarte repede, ca un negativ de Polaroid lăsat la soare.

Ritmul se iuţi. Acum coborau o pantă abrupta şi era dificil să meargă încet. Muşchii acţionau, pistonau şi se frecau unul de celălalt. Sudoarea curgea liber. În mod incredibil, Garraty se trezi dorindu-şi să vină noaptea. Se uită spre Olson, întrebându-se cum se descurca acesta.

Olson îşi privea fix picioarele. Tendoanele gâtului său erau încordate şi se reliefau pronunţat. Buzele îi erau trase îndărăt, într-un rânjet încremenit.

— I-aproape, rosti McVries de alături, făcându-l pe Garraty să tresară. Când încep să spere pe jumătate c-o să-i împuşte cineva, ca să-şi poată odihni picioarele, înseamnă c-au ajuns aproape.

— Aşa-i? întrebă Garraty, acru. Cum se face că toţi ştiţi mai multe decât mine despre chestiile astea?

— Pentru că tu eşti un dulce, răspunse McVries cu tandreţe, apoi iuţi

pasul, lăsându-şi picioarele să urmeze panta descendentă în voia lor, şi-l depăşi pe Garraty.

Stebbins... Nu se mai gândise de mult la Stebbins. Întoarse capul şi-l caută din ochi. Stebbins era acolo. Coborând panta lungă, ceata se răsfirase şi Stebbins se afla la vreo patru sute de metri în urmă, dar era imposibil să-i confunde pantalonii purpurii şi cămaşa albastră ţesută. Stebbins continua să urmeze ceata, aidoma unui prădător slăbănog, aşteptându-i pur şi simplu să se prăbuşească...

Garraty simţi un val de furie. Încercă impulsul subit de a alerga înapoi şi de a-l strânge de gât pe Stebbins. Nu avea absolut nici un motiv sau justificare pentru a proceda aşa, totuşi fu nevoit să lupte realmente împotriva imboldului aceluia.

Până ajunseră la baza pantei, Garraty îşi simţea picioarele moi, de cauciuc. Starea de oboseală amorţită în care trupul său se cuibărise mai mult sau mai puţin fu alungată de neaşteptate ace de durere străpungătoare ce-i sfredeleau picioarele şi tălpile, ameninţând cu cârcei şi crampe musculare. Iisuse, gândi el, de ce nu? Mergeau pe drum de douăzeci şi două de ore. Douăzeci şi două de ore de mers nonstop era ceva incredibil.

— Cum te simţi acum? îl întrebă pe Scramm, de parcă ultima dată când pusese întrebarea aceea fusese cu douăsprezece ore în urmă.

— Excelent şi-n formă, răspunse Scramm. (Îşi trecu dosul palmei pe sub nas, smârcâi şi scuipă.) Pe cât de excelent şi-n formă pot să fiu.

— Parcă ai avea guturai.

— Nţţ, e polenu'. Aşa mi se-ntâmplă în fiecare primăvară. Fac alergie. Mă loveşte şi-n Arizona. N-am făcut însă niciodată guturai.

Garraty deschise gura pentru a-i răspunde, când două sunete seci, *poc-poc,* reverberară de undeva departe din faţă. Erau împuşcături. Sosiră şi veştile. Harkness o terminase.

Când transmise vestea mai departe, Garraty simţi în stomac o senzaţie ciudată, ca atunci când podeaua liftului îţi coboară brusc de sub tălpi. Cercul magic fusese spart. Harkness n-avea să scrie niciodată o carte despre Marşul cel Lung. Undeva înaintea lor, Harkness era târât de pe drum ca un balot sau era azvârlit într-un camion, vârât şi închis ermetic într-un sac pentru cadavre. Pentru Harkness, Marşul cel Lung se terminase.

— Harkness, spuse McVries. Amicu' Harkness s-a ales c-un bilet.

— De ce nu-i scrii un epitaf? strigă Barkovitch.

— Gura, asasinule răspunse McVries absent şi clătină din cap. Amicu' Harkness, amărâtul...

— Nu-s asasin! răcni Barkovitch. O să dansez pe mormântul tău, cicatrice! O să...

Un cor de zbierete furioase îl amuţi. Bolborosind, Barkovitch îl fulgeră din priviri pe McVries şi după aceea porni să meargă ceva mai repede, fără să privească în jur.

— Ştiţi ce-a făcut unchiul meu? întrebă pe neaşteptate Baker.

Treceau printr-un tunel umbros de copaci care-şi uneau ramurile frunzoase deasupra drumului şi Garraty se străduia să uite de Harkness şi de Gribble, şi să se gândească numai la răcoare.

— Ce? întrebă Abraham.

— Avea o firmă de pompe funebre, anunţă Baker.

— Bună afacere, comentă Abraham fără interes.

— Când eram puşti, mă-ntrebam mereu, rosti vag Baker.

Păruse să piardă şirul gândurilor, apoi se uită la Garraty şi zâmbi. Era un zâmbet straniu.

— Vreau să zic că mă-ntrebam cine-o să-l îngroape. Ştiţi, aşa cum

te-ntrebi cine-l tunde pe frizer sau cine-l operează pe chirurg. Pricepeţi?

— Ca s-ajungi chirurg bun trebuie să te pricepi la tăiat, nu glumă, zise McVries solemn.

— Înţelegeţi ce vreau să spun.

— Şi pe cine aţi chemat când a venit clipa? întrebă Abraham.

— Da, făcu Scramm. Pe cine?

Baker ridică ochii spre ramurile groase şi împletite pe sub care treceau şi Garraty observă din nou că arăta epuizat. Asta nu-nseamnă că restul n-arătăm la fel, îşi completă el gândul.

— Haide, făcu şi McVries. Nu ne mai ţine-n suspans. Cine l-a-ngropat?

— Ăsta-i bancul cel mai vechi din lume, zise Abraham. Ia zi, Baker, nu-i aşa că n-a murit?

— Ba a murit, clătină din cap Baker. A murit de cancer pulmonar acum şase ani.

— Fuma? se interesă Abraham, fluturând din mână spre o familie din patru membri şi pisica lor.

Pisica era ţinută în lesă. Era o pisică persană. Părea rea şi agasată.

— Nu, n-a tras nici măcar un fum, răspunse Baker. Se temea să nu se-mbolnăvească de cancer.

— Pentru numele lui Dumnezeu, exclamă McVries, cine *l-a-ngropat?* Zi-ne odată, ca să putem discuta despre probleme de importanţă mondială, despre baseball ori despre avorturi, sau mai ştiu eu ce!

— Cred că avorturile *sunt* o problemă de importanţă mondială, zise Garraty serios. Prietena mea este catolică şi...

— *Hai odată!* bubui glasul lui McVries. Cine dracu' l-a-ngropat pe bunicu-tău, Baker?

— Unchiul meu. Era unchiul meu. Bunicul meu a fost avocat în Shreveport. El a avut...

— Mă doare-n cur, zise McVries. Mă doare drept în cur dacă moşul a avut trei coaie. Eu vreau doar să ştiu cine l-a-ngropat, ca să putem trece *mai departe.*

— De fapt, nu l-a îngropat nimeni. A vrut să fie incinerat.

— Baga-mi-aş picioarele! exclamă Abraham, apoi chicot.

— Mătuşă-mea i-a păstrat cenuşa într-un vas de ceramică, în casa lor din Baton Rouge. A încercat să continue afacerea — firma de pompe funebre —, dar nimeni nu s-a-nţeles prea bine c-o cucoană care-ngroapă morţii.

— Nu cred că ăsta a fost motivul, zise McVries.

— Nu?

— Nu. Cred că unchi-tău i-a adus ghinion.

— Ghinion? Ce vrei să zici? fu Baker interesat.

— Păi, trebuie să recunoşti că n-a fost o reclamă prea grozavă pentru firmă.

— Ce anume? Faptul c-a murit?

— Nu, răspunse McVries. Faptul că l-au dus la crematoriu.

Scramm chicoti înăbuşit prin nasul înfundat.

— Ţi-a zis-o aici, amice!

— Este posibil, făcu Baker.

El şi McVries se priviră radios.

— Povestea cu unchiu-tău, rosti apăsat Abraham, m-a plictisit de-mi vine să borăsc. Aş putea adăuga şi că...

În clipa aceea, Olson începu să-l implore pe un soldat să-l lase să se odihnească.

Nu se opri din mers şi nici nu încetini îndeajuns pentru a fi avertizat, dar vocea lui suia şi cobora, rugând, cerşind, într-o litanie monotonă şi

plină de laşitate, care-l făcu pe Garraty să se înfioreze de ruşine pentru el. Conversaţia încetă. Spectatorii îl priveau pe Olson cu o fascinaţie îngrozită. Garraty îşi dori ca Olson să înceteze, înainte să arunce o umbră peste ei toţi. Nici el nu voia să moară, dar, dacă aşa avea să se întâmple, nu dorea ca oamenii să creadă despre el că fusese un laş. Doi soldaţi se uitau la Olson, prin el, pe lângă el, cu chipuri împietrite, surzi şi muţi. Din când în când, anunţau totuşi câte un avertisment, aşa încât Garraty bănui că nu le-ar fi putut spune muţi.

Era ora 7:45 şi se auzi că mai aveau doar şase mile până la reperul de o sută de mile[9]. Garraty citise undeva că numărul cel mai mare de Mărşăluitori care încheiaseră împreună prima sută de mile fusese de şaizeci şi trei. Părea aproape sigur că vor doborî recordul acela; ei erau şaizeci şi nouă. Bineînţeles, asta nu conta prea mult în nici un fel.

Implorările lui Olson se ridicau ca o rugăciune permanentă şi distorsionată din stânga lui, făcând ziua parcă mai fierbinte şi mai neplăcută decât era deja. Câţiva băieţi strigaseră la el, dar fie că Olson nu auzea, fie că nu-i păsa.

Trecură peste un pod din scânduri, care le troncăniră şi tresaltară sub picioare. Garraty auzi fâlfâiturile şi fluturările furişe din aripi ale rândunicilor care-şi făcuseră cuib printre grinzile podului. Era înviorător de răcoros, dar soarele păru să pârjolească şi mai tare când ajunseră de partea cealaltă. Dacă *acum* vi se pare cald, îşi spuse el, aşteptaţi până mai târziu. Aşteptaţi până ieşim din nou în teren deschis. Salut, băieţi!

Strigă, solicitând bidonaş, şi un soldat tropăi spre el. Îi întinse bidonaşul plin, fără un cuvânt, apoi tropăi înapoi. Stomacul lui Garraty striga şi după mâncare. La ora 9, se gândi. Până atunci va trebui să merg. Să dea dracii dacă vreau să mor cu stomacul gol.

Baker îl depăşi în viteză, privi în jur după spectatori, nu zări nici unul, îşi coborî pantalonii pescăreşti şi se lăsă pe vine. Primi un avertisment. Garraty trecu pe lângă el şi îl auzi pe soldat avertizându-l din nou. La vreo douăzeci de secunde după aceea, Baker îi ajunse pe Garraty şi pe McVries, gâfâind din greu. Îşi încheia cureaua pantalonilor.

— Cea mai rapidă căcare pe care-am tras-o *vreodată!* spuse el, suflând greu.

— Ar fi trebuit s-aduci un catalog cu toate performanţele, mormăi McVries.

— Niciodată n-am putut rezista mult timp fără să mă cac, urmă Baker. Sunt unii tipi, să dea dracu', se cacă o dată pe săptămână. Eu fac parte din categoria una pe zi. Dacă într-o zi nu m-am căcat, iau un laxativ.

— Laxativele alea or să-ţi facă praf intestinele, comentă Pearson.

— Rahat! pufni Baker.

McVries dădu capul pe spate şi izbucni în râs.

Abraham întoarse capul pentru a se alătura discuţiei.

— Bunicul meu n-a folosit în viaţa lui un laxativ şi-a trăit până la...

— Cred că le ţii socoteala, zise Pearson.

— Tu ai pune la îndoială cuvântul bunicului tău?

— Ferească sfântul, dădu Pearson ochii peste cap.

— Bun, atunci. Bunicul meu...

— Ia priviţi! rosti încetişor Garraty.

Neinteresat de discuţia despre laxative, îl privise în dorul lelii pe Percy cum-îl-chema. Acum se uita mai atent, de-abia venindu-i să-şi creadă ochilor. Percy se apropiase treptat de marginea drumului, astfel încât ajunsese să meargă pe acostamentul nisipos. La răstimpuri, arunca

---

[9] 160,9 km

o privire încordată şi speriată spre soldaţii de pe autoblindat, apoi în dreapta sa, către paravanul des de copaci, aflat la numai doi metri depărtare.

— Cred că vrea să evadeze, zise Garraty.

— O să-l împuşte imediat, spuse Baker.

Glasul îi scăzuse la nivelul unei şoapte.

— Nu pare că l-ar urmări cineva, replică Pearson.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, nu le daţi indicii! făcu McVries furios. Sunteţi o gaşcă de idioţi! Hristoase!

În următoarele zece minute, nici unul dintre ei nu spuse nimic logic. Simulară conversaţia şi se uitară la Percy cum se uita la soldaţi, cum îi privea şi aprecia mintal distanţa mica până la pădurea deasă.

— N-are sânge-n el, murmură Pearson în cele din urmă.

Înainte ca vreunul să poată răspunde, Percy se îndreptă, lent şi fără grabă, spre pădure. Doi paşi, apoi trei. Încă unul, cel mult doi, şi avea să fie acolo. Picioarele sale în blugi se mişcau domol. Părul lui blond decolorat de soare se zbârlise doar puţin într-o adiere slabă de briză. Putea foarte bine să fie un cercetaş explorator pornit într-o expediţie de urmărire a păsărilor în habitatul lor.

Nu se dădu nici un avertisment. Percy îşi pierduse dreptul la avertismente în clipa în care piciorul său drept călcase dincolo de marginea acostamentului. Percy părăsise drumul şi soldaţii o ştiuseră permanent. Bătrânul Percy cum-îl-chema nu fraierise pe nimeni. Se auzi o împuşcătură seacă şi perfect distinctă, şi Garraty îşi desprinse ochii de la Percy, îndreptându-i către soldatul de pe chepengul din spate al autoblindatului. Soldatul era o statuie cu linii ascuţite, perfect delimitate, cu patul carabinei cuibărit în scobitura umărului, cu capul pe jumătate culcat în lungul ţevii.

După aceea, ochii lui reveniră la Percy. Percy era actorul principal, nu? Acum Percy stătea cu ambele picioare pe marginea acoperită de buruieni a pădurii de pini. Era tot atât de încremenit şi statuar ca şi cel care-l împuşcase. Împreună, ei doi ar fi putut să fie un subiect pentru Michelangelo, gândi Garraty. Percy stătea absolut nemişcat sub cerul azuriu de primăvară. Ţinea o palmă apăsată pe piept, aidoma unui poet care se pregătea să ia cuvântul. Ochii îi erau larg deschişi şi parcă extaziaţi.

Printre degete i se strecura un firicel strălucitor de sânge, sclipind în lumina soarelui. Amicul Percy cum-îl-chema... Hei, Percy, te strigă maică-ta! Hei, Percy, maica-ta ştie c-ai plecat? Hei, Percy, ce nume de fătălău mai e şi-ăsta, Percy, Percy, nu eşti un scump? Percy transformat într-un Adonis scânteietor, luminat de soare, spre deosebire de vânătorul sălbatic, înveşmântat în uniformă de un cenuşiu mohorât. Apoi, una, două, trei picături de sânge de forma unor monede căzură pe pantofii negri şi prăfuiţi ai lui Percy şi totul se petrecu într-un interval de numai trei secunde. Garraty nu parcursese nici măcar doi paşi întregi şi nu fusese avertizat şi, oh, Percy, *ce* va zice maică-ta? Tu chiar — ia spune-mi — tu *chiar* ai *tupeul* să mori? Percy avu tupeul să moară. Se înclină înainte, lovi un puiet mic şi deformat, se răsuci pe jumătate şi căzu pe spate, cu faţa spre cer. Graţia şi simetria încremenită dispăruseră. Percy era pur şi simplu mort:

— Fie ca ţărâna aceasta să fie însămânţată cu sare! rosti subit McVries, foarte repede. Să nu crească în vecii vecilor vreun fir de grâu sau vreo tulpină de porumb! Blestemaţi să fie copiii acestui meleag şi blestemat să le fie rodul coapselor! Blestemaţi să le fie porcii şi vitele! Fecioară Maria, născătoare de Iisus, lasă-ne pe noi să distrugem locul acesta blestemat!

McVries începu să râdă.

— Taci, făcu Abraham, răguşit. Nu mai vorbi aşa!

— Toată lumea este Dumnezeu, zise McVries şi chicoti isteric. Noi *păşim* pe Dumnezeu, iar acolo muştele *se târăsc* pe Dumnezeu, ba chiar muştele înseşi sunt Dumnezeu, aşa încât binecuvântat fie rodul coapselor tale, Percy! Amin, aleluia, untişor de arahide, gras şi bun. Tatăl nostru carele eşti în staniol, slăbească-se numele tău!

— Îţi trag una! îl preveni Abraham. (Era foarte palid la faţă.) Ţi-o zic, Pete!

— Un bărbat *eeee-vlavios!* îl ironiză McVries şi chicoti din nou. Oh, *spiritul* şi trupul meu! Oh, *hazul* meu sfânt!

— Te pocnesc, dacă nu-ncetezi! răcni Abraham.

— N-o face, rosti Garraty înspăimântat. Te rog, nu te lua la bătaie. Haidem să fim... drăguţi.

— Vrei o amintire de la petrecere? întrebă Baker ca un dement.

— Cine te-a întrebat pe tine, ţărănoi sudist?

— Era prea puşti ca să se bage-n chestia asta, vorbi Baker trist. Sunt gata să-mi pun capul că n-avea nici paisprezece ani.

— Maică-sa l-a răzgâiat, rosti Abraham cu glas tremurător. E clar. (Privi spre Garraty şi Pearson, rugător.) E clar, nu-i aşa?

— De-acum n-o să-l mai răzgâie, zise McVries.

Olson începu să bolborosească spre soldaţi. Cel care-l împuşcase pe Percy se aşezase şi mânca un sandviş. Sosi ora 8. Trecură de o benzinărie scăldată în soare, unde un mecanic în salopetă slinoasă spăla pavajul cu furtunul.

— Mi-ar fi plăcut să pună furtunu' şi pe noi, zise Scramm. Sunt încins ca un vătrai uitat în sobă.

— Toţi suntem încinşi, încuviinţă Garraty.

— Nu crezusem niciodată c-o să-mi fie cald în Maine, spuse Pearson pe un ton mai obosit ca oricând. Crezusem că-n Maine ar trebui să fie răcoare.

— Ei bine, acum ştii că nu-i aşa, făcu sec Garraty.

— Eşti plin de voie bună, Garraty, rosti Pearson. Ştiai? Eşti realmente un tip vesel. Doamne, cât mă bucur că te-am cunoscut!

McVries izbucni în râs.

— Ştii ceva? replică Garraty.

— Ce?

— Ţi-s murdari chiloţii de rahat, zise Garraty.

Fusese lucrul cel mai spiritual la care se putuse gândi pe moment.

Trecură pe lângă alt popas pentru camioane. Câteva trailere mari fuseseră oprite în parcare, obligate să iasă de pe şosea, fără îndoială pentru a le face loc Mărşăluitorilor. Un şofer stătea nervos lângă vehiculul său, un trailer frigorific uriaş, şi-i atingea la răstimpuri caroseria, testând răceala care dispărea treptat sub soarele dimineţii. Ospătăriţele îi ovaţionară pe Mărşăluitori, iar şoferul care-şi punea palma în mod repetat pe compartimentul frigorific se întoarse şi le arătă degetul mijlociu. Era un bărbat uriaş, al cărui gât ars de soare ieşea masiv dintr-un tricou ponosit.

— De ce naiba a făcut asta? strigă Scramm. I-un puriu jegos!

— Ăsta-i primul cetăţean onest pe care l-am văzut de când a început picnicul ăsta, chicoti McVries. Frate, ce-l mai iubesc!

— Probabil că are marfă perisabilă şi se îndreaptă spre Montreal, zise Garraty. Este posibil să vină tocmai de la Boston. Din cauza noastră, a trebuit să iasă de pe şosea. Se teme probabil să nu-şi piardă slujba... sau trailerul, dacă-i liber-profesionist.

— Vai de mine! răcni Collie Parker. Ce nemernici sunt! Nu i-au anun-

ţat pe oameni decât de două luni care va fi traseul. Un ţăran prost, asta-i tot!

— Ştii multe despre astea, i se adresă Abraham lui Garraty.

— Nu foarte multe, răspunse Garraty uitându-se la Parker. Tata şofa un trailer înainte să fi fost... înainte să fi plecat. Este o meserie grea, în care n-apuci să te-mbogăţeşti. Individul a crezut probabil că va avea timp să ajungă la următoarea răspântie. Dacă exista o rută mai scurtă, n-ar fi luat-o pe-aici.

— Nu trebuia să ne arate degetu', insistă Scramm. Nu era nevoie s-o facă. Ce Dumnezeu, roşiile lui vechi şi putrezite nu-s o chestie de viaţă şi de moarte, aşa cum i-aici.

— Taică-tău a părăsit-o pe maică-ta? îl întrebă McVries pe Garraty.

— A fost luat de Escadroane, răspunse scurt Garraty.

În gând, îl provocă pe Parker — sau pe oricare altul — să deschidă gura, dar nimeni nu rosti nimic.

Stebbins continua să încheie plutonul Mărşăluitorilor. De abia depăşise popasul pentru camioane, când şoferul cel voinic sări imediat în cabina trailerului. Undeva în faţă, armele rostiră singurul cuvânt pe care-l ştiau. Un trup se răsuci, căzu şi rămase nemişcat. Doi soldaţi îl târâră pe marginea drumului. Un al treilea le aruncă din autoblindat un sac pentru cadavre.

— Am avut şi eu un unchi care a fost luat de Escadroane, rosti Wyman şovăielnic.

Garraty observă că limba pantofului stâng al lui Wyman ieşise de sub şireturi şi fâlfâia obscen.

— Numai proştii cei mai mari ajung să fie luaţi de Escadroane, declară sonor Collie Parker.

Garraty îl privi şi îşi dori să simtă furie, dar plecă fruntea şi se uită la drum. Era adevărat, tatăl lui fusese un prost foarte mare. Un nenorocit de beţivan, care nu putea ţine doi centi laolaltă, indiferent în ce domeniu ar fi încercat, un bărbat lipsit de inteligenţa de a-şi păstra opiniile politice pentru sine. Garraty se simţi îmbătrânit şi abătut.

— Mai tacă-ţi fleanca! zise McVries cu răceală.

— Vrei să-ncerci să mă faci...

— Nu, nu vreau să-ncerc să te fac. Pur şi simplu, taci dracu' din gură, idiotule!

Collie Parker reveni între Garraty şi McVries. Pearson şi Abraham se îndepărtară puţintel. Până şi soldaţii se încordară, gata să intervină. Parker îl studie pe Garraty un moment prelung. Avea chipul lătăreţ şi brobonit de sudoare, cu ochii încă aroganţi. După aceea, îl atinse scurt pe Garraty cu palma pe braţ.

— Câteodată mă ia gura pe dinainte. N-am vrut să zic nimic serios. Înţelegi?

Garraty încuviinţă obosit şi Parker îşi mută privirea asupra lui McVries.

— Mă piş pe tine, Jack! spuse el, apoi înaintă din nou, alăturându-se avangărzii.

— Incredibil ce nemernic poate să fie, comentă McVries, ursuz.

— Nu-i mai rău decât Barkovitch, zise Abraham. Poate-i chiar niţel mai bun.

— În plus, adăugă Pearson, ce-nseamnă că te iau Escadroanele? Oricum i-al naibii mai bine decât să mori, nu?

— De unde să ştii? întrebă Garraty. De unde poate să ştie vreunul dintre noi?

Tatăl lui fusese un gigant cu păr nisipiu, glas tunător şi râs ca un muget, care suna în urechiuşele lui Garraty ca şi cum s-ar fi despicat

munţii. După ce-şi pierduse propriul vehicul, condusese camioanele guvernamentale din Brunswick. Slujba ar fi fost bună, dacă Jim Garraty şi-ar fi ţinut pentru el părerile politice. Dar atunci când lucrezi pentru guvern, guvernul este de două ori mai conştient de existenţa ta şi de două ori mai dispus să cheme Escadroanele, dacă lucrurile par niţel cam stranii pe alocuri. Iar Jim Garraty nu fusese un mare susţinător ai Marşului cel Lung. Ca atare, într-o bună zi, primise o telegramă şi, în ziua următoare, doi soldaţi apăruseră la uşa casei, iar Jim Garraty plecase cu ei, făcând scandal, iar soţia lui închisese uşa şi obrajii ei fuseseră albi ca varul, iar când Garraty o întrebase pe mama lui unde pleca tăticul cu soldaţii, ea îl pălmuise îndeajuns de puternic pentru a-i însângera o buză şi-i spusese taci, taci odată. De atunci, Garraty nu-şi mai văzuse niciodată tatăl. Trecuseră unsprezece ani. Fusese o amputare aseptică. Inodoră, dezinfectată, pasteurizată, sanforizată şi fără fir de mătreaţă.

— Un frate de-al meu a avut necazuri cu legea, zise Baker. Nu cu guvernul, doar cu legea. A furat o maşină şi a şofat din oraşul nostru până în Hattiesburg, statul Mississippi. A căpătat doi ani cu suspendare. Acum e mort.

— Mort?

Glasul sunase spectral, ca o păstaie goală. Olson li se alăturase. Faţa lui suptă părea că se află la mare distanţă de trup.

— A făcut infarct, zise Baker. Era cu numai trei ani mai mare ca mine. Mama obişnuia să spună că era crucea pe care trebuia s-o poarte ea, dar el a intrat în necazuri adevărate numai în acea unică ocazie. Cu mine, lucrurile au stat mai rău. Trei ani de zile am făcut parte din Călăreţii Nopţii[10]!

Garraty îl privi cu atenţie. Pe faţa obosită a lui Baker se citea ruşine, dar şi demnitate, conturată pe fundalul coloanei de lumină crepusculară ce răzbătea printre copaci.

— Ăsta-i un delict ce ţine de jurisdicţia Escadroanelor, dar nu-mi pasa. Aveam doar doisprezece ani când m-am băgat în chestia asta. Ştii, de fapt nu-i mare lucru — nişte puşti care făceau prostii noaptea. Minţile bătrâne erau şi mai înţelepte. Ele ne îndemnau să ne ducem şi ce să facem şi ne mângâiau pe capete, dar nu intenţionau în nici un caz să se lase înhăţate de Escadroane. I-am părăsit după ce am ars o cruce pe peluza unui negru. N-aveam minte deloc. Şi-n acelaşi timp mi-era ruşine. De ce ar fi vrut cineva să ardă o cruce pe peluza unui negru? Iisuse Hristoase, aşa ceva ţinea de istorie, nu? Sigur că da! (Clătină fără putere din cap.) Nu era corect.

În clipa aceea puştile răsunară.

— S-a mai dus unu', zise Scramm.

Glasul îi suna înfundat şi nazal, şi-şi şterse nasul cu dosul palmei.

— Treizeci şi patru, spuse Pearson şi scoase o monedă dintr-un buzunar şi o trecu în celălalt. Am luat cu mine nouăzeci şi nouă de monede. De fiecare dată când cineva primeşte biletul, pun o monedă în buzunarul celălalt. Şi când...

— Oribil! exclamă Olson şi ochii lui torturaţi îl fixară cu răutate pe Pearson. Unde ţi-este răbojul cu morţi? Unde ţi-s figurinele voodoo?

Pearson nu răspunse nimic. Studie ogorul părăginit pe lângă care treceau, cu o stânjeneală tulburată. În cele din urmă, mormăi:

— Nu mă gândisem la aşa ceva. E pur şi simplu o chestie care să-mi poarte noroc, doar atât.

— Oribil, croncăni Olson. *Obscen.* De-a dreptul...

---

[10] Organizaţie de terorişti călări, care a acţionat în SUA după Războiul Civil (1865- 1877).

— Mai încetează, îl întrerupse Abraham. Nu mă mai călca pe nervi!

Garraty îşi privi ceasul. Era 8:20. Mai aveau patruzeci de minute până să primească mâncarea. Se gândi ce plăcut ar fi fost să intre într-unul dintre localurile micuţe presărate de-a lungul drumului, să-şi instaleze fundul pe un taburet capitonat înaintea tejghelei, să-şi ridice picioarele pe bara de sprijin (Dumnezeule, câtă uşurare ar fi însemnat doar gestul acela simplu!) şi să comande friptură cu ceapă călită, cu garnitură de cartofi prăjiţi şi un desert mare de îngheţată de vanilie şi sirop de căpşuni. Sau poate o farfurie imensă de spaghete cu carne, cu pâine italienească şi mazăre înăbuşită în unt. Şi lapte. O carafă întreagă de lapte. La dracu' cu tuburile de alimente concentrate şi bidonaşele cu apă distilată. Lapte şi hrană solidă, plus un loc unde să se aşeze şi să mănânce în tihnă. N-ar fi fost grozav?

Undeva în faţă o familie de cinci persoane — mamă, tată, fiu, fiică şi o bunică grizonată — se instalase la picnic sub un ulm mare şi înfuleca micul-dejun de sandvişuri, bând probabil cacao fierbinte. Fluturară veseli din mâini spre Mărşăluitori.

— Pocitanii, mormăi Garraty.

— Ce-ai zis? întrebă McVries.

— Aş dori să m-aşez şi să mănânc ceva. Ia uită-te la indivizii ăia! Nişte porci nenorociţi!

— Şi tu ai face exact ca ei, replică McVries.

Flutură din mână şi zâmbi, păstrând partea cea mai largă şi mai sclipitoare a zâmbetului pentru bătrână, care legăna braţul şi în acelaşi timp mesteca — de fapt, mai aproape de adevăr ar fi fost "molfăia" — un sandviş cu salată de ouă.

— Pe dracu'! Să stau acolo şi să-nfulec, în timp ce nişte amărâţi înfometaţi...

— Ray, în cazul nostru nu prea este vorba de-nfometare. Senzaţia este numai de suprafaţă.

— Atunci, *flămânzi*...

— Mintea trebuie să domine materia, declamă McVries. Mintea trebuie să domine materia, tinere prieten.

Declamaţia deveni o imitare perfectă a lui W. C. Fields[11].

— Mai du-te dracu'. Tu nu vrei pur şi simplu să recunoşti. Indivizii ăia nu-s decât nişte animale. Vor să vadă creierii cuiva risipiţi pe drum, de-aia stau în jur. Poate c-or sa-i vadă chiar pe ai tăi.

— Nu asta-i important, replică McVries calm. N-ai povestit chiar tu c-ai mers să vezi Marşul cel Lung, când erai mai mic?

— Ba da, pe timpul când nu ştiam mare lucru!

— Aha, păi asta schimbă situaţia, nu-i aşa? (McVries emise un hohot scurt şi neplăcut de râs.) Bineînţeles că sunt animale. Ce crezi, c-ai descoperit apa caldă? Uneori mă-ntreb cât de naiv eşti, de fapt? Cucoanele şi gentilomii din Franţa făceau amor după ce asistau la ghilotinări. Romanii antici se îndopau în timpul înfruntărilor gladiatorilor. Asta-nseamnă distracţie, Garraty. Nu-i nici o noutate.

Râse din nou. Garraty îl privi, fascinat.

— Zi mai departe, rosti cineva. Ai ajuns la nivelul doi, McVries. Nu vrei să-ncerci şi la următorul nivel?

Garraty nu trebui să se întoarcă. Era Stebbins, desigur. Stebbins, Buddha slăbănog. Tălpile îl purtau în mod automat, dar era vag conştient de faptul că le simţea umflate şi lunecoase, de parcă s-ar fi umplut cu puroi.

— Moartea este excelentă pentru apetit, zise McVries. Ce zici de

---

[11] Comedian american (1879 — 1946)

fetele alea două şi de Gribble? Ele voiau să simtă cum ar fi să se reguleze c-un tip care va muri. Şi acum... "Ceva Complet Nou Şi Diferit"! Nu ştiu dacă Gribble s-a ales cu mare lucru, dar sunt absolut sigur că ele s-au ales. Acelaşi lucru este valabil pentru toţi. Nu contează dacă mănâncă, beau sau stau pe budă. Le place mai mult, se simt mai bine şi trăiesc mai acut senzaţiile, fiindcă se uită la oameni care vor muri.

Totuşi, nici măcar asta nu-i morala acestei micuţe expediţii, Garraty. Morala este că ei sunt cei inteligenţi. *Ei* nu sunt aruncaţi leilor. *Ei* nu se împleticesc pe drum, sperând că vor reuşi să se cace fără să primească două avertismente. Eşti un prost, Garraty. Tu, şi eu, şi Pearson, şi Barkovitch, şi Stebbins — toţi suntem nişte proşti. Scramm este un prost, fiindcă îşi închipuie că-nţelege, dar habar n-are. Olson este un prost, fiindcă a înţeles prea mult, prea târziu. De acord, ei sunt nişte animale. Dar de ce dracu' eşti atât de sigur că asta ne face pe noi să fim oameni?

Tăcu, gata să-şi piardă complet suflul.

— Asta-i, încheie el. Voi mergeţi şi mă obosiţi pe mine. A fost predica numărul 342 dintr-o serie de şase mii etc., etc. Probabil că mi-a redus durata vieţii cu cinci ore, dacă nu mai mult.

— Atunci, de ce-o faci? întrebă Garraty. Dacă ştii atât de multe şi dacă eşti atât de sigur, de ce-o faci?

— Din acelaşi motiv pentru care o facem cu toţii, răspunse Stebbins.

Surâse blând, aproape iubitor. Buzele îi erau uşor crăpate de soare; în rest, chipul îi era în continuare lipsit de orice cută şi părea invincibil.

— Vrem să murim, urmă el, de-aia o facem. Altfel, de ce, Garraty? De ce?

Capitolul 8

"Trei, şase, nouă, gâsca face ouă.
Maimuţa mănâncă harbuz, în autobuz.
Autobuzul s-a crăpat,
Maimuţa s-a-necat
Şi toţi au suit la cer c-un elicopter..."
— *Cântecel pentru copii*

Ray Garraty strânse în jurul taliei centura cu concentrate şi-şi spuse cu fermitate că nu avea să mănânce absolut nimic, cel puţin până la ora 9:30. Îşi dădea seama că avea să fie o promisiune foarte greu de ţinut. Stomacul îi chiorăia şi-l rodea. De jur-împrejur, Mărşăluitorii sărbătoreau gălăgios sfârşitul primelor douăzeci şi patru de ore pe drum.

Scramm rânji spre Garraty, în timp ce mesteca de zor brânză topită, şi rosti ceva plăcut, dar ininteligibil. Baker îşi scosese flaconul cu măsline — măsline adevărate! — şi le azvârlea pe gât cu regularitatea unei mitraliere. Pearson îşi îndesa de zor în gură pesmeţi unşi cu un strat gros de pastă de ton, iar McVries mânca fără grabă pastă de pui. Ţinea ochii pe jumătate închişi, astfel încât nu ştiai dacă îl încercau dureri feroce sau era în culmea extazului.

Alţi doi băieţi dispăruseră între 8:30 şi 9; unul fusese Wayne, pe care-l încurajase, cu destul timp în urmă, vânzătorul de la benzinărie. Parcurseseră însă nouăzeci şi nouă de mile şi doar treizeci şi şase de Mărşăluitori dispăruseră. Nu aşa că-i minunat? gândi Garraty, simţind cum i se umple gura de salivă când McVries stoarse din tub ultimele îmbucături de concentrat de pui, apoi aruncă ambalajul golit de conţinut. Grozav!

Sper ca toţi să moară chiar în clipa asta.

Un adolescent în blugi cu ţinte se luase la întrecere cu o gospodină de vârstă mijlocie să recupereze tubul aruncat de McVries, care încetase să mai fie un obiect util, şi-şi începuse cariera de suvenir. Gospodina fusese mai aproape, dar puştiul fusese mai rapid şi o întrecuse cu o lungime de braţ.

— Mulţumesc! răcni el spre McVries, ridicând tubul strivit şi răsucit.

Reveni în fugă lângă prietenii lui, continuând să agite trofeul. Gospodina îl privi cu acreală.

— Nu mănânci nimic? întrebă McVries.

— Îmi impun să mai aştept.

— Pentru ce?

— Ora nouă şi jumătate.

McVries îl privi gânditor.

— Vechea şi buna autodisciplină?

Garraty strânse din umeri, pregătindu-se pentru şfichiul de sarcasm, dar McVries se mulţumi să-l privească.

— Ştii ceva? îi spuse în cele din urmă.

— Ce?

— Dac-aş avea un dolar... doar *un* dolar, atenţie!... cred că l-aş miza pe tine, Garraty. Cred că tu ai o şansă de a câştiga chestia asta.

Garraty râse jenat.

— Vrei să mă deochi şi să mă culc pe-o ureche?

— Cum adică?

— Ca la fotbal, când îi spui portarului că atacantul n-are nici o şansă să transforme penaltiul.

— Poate că da, zise McVries.

Întinse braţele în faţă. Îi tremurau foarte uşor. McVries se încruntă la ele cu o concentrare distrată. Avea o privire pe jumătate lunatică.

— Sper ca Barkovitch s-o încaseze repede, spuse el.

— Pete?

— Ce-i?

— Dacă te-ai putea întoarce în timp... şi ai şti că poţi ajunge până aici şi *mea* să mergi... ai mai face-o?

McVries coborî braţele şi-l privi.

— Glumeşti? Cred că glumeşti.

— Nu, vorbesc serios.

— Ray, nu cred c-aş mai face asta, nici dacă Maiorul mi-ar băga pistolu-n fund. Asta-i *ceva* ce vine imediat după sinucidere, atât doar că sinuciderea obişnuită este mai rapidă.

— Adevărat, interveni Olson. Cât de adevărat!

Zâmbi cu o expresie goală, desprinsă parcă dintr-un lagăr de concentrare, care-l făcu pe Garraty să simtă un ghem în stomac. După zece minute, trecură pe sub o pancartă imensă roşu-alb, care anunţa: 100 MILE!!! FELICITĂRI DIN PARTEA CAMEREI DE COMERŢ JEFFERSON PLANTATION! FELICITĂRI MĂRŞĂLUITORILOR DIN ACEST AN MEMBRI ÎN "CLUBUL CENTURIEI[12]!!!"

— Ştiu eu un loc în care-şi pot băga Clubul Centuriei, zise Collie Parker. Este adânc şi maro şi nu-l vede niciodată soarele.

Aproape subit, pâlcurile izolate de puieţi de pini şi molizi care mărgineau drumul în petice dezordonate dispărură, ascunse de prima mulţime adevărată pe care o vedeau. Un val de aclamaţii asurzitoare se înălţă dinspre spectatori, urmat de altul, apoi de încă unul. Aduceau cu

---

[12] Centurie = subdiviziune a unei legiuni romane cuprinzând o sută de ostaşi.

talazurile ce loveau un ţărm stâncos. Bliţurile fulgerau, orbind şi ameţind. Poliţia împingea înapoi rândurile numeroase de oameni, iar în lungul acostamentelor afânate fuseseră întinse funii de nailon portocaliu-fosforescent, pentru a delimita accesul. Un poliţist se lupta cu un băieţel care urla. Băieţelul avea faţa murdară şi-i curgea nasul. Îşi agita mâinile în care ţinea un planor de jucărie şi un carneţel pentru autografe.

— Iisuse! strigă Baker, Iisuse, uitaţi-vă la ei... numai uitaţi-vă la ei!

Collie Parker flutura din braţe şi rânjea, iar când se apropie de el, Garraty îl auzi cum striga cu accentul lui slab, specific Vestului Mijlociu:

— Mă bucur să vă văd, gaşcă de cretini!

Rânji şi flutură din braţe.

— Ce mai faci, măicuţă McCree, başoalda dracu'! Faţa ta şi curu' meu sunt totuna. Ce mai faceţi, ce mai faceţi?

Garraty îşi duse iute palmele la gură şi chicoti isteric. Unui bărbat din primul rând, care agita o pancartă cu numele lui Scramm scris cu litere stângace, îi cedase fermoarul de la şliţ. Cu un rând mai înapoi, o grăsană într-un costum de baie galben ridicol, dintr-o bucată, era strivită între trei studenţi de colegiu care beau bere. Grasa terciuită, gândi Garraty, şi râse mai tare.

O să te isterizezi, Dumnezeule, opreşte-te, gândeşte-te la Gribble... şi nu... nu te lăsa... nu...

Dar se întâmpla. Râsul izbucni ca un muget din el, până ce stomacul îi fu plin de gheme şi crampe; el umbla cu genunchii îndoiţi, iar cineva urla la el, răcnea mai presus de vuietul mulţimii. Era McVries.

— Ray! *Ray!* Ce-i? Nu te simţi bine?

— Sunt caraghioşi! (De acum aproape că lăcrima de râs.) Pete, Pete, sunt atât de caraghioşi, sunt... sunt... sunt atât de *caraghioşi!*

O fetiţă cu chip aspru, într-un costumaş murdar, stătea pe pământ, cu buzele ţuguiate, încruntându-se. Se strâmbă oribil când trecură pe lângă ea. Garraty fu cât pe aici să se prăbuşească de râs şi căpătă un avertisment. Era straniu — în ciuda vacarmului general, putea să audă avertismentele perfect clar.

Aş putea muri, gândi el. Aş putea pur şi simplu să mor în timp ce râd, n-ar fi cea mai tare chestie?

Collie continua să rânjească voios, să fluture din braţe şi să-i înjure în faţă pe spectatori şi reporteri, iar ăsta părea lucrul cel mai amuzant dintre toate. Garraty căzu în genunchi şi primi încă un avertisment. Râdea în hohote scurte, ca nişte lătrături, care erau tot ce-i mai îngăduiau plămânii lui istoviţi.

— O să borască! urlă cineva într-un extaz de încântare. Fii atentă la el, Alice, o să borască!

— Garraty! Garraty, pentru numele lui Dumnezeu! zbieră McVries.

Îl cuprinse pe Garraty cu braţul după spate şi-şi strecură celălalt braţ la subsuoara lui. Cumva, izbuti să-l smulgă în picioare şi Garraty se împletici mai departe.

— Oh, Doamne, icni Garraty. Iisuse Hristoase, mă omoară... Nu... nu pot...

Izbucni din nou într-un râs necontrolat, care se revărsa din el ca un şuvoi. Genunchii i se îndoiră. McVries îl trase iarăşi în picioare. Gulerul lui Garraty se rupse. Amândoi fură avertizaţi. Ăsta a fost ultimul meu avertisment, gândi Garraty ca prin ceaţă. Sunt pe drumul către Lumea de Apoi. Iartă-mă, Jan, sunt...

— Haide, papagalule, nu te pot târî! şuieră McVries.

— Nu mai pot, gemu Garraty. Mi-am pierdut suflul, am...

McVries îl pălmui iute de două ori, cu palma pe obrazul drept şi cu

dosul palmei pe cel stâng. După aceea se îndepărtă repede, fără să privească în urmă.

Râsetele i se terminaseră, dar îşi simţea stomacul ca din gelatină, iar plămânii îi erau goliţi şi parcă incapabili să se mai umple. Se bălăbăni înainte, ca un beţiv, clătinându-se, străduindu-se să-şi recapete suflul. În faţa ochilor îi dansau puncte negre şi o părticică din el înţelegea cât de aproape se afla de leşin. Un picior i se împletici în celălalt picior, se poticni, fu gata să cadă, însă cumva îşi păstră echilibrul.

"Dacă o să cad, o să mor. N-o să mă mai ridic niciodată."

Îl priveau. Mulţimea îl privea. Aclamaţiile se diminuaseră, transformându-se într-un murmur stins, de-a dreptul senzual. Îl aşteptau să se prăbuşească.

Continuă să meargă, concentrându-se acum doar să pună un picior în faţa celuilalt. O dată, pe când era în clasa a VIII-a, citise o povestire scrisă de Ray Bradbury[13], în care era vorba despre mulţimile de oameni ce se strângeau la scenele unor accidente fatale, despre felul în care mulţimile acelea aveau întotdeauna aceleaşi chipuri şi ştiau dacă răniţii vor muri sau vor trăi. Eu voi mai trăi niţel, le spuse Garraty. Voi trăi. Voi mai trăi niţel.

Îşi sili picioarele să se ridice şi să coboare în cadenţa statornică din mintea sa. Alungase totul de acolo, până şi pe Jan. Nu era conştient de căldură, de Collie Parker ori de D'Allessio Zbanghiul. Nu era conştient nici măcar de chinul surd şi permanent din tălpi şi de înţepeneala parcă înlemnită a tendoanelor poplitee dinapoia genunchilor. Gândul îi bubuia în minte ca două imense timpane metalice. Ca bătăile unei inimi. *Voi mai trăi niţel. Voi mai trăi niţel. Voi mai trăi niţel. Voi mai trăi niţel.* Până ce cuvintele în sine se goliră de sens şi nu mai însemnară nimic.

Sunetul carabinelor îl smulse din starea aceea.

În tăcerea autoimpusă, în care mulţimea abia şoptea, detunăturile fură şocant de sonore şi auzi pe cineva urlând. Acum ştii, gândi el. Trăieşti destul de mult ca s-auzi împuşcăturile armelor, destul de mult ca să te auzi pe tine însuţi zbierând...

Apoi însă lovi cu piciorul o piatră de pe drum, simţi durerea instantanee şi înţelese că nu el o încasase, ci numărul 9, un băiat plăcut şi zâmbitor, pe nume Frank Morgan. Îl trăgeau pe Frank Morgan de pe drum. Ochelarii îi erau târâţi şi se hurducau pe neregularităţile asfaltului, deoarece rămăseseră prinşi cu încăpăţânare după o ureche. Lentila stângă se spărsese.

— Nu sunt mort, rosti el ameţit.

Şocul îl lovi ca un val cald şi albastru, ameninţând să-i lichefieze picioarele.

— Nu, zise McVries, dar ar trebui să fii.

— Tu l-ai salvat, spuse Olson pe tonul unui blestem. De ce-ai făcut asta? De *ce-ai făcut asta?* (Ochii îi erau lucioşi şi inexpresivi ca nişte butoni din alamă.) Te-aş ucide dacă aş putea. Te urăsc! O să mori, McVries! Aşteaptă şi-ai să vezi! Dumnezeu te va pedepsi pentru ceea ce ai făcut. Dumnezeu te va trăsni şi te va omorî ca pe un rahat.

Glasul îi suna gol şi fără viaţă. Lui Garraty i se păru că simte duhoarea de linţoliu în jurul lui. Îşi duse palmele la gură şi gemu. Adevărul era că mirosul de linţoliu atârna peste ei toţi.

— Mă piş pe tine, replică foarte calm McVries. Eu îmi plătesc datoriile, asta-i tot. (Se uită spre Garraty.) Suntem chit acum. S-a terminat, bine?

Se îndepărtă, fără să se grăbească foarte tare, şi în scurt timp nu

---

[13] Ray Bradbury (n. 1920), scriitor american de science-fiction

era decât o altă cămaşă colorată, la vreo douăzeci de metri mai în faţă.

Garraty îşi regăsi suflul foarte încet şi mult timp fu convins că simţea o fisură într-o coastă... dar în cele din urmă junghiul acela aproape permanent dispăru. McVries îi salvase viaţa. Îl apucase isteria, avusese o criză de râs şi McVries îl ajutase să nu se prăbuşească. Suntem chit acum. S-a terminat, bine? Bine!

— Dumnezeu îl va pedepsi, răcnea Hank Olson cu o certitudine absolută, nepământeană. Dumnezeu îl va trăsni!

— Taci din gură sau te trăsnesc eu! rosti Abraham.

Treptat, ziua deveni mai fierbinte, şi certuri mărunte, irelevante izbucniră ca incendiile în timpul secetei. Mulţimea uriaşă se mai împuţină după ce ieşiră din raza de acţiune a camerelor tv şi a microfoanelor, dar nu dispăru şi nici măcar nu se transformă în pâlcuri izolate de spectatori. Mulţimea se strânsese şi se afla aici ca să rămână şi să privească. Oamenii care o alcătuiau se contopeau într-o unică şi anonimă Faţă-a-Mulţimii, cu o expresie lacomă şi doritoare, care se repeta, milă după milă. Acoperea pragurile uşilor, peluzele, aleile de intrare din stradă, zonele destinate picnicurilor, parcările din faţa benzinăriilor (unde proprietarii întreprinzători percepeau taxe pentru staţionare) şi, în următorul oraş prin care trecură, ambele laturi ale străzii principale şi parcarea supermarketului local. Faţa-Mulţimii se strâmba, trăncănea şi aclama, dar în esenţă rămânea mereu aceeaşi. Privea cu lăcomie cum Wyman se lăsă pe vine pentru a-şi goli intestinele. Bărbaţi, femei şi copii, Faţa-Mulţimii era mereu aceeaşi, şi Garraty obosi repede de ea.

Ar fi vrut să-i mulţumească lui McVries, însă se îndoia că acesta ar fi dorit să audă mulţumiri. Îl zărea mai în faţă, mergând în spatele lui Barkovitch. McVries fixa cu insistenţă ceafa lui Barkovitch.

Se făcu ora 9:30. Mulţimea părea să intensifice căldura şi Garraty îşi descheie cămaşa, până în dreptul curelei pantalonilor. Se întrebă dacă D'Allessio Zbanghiul ştiuse că va căpăta biletul de ieşire cu o clipă mai devreme de a se întâmpla acest lucru. Bănuia că, şi dacă ar fi ştiut, asta n-ar fi schimbat de fapt lucrurile pentru el, într-un fel sau în altul. Drumul urcă abrupt şi mulţimea se îndepărtă pentru moment, când Mărşăluitorii suiră şi trecură peste patru rânduri de şine de cale ferată orientate pe direcţia est-vest, care străluceau fierbinţi în culcuşul lor de pietriş. Când ajunseră în vârf şi trecură podul de lemn, Garraty putu să distingă în depărtare altă întindere de păduri, iar în dreapta şi în stânga, clădirile din periferia pe care tocmai o străbătuseră.

O adiere răcoroasă suflă peste pielea lui transpirată, înfiorându-l. Scramm strănută puternic de trei ori.

— *Să ştii* că fac guturai, anunţă el dezgustat.

— Asta o să te facă mai puţin scorţos, zise Pearson. Ce nasol!

— Va trebui să trag şi mai tare, spuse Scramm.

— Cred că eşti făcut din oţel, comentă Pearson. Dac-aş avea guturai, cred că m-aş rostogoli pe-o parte şi-aş muri. Nu mai am aproape deloc energie.

— Rostogoleşte-te şi mori acum! zbieră Barkovitch. Economiseşte energia!

— Taci din gură şi mergi, ucigaşule! replică McVries prompt.

Barkovitch privi în jur.

— De ce nu te cari din cârca mea, McVries? Mergi prin altă parte.

— Drumul este al tuturor. O să merg pe unde vor muşchii mei.

Barkovitch hârâi o flegmă, scuipă şi-l ignoră.

Garraty deschise un mic container cu hrană şi începu să mănânce brânză topită cu pesmeţi. Stomacul îi ghiorăi dezamăgit la prima

îmbucătură şi fu nevoit să se înfrâneze ca să nu înfulece totul pe nemestecate. Stoarse în gură un tub cu concentrate de carne şi înghiţi puţin câte puţin. Bău nişte apă, apoi îşi impuse să nu mai mănânce deocamdată.

Trecură pe lângă un depozit de cherestea, unde muncitorii se căţăraseră pe stive de scânduri şi fluturau mâinile spre ei, conturându-se ca nişte indieni pe fundalul cerului. După aceea, intrară din nou în pădure şi tăcerea păru că se abate palpabil asupra lor. Desigur, nu era o tăcere absolută. Mărşăluitorii discutau, autoblindatul îi însoţea uruind mecanic, cineva trase un vânt, cineva râse, cineva emise un geamăt stins şi lipsit de speranţe înapoia lui Garraty. Spectatorii continuau să fie înşiruiţi pe ambele părţi ale drumului, totuşi dispăruse mulţimea imensă de la "Clubul Centuriei" şi, comparativ, era linişte. Păsările ciripeau în copacii cu coroane înalte şi adierea sufla la răstimpuri, ascunzând arşiţa pentru o clipă sau două, iar murmurul ei prin pădure semăna cu şoapta unui suflet pierdut. O veveriţă maronie încremeni pe o ramură de sus, cu coada zbârlită, cu ochişorii negri extrem de atenţi, ţinând o alună între labele din faţă care semănau cu ale unui şoarece. Chiţăi spre ei, apoi se căţără şi dispăru. Un avion zumzăia în depărtare, ca o muscă uriaşă.

Garraty avea impresia că, în mod deliberat, toţi îl ostracizau în tăcere. McVries continua să meargă înapoia lui Barkovitch. Pearson şi Baker discutau despre şah. Abraham mânca zgomotos şi-şi ştergea palmele pe cămaşă. Scramm îşi rupsese o fâşie din tricou şi o folosea drept batistă. Collie Parker vorbea cu Wyman despre fetele pe care le avuseseră. Iar Olson... nici măcar nu voia să privească spre Olson, care părea că doreşte să-i implice pe toţi ca accesorii în moartea lui ce se apropia.

De aceea începu să rămână în urmă, foarte precaut, puţin câte puţin (având multă grijă din cauza celor trei avertismente), până ajunse lângă Stebbins. Pantalonii purpurii erau de acum colbuiţi. La subsuorile cămăşii ţesute se vedeau pete întunecate de transpiraţie. Indiferent ce ar fi fost, Stebbins nu era în nici un caz Superman. Stebbins ridică pentru o clipă chipul spre Garraty, îl privi întrebător, după care reveni cu ochii asupra drumului. Puţin mai jos de ceafă, coloana vertebrală i se reliefa foarte proeminent.

— Cum se face că nu sunt mai mulţi oameni? întrebă Garraty şovăitor. Vreau să spun... mai mulţi spectatori.

Pentru o clipă, crezu că Stebbins nu-i va răspunde. În cele din urmă, celălalt ridică ochii, îşi îndepărtă părul de pe frunte şi replică:

— Vor fi. Mai aşteaptă niţel. Vor sta pe acoperişuri pe câte trei rânduri ca să se holbeze la tine.

— Cineva spunea însă că pe Marşul cel Lung s-au pariat miliarde de dolari. Aş fi zis că spectatorii vor fi pe câte trei rânduri pe tot traseul. Şi că transmisiunile tv vor fi nonstop...

— Nu li se permite.

— De ce?

— De ce mă-ntrebi pe mine?

— Fiindcă tu *ştii,* rosti Garraty exasperat.

— De unde ştii asta?

— Iisuse, uneori îmi aminteşti de omida din *Alice în Ţara Minunilor,* făcu Garraty. Întotdeauna răspunzi prin alte întrebări?

— Cât timp ai rezista cu spectatori care să răcnească spre tine din ambele părţi? După un timp te-ar înnebuni până şi mirosurile trupurilor lor. Ar fi ca şi cum ai merge trei sute de mile prin Times Square în seara de revelion.

— Totuşi, *îi lasă* să privească, nu? Cineva spunea că, după Oldtown,

o să fie enorm de multă lume.

— Oricum, eu nu sunt omidă, spuse Stebbins şi surâse scurt, parcă discret. Genul meu este mai aproape de Iepurele Alb, nu crezi? Atât doar că mi-am lăsat ceasul de aur acasă şi nu m-a invitat nimeni la ceai. Cel puţin, din câte ştiu. Poate că asta le voi cere atunci când voi învinge. Când mă vor întreba ce doresc ca Premiu, o să răspund: "Păi, vreau să fiu invitat acasă pentru ceai".

— Du-te naibii!

Stebbins zâmbi mai larg acum, totuşi continua să fie un simplu exerciţiu de întindere a buzelor.

— Da, e-adevărat, cam din jurul lui Oldtown, protecţia asta dispare. Cine ajunge până acolo nu se mai gândeşte deja prea mult la chestii pământeşti ca mirosurile degajate de spectatori. Şi, începând cu Augusta, transmisiunea tv este nonstop. La urma urmelor, Marşul cel Lung este spectacolul naţional.

— Atunci, de ce n-o fac de aici?

— Este prea devreme, răspunse Stebbins. Prea devreme.

De după cotul din faţă al drumului, armele bubuiră, speriind un fazan care se înălţă din tufişuri într-un fâlfâit agitat de aripi. Garraty şi Stebbins ajunseră la cotul respectiv, dar sacul pentru cadavre fusese deja închis. Se lucra rapid. Nu putură să vadă cine fusese.

— Ajungi la un punct, urmă Stebbins, când mulţimea încetează să mai conteze, nici ca imbold, nici ca obstacol. Încetează pur şi simplu să mai existe. Cred că seamănă cumva cu ceea ce simt pe eşafod condamnaţii la moarte. Te autoizolezi de mulţime, te îngropi în tine.

— Cred că-nţeleg asta, spuse Garraty.

Se simţea speriat.

— Dacă ai fi înţeles, nu te-ar fi apucat isteria acolo şi n-ai fi avut nevoie de prietenul tău, care să-ţi salveze pielea. Dar vei înţelege.

— Mă întreb cât de adânc te îngropi tu.

— Tu cât te-ngropi?

— Nu ştiu.

— Ei bine, ăsta-i alt lucru pe care o să-l afli. Descoperiţi adâncurile nesondate ale lui Garraty! Parc-ar fi o reclamă turistică, nu? Cobori, până ajungi la fundul albiei. Iar după aceea te îngropi *în* fundul albiei. Şi-n cele din urmă ajungi la capăt. Atunci o-ncasezi. Asta-i teoria mea. Tu ce teorie ai?

Garraty nu spuse nimic. În prezent nu avea absolut nici o teorie.

Marşul continuă. Căldura continuă. Soarele atârna suspendat chiar deasupra şirului de arbori printre care şerpuia drumul. Umbrele lor erau ca nişte pitici cioturoşi. La ora 10, un soldat dispăru prin chepengul din spate al autoblindatului şi reapăru cu o prăjină lungă. Cele două treimi superioare ale prăjinii erau învelite într-o ţesătură. Închise chepengul şi fixă capătul prăjinii într-o fantă din capotă. Meşteri sub ţesătură, acţionând ceva, probabil un buton. După o clipă, se deschise o umbrelă cenuşie mare, care proteja aproape toată suprafaţa metalica a autoblindatului. El şi ceilalţi doi soldaţi aflaţi de cart se aşezară turceşte la umbră.

— Futu-vă neamu-n cur de nenorociţi! strigă cineva. Premiul meu va fi castrarea voastră-n public!

Soldaţii nu arătau prea înspăimântaţi de posibilitatea respectivă. Continuau să-i ţină sub observaţie pe Mărşăluitori, cu ochii lor inexpresivi, consultându-şi din când în când consolele computerizate.

— Probabil că după ce se termină, le povestesc totul nevestelor, comentă Garraty.

— Oh, sunt sigur de asta, râse Stebbins.

Garraty nu mai dorea să umble alături de Stebbins, cel puţin nu acum. Stebbins îl neliniştea. Îl putea tolera numai în doze mici. Iuţi pasul, lăsându-l din nou singur. 10:02. După douăzeci şi trei de minute avea să scape de un avertisment, dar deocamdată continua cu toate trei. Situaţia nu-l speria aşa cum crezuse că se va întâmpla. Existau încă asigurările de neclintit, orbeşti, că organismul acesta, Ray Garraty, nu putea muri. Ceilalţi puteau să moară, ceilalţi erau figuranţi în filmul vieţii sale, dar nu şi Ray Garraty, vedeta peliculei de mare succes care rula de atâta timp — *Povestea lui Ray Garraty.* Poate că în cele din urmă avea să înţeleagă neadevărul situaţiei, atât emoţional, cât şi raţional... poate că aceea era îngroparea finală în tine despre care vorbise Stebbins. Era o idee care-l cutremura şi pe care n-o saluta.

Fără să-şi dea seama, străbătuse cam trei sferturi din lungimea pe care erau risipiţi Mărşăluitorii. Ajunsese iarăşi înapoia lui McVries. Erau trei acum, ca un şir de dansatori conga vizibil epuizaţi: Barkovitch în faţă, străduindu-se în continuare să pară ţanţoş, dar cu fulgii cam ciufuliţi, McVries, cu capul plecat şi mâinile pe jumătate încleştate, căutând să-şi protejeze piciorul stâng, şi, încheind alaiul, însăşi vedeta *Poveştii lui Ray Garraty.* Eu cum arăt? se întrebă.

Îşi frecă o palmă de obraz şi ascultă hârşâitul aspru produs de ţepii bărbii nerase. Probabil că nici el nu arăta ca scos din cutie.

Grăbi încă puţin pasul, până ajunse alături de McVries, care-i aruncă iute o privire, după care reveni cu atenţia spre Barkovitch. Ochii îi erau negri şi greu de descifrat.

Urcară o pantă scurtă, abruptă şi înfiorător de însorită, apoi traversară alt pod mic. Trecură cincisprezece minute, douăzeci. McVries nu spuse nimic. Garraty îşi drese glasul de două ori, dar nu vorbi. Cu cât mergi mai mult timp fără să vorbeşti, cu atât este mai greu să destrami tăcerea, se gândi el. Probabil că McVries era supărat că-i salvase pielea. Probabil că McVries avea remuşcări pentru asta. Gândul făcea să-i vibreze stomacul gol. Totul sau aproape totul era prostesc, lipsit de speranţe şi inutil, atât de inutil, încât era jalnic. Deschise gura ca să-i spună asta lui McVries, dar acesta i-o luă înainte.

— Totu-i în regulă.

Barkovitch tresări la auzul glasului şi McVries continuă:

— Nu pentru tine! ucigaşule. Pentru tine nimic nu va mai fi niciodată în regulă. Tu dă mai departe din picioare.

— Mânca-mi-ai! mârâi Barkovitch.

— Cred că ţi-am cauzat necazuri, vorbi Garraty pe un ton scăzut.

— Ţi-am spus — o mână spală pe alta, datoriile se plătesc şi chit înseamnă chit, replică sec, McVries. N-o să mai fac chestia asta. Vreau s-o ştii şi s-o-nţelegi.

— O înţeleg, spuse Garraty. Atât doar că...

— Nu m-omorâţi! urlă cineva. Vă rog, nu m-omorâţi!

Era un roşcovan, cu o cămaşă ecosez, legată în jurul taliei. Se oprise în mijlocul drumului şi plângea. Căpătase primul avertisment. Porni apoi în fugă spre autoblindat, cu lacrimile brăzdându-i praful asudat de pe obraji, cu părul roşu sclipind ca un foc sub soare.

— Nu... mai pot... vă rog... mama... nu... mai pot... deloc... picioarele...

Încercă să se suie pe autoblindat şi un soldat îl lovi cu patul carabinei peste mâini. Băiatul ţipă şi căzu inert pe jos.

Zbieră din nou cu o notă înaltă şi incredibil de subţire, care părea îndeajuns de acută pentru a sparge sticla:

— Iisuse, murmură Garraty. De ce nu mai tace?

Ţipătul nu se oprea deloc.

— Nu cred că poate, comentă McVries, detaşat. Şenila i-a trecut peste picioare.

Garraty privi mai atent şi simţi cum conţinutul stomacului i se ridică în gât. Era adevărat. Nu era de mirare că puştiul roşcovan urla despre picioarele lui. Ele nu mai existau.

— Avertisment! Avertisment, numărul 38!

— ... eeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeee...

— Vreau acasă, şopti cineva înapoia lui *Garraty.* Hristoase, vreau acasă!

După încă o clipă, faţa roşcatului se transformă în fragmente.

— O să-mi văd prietena în Freeport, rosti repede Garraty. Şi n-o să am nici un avertisment şi-o s-o sărut, Dumnezeule, îi duc dorul, Dumnezeule, *Iisuse,* i-ai văzut *picioarele?* Au continuat să-l avertizeze, Pete, ca şi cum ar fi crezut că se mai poate ridica şi *umbla....*

— Înc-un băiat a pătruns în cetatea Ta de argint, Doamne, oh, Doamne, psalmodie Barkovitch.

— Gura, ucigaşule, rosti absent McVries. E drăguţă, Ray? Mă refer la prietena ta.

— E minunată. O iubesc.

McVries zâmbi.

— Te-nsori cu ea?

— Da, bolborosi Garraty. Vom fi domnul şi doamna Norman Normal, cu patru copii şi un câine collie, *picioarele* lui, nu mai avea *picioare,* au trecut peste el, nu se poate să *calci* pe cineva, nu-i în regulament, cineva ar trebui să facă o sesizare, cineva...

— Doi băieţi şi două fete, asta o să aveţi?

— Da, da, ea este foarte frumoasă, mai bine nu mă...

— Iar primul băiat se va numi Ray Junior şi câinele va avea o farfurie pe care o să scrie numele lui, este?

Garraty ridică încet capul, ca un boxer după o lovitură ameţitoare.

— Mă iei în balon? Sau ce?

— Nu! exclamă Barkovitch. Te ia la *mişto,* băiete! Să nu uiţi asta. Dar nu te teme, o să te răzbun eu şi o să-i dansez pe mormânt.

Chicoti scurt şi răutăcios.

— Gura, ucigaşule! rosti McVries. Nu fac mişto de tine, Ray. Haide, să plecăm de lângă ucigaşul ăsta.

— Ia-o la labă! răcni Barkovitch după ei.

— Ea te iubeşte? Prietena ta, Jan...

— Da, aşa cred, încuviinţă Garraty.

McVries clătină lent din cap.

— Toate rahaturile alea romantice... să ştii că-s adevărate. Cel puţin pentru unii oameni sunt adevărate, pentru scurt timp. Pentru mine au fost. Am simţit şi eu ce simţi tu. (Îl privi pe Garraty.) Mai vrei s-auzi povestea cicatricei?

După un cot al drumului aştepta un autobuz plin cu copii care zbierau şi fluturau din braţe.

— Da, zise Garraty.

— De ce?

Îl privi pe Garraty, dar ochii săi brusc vulnerabili păreau că s-ar fi cercetat pe sine.

— Vreau să te ajut.

McVries coborî privirea spre piciorul său stâng.

— Mă doare. Deja nu mai prea pot să-mi mişc degetele. Mi-a amorţit gâtul şi mă dor rinichii. Prietena mea s-a dovedit o jigodie, Garraty. Am intrat în rahatul ăsta cu Marşul cel Lung, la fel cum bărbaţii obişnuiau să intre în Legiunea Străină. Ca să-l citez pe marele poet al rock and

roll-ului: i-am dăruit inima mea, şi-a bătut joc de ea şi cui îi păsa?

Garraty nu comentă. Era 10:30. Freeport se afla încă departe.

— O chema Priscilla, spuse McVries. Crezi că tu eşti cu roţile-n sus? Eu am fost originalul puştiului mierlit de iubire. Ar fi trebuit să mă poreclească "Lulea". Îi sărutam degetele, pe rând. Ba ajunsesem chiar să-i citesc din Keats[14], în casă, când vântul sufla din direcţia cea bună. Taică-său creştea vite şi mirosul balegii nu se potriveşte tocmai grozav cu versurile lui John Keats. Poate c-ar fi trebuit să-i citesc ceva mai scatologic, când vântul sufla în direcţia greşită.

Râse înfundat.

— Îţi răstălmăceşti sentimentele pe care le-ai avut atunci, zise Garraty.

— Ray, tu eşti cel care se preface, dar asta n-are importanţă. Tot ce-ţi reaminteşti tu este Marea Idilă, nu clipele când veneai acasă şi-i dădeai în cap lui mutu', după ce murmuraseşi cuvinte de iubire în cochilia trandafirie a urechiuşei ei.

— Tu te prefaci în felul tău, eu mă voi preface în felul meu.

McVries păru să nu fi auzit.

— Chestiile astea nici măcar nu rezistă la conversaţii, spuse el. Toţi autorii ăia — J. D. Salinger... John Knowles... ba chiar şi James Kirkwood şi individul ăla, Don Bredes — au distrus trăirile adolescenţilor. Dacă eşti un băiat de şaisprezece ani, nu mai poţi discuta în mod decent despre suferinţele iubirii adolescentine. Orice-ai zice, ai suna ca şi cum ai fi nenorocitul ăla de Ron Howard cu măciuca sculată.

Izbucni într-un râs ce suna parcă isteric. Garraty habar n-avea despre ce vorbea McVries. El era sigur în iubirea lui pentru Jan, nu se simţea defel ruşinat de ea. Tălpile lor se târşâiau pe drum. Garraty simţi cum piciorul drept îi juca din gleznă. În scurt timp, cuişoarele aveau să cadă şi avea să-şi lepede tocul pantofului aşa cum şerpii îşi leapădă pielea moartă. Înapoia lor, Scramm era scuturat de un acces de tuse. Pe Garraty îl neliniştea marşul, nu toate aiurelile acestea stranii despre iubirea romantică.

— Dar asta n-are nici o legătură cu povestea, zise McVries parcă citindu-i gândurile. Povestea despre cicatrice... S-a întâmplat în vara trecută. Amândoi voiam să scăpăm de acasă, de părinţi şi de mirosul balegii, astfel ca Marea Idilă să poată înflori cu adevărat. De aceea, ne-am angajat amândoi la o fabrică de pijamale din New Jersey. Cum îţi place asta, Garraty? O fabrică de pijamale din New Jersey!

Aveam camere separate în Newark. Newark este un oraş minunat — în fiecare zi acolo poţi să miroşi toate balegile de vaci din New Jersey. Părinţii noştri au cam strâmbat din nas, dar aveam camere separate şi lucram în vacanţa de vară, aşa încât nu s-au opus foarte mult. Eu urma să locuiesc cu doi tipi, iar Pris cu alte trei fete. Am plecat pe 3 iunie cu maşina mea, iar la ora 3 după-amiază ne-am oprit la un motel şi am scăpat de problema cu virginitatea. Mă simţeam ca un adevărat escroc. De fapt, ea nu voia să facem dragoste, dar dorea să-mi facă plăcere. Ne-am oprit la motelul "Shady Nook". După ce am terminat, am aruncat prezervativul în closetul din "Shady Nook" şi m-am spălat pe dinţi folosind un pahar consumabil "Shady Nook". Totul foarte romantic, aproape eteric.

Am ajuns după aceea în Newark, am simţit mirosul de balegă şi am fost convinşi că erau *alte* balegi. Am lăsat-o pe Pris la apartamentul ei şi m-am dus la al meu. Luni dimineaţă, am început munca în fabrica Plymouth Sleepwear. Nu prea semăna cu ce vezi tu în filme, Garraty.

---

[14] John Keats (1795 — 1821), poet romantic englez

Duhnea a materie primă textilă, şeful meu de echipă era un nenorocit şi jumătate, iar în pauza de prânz aruncam cu cângile pentru remorcare în şobolanii de sub baloturile de ţesături. Dar nu-mi păsa de nimic, fiindcă exista iubire. Te-ai prins? Exista iubire.

Scuipă sec în praf, trase o duşcă din bidonaş, apoi strigă, cerând altul. De acum porniseră să urce un deal lung şi drumul cotea lin, iar cuvintele îi ieşeau în rafale întretăiate.

— Pris lucra la parter, în atelierul-model pentru turiştii idioţi care n-aveau nimic mai bun de făcut decât să viziteze fabrica unde se produceau pijămăluţe. Pereţi pastelaţi frumos, utilaje moderne şi elegante, aer condiţionat.... Ea cosea nasturi de la ora şapte dimineaţa până la trei după-amiaza. la gândeşte-te niţel — pijamale ai căror nasturi au fost cusuţi de Priscilla sunt purtate în toată ţara. E o chestie care poate încălzi până şi inima cea mai îngheţată.

Eu lucram la etajul patru. Eram ambalator. Materia primă textilă era vopsită la subsol şi expediată la etajul patru prin conducte cu aer cald. Ne anunţau cu o sonerie când lotul era gata şi atunci îmi deschideam buncărul şi găseam înăuntru un maldăr de fibre în toate culorile curcubeului. Le scoteam cu furca, le puneam în saci de o sută de kilograme şi duceam sacii cu macaraua pe un morman imens pentru maşina bătătoare. Acolo se separau fibrele, maşinile de ţesut le ţeseau, iar alţii le tăiau şi coseau în pijamale, pentru ca Pris să le pună nasturii în parterul frumos şi pastelat, în timp ce turişti cretini o priveau pe ea şi pe celelalte fete prin peretele de sticlă... cam la fel cum se holbează oamenii la noi acum. M-asculţi, Garraty, sau te-ai plictisit?

— Cicatricea, îi reaminti Garraty.

— Mă abat mereu de la subiect, aşa-i?

McVries îşi şterse fruntea şi-şi descheie cămaşa. Continuau să urce pieptiş. Valuri de pădure se întindeau înaintea lor până la orizontul zdrenţuit de munţi. Vârfurile se întâlneau cu cerul în piese de puzzle întreţesute. La vreo zece mile depărtare, aproape pierdut în pâcla generată de arşiţă, un foişor de foc se înălţa prin peisajul verde. Drumul străbătea pădurile ca un şarpe cenuşiu şi alunecos.

— La început, fericirea şi extazul erau desprinse complet din poeziile lui Keats. Am mai ciocănit-o de trei ori, de fiecare dată în cinematografe în aer liber, cu mirosul balegii intrând pe geamul automobilului dinspre păşunea cea mai apropiată. Eu nu-mi puteam îndepărta niciodată toate scamele din păr, indiferent de câte ori l-aş fi spălat cu şampon, iar lucrul cel mai rău era faptul că ea se îndepărta de mine, trecea dincolo de mine. O iubeam, o iubeam cu adevărat, ştiam asta, dar nu exista nici un mod prin care să i-o mai repet astfel ca să poată înţelege. Nu puteam să i-o transmit nici prin sex. Ne înconjura mereu mirosul de balegă.

Chestia era că în fabrică se muncea în acord. Asta însemna că aveam nişte salarii de rahat, dar luam în plus un procentaj din tot ce făceam peste o cotă minimă stabilită. Eu nu eram un ambalator prea grozav. Făceam cam douăzeci şi trei de baloturi pe zi şi norma era de obicei în jur de treizeci. Asta nu-i încânta deloc pe ceilalţi băieţi, fiindcă stricam treaba echipei. Harlan din atelierul de vopsit de la subsol nu-şi încasa acordul, fiindcă eu îi blocam suflanta cu buncăre pline. Ralph de la maşina bătătoare nu-şi încasa acordul, fiindcă eu nu-i aduceam destule baloturi. Nu era foarte plăcut. Toţi ăştia au avut grijă să nu fie foarte plăcut. Pricepi?

— Da, încuviinţă Garraty.

Îşi şterse ceafa cu dosul palmei, apoi şterse dosul palmei de pantaloni. Pe pantaloni rămase o pată întunecată.

— Între timp, jos în atelierul de cusut nasturi, Pris intrase pe felie. În unele seri, povestea ore întregi despre prietenele ei şi auzeam mereu aceeaşi placă. Cât câştiga aia. Cât câştiga ailaltă. Şi, în primul rând, cât câştiga ea. Şi câştiga din plin. În felul ăsta am aflat ce distractiv e să fii la concurenţă cu fata cu care vrei să te-nsori. La sfârşitul săptămânii, eu încasam 64,40 dolari şi mă duceam acasă să-mi dau cu unguent pe băşicile din palme. Ea câştiga vreo 90 de dolari pe săptămână şi-i depunea urgent în bancă. Iar când i-am sugerat odată să ne plătim fiecare partea, ai fi zis că-i propusesem să-şi taie venele.

După o vreme, am încetat s-o mai regulez. Mi-ar fi plăcut să spun c-am încetat să mă mai culc cu ea, este o expresie mai elegantă, dar n-am avut niciodată un pat al nostru în care să ne culcăm. N-o puteam aduce la mine, deoarece acolo erau de obicei vreo şaisprezece inşi care beau bere, în apartamentul ei era tot timpul vânzoleală — cel puţin aşa-mi spunea — nu-mi mai puteam permite să iau o cameră la motel şi-n nici un caz nu i-aş fi propus să ne plătim fiecare partea în privinţa *asta,* aşa încât i-o trăgeam pe bancheta din spate a maşinii, în cinematografele în aer liber. Şi-mi puteam da seama că pe ea începuse s-o dezguste. Şi pentru că ştiam, şi pentru că începusem s-o urăsc, deşi tot o iubeam, i-am cerut să se mărite cu mine. Chiar atunci. Ea a început să dea din colţ în colţ, încercând să scape de mine, dar am obligat-o să-mi răspundă sincer — da sau nu.

— Şi a fost "nu".

— Bineînţeles c-a fost "nu". "Pete, nu ne putem permite. Ce va zice mama? Pete, trebuie să mai aşteptăm." Pete în sus şi Pete în jos, dar de fapt motivul real îl reprezentau banii ei, banii pe care-i câştiga cosând nasturi.

— Mi se pare că n-a fost corect din partea ta s-o ceri în căsătorie.

— Normal că n-a fost corect! şuieră McVries sălbatic. Ştiam asta. Doream s-o fac să se simtă ca o jigodie lacomă şi egoistă, fiindcă mă făcea să mă simt ca un ratat.

Ridică mâna pe furiş spre cicatrice.

— Atât doar că nu era nevoie să mă facă să mă *simt* ca un ratat, fiindcă *eram* un ratat. Eu n-aveam mare lucru să-i ofer... decât o sulă pe care s-o bag în ea şi, refuzând-o şi p-asta, n-avea cum să mă facă să mă simt ca un bărbat.

Carabinele detunară înapoia lor.

— Olson? întrebă McVries.

— Nu. E tot acolo, în urmă.

— Aha...

— Cicatricea, îi reaminti Garraty.

— De ce naiba mai insişti?

— Tu mi-ai salvat viaţa.

— Mă piş pe tine!

— Cicatricea.

— M-am luat la bătaie, rosti în cele din urmă McVries după o pauză îndelungată. Cu Ralph, tipul de la maşina bătătoare. Mi-a învineţit ambii ochi şi mi-a spus c-ar fi mai bine s-o şterg până nu-mi rupe şi braţele. Mi-am părăsit schimbul şi seara i-am spus lui Pris c-am demisionat. A văzut şi ea în ce hal arătam. A înţeles. A spus că era probabil mai bine. I-am spus că m-aş întoarce acasă şi i-am zis să vină şi ea. Mi-a răspuns că nu putea. I-am spus că nu-i decât sclava nenorociţilor ălora de nasturi şi că regretam c-o cunoscusem. Se adunase prea multă otravă în mine, Garraty. I-am spus că era o idioată şi o jigodie nesimţită, care nu putea să vadă mai departe de mizerabilul ăla de carnet de conturi pe care-l purta întruna în geantă. Nimic din ce am spus n-a fost cinstit, dar...

bănuiesc că existau şi unele adevăruri. Destule! Eram în apartamentul ei. Era prima dată când lipseau toate colegele ei de apartament. Plecaseră la film. Am vrut s-o duc în pat şi ea m-a tăiat pe faţă cu un cuţitaş pentru deschis scrisorile, un fel de jucărie pe care i-o trimisese o prietenă din Anglia. Avea pe el emblema Paddington Bear. M-a tăiat, ca şi cum aş fi încercat s-o violez. Ca şi cum aş fi fost un microb care o putea infecta. Ai prins ideea, Ray?

— Da, am prins-o, spuse Garraty.

În faţă, pe marginea drumului, era parcată o furgonetă albă, având pe o parte literele CANALUL DE ŞTIRI WHGH. Pe când se apropiau, un bărbat chel într-un costum lucios de uzat începu să-i filmeze cu o cameră manuală mare, cu role. Pearson, Abraham şi Jensen se prinseră toţi cu mâna stângă de testicule şi-i dădeau cu tifla, cu mâna dreaptă. Precizia coordonării în execuţia acelui act mărunt de sfidare îl năuci pe Garraty.

— Am plâns, zise McVries. Am plâns ca un copil. Am căzut în genunchi, am prins-o de fustă şi am implorat-o să mă ierte, iar sângele îmi curgea pe podea... În esenţă a fost o scenă dezgustătoare. Ea a icnit, a fugit în baie şi a vomitat. Am auzit-o vomitând. Când a ieşit, mi-a adus un prosop pentru faţă. Mi-a spus că nu dorea să mă mai vadă niciodată. Plângea. M-a întrebat de ce-i făcusem asta, de ce o rănisem în felul acela. Mi-a spus că nu avusesem nici un drept să procedez aşa. Închipuie-ţi, Ray, eu eram tăiat pe toată faţa şi Pris mă-ntreba *pe mine* de ce o rănisem pe ea.

— Mda.

— Am plecat, ţinându-mi prosopul pe faţă. Mi-au pus douăsprezece copci şi asta-i istoria fabuloasei cicatrice. Eşti fericit acum?

— Ai mai văzut-o vreodată de atunci?

— Nu, răspunse McVries. Şi nici nu simt nevoia s-o văd. Acum mi se pare foarte mică şi foarte, foarte îndepărtată. În acest moment al vieţii mele, Pris nu-i decât un punctuleţ la orizont. De fapt, era ţicnită, Ray. Ceva... poate maică-sa, care era o beţivană... ceva îi cauzase o fixaţie în privinţa banilor. Era o amărâtă de zgârcită. Se zice că distanţa conferă perspectivă. Ieri dimineaţă, Pris continua să fie foarte importantă pentru mine. Acum nu mai înseamnă nimic. Am crezut că mă va durea să-ţi istorisesc totul. Nu m-a durut. În plus, mă-ndoiesc că tot rahatul ăla are de fapt vreo legătură cu motivul pentru care sunt aici. La momentul respectiv, a fost un pretext la îndemână.

— Ce vrei să spui?

— Garraty, tu de ce te afli aici?

— Nu ştiu.

Glasul îi era mecanic, ca de marionetă. D'Allessio Zbanghiul nu văzuse mingea apropiindu-se — avea o problemă cu ochii, percepţia tridimensionalităţii era dereglată —, iar aceasta îl lovise în frunte şi-i întipărise urma profundă a cusăturilor. Iar mai târziu (sau mai devreme... tot trecutul lui era învălmăşit acum şi fluid), îşi lovise prietenul cel mai bun în gură cu ţeava unei puşti cu aer comprimat. Poate că şi el avea o cicatrice ca McVries. Jimmy... El şi Jimmy se jucaseră de-a doctorul.

— Nu ştii, zise McVries. O să mori şi nu ştii de ce mori.

— După ce-ai murit, nu mai are nici o importanţă.

— Da, poate c-aşa-i, spuse McVries, totuşi ar trebui să ştii măcar un lucru, Ray, ca să nu fie chiar totul inutil.

— Ce anume?

— C-ai fost păcălit. Vrei să zici că realmente n-ai ştiut asta, Ray? Chiar n-ai ştiut?

Capitolul 9

"Foarte bine, nord-vest, şi iată acum
întrebarea-surpriză de zece puncte."
— Allen Ludden
Înfruntarea colegiilor

La ora 13, Garraty făcu alt inventar.

O sută cincizeci de mile străbătute. Se aflau la patruzeci şi cinci de mile nord de Oldtown, la o sută douăzeci şi cinci de mile nord de Augusta, capitala statului, la o sută cincizeci de mile de Freeport (sau mai mult... se temea teribil ca între Augusta şi Freeport să nu fie mai mult de douăzeci şi cinci de mile), probabil la două sute treizeci de mile de graniţa cu New Hampshire. Şi umbla vorba că Marşul acesta avea să ajungă cu certitudine atât de departe.

Mult timp — aproape vreo nouăzeci de minute — nimeni nu căpătase biletul de ieşire. Mergeau, ascultau cu jumătate de ureche ovaţiile de pe marginile drumului şi priveau peisajul monoton, milă după milă, de păduri de pini. Garraty descoperi înţepături noi de durere în gamba stângă, care însoţeau pulsaţia permanentă, rigidă, existentă în ambele picioare, şi agonia surdă a tălpilor.

Apoi, în jurul amiezei, pe măsură ce arşiţa zilei urca spre zenitul ei, armele reîncepură să se facă auzite. Un băiat pe nume Tressler, numărul 92, făcu insolaţie şi fu împuşcat în timp ce zăcea inconştient. Altul intră în criză de epilepsie şi-şi căpătă biletul pe când se zbătea pe drum, horcăind oribil cu limba umflată. Aaronson, numărul 1, avu crampe la ambele picioare şi fu împuşcat pe linia albă, stând drept ca o statuie, cu chipul ridicat spre soare, într-o concentrare care-i încordase grumazul. Iar la 12:55, încă un băiat, pe care Garraty nu-l ştia, fu lovit de insolaţie.

Acum vin şi eu, gândi Garraty, ocolind trupul care se zvârcolea şi bolborosea pe asfaltul drumului, cu puştile aţintite asupra lui, şi văzând diamantele picăturilor de transpiraţie din părul băiatului epuizat, care în curând avea să moară. Acum vin şi eu... mai pot abandona acum?

Carabinele bubuiră şi un grup de liceeni aşezaţi la umbra firavă a unei rulote pentru cercetaşi aplaudă scurt.

— Aş vrea s-apară Maiorul, rosti Baker iritat. Vreau să-l văd pe Maior!

— Ce? întrebă reflex Abraham.

În ultimele ore, se trăsese mai mult la chip. Ochii îi erau şi mai afundaţi în orbite. Umbra vineţie a bărbii îi ascuţea faţa.

— Ca să mă piş pe el, zise Baker.

— Relaxează-te! spuse Garraty. Pur şi simplu, relaxează-te!

De acum scăpase de cele trei avertismente.

— Relaxează-te *tu!* făcu Baker. Să vedem cu ce te-ajută.

— N-ai nici un drept să-l urăşti pe Maior. Nu te-a *silit* s-o faci.

— *Să mă sileascâ?* Să mă SILEASCĂ? Mă *OMOARĂ,* asta-i tot!

— Totuşi, nu-i...

— Gura! făcu Baker, scurt şi Garraty tăcu.

Îşi masă scurt ceafa şi ridică ochii spre cerul albastru-alburiu. Umbra lui era un petic deformat, aproape complet ascuns sub tălpi. Ridică al treilea bidonaş al zilei şi-l deşertă.

— Îmi cer scuze! rosti Baker. În nici un caz n-am vrut să ţip la tine. Tălpile...

— E-n regulă, zise Garraty.

— Toţi păţim aşa, continuă Baker. Uneori cred c-asta-i partea cea mai rea.

Garraty închise ochii. Îi era foarte somn.

— Ştiţi ce mi-ar plăcea să fac? întrebă Pearson.

Mergea între Garraty şi Baker.

— Să te pişi pe Maior, răspunse Garraty. Toţi vor să se pişe pe Maior. Când mai trece pe-aici, ne vom strânge în jurul lui, îl vom trage jos din jeep, ne vom descheia la pantaloni şi-l vom îneca în...

— Nu asta doresc să fac.

Pearson mergea ca un om aflat în ultimele faze de luciditate ale unei beţii. Capul i se bălăbănea moale pe gât. Pleoapele i se ridicau şi coborau brusc, aidoma unor jaluzele cuprinse de spasme.

— N-are nici o legătură cu Maiorul. Îmi doresc numai să merg în prima pajişte, să mă-ntind şi să-nchid ochii. Să stau pur şi simplu întins pe spate în grâu...

— În Maine nu se cultivă grâu, zise Garraty. Nu sunt decât fâneţe.

— ... În fâneaţă, atunci. Şi să-mi compun o poezie. Şi s-adorm.

Garraty scotoci prin noua sa centură alimentară şi nu găsi nimic în majoritatea compartimentelor. În cele din urmă, dădu peste un pacheţel cu crochete sărate învelite în hârtie cerată şi începu să le ronţăie, bând în acelaşi timp apă.

— Mă simt ca şi cum aş fi ciuruit, spuse el. Beau apa şi după două minute îmi iese prin piele.

Carabinele detunară şi altă siluetă se prăbuşi fără graţie, ca o jucărie pe arc, uzată.

— Badruş'cinci, rosti Scramm venind în dreptul lor. În ridmu' ăsda nu cred c-o s-ajungem nici bână la Bordland.

— Nu suni prea grozav, zise Pearson şi în glasul lui se putu simţi un optimism precaut.

— Norocu' meu c-am un organism budernic, făcu Scramm, voios. Cred c-aldfel aş avea demberadură de-acum.

— Iisuse, cum naiba mai mergi? întrebă Abraham, pe un ton de spaimă pioasă.

— Eu? Desbre *mine* vorbeşdi? zise Scramm. Uidă-de la *el!* El cum de mai merge: asda-aş vrea să şdiu!

Arătă cu degetul mare spre Olson.

Olson nu scosese un cuvânt de două ore. Nu se atinsese de ultimul lui bidonaş. Privirile lacome ale altor băieţi se îndreptau către centura sa alimentară, care era aproape intactă. Ochii ca nişte mărgele de obsidian negru erau fixaţi drept înainte. Obrajii îi erau presăraţi cu ţepii bărbii nerase de două zile şi avea un aer vulpesc respingător. Până şi părul, creţ la ceafă şi atârnând în cârlionţi pe frunte, contribuia la impresia generală de spectru. Buzele îi erau uscate ca pergamentul şi crăpate. Limba îi atârna peste buza inferioară aidoma unui şarpe mort la intrarea în vizuină. Culoarea ei trandafirie sănătoasă dispăruse. Acum era de un cenuşiu-murdar. Colbul drumului se lipise pe ea.

Este acolo, gândi Garraty, în mod sigur e-acolo. Unde zicea Stebbins c-o să ajungem cu toţii dacă ne străduim suficient de mult? Cât de adânc în propria lui fiinţă este Olson acum? La câţiva metri? La câteva mile? La ani-lumină? Cât de adânc şi cât de întuneric este acolo? Iar răspunsul veni singur: Prea adânc ca să mai poată vedea afară. Se ascunde acolo, în beznă, şi este prea adânc ca să mai poată vedea afară.

— Olson, rosti el încetişor. Olson?

Olson nu-i răspunse. Nimic nu se mişca, în afară de picioare.

— Aş vrea măcar să-şi tragă limba înăuntru, murmură nervos Pearson.

Marşul continuă.

Pădurile se retraseră treptat şi băieţii trecură prin altă aşezare maricică. Trotuarele erau ticsite cu spectatori care aclamau. Predominau tot pancartele cu Garraty. Apoi pădurea reveni până lângă marginile drumului, totuşi nici chiar ea nu-i putea ţine la depărtare pe curioşii care începuseră să acopere acostamentele de pământ moale. Fete drăguţe în şorturi şi bustiere. Băieţi în şorturi de baschet şi tricouri fără mâneci.

O sărbătoare a culorilor, gândi Garraty.

De acum nu-şi mai putea dori să nu se fi aflat aici; era prea obosit şi prea amorţit pentru asemenea gânduri retrospective. Ce se făcuse era bun făcut. Nimic de pe lume nu-l mai putea schimba. Bănuia că, în curând, până şi efortul de a vorbi cu ceilalţi avea să se dovedească prea mare. Îşi dori să se poată piti înlăuntrul său, ca un băieţel care se ascunde sub plapumă, fără griji. Atunci totul ar fi fost foarte simplu.

Se gândise mult timp la cuvintele lui McVries. Că toţi fuseseră traşi pe sfoară, păcăliţi. Aşa ceva nu putea totuşi să fie adevărat, insistă el cu încăpăţânare. Unul dintre ei nu fusese păcălit. Unul dintre ei avea să-i păcălească pe toţi... nu era aşa?

Îşi umezi buzele şi bău nişte apă.

Trecură de un indicator mic şi verde, care-i anunţă că autostrada Maine se afla la patruzeci şi patru de mile.

— Asta-i, spuse el, fără să se adreseze cuiva în mod special. Patruzeci şi patru de mile până la Oldtown.

Nu-i răspunse nimeni şi Garraty tocmai se gândea să rămână treptat în urmă, până ajungea în dreptul lui McvVries, când ajunseră la altă răspântie şi o femeie începu să zbiere. De ambele părţi ale drumului fuseseră ridicate bariere, iar mulţimea se împingea cu nerăbdare în ele şi în poliţiştii care le păzeau. Fluturau braţe, pancarte, flacoane de loţiune împotriva arsurilor solare.

Femeia care zbiera era voinică şi roşie la faţă. Se năpusti într-una dintre barierele de tip capră, înalte până la piept, şi o răsturnă, trăgând după ea o mulţime de panglici galben-fosforescent utilizate de poliţie pentru interzicerea accesului. După aceea se luptă, zgârie şi răcni la poliţiştii care o ţineau în loc. Aceştia icneau de efort.

O cunosc, se gândi Garraty. Nu-i aşa că o cunosc?

Baticul albastru, ochii sclipitori, beligeranţi, până şi rochia bleumarin cu tivul strâmb îi erau familiare. Răcnetele femeii deveniseră incoerente. Unul dintre braţele ce se roteau ca o morişcă lăsase dâre de sânge pe faţa unui poliţist care o imobilizase — care *încerca* s-o imobilizeze.

Garraty trecu la numai trei metri de ei. După ce-i depăşi, ştiu unde o mai văzuse pe femeie — era, desigur, mama lui Percy. Percy, care încercase să se furişeze în pădure şi care fusese teleportat pe lumea cealaltă.

— Îl vreau pe băiatu' meu! urla ea. Îl vreau pe băiatu' meu!

Mulţimea o salută cu entuziasm şi imparţialitate. Din spate, un băieţaş o scuipă pe picior, apoi o rupse la fugă.

Jan, se gândi Garraty. Vin spre tine, Jan, mă fut cu orice s-ar întâmpla în jurul meu, îţi promit în faţa Domnului că vin. Dar McVries avusese dreptate. Jan nu dorise ca el să participe. Plânsese. Îl implorase să se răzgândească. Puteau să aştepte, ea nu dorea să-l piardă, te rog, Ray, nu fi idiot, Marşul cel Lung nu-i altceva decât un măcel...

Stătuseră pe o bancă, lângă chioşcul fanfarei. Fusese cu o lună în urmă, în aprilie, şi el o ţinea cu braţul după umeri. Jan îşi dăduse cu parfumul pe care Garraty i-l cumpărase de ziua ei de naştere. Părea să extragă din ea izul acela secret de fată, o aromă întunecată, carnală şi ameţitoare. Trebuie să merg, îi spusese. Trebuie, nu-nţelegi? Trebuie.

Ray, tu nu pricepi în ce te bagi. Ray, te rog, n-o face. Te iubesc.

În privinţa asta a avut dreptate, gândi acum în timp ce păşea pe drum. În mod clar nu pricepeam în ce mă băgam.

Dar nu pricep nici măcar acum. Asta-i nebunia situaţiei. Asta-i nebunia pură şi simplă.

— Garraty?

Tresări, brusc surprins, şi capul îi zvâcni în sus. Aţipise din nou. McVries revenise alături de el.

— Cum te simţi?

— Cum mă simt? repetă prudent Garraty. Cred că bine. Cred că mă simt bine.

— Barkovitch cedează, rosti McVries cu o satisfacţie potolită. Sunt sigur de asta. Vorbeşte de unul singur. Şi şchiopătează.

— Şi tu şchiopătezi, spuse Garraty. Şi Pearson. Şi eu.

— Pe mine mă doare piciorul, asta-i tot. Dar Barkovitch... el îşi freacă întruna piciorul. Cred c-a făcut întindere musculară.

— De ce-l urăşti atât de mult? De ce nu-l urăşti pe Collie Parker? Sau pe Olson? Sau pe noi toţi?

— Fiindcă Barkovitch ştie ce face.

— Vrei să zici că vrea să-nvingă cu orice preţ?

— Nu ştii ce vreau să zic, Ray.

— Mă-ntreb dacă tu însuţi ştii, zise Garraty. Bineînţeles că-i un ticălos. Poate că numai un ticălos ar putea să-nvingă.

— Băieţii buni termină pe ultimul loc?

— De unde naiba să ştiu?

Trecură pe lângă clădirea unei şcoli cu o singură clasă, acoperită cu şindrilă. Copiii stăteau în curtea de joacă şi fluturau din braţe. Câţiva băieţi se suiseră pe structurile de bare metalice utilizate pentru gimnastică şi încremeniseră ca nişte sentinele, iar Garraty îşi aminti de muncitorii de la depozitul de cherestea.

— Garraty! răcni unul dintre ei. Ray Garraty! Garra-*tyyy!*

Un băieţaş cu o claie de păr vâlvoi sărea în sus şi-n jos la nivelul superior al structurilor metalice, agitând din ambele braţe. Garraty îi răspunse fără tragere de inimă. Băieţelul făcu o tumbă, se atârnă cu picioarele de o bară şi continuă să dea din mâini. Garraty se simţi uşurat când şcoala şi băiatul rămaseră în urmă. Ultima întâlnire fusese prea intensă pentru a se putea gândi mult timp la ea.

Pearson li se alătură.

— M-am gândit.

— Cruţă-ţi eforturile, îl sfătui McVries.

— Slăbuţ, frate. Slăbuţă poanta.

— La ce te-ai gândit? întrebă Garraty.

— Cât de greu va fi pentru penultimul tip.

— De ce ar fi atât de greu? întrebă McVries.

— Păi... (Pearson se frecă la ochi, apoi îi miji spre un pin care fusese trăsnit demult.) Ştii cum este — să mergi mai mult decât toţi, absolut *toţi,* mai puţin unul. Mă gândeam c-ar trebui să existe un Premiu şi pentru locul al doilea.

— Care? întrebă inexpresiv McVries.

— Nu ştiu.

— De pildă, să rămână în viaţă, sugeră Garraty.

— Cine ar participa la Marş pentru aşa ceva?

— Poate că nimeni, înainte ca Marşul să înceapă. Dar, în clipa de faţă, eu m-aş simţi suficient de fericit şi numai cu aşa ceva — dă-l dracu' de Premiu şi satisfacerea dorinţelor mele celor mai intime. Tu ce zici?

Pearson rămase mult timp pe gânduri.

— Pur şi simplu, nu văd care ar fi rostul, răspunse în cele din urmă, pe un ton de scuză.

— Spune-i tu, Pete, zise Garraty.

— Ce să-i spun? Are dreptate. Sau întregul tort, sau nici o feliuţă de tort.

— Sunteţi nebuni, făcu Garraty, însă fără prea mare convingere.

Se simţea foarte încins şi foarte obosit, iar înapoia ochilor apăruseră semnele îndepărtate ale unei migrene. Poate că aşa se manifestă insolaţiile, îşi spuse. Poate că ar fi de altfel calea cea mai bună. Să te prăbuşeşti cu încetinitorul, ca prin vis, pe jumătate conştient, şi să te trezeşti... mort.

— Sigur că da, încuviinţă McVries, cu amabilitate. Toţi suntem nebuni, altfel n-am mai fi aici. Credeam c-am convenit asta cu mult timp în urmă. Noi vrem să murim, Ray. Încă nu ţi-a intrat asta în căpăţâna aia tare şi proastă? Uită-te la Olson! Un craniu în vârful unei prăjini. Convinge-mă că el nu vrea să moară. Nu poţi. Locul al doilea? Şi-aşa e destul de nasol că măcar unul dintre noi trebuie să fie oprit de la ceea ce-şi doreşte cu adevărat.

— Nu mă pricep la aiureala aia de psihoistorie, spuse brusc Pearson. Eu cred doar că nimeni n-ar trebui lăsat să se claseze al doilea.

Garraty izbucni în râs.

— Eşti nebun!

— Acum începi să vezi lucrurile ca mine, râse şi McVries. Mai stai niţel la soare, mai fierbe-ţi niţel creierii şi-o să facem din tine un adevărat preacredincios.

Marşul continuă.

Soarele părea instalat exact pe vârful acoperişului lumii. Mercurul ajunsese la 26,9° (unul dintre băieţi avea un termometru de buzunar) şi timp de câteva minute clocotitoare tremură lângă liniuţa de 27°. Douăzeci şi şapte de grade, gândi Garraty. Douăzeci şi şapte... Nu-i chiar atât de cald. În iulie, mercurul s-ar fi ridicat cu alte cinci grade. Douăzeci şi şapte de grade... Temperatura ideală pentru a sta în curtea din spate, sub un ulm, şi a mânca friptură rece de pui, cu salată. Douăzeci şi şapte de grade... Perfect pentru un plonjon pe burtă în cel mai apropiat cot al lui Royal River, Iisuse, ce grozav ar fi fost! Apa era caldă la suprafaţă, dar jos, la nivelul tălpilor, era rece şi puteai să simţi curentul care ţi le trăgea uşor, iar pe bolovani erau lipitori pe care le puteai desprinde, dacă nu erai fricos. Apa îţi scălda pielea, părul, zona dintre picioare. Simţea furnicături pe pielea lui încinsă, atunci când se gândea la asta. Douăzeci şi şapte de grade... Temperatura perfectă ca să te dezbraci, să rămâi numai în slip şi să te întinzi în hamacul din curtea din spate, cu o carte bună. Şi poate să moţăi. Odată o suise pe Jan alături de el în hamac şi stătuseră acolo împreună, legănându-se şi sărutându-se, până ce-şi simţise mădularul ca pe o bucată de piatră lungă şi fierbinte apăsată sub abdomen. Aparent, pe Jan n-o deranjase. Douăzeci şi şapte... Iisuse Hristoase, douăzeci şi şapte de grade!

Douăzeci şi şapte. Douăzeci şi şapte-douăzeci şi şapte. Repet-o mereu, până-şi pierde sensul, până ce îi dispare înţelesul.

— N-am mai fosd aşa-ncins în viaţa mea, mormăi Scramm prin nasul înfundat.

Faţa lui lătăreaţă era roşie şi scăldată în sudoare. Îşi scosese cămaşa, dezvelindu-şi trunchiul păros. Transpiraţia se revărsa pe el ca pârâiaşele în urma ploilor de primăvară.

— Mai bine pune-ţi cămaşa înapoi, spuse Baker. O să răceşti când va-ncepe să coboare soarele şi atunci o să dai cu adevărat de bucluc.

— Banda asda nenorocidă, făcu Scramm. O să ne-omoare.

— Va ploua, zise Baker cercetând cerul pustiu. Trebuie să plouă!

— Nu "trebuie să" nimic, mârâi Collie Parker. În viaţa mea n-am văzut un stat mai futut.

— Dacă nu-ţi place, de ce nu pleci acasă? întrebă Garraty şi chicoti prosteşte.

— Hai sifon!

Garraty îşi impuse să soarbă numai puţin din bidonaş. Nu voia să sufere de crampe stomacale din cauza apei. Ar fi fost un mod oribil de a o păţi. Cândva avusese parte de aşa ceva şi o dată îi fusese de ajuns. Îi ajutase pe vecinii lor, familia Elwell, să depoziteze fânul în hambar. Sub acoperişul hambarului era sufocant de fierbinte şi ei ridicau pe rând baloturile grele de câte treizeci de kilograme. Garraty comisese greşeala tactică de a bea trei polonice pline cu apă rece ca gheaţa, adusă de doamna Elwell. Simţise o durere bruscă şi copleşitoare în piept, stomac şi cap, lunecase pe fân şi căzuse inert de sub acoperiş, în camion. Domnul Elwell îl prinsese de mijloc cu palmele lui acoperite de bătături şi Garraty vomitase într-o parte, slăbit de chin şi de ruşine. Îl trimiseseră acasă — un băiat care căzuse la unul dintre primele teste de bărbăţie, cu braţele acoperite de iritaţii provocate de fân şi cu pleavă în păr. Plecase spre casă şi pârjolul îl lovise în ceafa arsă de soare, ca un baros de cinci kilograme.

Se înfioră convulsiv şi pentru o clipă toată pielea i se făcu ca de găină. Migrena îi pulsa oribil înapoia ochilor... cât de simplu ar fi fost să dea drumul la funie.

Privi spre Olson. Olson era tot acolo. Limba i se înnegrea tot mai mult. Faţa îi era murdară. Ochii i se holbau orbeşte. Nu sunt ca el. Doamne Dumnezeule, nu ca el! Te rog, nu vreau s-o termin ca Olson!

— Asta o să ne radă, făcu Baker, morocănos. N-o s-ajungem în New Hampshire. Fac prinsoare pe ce vreţi!

— Acum doi ani i-a bătut grindina, zise Abraham. *Ei* au trecut însă peste graniţă. Mai exact, patru dintre ei...

— Da, dar căldura i-altceva, comentă Jensen. Când ţi-e frig, poţi să mergi mai repede şi să te-ncălzeşti. Când ţi-e cald, poţi să mergi mai încet... şi să sfârşeşti rece. Ce poţi să faci?

— Nu-i corect, se enervă Collie Parker. De ce nu pot organiza blestematul ăsta de Marş în Illinois, unde terenu-i plat?

— Mie-mi blace-n Maine, zise Scramm. Barker, de ce transbiri aşa muld?

— Tu de ce-ţi ştergi mereu mucii din nas? făcu Parker. Pentru c-aşa fac eu. Ai vreo problemă?

Garraty îşi privi ceasul, dar se oprise la 10:16. Uitase să-i întoarcă mecanismul.

— Ştie cineva cât e ceasul? întrebă el.

— Ia să văd, făcu Pearson şi miji ochii spre ceasul lui. Un prost şi jum'ate, Garraty.

Toţi izbucniră în râs.

— Vorbesc serios, spuse el. Mi s-a oprit ceasul.

Pearson se uită din nou.

— Două şi două minute. (Privi cerul.) Soarele ăsta n-o să apună mult timp.

Soarele se aţintea cu răutate deasupra vârfurilor pădurii. Încă nu coborâse suficient pentru a proiecta umbră deasupra drumului, iar asta avea să se întâmple probabil abia după o oră sau două. Departe spre sud, Garraty avea impresia că putea să distingă pete liliachii, care puteau fi nori de furtună sau pur şi simplu speranţele sale.

Abraham şi Collie Parker discutau apatic despre meritele

carburatoarelor inversate. Nimeni nu mai avea chef să converseze, aşa încât Garraty se îndreptă spre latura opusă a drumului, fluturând la răstimpuri din mână către vreun spectator, dar fără mare entuziasm.

Mărşăluitorii nu mai erau risipiţi pe o distanţă atât de mare pe cât fuseseră la început. Avangarda se distingea limpede: doi băieţi înalţi şi arămii, cu jachete negre de piele legate în jurul mijlocului. Se zvonea că erau homosexuali, însă Garraty credea asta tot aşa cum credea că Soarele se învârtea în jurul Pământului. Nu arătau efeminaţi şi păreau nişte tipi destul de drăguţi... deşi, desigur, bănuia că astea nu aveau cine ştie ce legătură cu faptul dacă erau sau nu homosexuali. Chiar dacă ar fi fost, nu era deloc treaba lui. Totuşi...

Barkovitch se afla în spatele băieţilor cu haine de piele, urmat de McVries, care-i fixa ceafa cu privirea. Pălăria de ploaie galbenă continua să atârne din buzunarul de la spate al lui Barkovitch, care nu lăsa deloc impresia că ar fi început să cedeze. Dimpotrivă, se gândi Garraty cu un fior dureros, McVries arăta mai terminat.

În spatele lui McVries şi Barkovitch era un grup dezlânat de şapte-opt băieţi — genul de asociere neglijentă care păruse să se formeze şi re-formeze în timpul Marşului, cu membri noi şi vechi intrând şi ieşind întruna. Urma un grup mai mic, după care veneau Scramm, Pearson, Baker, Abraham, Parker şi Jensen. Grupul lui Garraty. În apropierea startului mai fuseseră şi alţii, dar acum nu-şi mai amintea numele lor.

În spatele grupului lui mai erau alte două pâlcuri, la care se adăugau solitarii, împrăştiaţi prin coloana pestriţă, aidoma boabelor de piper într-o solniţă. Câţiva, ca Olson, erau retraşi şi catatonici. Alţii, ca Stebbins, preferau realmente să fie singuri. Şi aproape toţi aveau întipărită pe chipuri o expresie preocupată şi speriată. Garraty ajunsese să o cunoască prea bine.

Carabinele coborâră şi se aţintiră asupra unuia dintre solitarii la care se uitase, un băiat scund şi plinuţ, cu o vestă ponosită din mătase verde. Garraty avea impresia că primise ultimul avertisment cu o jumătate de oră în urmă. Băiatul privi iute şi îngrozit spre arme şi iuţi pasul. Armele îşi pierdură interesul oribil, cel puţin pentru moment.

În mod neaşteptat, Garraty simţi o însufleţire de neînţeles. De acum nu puteau să fie la mai mult de patruzeci de mile de Oldtown şi de civilizaţie... dacă puteai considera civilizaţie un oraş cu un gater, o fabrică de pantofi şi una de canoe. Aveau să ajungă acolo în timpul nopţii şi după aceea să intre pe autostradă. Autostrada avea să fie parfum de primăvară, în comparaţie cu şoseaua de aici. Pe autostradă puteai să mergi desculţ pe fâşia mediană de iarbă, dacă doreai. Să simţi răcoarea din rouă. Iisuse Hristoase, aşa ceva avea să fie grozav! Îşi tamponă fruntea cu antebraţul. Poate că lucrurile vor ieşi totuşi bine. Petele liliachii se mai apropiaseră puţintel şi erau evident nori de ploaie.

Armele detunară şi Garraty nici măcar nu tresări. Băiatul cu vesta de mătase verde îşi căpătase biletul de ieşire şi se holba spre soare. Poate că, la urma urmelor, nici moartea nu era chiar atât de rea. Toţi oamenii, până şi Maiorul, trebuiau să se confrunte cu ea, mai devreme sau mai târziu. Atunci cine păcălea pe cine, când ajungeai la miezul lucrurilor? Îşi propuse să ţină minte asta şi să i-o spună lui McVries la următoarea lor conversaţie.

Iuţi niţel pasul şi decise să-i facă semn cu mâna următoarei fete drăguţe pe care o zărea. Înainte însă de a zări o fată drăguţă, îl văzu pe micuţul italian.

Era mai degrabă o caricatură de italian, un omuleţ cu o pălărie de fetru turtită şi mustaţă neagră, răsucită la vârfuri. Stătea lângă o

furgonetă veche, a cărei uşă din spate era deschisă. Agita braţele şi rânjea, dezvelind nişte dinţi incredibil de albi şi de pătrăţoşi.

Pe podeaua metalică a compartimentului pentru marfă al furgonetei fusese aşezată o folie izolantă. Folia era acoperită cu gheaţă sfărâmată, iar în zeci de locuri, prin gheaţă, se distingeau felii de pepeni, ca nişte surâsuri roz, largi şi proaspete.

Garraty simţi cum stomacul i se dă de două ori peste cap, exact ca un săritor de la trambulină. Deasupra furgonetei, o pancartă anunţa DOM L'ANTIO ÎL IUBEŞTE PE TOŢI MĂRŞĂLUITORII — PEPENI VERZI GRATIS!!!

Câţiva Mărşăluitori, printre care Abraham şi Collie Parker, porniră în fugă spre acostament. Toţi căpătară avertismente. Aveau viteza mai mare de patru mile pe oră, dar direcţia nu era cea cuvenită. Dom L'Antio îi văzu venind şi începu să râdă cu sunete cristaline, fericite şi sincere. Bătu din palme, le vârî în gheaţă şi scoase doi pumni de felii zâmbitoare de pepeni roz. Garraty simţi cum i se strânge gura pungă de dorinţă. Nu-l vor lăsa, se gândi. Tot aşa cum nu-l lăsaseră nici pe proprietarul prăvăliei să le ofere băuturi răcoritoare. Şi apoi: Dar, oh, Doamne, ce gust minunat ar avea! Ar fi prea mult, Doamne, ca să fie niţel mai flexibili, de data asta? Şi de unde o fi făcut rost de pepeni verzi în luna mai?

Mărşăluitorii se strânseră în exteriorul frânghiilor delimitatoare, mulţimea puţin numeroasă din jurul lui Dom înnebuni de încântare, fu anunţat al doilea avertisment şi trei poliţişti apărură ca prin farmec pentru a-l opri pe Dom, al cărui glas se auzi puternic şi limpede:

— Ce vrei să spui? Cum adică nu pot? Ăştia-s pepenii mei, poliţist tâmpit! Dacă vreau să-i dăruiesc, o să-i dăruiesc — alo! Ce crezi? Plecaţi d-aici, capsomanilor!

Un poliţist se repezi spre pepenii pe care Dom îi ţinea în mâini. Altul se strecură îndărătul lui şi trânti uşa furgonetei, închizând-o.

— Ticăloşilor! răcni din toate puterile Garraty.

Urletul lui fulgeră ca o suliţă de cristal prin ziua luminoasă şi un poliţist privi în jur, surprins şi... cu un aer aproape vinovat.

— Blestemaţii dracului! zbieră Garraty spre ei. *Avortoni* împuţiţi!

— Zi-le, Garraty! ţipă altcineva.

Era Barkovitch, care rânjea, dezvelindu-şi dinţii ca pe nişte cuie lucioase, şi-şi scutura ambii pumni spre poliţişti.

— Zi-le...

Toţi urlau acum, iar poliţiştii nu erau soldaţi selectaţi cu atenţie pentru Marşul cel Lung, proaspăt ieşiţi din Escadroanele naţionale. Erau roşii la faţă şi stânjeniţi, dar în acelaşi timp îl târau pe Dom cu mâinile pline de surâsurile trandafirii şi răcoroase, îndepărtându-l de două ori mai repede de marginea drumului.

Dom fie că uitase să vorbească în engleză, fie că renunţase. Începu să zbiere înjurături suculente în italiană. Mulţimea îi huidui pe poliţişti. O femeie cu pălărie de paie pleoştită azvârli cu aparatul de radio portabil spre unul dintre ei. Îl lovi în cap şi-i zbură chipiul. Lui Garraty îi păru rău pentru poliţist, totuşi continuă să împroaşte cu blesteme. Pur şi simplu, nu se mai putea opri. Nu credea că expresia aceea, "avortoni", mai era folosită de cineva, poate doar în cărţi.

Tocmai când bănuia că Dom L'Antio avea să fie îndepărtat pentru totdeauna din raza lor vizuală, micuţul italian se eliberă şi se repezi din nou spre ei, cu mulţimea despicându-se ca prin farmec înaintea lui şi închizându-se — sau încercând să se închidă — în faţa poliţiştilor. Un poliţist se azvârli în placaj spre L'Antio, îl prinse în jurul genunchilor şi-l doborî. În ultima clipă de echilibru, Dom aruncă minunatele lui felii roz

de pepene cât putu mai departe.

— DOM L'ANTIO VĂ IUBEŞTE PE TOŢI! răcni el.

Mulţimea aclamă isteric. Dom căzu cu faţa în ţărână şi braţele îi fură imediat încătuşate la spate. Feliile de pepene zburară prin aer, rotindu-se, iar Garraty hohoti sonor, ridică ambele braţe spre cer şi agită triumfător pumnii când îl văzu pe Abraham prinzând una, cu iscusinţă nonşalantă.

Alţii căpătară al treilea avertisment pentru că se opriseră să ridice bucăţi de pepene, dar, în mod uluitor, nimeni nu fu împuşcat şi cinci băieţi... ba nu, şase, aşa cum văzu Garraty, se aleseseră cu câte ceva. Restul oscilară între a-i ovaţiona pe cei care izbutiseră s-o facă şi a-i blestema pe soldaţii cu chipuri de piatră, ale căror expresii puteau fi acum interpretate în mod satisfăcător ca subtil jignite.

— Vă iubesc pe toţi! răcni Abraham.

Chipul său rânjitor era acoperit de zeama roz a pepenelui. Scuipă trei seminţe brune în aer.

— La dracu', făcu Collie Parker, fericit. Să fiu al dracu' dracului!

Îşi afundă faţa în pepene, înfulecă flămând, apoi rupse felia în două. Îi aruncă jumătate lui Garraty, care fu cât pe aici s-o scape de stupoare.

— Ia, ţărane! zbieră Collie. Să nu zici că nu ţi-am dat niciodată nimic, târtane!

Garraty izbucni în râs.

— Du-te-n mă-ta! rosti el.

Pepenele era rece-rece. O parte din zeamă îi intră în nas, alta îi curse pe bărbie şi, oh, dulce paradis! pe gât, scurgându-se prin gâtlej.

Nu-şi îngădui să mănânce decât jumătate.

— Pete! strigă el şi-i aruncă restul feliei.

McVries o prinse cu un gest fulgerător, demonstrând talentul pe care nu-l aveau decât marii jucători de baseball. Rânji larg spre Garraty şi înfulecă pepenele.

Garraty privi în jur şi simţi o fericire nebunească gonind prin el, inundându-i inima şi făcându-l să-şi dorească să se dea roata peste cap pe tot restul drumului. Aproape toţi Mărşăluitorii căpătaseră o bucăţică de pepene, chiar dacă nu fusese mai mult de un crâmpei de miez agăţat de o sămânţă.

Ca de obicei, excepţia o constituia Stebbins. El privea drumul. Nu avea nimic în mâini şi nici un zâmbet pe chip.

Mai dă-l dracu', gândi Garraty, totuşi o parte din bucurie îl părăsise. Îşi simţi picioarele îngreunate. Ştia că motivul nu era faptul că Stebbins nu se alesese cu nici o bucată. Sau că Stebbins nu dorea nici o bucată. Stebbins nu avea nevoie de aşa ceva.

Ora 14:30. Parcurseseră o sută douăzeci şi una de mile. Norii de ploaie se apropiau. Se porni o adiere rece, răcorind pielea înfierbântată a lui Garraty. Va ploua iarăşi, gândi el. Este bine.

Oamenii de pe marginile drumului îşi rulau păturile, prindeau bucăţele de hârtii luate de vânt şi strângeau coşuleţele de picnic. Furtuna se apropie leneş de ei şi temperatura coborî brusc, de parcă ar fi fost toamnă. Garraty îşi încheie repede cămaşa.

— Vine din nou, i se adresă lui Scramm. Ar fi bine să-ţi pui cămaşa pe tine.

— Glumeşdi? rânji Scramm. Doadă ziua nu m-am simţid mai bine!

— O să fie vijelie! zbieră voios Parker.

Ajunseseră la capătul unei porţiuni plate care cobora apoi lent şi puteau să vadă perdeaua ploii răpăind peste păduri spre ei, sub norii liliachii. Direct deasupra lor, cerul căpătase o nuanţă galbenă bolnăvicioasă. Un cer de tornadă, gândi Garraty. Ar fi însemnat sfârşitul,

fără doar şi poate. Ce ar fi făcut, dacă o tornadă ar fi apărut din senin, devastând drumul şi purtându-i pe toţi spre Oz, într-un nor rotitor de praf, bucăţi de pantofi şi seminţe de pepeni?

Izbucni în râs. Vântul îi smulse hohotele din gură.

— McVries!

McVries coti spre el. Se aplecase împotriva vântului, iar hainele îi erau lipite de trup şi fâlfâiau înapoia lui. Părul negru şi cicatricea albă conturată pe chipul bronzat îl făceau să semene cu un căpitan corsar dement, bătut de vânturi, pe puntea corăbiei sale.

— Ce-i? răcni el.

— În regulamente se menţionează ceva despre vreun act ceresc?

McVries căzu pe gânduri.

— Nu, nu cred.

Începu să-şi încheie jacheta.

— Ce se-ntâmplă dacă ne loveşte trăsnetul?

McVries lăsă capul pe spate şi chicoti.

— Murim!

Garraty pufni şi se îndepărtă. Şi alţi Mărşăluitori examinau nelinişтiţi cerul. Acesta nu avea să fie un duş rapid, aşa cum fusese cel care-i răcorise după căldura de ieri. Cum spusese Parker? O vijelie? Da, cu siguranţă avea să fie o vijelie!

O şapcă de baseball i se rostogoli printre picioare. Garraty privi peste umăr şi văzu un băiat scund privind cu durere după ea. Scramm o prinse şi încercă să i-o azvârle băiatului care o pierduse, dar vântul o purtă într-un arc larg, ca descris de un bumerang, şi şapca sfârşi într-un copac ale cărui ramuri se legănau sălbatic.

Tunetul trosni. Un trident alb-purpuriu de fulgere împunse orizontul. Freamătul liniştitor al vântului printre pini se transformase într-o sută de iele nebune, care băteau din aripi şi zbierau.

Carabinele detunară, un pocnet slab, pierdut în tunete şi vânt. Garraty întoarse iute capul, încercat de premoniţia că Olson îşi căpătase finalmente glonţul. Olson se găsea însă tot acolo, iar hainele ce-i fâlfâiau în vânt dezvăluiau cât de incredibil de rapid se topise greutatea de pe el. Îşi pierduse jacheta, şi braţele care ieşeau din mânecile scurte ale cămăşii erau osoase şi subţiri ca nişte beţe.

Altcineva era târât de pe drum. Faţa era micuţă, vlăguită şi cât se poate de moartă sub coama de păr răvăşită de rafale.

— Dac-ar fi fost un vânt din spate, am fi putut ajunge în Oldtown până la şaisprezece treizeci! exclamă Barkovitch bucuros.

Îşi trăsese pălăria de ploaie peste urechi, iar chipul lui ascuţit era fericit şi dement. Instantaneu, Garraty înţelese. Îşi propuse să nu uite să-i spună lui McVries că Barkovitch era nebun.

După câteva minute, vântul încetă. Tunetele se diluară într-o serie de uruituri surde. Căldura reveni spre ei, lipicioasă şi aproape insuportabilă după valul de răcoare al vântului.

— Ce s-a-ntâmplat cu ea? zbieră Collie Parker. Garraty! Nenorocitul ăsta de stat îşi abandonează şi ploile?

— Cred c-o să capeţi ceea ce doreşti, zise Garraty. Totuşi, nu ştiu dacă o s-o mai doreşti atunci când o s-o capeţi.

— Alo-oo! Raymond! Raymond Garraty!

Capul lui Garraty tresări. Pentru o clipă oribilă, crezu că era maică-sa şi imaginile lui Percy îi dansară prin minte. Era însă doar o doamnă în vârstă, cu chip blând, care-l privea de sub o revistă *Vogue* pe care o folosea drept apărătoare împotriva ploii.

— Hoaşcă bătrână, murmură Art Baker, de lângă umărul lui.

— Mie mi se pare destul de drăguţă. O cunoşti?

— Cunosc genul, făcu Baker cu ură. Seamănă exact cu mătuşă-mea Hattie. Îi plăcea să meargă la înmormântări, să asculte plânsetele, bocelile şi necrologurile, cu acelaşi zâmbet. Ca o mâţă care a scăpat în colivia canarului.

— Probabil că-i mama Maiorului, comentă Garraty.

Dorise să facă o glumă, dar nu râse nimeni. Chipul lui Baker se distingea palid şi tensionat sub lumina slabă dinspre cerul pe care goneau nori.

— Mătuşă-mea Hattie avea nouă copii. Nouă, Garraty! A înmormântat patru dintre ei, exact cu aceeaşi privire. Propriile ei vlăstare! Unora le place să-i vadă pe alţii murind. Eu nu pot înţelege asta, tu poţi?

— Nu, răspunse Garraty. (Baker îl tulbura. Tunetul reîncepuse să-şi zdrăngăne vagoanele prin cer.) Mătuşă-ta Hattie a murit?

— Nu. (Baker ridică ochii către cer.) Este acasă. Probabil că stă pe veranda din faţă, în balansoar. Nu mai poate să umble. Stă în balansoar, se leagănă şi ascultă buletinele de ştiri de la radio. Şi zâmbeşte de fiecare dată când aude ultimele cifre. (Îşi masă coatele cu palmele.) Garraty, tu ai văzut vreodată o pisică mâncându-şi puii?

Garraty nu răspunse. În aer se simţea acum o tensiune electrică, ceva asociat furtunii care se încorda deasupra lor, dar şi mai mult decât atât. Nu-şi dădea seama despre ce putea fi vorba. Când clipi din ochi, i se păru că vede privirea şuie a lui D'Allessio Zbanghiul fixându-l din întuneric.

Într-un târziu, îi răspunse lui Baker printr-o întrebare.

— Toţi din familia ta se ocupă de studiul morţii?

Baker rânji fără entuziasm.

— Să fiu sincer, mă bătea gândul ca peste câţiva ani să urmez o şcoală pentru antreprenori de pompe funebre. Este o meserie bănoasă. În pompele funebre se mănâncă o pâine chiar şi-n momentele de criză economică.

— Eu mă gândisem să mă bag în producţia de pisoare, zise Garraty. Să obţin contracte de la cinematografe, popicării şi-alte chestii de-astea. Mi se pare beton. Câţi fabricanţi de pisoare pot să existe în ţară?

— Nu cred însă că mai vreau să devin antreprenor de pompe funebre, spuse Baker. Nu c-ar mai conta prea mult.

Lumina foarte pătrunzătoare a unui fulger imens brăzda cerul. Urmă bubuitul gargantuesc al unui tunet. Vântul se intensifică în rafale sacadate. Norii goneau peste boltă, ca nişte piraţi nebuni pe o mare de abanos, desprinsă din coşmaruri.

— Vine, făcu Garraty. Vine, Art!

— Unii zic că nu le pasă, vorbi brusc Baker. "Ceva simplu, asta-i tot ce-mi doresc când o să mor, Don." Aşa-i ziceau. Aşa-i ziceau lui unchiu-meu. Dar multora le pasă al naibii. Aşa mi-a spus el mereu. Încep cu: "Pentru mine ajunge o ladă din lemn de pin" şi sfârşesc prin a cumpăra unul mare. plumbuit, dacă le dă mâna. Mulţi îşi trec modelul dorit în testament.

— De ce? întrebă Garraty.

— La noi, cei mai mulţi vor să fie îngropaţi în cavouri. Deasupra pământului. Nu vor sub pământ, fiindcă la noi, pânza de apă freatică este foarte sus. În umezeala aia, totul putrezeşte foarte repede. Dacă însă te-nmormântează deasupra pământului, problema o reprezintă şobolanii. Şobolanii mari din mlaştinile Louisianei. Şobolani de morminte. Ăia rod coşciugele din lemn de pin cât ai clipi djn ochi.

Vântul trăgea de ei cu mâini invizibile. Garraty îşi dori ca furtuna să vină cât mai repede. Parcă se afla într-un carusel de nebuni. Indiferent

cu cine ar fi stat de vorbă, ajungea la acelaşi subiect blestemat.

— Să mă ia dracu' dac-aş face-o, zise el. S-arunc o mie cinci sute de dolari pe ceva, doar ca să ţin şobolanii departe, după ce voi fi mort?

— Nu ştiu, clătină din cap Baker cu pleoapele pe jumătate coborâte, somnoroase. Pe şobolani îi interesează părţile moi, asta mă pune pe gânduri. Parcă-l văd cum roade o găurică în coşciugul meu, cum o măreşte şi cum până la urmă se strecoară înăuntru. Şi vine direct la ochii mei, ca la nişte jeleuri. O să-mi mănânce ochii şi atunci voi fi o parte din şobolanul ăla. Nu-i aşa?

— Nu ştiu, replică Garraty, îngreţoşat.

— Nu, mulţumesc! O s-aleg modelul plumbuit. În orice ocazie.

— Deşi, de fapt, o să ai nevoie de el într-o singură ocazie, făcu Garraty cu un chicotit slab şi oripilat.

— Asta-i adevărat, aprobă Baker, solemn.

Fulgerul se ramifică din nou — o dâră aproape trandafirie, care lăsă în urmă iz de ozon. După o clipă, furtuna îi lovi iarăşi. Nu mai era însă ploaie, ci grindină.

Pe durata a cinci secunde, fură mitraliaţi de grindina de dimensiunile unor pietricele. Câţiva băieţi ţipară, iar Garraty îşi protejă ochii cu palma. Vântul crescu la intensitatea unui zbieret. Grindina ricoşa şi lovea drumul, feţele şi trupurile.

Jensen alergă într-un cerc mare, neregulat, cu ochii acoperiţi, împleticindu-se şi lovindu-se de unul sau altul dintre băieţi, copleşit de panică. În cele din urmă, ieşi de pe acostament şi soldaţii de pe autoblindat traseră şase-şapte gloanţe în perdeaua unduitoare de grindină înainte de a putea fi siguri. La revedere, Jensen! gândi Garraty. Îmi pare rău, omule!

Ploaia începu apoi să se reverse prin grindină, potopind dealul pe care suiau, topind grindina risipită în jurul picioarelor lor. Îi lovi alt val de piatră, iar ploaie, altă rafală de grindină, după care ploaia căzu în perdele neîntrerupte, punctate de bubuituri sonore de tunete.

— Să fiu al dracu'! răcni Parker, grăbindu-se spre Garraty. (Chipul îi era acoperit de pete roşii şi arăta ca un şobolan înecat.) Ăsta-i de-a dreptul...

— ... da, ştiu, încheie Garraty fraza în locul lui, cel mai futut dintre toate cincizeci şi unu de state. Du-te şi spală-te pe cap.

Parker dădu capul pe spate, deschise gura şi lăsă ploaia rece să-i răpăie înăuntru.

— Asta şi fac, la dracu', asta şi fac!

Garraty se aplecă împotriva vântului şi-l prinse din urmă pe McVries.

— Cum îţi place? îl întrebă.

McVries îşi cuprinse umerii cu braţele şi se cutremură.

— Nu poţi să le ai pe toate. Acum îmi doresc s-apară soarele.

— Nu va dura mult, zise Garraty, dar se înşela.

La ora 16, continua să plouă.

Capitolul 10

"Ştiţi de ce-mi zic Numărătorul?
Fiindcă-mi place să număr! Ah-ha-ha!"
— Numărătorul
Strada Sesame

A doua noapte petrecută pe drum începu fără să fi avut parte de amurg. La ora 16:30, aversele lăsară loc unei burniţe uşoare, dar reci. Burniţa continuă până aproape de ora 20. După aceea, norii porniră să se destrame şi se zăriră stelele sclipitoare, licărind indiferent.

Garraty se strânse mai mult în interiorul hainelor ude şi nu avu nevoie de un meteorolog pentru a şti din ce direcţie sufla vântul. Primăvara capricioasă îndepărtase căldura înmiresmată care-i însoţise până atunci, ca şi cum ar fi fost un preş vechi pe care-l smulsese de sub tălpile lor.

Poate că mulţimile aveau să asigure căldură. Zăpuşeală radiată de trupuri sau altceva similar. Tot mai mulţi spectatori erau înşiruiţi pe marginile drumului. Se înghesuiau unul în altul, pentru a se încălzi, dar nu erau expansivi. Îi priveau pe Mărşăluitori trecând, apoi plecau acasă ori se grăbeau spre următorul punct de unde îi puteau vedea cât mai bine. Dacă aşteptau să vadă sânge, nu avură parte de prea mult. După Jensen, pierdură doar doi, ambii nişte puşti care leşinaseră pur şi simplu. În felul acesta fuseseră reduşi exact la jumătate. Ba nu... de fapt, trecuseră de jumătate. Cincizeci pieriseră, mai trebuia să dispară patruzeci şi nouă.

Garraty mergea de unul singur. Îi era prea frig ca să simtă somnul. Strângea din buze, pentru a le împiedica să tremure. Olson continua să fie printre ei; se făcuseră nişte pariuri fără tragere de inimă, potrivit cărora Olson avea să fie al cincizecilea care să primească biletul de ieşire — băiatul de la jumătate. Nu se întâmplase însă aşa. Onoarea bornei respective revenise numărului 13, Roger Fenum. Celebrul şi nenorocosul număr 13. Garraty începuse să se gândească la faptul că Olson avea să meargă la nesfârşit. Poate până murea de foame. Se ferecase în siguranţă, într-un loc aflat mai presus de suferinţă. Se gândi că, dacă Olson ar fi învins, ar fi fost un soi de răzbunare a sorţii. Îşi putea închipui titlurile: MARŞUL CEL LUNG CÂŞTIGAT DE UN MORT!

Nu-şi mai simţea degetele de la picioare. Le mişcă violent, atingându-le de căptuşeala tocită a pantofilor, şi nu simţi nimic. Adevărata durere nu era însă acum în degete, ci în bolta plantară. O durere ascuţită, sfredelitoare, care-l înjunghia în sus, prin gambe, la fiecare pas. Îl făcea să-şi amintească de un basm pe care i-l citise mama lui, când era mic. În basm era vorba despre o sirenă care-şi dorea să fie femeie adevărată, din carne şi oase. Atât doar că avea coadă, dar o zână sau altcineva îi spusese că ar putea să capete picioare, dacă şi le dorea cu adevărat. Fiecare pas pe care avea să-l facă pe uscat avea să fie ca şi cum ar fi călcat pe lame de cuţit, dar putea să aibă picioarele dacă şi le dorea cu adevărat, iar ea spusese da, sunt de acord, şi chiar asta era Marşul cel Lung. În rezumat...

— Avertisment! Avertisment, numărul 47!

— Te-am auzit, se răsti Garraty îmbufnat şi iuţi pasul.

Pădurile se răriseră. Partea nordică a statului rămăsese în urma lor. Trecură prin două aşezări liniştite, pe care drumul le traversa în lung, iar trotuarele ticsite de spectatori fură simple umbre sub lămpile stradale a căror lumină era difuză din cauza burniţei. Nimeni nu ovaţionă prea puternic. Probabil din cauza frigului. Era prea frig şi, Iisuse Hristoase, acum trebuia să scape de alt avertisment, iar asta era una dintre chestiile care te scoteau din minţi.

Picioarele îi încetineau din nou şi se sili să mărească pasul. Undeva în faţă, destul de departe, Barkovitch spuse ceva şi continuă printr-un hohot scurt de râs neplăcut. Răspunsul lui McVries se auzi limpede:

— Gura, ucigaşule!

Barkovitch îi spuse lui McVries să se ducă dracului, iar acum păruse

destul de iritat de replica aceea pe care o primea cu regularitate. Garraty surâse slab în beznă.

Rămăsese în urmă până aproape de coada coloanei şi, şovăitor, îşi dădu seama că se îndrepta spre Stebbins. Ceva din Stebbins îl fascina. Decise însă că nu-i păsa în mod deosebit ce anume era acel "ceva". Sosise momentul să nu se mai gândească la astfel de lucruri. Nu avea nimic de câştigat din asta. Nu era decât una dintre chestiile alea care te scot din minţi.

Din beznă apăru o uriaşă săgeată luminoasă, sclipind ca un spirit malefic. Brusc, o fanfară atacă un marş. După intensitatea sunetului, părea o orchestră destul de mare. Ovaţiile se auzeau mai puternic. Văzduhul era înţesat de particule plutitoare şi, pentru un moment de derută, Garraty crezu că ningea. Nu era însă zăpadă, ci confeti. Intrau pe alt drum. Cel vechi făcea joncţiunea perpendicular pe drumul nou, şi alt indicator al autostrăzii Maine anunţa că Oldtown se afla la numai şaisprezece mile depărtare. Garraty încercă un sentiment vag de surescitare, poate chiar de mândrie. După Oldtown cunoştea traseul. L-ar fi putut desena cu ochii închişi.

— Poate că-i avantajul tău. Nu cred, dar poate că este.

Garraty tresări. Fusese ca şi când Stebbins ridicase capacul minţii sale şi trăsese cu ochiul înăuntru.

— Ce?

— Este regiunea ta, nu?

— Nu pe-aici. N-am fost în viaţa mea la nord de Greenbush, decât acum, când ne-am prezentat la start. Şi n-am venit pe ruta asta.

Fanfara rămase în spate, cu tubele şi clarinetele sclipind înceţoşat în noaptea umedă.

— Dar trecem prin oraşul tău natal, nu?

— Nu, însă destul de aproape de el.

Stebbins scoase un mârâit. Garraty coborî ochii spre picioarele lui şi văzu cu surprindere că Stebbins îşi scosese tenişii şi purta acum o pereche de mocasini moi. Tenişii îi vârâse la brâu, peste cămaşă.

— Îi păstrez pentru orice eventualitate, spuse Stebbins, totuşi cred că voi termina cu mocasinii.

— Aha!

Trecură pe lângă un turn radio, care se ridica scheletic pe un câmp pustiu. În vârful său, o luminiţă roşie pulsa cu regularitatea unei inimi.

— Vrei să-i vezi pe cei dragi?

— Da, recunoscu Garraty.

— Ce se va întâmpla după aceea?

— Ce să se-ntâmple? strânse din umeri Garraty. O să merg mai departe pe drum... aşa cred. Doar dacă nu cumva veţi fi cu toţii atât de amabili încât să vă-ncasaţi până atunci biletele de ieşire.

— Ah, nu cred asta, surâse îndepărtat Stebbins. Eşti sigur că nu vei ieşi din cursă? Adică după ce-i vei vedea...

— Omule, nu sunt sigur de absolut nimic, zise Garraty. Nu ştiam multe când am pornit în Marş, iar acum ştiu şi mai puţine.

— Crezi că ai o şansă?

— Nu ştiu nici asta. Nu ştiu nici măcar de ce mă sinchisesc să stau de vorbă cu tine. Este ca şi cum aş vorbi cu fumul.

Hăt departe, sirenele maşinilor de poliţie urlară şi vuiră în noapte.

— Cineva s-a strecurat pe drum, în faţă, unde poliţiştii sunt mai răsfiraţi, spuse Stebbins. Localnicii devin tot mai agitaţi, Garraty. Gândeşte-te la toţi oamenii aceia, care părăsesc drumul, ascultători, pentru tine.

— Şi pentru tine.

— Şi pentru mine, încuviinţă Stebbins, apoi nu mai rosti nimic mult timp.

Gulerul cămăşii ţesute fâlfâia dezordonat în vânt, izbindu-l peste gât.

— Este uluitor, spuse el în cele din urmă, felul în care mintea dirijează corpul, felul în care îi poate prelua controlul, dictându-i ce să facă. O gospodină obişnuită poate parcurge până la şaisprezece mile pe zi, între frigider, scândura de călcat şi frânghia de întins rufe. La sfârşitul zilei, este gata să-şi ridice picioarele pe masă, totuşi nu-i epuizată. Un comis-voiajor, care bate din uşă în uşă, poate străbate şaisprezece mile. Un licean legitimat la fotbal merge şi aleargă douăzeci şi patru-douăzeci şi opt de mile... asta într-o zi întreagă, de dimineaţa de când se scoală, până seara la culcare. Toţi obosesc, dar nici unul nu-i epuizat.

— Mda.

— Dar să presupunem că-i zici gospodinei: azi trebuie să străbaţi şaisprezece mile înainte să ai voie să cinezi.

Garraty încuviinţă din cap.

— Ar fi epuizată, în loc să fie obosită.

Stebbins nu spuse nimic şi Garraty avu impresia că îl dezamăgise.

— Păi... n-ar fi aşa?

— Nu crezi că s-ar grăbi să străbată cele şaisprezece mile până la amiază, pentru ca să-şi poată scoate pantofii şi să-şi petreacă după-amiaza uitându-se la telenovale? Eu aşa cred. Tu eşti obosit, Garraty?

— Da, răspunse Garraty, scurt. Sunt obosit.

— Epuizat?

— Pe calea spre epuizare.

— Nu, încă nu eşti epuizat, Garraty. (Arătă cu degetul spre silueta lui Olson.) *Asta* înseamnă epuizare. El este aproape stors.

Garraty îl privi pe Olson fascinat, parcă aşteptându-se să-l vadă prăbuşindu-se la comanda lui Stebbins.

— Şi ce vrei să spui?

— Întreabă-l pe amicul tău glumeţ, Art Baker. Catârului nu-i place să tragă la plug, dar îi plac morcovii şi de aceea îi atârni un morcov în faţa ochilor. Un catâr fără morcov ajunge să fie epuizat. Un catâr cu morcov rezistă mult timp, fiind doar obosit. Ai priceput?

— Nu.

— O să-nţelegi, zâmbi din nou Stebbins. Priveşte-l pe Olson. El şi-a pierdut cheful pentru morcov. Încă nu ştie asta, dar l-a pierdut. Priveşte-l pe Olson, Garraty. Poţi să-nveţi de la el.

Garraty se uită cu atenţie la Stebbins, neştiind cât de în serios să-i ia cuvintele. Stebbins râse sonor, cu un hohot plin şi bogat — un sunet surprinzător, care-i făcu pe alţi Mărşăluitori să privească în direcţia lui.

— Du-te! Du-te şi vorbeşte cu el, Garraty. Dacă nu-ţi va răspunde, apropie-te mult şi priveşte-l cu atenţie. Niciodată nu-i prea târziu ca să-nveţi.

Garraty înghiţi un nod.

— Vrei să zici că-i o lecţie foarte importantă?

Stebbins se opri din râs. Prinse încheietura mâinii lui Garraty într-o strânsoare puternică.

— Poate că-i lecţia cea mai importantă pe care o vei învăţa vreodată. Secretul vieţii care triumfă asupra morţii. Simplifică ecuaţia aceea şi-ţi poţi îngădui să mori, Garraty. Îţi poţi petrece viaţa ca un pilangiu care o ţine dintr-un chef într-altul.

Îşi coborî mâna, şi Garraty îşi masă lent încheietura. Stebbins părea să-l ignore. Uşor nervos, se îndepărtă de el şi merse către Olson.

I se păru că o coardă invizibilă îl trăgea spre Olson. Se apropie de el dintr-o parte, venind la ora patru, cum ar zice aviatorii. Încercă să-i distingă faţa.

Cândva, cu mult timp în urmă, petrecuse treaz o noapte teribil de lungă, fiind înspăimântat de un film în care rolul principal fusese deţinut... de cine oare? Parcă Robert Mitchum, nu? Mitchum jucase în rolul unui evanghelist sudist, care era un ucigaş nevropat. Acum, silueta lui Olson semăna puţin cu a lui Mitchum. Forma lui parcă se alungise, pe măsură ce greutatea i se diminuase. Pielea i se descuama din cauza deshidratării. Ochii i se afundaseră în găvanele scobite. Părul îi flutura în toate părţile, ca mătasea de pe ştiuleţii de porumb în bătaia vântului.

De fapt, nu-i decât un robot, un simplu automat. Mai poate să existe un Olson acolo, ascunzându-se? Nu. Este dus. Sunt absolut sigur că Olson, care stătea pe iarbă, glumea şi povestea despre puştiul care a încremenit pe linia de plecare şi a încasat biletul chiar acolo, acel Olson a dispărut. Acesta nu-i decât o creatură de lut mort.

— Olson? şopti el.

Olson continua să meargă. Era aidoma unei case bântuite şi înainta, împleticindu-se pe picioare nesigure. Olson făcuse pe el. Olson mirosea urât.

— Olson, poţi vorbi?

Olson mergea mai departe. Chipul lui era aţintit spre beznă şi el *înainta,* da, *înainta.* Ceva funcţiona acolo, ceva continua să ticăiască, dar...

Ceva, da, *ceva* funcţiona, însă ce anume?

Atacară altă pantă ascendentă lungă. Răsuflarea deveni tot mai scurtă şi mai scurtă în plămânii lui Garraty, până ce gâfâi precum un câine. Fuioare micuţe de aburi se ridicau din hainele lui umede. Pe sub ei trecea un râu, întinzându-se în întuneric ca un şarpe argintiu. Bănui că era Stillwater. Stillwater se afla în apropiere de Oldtown. Se auziră câteva urale lipsite de entuziasm, dar nu prea multe. Mai departe, cuibărită pe malul opus al cotului pe care-l făcea râul (poate că, de fapt, era Penobscot), se distingea o pată de lumini. O pată de lumini mai mică pe celălalt mal ar fi fost Milford şi Bradley. Oldtown. Ajunseseră la Oldtown.

— Olson, vorbi el. Ăla este Oldtown. Luminile alea sunt din Oldtown. Ajungem acolo, amice.

Olson nu răspunse nimic. Garraty îşi aminti acum ce anume îl obsedase, stându-i pe vârful limbii, şi, de fapt, nu era nimic esenţial. Atâta doar că Olson îi reamintea de Olandezul Zburător, care continua să navigheze, fără se oprească, după ce toţi membrii echipajului său muriseră.

Coborâră repede un deal lung, trecură printr-o curbă periculoasă şi trecură un pod care, conform plăcuţei indicatoare, unea malurile lui Meadow Brook. De cealaltă parte a podului exista alt indicator PANTĂ ABRUPTĂ. CAMIONAGII, FOLOSIŢI TREPTELE DE VITEZE INFERIOARE. Unii Mărşăluitori gemură.

Era într-adevăr o pantă abruptă, care se ridica deasupra lor ca un tobogan. Nu era foarte lungă; în ciuda întunericului, puteau să-i zărească vârful. Dar era realmente abruptă. Foarte, foarte abruptă.

Începură să urce.

Garraty se aplecă spre înainte, simţind cum controlul său asupra respiraţiei începe să scadă imediat. Până-n vârf o să gâfâi ca un disperat, gândi el... apoi se ivi alt gând, *dacă* ajung până-n vârf. Proteste înverşunate izbucniră în ambele picioare. Porniră din coapse şi coborâră treptat. Picioarele urlau că pur şi simplu nu aveau să mai accepte să facă aşa ceva.

Ba o veţi face, le spuse Garraty. O veţi face sau veţi muri.

Nu ne pasă, îi răspunseră picioarele. Nu ne pasă dacă murim, murim, murim.

Muşchii părură că se înmoaie, topindu-se ca untul lăsat sub un soare puternic. Îi tremurau, aproape scăpaţi de sub control. Zvâcneau aidoma unor marionete mânuite fără pricepere.

Avertismente răsunară în dreapta şi în stânga, şi Garraty îşi dădu seama că în foarte scurt timp avea să primească şi el unul. Îşi menţinu ochii asupra lui Olson, silindu-se să-i urmeze ritmul. Aveau să meargă împreună, aveau să treacă peste creasta pantei ucigaşe şi apoi avea să-l determine pe Olson să-i destăinuiască secretul său. Atunci totul avea să fie în regulă şi el nu va mai trebui să-şi facă griji în legătură cu Stebbins sau McVries, sau Jan, sau tatăl lui, nu, nici chiar cu D'Allessio Zbanghiul, care-şi turtise capul pe un zid de piatră de lângă U. S. 1 ca şi cum ar fi fost o picătură de clei.

Cât mai avea — treizeci de metri? Cincisprezece? Cât?

De acum gâfâia.

Se auziră primele împuşcaturi. Un ţipăt puternic şi schelălăit fu înecat în alte împuşcături. În creasta pantei, încă cineva îşi căpătă biletul de ieşire în beznă, Garraty nu putea să distingă nimic. Pulsul lui torturat îi ciocănea în tâmple. Descoperi că-l durea exact undeva de cei care o încasaseră de data asta. Nu conta. Importantă era numai durerea, durerea care-i făcea zdrenţe picioarele şi plămânii.

Creasta se rotunji, deveni platâ şi se rotunji din nou, pe panta descendentă. Partea opusă cobora lin, fiind perfectă pentru a-ţi recâştiga su-flul, totuşi senzaţia de gelatină din muşchi nu voia să-l părăsească. Or să-mi cedeze picioarele, gândi calm Garraty. Nu mă vor duce nicidată până-n Freeport. Nu cred că pot ajunge până-n Oldtown. Cred că mor.

Un sunet începu atunci să răsune în noapte, sălbatic şi orgiastic. Era un glas... erau mai multe glasuri care repetau acelaşi lucru, iar şi iar:

Garraty! Garraty! GARRATY! GARRATY! GARRATY!

Era Dumnezeu sau tatăl lui, care se pregătea să-i reteze picioarele înainte de a putea să afle secretul, secretul, secretul de a...

Ca un tunet: *GARRATY! GARRATY! GARRATY!*

Nu era tatăl lui şi nici Dumnezeu. Păreau să fie toţi elevii din liceul Oldtown, care-i scandau numele la unison. Când îi zăriră faţa palidă, obosită şi încordată, strigătul repetat egal şi monoton se dizolvă în ovaţii sălbatice. Majoretele fluturau pampoane. Băieţii fluierau ascuţit şi-şi sărutau prietenele. Garraty dădu şi el din braţ, zâmbi, încuviinţă din cap şi se apropie pe furiş de Olson.

— Olson, şopti el. Olson!

Ochii lui Olson părură să licărească infim. O scânteie de viaţă, ca unica rotaţie a unui starter vechi într-un automobil bun numai pentru cimitirul de maşini.

— Spune-mi cum, Olson, şopti el. Spune-mi ce să fac.

Liceenii (am fost şi eu cândva în liceu, se întrebă Garraty, sau a fost doar un vis?) rămaseră în urma lor, continuând să aclame frenetic.

Ochii lui Olson se mişcară sacadat în orbite, de parcă ar fi fost ruginiţi de mult timp şi ar fi trebuit să fie lubrifiaţi. Gura i se deschise cu un plescăit audibil.

— Asta-i, murmură Garraty, nerăbdător. Vorbeşte! Vorbeşte-mi, Olson! Spune-mi. Spune-mi!

— Ah! spuse Olson. Ah! Ah!

Garraty se apropie şi mai mult. Puse o mână pe umărul lui Olson şi se aplecă în norişorul urât mirositor de transpiraţie, halenă şi urină.

— Te rog, zise Garraty. Încearcă mai tare.

— Ga... Gră... Grădina Domnului...

— Grădina Domnului, repetă îndoielnic Garraty. Ce-i cu grădina Domnului, Olson?

— Este plină... De... Buruieni, spuse Olson cu tristeţe. (Bărbia îi ricoşa din piept.) Eu...

Garraty nu rosti nimic. Nu putea. Urcau acum alt deal şi reîncepuse să gâfâie. Olson nu părea să-şi fi pierdut deloc suflul.

— Nu... Vreau... Să mor, termină Olson propoziţia.

Ochii lui Garraty erau sudaţi de epava adumbrită a chipului lui Olson. Olson se întoarse scârţâind către el.

— Ah? (Olson ridică lent capul care i se bălăngănea.) Ga... Ga... Garraty?

— Da, eu sunt.

— Cât este ora?

Garraty îşi potrivise ceasul şi-i întorsese mecanismul cu puţin timp înainte. Dumnezeu ştia de ce o făcuse.

— Nouă fără un sfert.

— Nu-i... Nu-i mai... Târziu?

O uşoară surprindere se lăţi peste chipul de bătrân zdruncinat al lui Olson.

— Olson...

Îl scutură uşor de umăr şi întregul corp al lui Olson păru că se zguduie, ca un eşafodaj în furtună.

— Care-i treaba? (Garraty izbucni pe neaşteptate într-un chicotit de nebun.) Care-i treaba, Alfie?

Olson îl privi cu o şiretenie calculată.

— Garraty, şopti el.

Răsuflarea îi era ca duhoarea unei canalizări.

— Ce-i?

— Cât este ora?

— La dracu'! răcni Garraty.

Întoarse iute capul, dar Stebbins avea privirea aţintită asupra drumului. Dacă râdea de el, era prea întuneric ca să-şi dea seama.

— Garraty?

— Ce-i? făcu Garraty mai încet.

— Ii... Iisus te va mântui.

Olson ridică fruntea complet şi începu să iasă de pe drum. Se îndreptă către autoblindat.

— Avertisment! Avertisment, numărul 70!

Băiatul nu-şi încetini nici măcar o clipă mersul care avea o demnitate funestă. Rumoarea mulţimii încetă. Spectatorii priveau cu ochi holbaţi.

Olson nu şovăi nici o secundă. Ajunse la acostamentul moale, puse mâinile pe flancul autoblindatului şi începu să se caţere cu greutate pe acesta.

— Olson! zbieră Abraham, uluit. Hei, ăla-i Hank Olson!

Soldaţii coborâră armele într-o armonie perfectă pe patru voci. Olson înhăţă ţeava celei mai apropiate carabine şi o smulse din mâinile celui care o ţinea, de parcă n-ar fi fost decât beţişorul unei îngheţate. Arma zăngăni prin mulţime şi lumea se îndepărtă de ea, ţipând, ca şi cum ar fi fost o viperă vie.

Apoi una dintre celelalte trei carabine detună şi Garraty văzu destul de clar flacăra din capătul ţevii. Văzu unduirea smucită a cămăşii lui Olson, când glonţul îi pătrunse în abdomen şi-i ieşi prin spinare.

Olson nu se opri. Ajunse deasupra autoblindatului şi prinse ţeava armei care tocmai îl împuşcase. O ridică în aer, chiar în clipa când aceasta

trase din nou.

— Rade-i! urlă McVries sălbatic de undeva din faţă. Rade-i, Olson! Omoară-i! Omoară-i!

Celelalte două carabine bubuiră la unison şi impactul gloanţelor de calibru mare îl azvârli pe Olson de pe autoblindat. Ateriză pe spate, cu membrele răşchirate, ca răstignit pe cruce. Într-o parte, abdomenul îi era înnegrit şi făcut ferfeniţă. Alte trei gloanţe fură trase în el. Soldatul care fusese dezarmat de Olson scosese altă carabină (fără nici un efot) din interiorul autoblindatului.

Olson se sculă în capul oaselor. Îşi duse mâinile la burtă şi privi calm spre soldaţii încordaţi de pe vehiculul masiv. Soldaţii îl priviră în tăcere.

— Ticăloşilor! gemu McVries. Ticăloşi cu mâinile pătate de sânge!

Olson începu să se ridice. O rafală de gloanţe îl culcă.

Dinapoia lui Garraty se auzi un sunet. Nu trebuia să se întoarcă pentru a şti că era Stebbins. Stebbins râdea încetişor.

Olson se sculă iarăşi în capul oaselor. Armele continuau să fie aţintite asupra lui, dar soldaţii nu mai trăgeau. Pe autoblindat, siluetele lor păreau să trădeze aproape curiozitate.

Lent, ca şi când ar fi cumpănit pe îndelete, Olson se ridică în picioare, cu palmele încrucişate pe burtă. Păru că adulmecă aerul în căutarea direcţiei bune, se răsuci lent în sensul de înaintare al Marşului şi porni să meargă, împleticindu-se.

— Cruţaţi-i chinurile! urlă răguşit un glas şocat. Pentru numele lui Dumnezeu, cruţaţi-i chinurile!

Şerpii vineţii ai intestinelor lui Olson îi alunecau încetişor printre degete. Coborau aidoma unui şirag de cârnaţi pe lângă bazin, fluturând obscen între picioare. El se opri, se aplecă parcă pentru a le recupera (să le *recupereze,* gândi Garraty într-un extaz de uimire şi oroare) şi vomită un şuvoi mare de sânge şi bilă. Merse mai departe, îndoit din mijloc. Chipul îi era calm şi blând.

— Dumnezeule, făcu Abraham şi se întoarse către Garraty, acoperindu-şi gura cu palmele.

Faţa îi era albă ca varul şi brânzoasă. Ochii aproape că-i ieşiseră din orbite. Privirea era copleşită de teroare.

— Dumnezeule, Ray, ce monstruozitate odioasă, Iisuse!

Începu să vomite şi voma i se revărsă printre degete. Uite aşa, moş Abe şi-a pierdut prăjiturelele, gândi Garraty, detaşat. Nu aşa se respectă Recomandarea 13, Abe.

— L-au împuşcat în maţe, rosti Stebbins dinapoia lui Garraty. Fac chestia asta în mod premeditat, ca să descurajeze pe oricine ar vrea să mai încerce numărul clasic al Atacului asupra Brigăzii Uşoare.

— Cară-te de lângă mine, şuieră Garraty, altfel îţi rup capul!

Stebbins rămase iute în urmă.

— Avertisment! Avertisment, numărul 88!

Râsetul lui Stebbins pluti uşor spre el.

Olson căzu în genunchi. Capul îi atârna între braţele proptite pe drum.

O carabină bubui, glonţul muşcă asfaltul lângă mâna stângă a lui Olson şi ricoşă ţiuind. Olson începu să se ridice lent, fără putere. Se joacă cu el, gândi Garraty. Toată chestia asta trebuie să fie teribil de plictisitoare pentru ei, aşa încât se joacă cu Olson. Este amuzant Olson, băieţi? Vă distrează ca lumea?

Garraty începu să plângă. Alergă spre Olson şi căzu în genunchi lângă el, lipind de pieptul lui faţa obosită şi îmbujorată, ca de tuberculos. Plânse cu sughiţuri în părul uscat, care mirosea urât.

— Avertisment! Avertisment, numărul 47!

— Avertisment! Avertisment, numărul 61!

McVries trăgea de el. Din nou McVries.

— Scoală-te, Ray, scoală-te, nu-l poţi ajuta, pentru numele lui Dumnezeu, scoală-te!

— Nu-i *cinstit!* hohoti Garraty. (Pometele obrazului îi era mânjit de sângele lipicios al lui Olson.) Nu-i drept!

— Ştiu. Haide. Haide!

Garraty se ridică în picioare. El şi McVries începură să meargă repede, cu spatele înainte, privindu-l pe Olson care stătea în genunchi. Olson se sculă în picioare. Rămase cu tălpile de o parte şi cealaltă a liniei albe. Ridică ambele braţe spre cer. Mulţimea oftă încetişor.

— AM *GREŞIT!* urlă Olson, din rărunchi, apoi căzu în faţă, mort.

Soldaţii de pe autoblindat traseră alte două gloanţe în el, după care îl evacuară aferaţi de pe drum.

— Da, asta-i.

Merseră în tăcere vreo zece minute şi Garraty încercă o vagă alinare din simpla prezenţă a lui McVries.

— Am început să disting ceva-ceva, Pete, vorbi el, în cele din urmă. Există un tipar. Nu-i chiar totul lipsit de sens.

— Da? Nu te bizui pe asta.

— A vorbit cu mine, Pete. Nu era mort înainte să-l împuşte. Era *viu.*

Acum i se părea că lucrul acela era cel mai important din episodul Olson. Îl repetă.

— Era *viu.*

— Nu cred că asta schimbă cu ceva lucrurile, oftă McVries, obosit. Nu-i decât un număr. O parte din numărătoarea trupurilor. Numărul cincizeci şi trei. Asta înseamnă că suntem niţel mai aproape de sfârşit, şi nimic altceva.

— Nu crezi ceea ce spui.

— Nu-mi spune tu ce cred şi ce nu! se răsti McVries. Termină cu subiectul ăsta, ţi-e aşa de greu?

— Cred că suntem la treisprezece mile de Oldtown, spuse Garraty.

— Să fiu al dracului!

— Ştii cum se mai simte Scramm?

— Nu-s medicul lui. De ce nu te duci să-ţi bagi termometrul în fundul lui?

— Ce dracu' te roade?

McVries izbucni într-un râs necontrolat.

— Uite unde suntem, uite unde suntem... şi tu vrei să ştii ce dracu' *mă roade?!* Mă-ngrijorează impozitul de la anul, aia mă roade. Mă-ngrijorează preţul grâului în Dakota de Sud, aia mă roade. Garraty, îi cădeau *maţele,* Garraty, în final umbla cu *maţele curgându-i afară,* şi asta mă roade, asta mă *roade...*

Se întrerupse şi Garraty îl urmări luptându-se să nu vomite. Pe neaşteptate, McVries rosti:

— Lui Scramm nu-i este bine.

— Serios?

— Collie Parker i-a pus mâna pe frunte şi zicea că ardea rău de tot. Vorbeşte în dodii. Despre nevastă-sa, despre Phoenix, Flagstaff, chestii stranii despre indienii hopi şi navajo şi despre păpuşile kachina[15]... e greu de-nţeles.

— Cât mai poate să meargă?

— Cine poate şti? S-ar putea totuşi să reziste mai mult decât noi toţi. Are constituţia unui taur şi se străduieşte din răsputeri. Iisuse, ce

[15] Obiecte de cult în religia indienilor hopi

obosit sunt!

— Şi Barkovitch?

— S-a mai deşteptat. Ştie că mulţi dintre noi vor fi bucuroşi să-l vadă căpătând biletul de ieşire. A decis să-mi supravieţuiască, futu-l în noroc de piticanie! Nu-i place că mă ţin pe urma lui. Nasol, o ştiu prea bine!

McVries emise râsul lui sălbatic. Lui Garraty nu-i plăcea deloc cum suna.

— Totuşi, e speriat. A încetat să se mai bizuie pe plămâni şi a trecut doar pe rezistenţa picioarelor.

— Toţi facem asta.

— Mda. Se apropie Oldtown. Treisprezece mile, ziceai?

— Exact.

— Garraty, pot să-ţi spun ceva?

— Bineînţeles. O să duc secretul cu mine-n mormânt.

— Aici cred că ai dreptate.

Cineva din mulţime aruncă o petardă. Garraty şi McVries tresăriră. Câteva femei ţipară ascuţit. Un bărbat mătăhălos, aflat chiar în primul rând, blestemă cu gura plină de floricele.

— Motivul pentru care toate astea sunt atât de oribile, spuse McVries, este că-i pur şi simplu ceva banal. Ştii? Ne-am vândut sufletele pentru nişte banalităţi. Olson — a fost banal. Sigur că da, a fost şi magnific, dar caracteristicile astea nu se exclud reciproc. A fost în acelaşi timp magnific şi banal. În oricare ipostază sau în ambele, a murit tot ca un gândac sub microscop.

— Eşti la fel de rău ca Stebbins, comentă Garraty, nemulţumit.

— Mai bine m-ar fi omorât Priscilla, zise McVries. Cel puţin, n-ar fi fost ceva...

— Banal, încheie Garraty, în locul lui.

— Da, cred că...

— Uite care-i treaba, aş dori să aţipesc niţel, dac-o să pot. Te superi?

— Nu. Scuză-mă.

McVries păruse sec şi jignit.

— Îmi cer *realmente* scuze, zise Garraty. Nu trebuie să pui la inimă. Este...

— Banal, încheie McVries.

Emise pentru a treia oară râsetul lui de nebun şi se îndepărtă. Garraty îşi dori — nu pentru prima oară — să nu fi legat prietenii în Marşul cel Lung. Avea să-i fie greu. De fapt, deja îi era greu.

Simţi o mişcare lentă prin intestin. În curând trebuia să-l golească. Gândul ăsta îl făcu să scrâşnească din dinţi. Lumea avea să-l arate cu degetul şi să râdă. Avea să-şi facă nevoile în mijlocul străzii, ca un câine maidanez, şi după aceea oamenii aveau să-i adune fecalele cu şerveţele de hârtie şi să le pună în sticluţe, ca suveniruri. Părea imposibil să facă una ca asta, dar el ştia că aşa ceva se întâmplase.

Olson, cu maţele curgându-i din burtă.

McVries, Priscilla şi fabrica de pijamale.

Scramm, strălucind de febră.

Abraham... ce preţ are jobenul, domnilor spectatori?

Bărbia lui Garraty coborî în piept. Picoti. Marşul continuă.

Peste deal şi peste vale, peste râu şi iar pe cale. Peste pod, prin oraşele, pe la geamul mândrei mele. Garraty chicoti în străfundurile neclare ale minţii. Picioarele îi tropăiau pe asfalt şi tocul desprins fâlfâia, desfăcându-se tot mai mult, ca ochelarii de cal ai unei mârţoage moarte.

Gândesc, deci exist. Lecţia de latină din anul I de liceu. Refrene

vechi într-o limbă moartă. Unghie-deget-mână-mâţa-i-în-fântână. Cine a împins-o? Mica Jackie Flynso.

Sunt, deci exist.

Altă petardă explodă. Se auziră aclamaţii şi ovaţii. Autoblindatul zăngăni şi hurui, Garraty se încordă să audă sunetul numărului său şi moţăi mai adânc.

Tăticule, nu m-am bucurat când a trebuit să pleci, dar nici nu ţi-am dus dorul cât ai lipsit. Iartă-mă! Dar nu ăsta-i motivul pentru care mă aflu aici. Nu am nici un impuls subconştient de a mă sinucide, regret, Stebbins. Regret tare mult, dar...

Carabinele bubuiră, făcându-l să tresară şi trezindu-l, apoi auzi bufnetul familiar ca de sac cu cartofi, al altui băiat care mergea în casa lui Iisus. Mulţimea zbieră de oroare şi mugi de aprobare.

— Garraty! ţipă o femeie. Ray *Garraty!*

Glasul era aspru şi în acelaşi timp jalnic.

— Suntem *cu* tine, băiete! *Suntem cu tine, Ray!*

Vocea răzbătu prin mulţime şi capetele se răsuciră, gâturile se întinseră, pentru a-l putea zări mai bine pe "Băiatul nostru din Maine". Câteva huiduieli se pierdură în aclamaţiile ce se înălţară.

Spectatorii preluară strigătul de încurajare. Garraty îşi auzi numele repetat, până se transformă într-un amestec de silabe lipsite de sens, care nu aveau nici o legătură cu el.

Flutură scurt din braţ şi picoti iarăşi.

Capitolul 11

"Haideţi, labagiilor! Vreţi să trăiţi o veşnicie?"
— Sergent-major necunoscut
din primul război mondial

Pe la miezul nopţii intrară în Oldtown. Comutară pe două drumuri laterale, intrară pe Route 2 şi trecură prin centrul oraşului.

Pentru Ray Garraty, întreaga traversare a localităţii fu un coşmar neclar, înceţoşat de somn. Aclamaţiile crescură şi se amplificară, până ce părură că anulează orice posibilitate de gândire sau raţionalitate. Lămpile cu vapori de sodiu, care proiectau o lumină portocalie stranie, transformaseră noaptea într-o zi orbitoare, fără umbre. În lumina aceea, până şi chipul cel mai prietenos părea ieşit din criptă. Confeti, ziare, bucăţi rupte din cărţi de telefon şi panglici lungi de hârtie igienică pluteau şi se înălţau de la ferestrele etajelor unu şi doi. Era o paradă new-yorkeză în toată puterea cuvântului, din categoria celor prezidenţiale.

Nimeni nu muri în Oldtown. Lămpile cu vapori de sodiu păliră treptat în urmă şi mulţimea se mai rări puţin în timp ce ei merseră în lungul râului Stillwater. De acum intraseră în ziua de 3 mai. Miasmele grele dinspre gater îi izbeau cu putere. O combinaţie suculentă de chimicale, fum de lemn ars, râu poluat şi cancer stomacal gata să erupă. Movilele conice de rumeguş erau mai înalte decât clădirile din centrul oraşului. Stive masive de celuloză se ridicau spre cer, aidoma unor monoliţi. Garraty picoti şi visă visurile sale neclare de uşurare şi mântuire, iar după un timp care i se păru o eternitate, cineva începu să-l înghiontească în coaste. Era McVries.

— Ce vrei?

— Intrăm pe autostradă, spuse McVries, aţâţat. Tocmai a venit zvon din faţă. Cică pe rampa de intrare este un întreg detaşament de gardă. O să ne salute cu patru sute de salve de armă!

— În Valea Morţii au pătruns cei patru sute, mormăi Garraty, frecându-şi ochii cu încheieturile degetelor, ca să alunge sâmburii somnului. În noaptea asta am auzit prea multe salve de câte trei arme. Nu mă interesează. Lasă-mă să dorm!

— Nu asta-i ideea. După ce *ei* termină, vrem să le oferim *noi* un salut.

— Serios?

— Îhî. Un pârţâit din buze tras de patruzeci şi şase de oameni.

Garraty rânji uşor. Îşi simţea buzele rigide şi nesigure.

— Chiar aşa?

— Exact. De fapt... un pârţâit tras de patruzeci de oameni. Unii băieţi sunt destul de duşi.

Pentru o clipă, Garraty îşi reaminti de Olson, autenticul Olandez Zburător.

— Bine, rosti el, puteţi conta şi pe mine.

— Atunci, vino lângă noi!

Garraty iuţi pasul. El şi McVries se apropiară mai mult de Pearson, Abraham, Baker şi Scramm. Băieţii în haine de piele din avangardă reduseseră ritmul.

— Barkovitch a intrat şi el? se interesă Garraty.

McVries pufni.

— Crede că-i cea mai grozavă idee de la inventarea closetelor cu platâ.

Garraty îşi strânse şi mai mult în braţe corpul îngheţat şi scoase un chicot scurt, lipsit de amuzament.

— Fac pariu c-a avut parte de al naibii de multe pârţâieli din astea.

Ajunseseră paralel cu autostrada. Garraty putea distinge în dreapta acostamentul abrupt, iar deasupra lui, lumina ceţoasă a altor lămpi cu sodiu — de data aceasta, având albeaţa strălucitoare a oaselor. Ceva mai în faţă, la vreo jumătate de milă depărtare, rampa de joncţiune se ramifica şi începea să urce.

— Am ajuns, rosti McVries.

— Cathy! zbieră pe neaşteptate Scramm, speriindu-l pe Garraty. Încă n-am cedat, Cathy!

Întoarse către Garraty ochii goi, lucioşi de temperatură. În ei nu se distingea nici un licăr de recunoaştere. Obrajii îi erau îmbujoraţi şi buzele crăpate de băşicile febrei.

— N-o duce prea bine, zise Baker, pe un ton de scuză, ca şi cum el ar fi fost vinovat. I-am dat apă la răstimpuri, i-am mai turnat şi-n cap. Dar bidonaşul lui este aproape gol şi, dacă vrea altul, trebuie să-l solicite personal. Asta-i regula!

— Scramm, spuse Garraty.

— Cine-i?

Ochii lui Scramm se rotiră nebuneşte în orbite.

— Eu, Garraty.

— Aha. Ai văzut-o pe Cathy?

— Nu, răspunse Garraty, stânjenit. Eu...

— Ia uite-i, făcu McVries.

Aclamaţiile spectatorilor crescură din nou în intensitate şi din beznă apăru un indicator verde spectral: AUTOSTRADA INTERSTATALA 95 AUGUSTA PORTLAND PORTSMOUTH SPRE SUD.

— Ăştia suntem noi, şopti Abraham. Doamne-ajută şi... spre sud!

Rampa de ieşire urca sub picioarele lor. Pătrunseră în prima zonă

scăldată de razele lămpilor cu arc de deasupra. Noul asfalt se simţea mai neted sub tălpi şi Garraty încercă senzaţia familiară de incitare, urmată de dezamăgire.

Detaşamentul de gardă îi înlocuise pe spectatori în lungul spiralei as-cendente a rampei. Militarii ţineau în tăcere arma la piept. Uniformele de paradă străluceau în toată splendoarea; prin comparaţie, soldaţii de pe autoblindatul prăfuit arătau ca nişte zdrenţăroşi.

Parcă s-ar fi înălţat deasupra unui ocean imens şi agitat de zgomote, pentru a pătrunde în văzduhul calm. Nu se auzeau decât sunetele paşilor lor şi ritmul accelerat al respiraţiilor. Rampa de acces părea că se întinde la nesfârşit şi era tivită peste tot de soldaţi în uniforme stacojii, cu arma ţinută la piept, în semn de salut.

Iar apoi, de undeva din beznă, se auzi glasul amplificat electronic al Maiorului:

— Prezent*aaaaaţi* arm'!

Armele izbiră palmele.

— Pentru onor, pregătiţi *arm'!*

Armele duse la umeri se îndreptau către cer deasupra lor, formând un arc de oţel. Toţi băieţii îşi traseră instinctiv capetele între umeri, ferindu-se de bubuitura care însemna moarte — de acum, reflexul pavlovian le fusese întipărit.

— *Foc!*

Patru sute de puşti se descărcară în noapte, copleşitor, spărgând timpanele. Garraty îşi înfrână impulsul de a-şi duce palmele la urechi.

— *Foc!*

Din nou mirosul fumului de praf de puşcă, acru şi greu, plin de cordită. În ce carte citise că deasupra apelor se trăgea cu tunurile pentru a aduce la suprafaţă trupurile înecaţilor?

— Capu' meu, gemu Scramm. Iisuse, mă doare capu'!

— *Foc!*

Armele explodară pentru a treia şi ultima oară.

Imediat, McVries se întoarse şi începu să înainteze cu spatele, iar faţa i se acoperi de pete roşii din cauza efortului pe care-l făcea pentru a striga.

— Prezen*taţi* arm'!

Patruzeci de limbi ieşiră printre patruzeci de perechi de buze.

— Pentru onor, pregătiţi *arm'*!

Garraty inspiră adânc în plămâni şi se strădui să menţină aerul înă-untru.

— Foc!

Fu de-a dreptul lamentabil. Un zgomot jalnic şi neînsemnat în întu-nericul atotcopleşiitor. Nu-l repetară. Chipurile împietrite ale soldaţilor din detaşamentul de gardă rămaseră neschimbate, totuşi păreau să exprime un reproş subtil.

— Mă-sa, făcu McVries.

Se întoarse şi porni să înainteze normal, cu capul plecat.

Panta se aplatiza. Ajunseră pe autostradă. Pentru o clipită, întrezăriră jeep-ul Maiorului ţâşnind spre sud, un fulger de lumină fluorescentă rece peste ochelarii de soare negri, apoi mulţimile se strânseră iarăşi, dar acum mai departe de ei, deoarece autostrada era lată de patru benzi — de cinci, dacă puneai la socoteală banda despărţitoare de iarbă.

Garraty se îndreptă repede într-acolo şi merse prin iarba tunsă scurt, simţind cum roua îi pătrunde prin pantofii crăpaţi şi-i udă gleznele. Cineva primi un avertisment. Autostrada se întindea în faţă, plată şi monotonă, două fâşii de asfalt despărţite de fâşia aceasta verde, toate

legate laolaltă prin segmente de lumină albă dinspre lămpile cu vapori de sodiu de deasupra. Umbrele lor erau pertfect distincte, clare şi lungi, proiectate parcă de o lună de august.

Garraty ridică bidonaşul, bău cu poftă, îi înşurubă dopul la loc şi reîncepu să moţăie. Optzeci, poate optzeci şi patru de mile până la Augusta. Senzaţia ierbii ude era alinătoare...

Se împiedică, fu cât pe aici să cadă şi se trezi brusc. Un idiot plantase puieţi de pini pe banda despărţitoare. Ştia că se afla în Maine, statul pădurilor de pini, totuşi nu exageraseră niţel? Cum te puteau lăsa să mergi pe iarbă, dacă nu...

Evident, nu te lăsau să mergi pe iarbă.

Trecu pe banda stângă, pe unde mergeau cei mai mulţi dintre ei. La rampa de acces Orono, alte două autoblindate huruiseră intrând pe autostradă, pentru a-i supraveghea în întregime pe cei patruzeci şi şase de Mărşăluitori rămaşi. Nu doreau să mergi pe iarbă. Altă poantă pe care ţi-au făcut-o, amice Garraty. Nimic esenţial, ci altă dezamăgire micuţă. Banală, realmente. Atât doar... nu îndrăzni să-ţi doreşti nimic şi nu te bizui pe nimic. Uşile se închid. Se închid, una câte una.

— O să dispară în noaptea asta, rosti el. În noaptea asta, vor dispărea ca fluturii care se lovesc de geamurile luminate.

— Eu nu m-aş baza pe chestia asta, zise Collie Parker, care acum părea epuizat şi obosit — îngenuncheat în cele din urmă.

— De ce nu?

— Este ca şi cum ai scutura un ciur în care se găsesc biscuiţi, Garraty. Firimiturile vor cădea destul de repede prin găurile ciurului, apoi se vor sfărâma bucăţile mai mici şi vor cădea şi ele. Dar biscuiţii mari — în întuneric, rânjetul lui Parker era un fulger semilunar de dinţi acoperiţi cu salivă — biscuiţii *întregi* îşi vor pierde doar câte o bucăţică, pe rând.

— Dar o distanţă atât de mare de parcurs... totuşi...

— Totuşi, eu vreau să trăiesc, rosti apăsat Parker. La fel şi tu, nu m-aburi, Garraty! Tu şi individul ăla, McVries, puteţi să mergeţi pe drum şi să vrăjiţi Universul şi pe toţi... nu-i nici o problemă, totul nu-i decât un rahat ş mai trece timpul. Dar nu m-aburi pe mine! Dacă tragi linie, chestia-i că şi tu vrei tot să trăieşti. Aşa vor şi cei mai mulţi din restul băieţilor. Vor muri încetişor. Vor muri doar câte o bucăţică, pe rând. Poate c-o s-o-ncasez şi eu, da-n clipa de faţă mă simt ca şi cum aş putea merge până la New Orleans înainte să cad în genunchi pentru ciumeţii ăia din maşinuţa lor.

— Serios? (Se simţi cuprins de un val de disperare.) Serios?

— Da, serios. Ia-o-ncet, Garraty! Mai avem mult de mers.

Se îndepărtă, pornind spre băieţii în haine de piele, Mike şi Joe, care conduceau grupul. Garraty lăsă bărbia în piept şi reîncepu să picotească.

Mintea lui se desprindea clar de trup, ca o imensă cameră de luat vederi invizibilă, plină cu film neexpus, care făcea instantanee cu toţi şi cu toate, alergând liber, fără dureri, fără frecare. Se gândi la tatăl lui, făcând paşi mari, în cizmele verzi de cauciuc. Se gândi la Jimmy Owens... îl lovise cu ţeava puştii sale cu aer comprimat şi, da, o făcuse intenţionat, deoarece fusese ideea lui Jimmy să-şi scoată hainele şi să se pipăie unul pe celălalt, fusese ideea lui Jimmy, fusese ideea lui Jimmy! Arma descrisese un arc sclipitor, un arc sclipitor *premeditat,* sângele ţâşnise ("Iartă-mă, Jim, of, fir-ar să fie, trebuie să punem un pansament!") peste bărbia lui Jimmy, îl ajutase să intre în casă... Jimmy urla... urla...

Garraty ridică fruntea, pe jumătate buimac şi uşor asudat, în ciuda nopţii reci. Cineva ţipase. Carabinele erau aţintite asupra unei siluete micuţe, aproape dolofane. Semăna cu Barkovitch. Traseră la unison, şi silu-

eta micuţă, aproape dolofană, fu proiectată peste două benzi, aidoma unui săculeţ cu rufe murdare. Faţa rotundă ca luna plină şi presărată de coşuri nu era a lui Barkovitch. Lui Garraty, faţa aceea i se păru senină, împăcată.

Se trezi întrebându-se dacă n-ar fi fost mai bine ca ei toţi să fi murit şi se îndepărtă grăbit de gândul acela. Dar nu era adevărat? Ideea era inexorabilă. Chinul din tălpi avea să se dubleze, poate chiar să se tripleze, înainte să vină sfârşitul, şi era insuportabil chiar şi acum. Şi nici durerea nu era, de fapt, lucrul cel mai rău. De fapt, lucrul cel mai rău era moartea, moartea permanentă, duhoarea de stârv care i se impregnase în nări. Ovaţiile mulţimii constituiau un fundal constant pentru gândurile lui. Sunetele îl legănau, adormindu-l. Începu să moţăie din nou şi în minte îi apăru de data aceasta imaginea lui Jan. Pentru un timp, uitase complet de ea. Cumva, gândi Garraty fără nici o legătură, era mai bine să picoteşti, decât să dormi. Chinul din tălpi şi din picioare aparţinea parcă altcuiva, de care era legat numai vag, şi, cu niţel efort, îşi putea ordona gândurile. Îşi putea pune gândurile la treabă pentru el.

Îşi construi lent în minte imaginea lui Jan. Tălpi micuţe. Picioare robuste, dar foarte feminine — gambe zvelte, împlinindu-se către coapse pline, zdravene, de ţărancă. Talie subţire, sâni plini şi semeţi. Planuri inteligente şi rotunjite ale feţei. Păr lung şi blond. Păr de curvă, îşi spuse el, dintr-un motiv inexplicabil. Odată îi spusese asta lui Jan — pur şi simplu, îi scăpase din gură şi se gândise că ea avea să se supere, dar nici măcar nu-i răspunsese. Se gândise că poate, în *secret,* fusese încântată...

Îl trezi contracţia permanentă, şovăitoare a intestinelor. Trebui să strângă din dinţi, pentru a continua să umble rapid, până ce senzaţia trecu. Cadranul fosforescent al ceasului îl anunţă că era aproape ora 1.

Doamne, Te rog, nu mă sili să fiu nevoit să-mi fac treburile în faţa atâtor oameni! Te rog, Doamne! O să-Ţi dau jumătate din tot ceea ce voi obţine dacă înving, numai, Te rog, constipă-mă! Te rog! Te rog! Te...

Intestinele i se contractară încă o dată, puternic şi dureros, poate afirmând că el rămânea în esenţă sănătos, în ciuda eforturilor la care îi fusese supus corpul. Se sili să continue, până ieşi de sub razele nemiloase ale celei mai apropiate lămpi cu sodiu. Cu gesturi nervoase îşi desfăcu catarama, făcu o pauză, apoi, strâmbându-se, coborî pantalonii, acoperindu-şi cu o mână organele genitale, şi se lăsă pe vine. Genunchii îi pocniră aproape exploziv. Muşchii coapselor şi ai gambelor protestară, urlând, şi ameninţară cu cârcei, atunci când fură siliţi să adopte altă direcţie.

— Avertisment! Avertisment, numărul 47!

— John! Hei, Johnny, ia uită-te la amărâtul ăla de acolo!

Degete care-l arătau, pe jumătate văzute şi pe jumătate închipuite în beznă. Birturi se declanşară şi Garraty întoarse capul, simţindu-se jalnic. Nimic nu putea să fie mai rău ca asta. Nimic.

Fu cât pe aici să cadă pe spate şi izbuti să se sprijine într-un braţ.

Un glas ascuţit, de fată:

— I-o *văd!* Îi văd *socoteala!*

Baker trecu pe lângă el, fără să-l privească.

Pentru un moment teribil, Garraty crezu că totul avea să fie oricum degeaba — o alarmă falsă — dar clipa de nesiguranţă trecu. Era în stare să rezolve problema. Cu un icnet pe jumătate gemut, se ridică în picioare şi se împletici într-un mers-alergare, strângându-şi iar cureaua, lăsând o părticică din el în urmă, aburind în întuneric, privită cu aviditate de o mie de oameni — îmbuteliază-l! pune-l pe şemineu! Rahatul unui om a cărui viaţă se juca sub ochii lor! *Ăsta-i, Betty, ţi-am spus că avem*

ceva special în sala de jocuri... chiar aici, deasupra aparaturii stereo. L-au împuşcat după douăzeci de minute...

Îl ajunse din urmă pe McVries şi merse alături de el, cu capul plecat.

— Nasol? întrebă McVries.

În glasul lui se simţea un evident ton admirativ.

— Nasol de tot, răspunse Garraty şi oftă tremurător, cutremurându-se din tot corpul. Ştiam eu că uitasem ceva.

— Ce anume?

— Am lăsat acasă hârtia igienică.

— Ştii cum zicea bunică-mea? chicoti McVries. Dacă n-ai un ştiulete, umblă niţel mai crăcănat.

Garraty izbucni în râs, un hohot limpede, din inimă, lipsit de orice urmă de isterie. Se simţea mai uşor, eliberat. Indiferent cum s-ar fi desfăşurat lucrurile, prin *aşa ceva* nu avea să mai treacă.

— Ei bine! ai făcut-o, apăru Baker lângă ei.

— Iisuse! exclamă Garraty, surprins. De ce naiba nu-mi trimiteţi toţi o felicitare sau mai ştiu eu ce altceva?

— Nu-i deloc amuzant cu toţi tipii ăia oare se holbează la tine, rosti sobru Baker. Auziţi, tocmai am aflat ceva. Nu ştiu dacă-i adevărat sau nu. Nu ştiu nici măcar dacă *aş dori* să cred că-i adevărat.

— Despre ce-i vorba? întrebă Garraty.

— Despre Joe şi Mike. Tipii în jachete de piele despre care toţi credeau că-s homo. Sunt indieni hopi. Cred că asta-ncerca Scramm să ne spună mai devreme şi noi nu-l înţelegeam. Dar... fiţi atenţi... am auzit c-ar fi fraţi.

Garraty rămase cu gura căscată.

— M-am apropiat şi m-am uitat cu atenţie la ei, urmă Baker. Şi să fiu al dracului dacă nu *par* fraţi.

— Asta nu-i corect, mormăi McVries, furios. Nu-i deloc corect, fir-ar mă-sa a dracu'! Ai lor ar trebui luaţi de Escadroane, fiindcă au permis aşa ceva!

— Ai cunoscut vreodată un indian? întrebă încetişor Baker.

— Numai dacă n-au venit din Passaic, zise McVries.

Continua să fie mânios.

— La mine acasă, imediat dincolo de graniţa statului, rosti Baker, există o rezervaţie pentru indieni seminole. Sunt nişte tipi ciudaţi. N-au aceleaşi păreri ca noi despre chestii cum ar fi "responsabilitatea". Sunt mândri. Şi săraci. Caracteristicile astea cred că-s la fel pentru hopi ca şi pentru seminole. Iar ei ştiu cum să moară.

— Asta nu-nseamnă c-ar fi procedat corect, insistă McVries.

— Ăştia vin din New Mexico, spuse Eaker.

— Este incorect, rosti apăsat McVriesşi Garraty înclină să-i dea dreptate.

Discuţiile se potoliră prin toată coloana, pe de o parte, din cauza vacarmului mulţimii, dar mai degrabă, cel puţin aşa bănuia Garraty, din pricina teribilei monotonii a autostrazii în sine. Dealurile erau foarte lungi şi line, semănând prea puţin cu nişte dealuri adevărate. Mărşăluitorii moţăiră, sforăiră zdravăn şi părură că-şi strâng curelele mai mult şi se resemnează înaintea amărăciunii lungi şi de abia înţelese care-i aştepta. Grupurile micuţe se dizolvară în insuliţe de câte trei, doi sau un individ.

Mulţimea nu cunoştea oboseala. Spectatorii continuau să ovaţioneze cu un singur glas răguşit şi să fluture pancarte indescifrabile. Numele lui Garraty era strigat cu o frecvenţă monotonă, dar răcneau şi grupuri din *afara* statului, încurajându-i pe Barkovitch, Pearson, Wyman. Alte nume fură menţionate şi dispărură cu viteza paraziţilor pe un ecran de televizor.

Petarde şi artificii pocneau şi sfârâiau în şiraguri. Cineva trase o rachetă de semnalizare spre cerul rece şi mulţimea se împrăştie, zbierând, când aceasta se rostogoli în jos, şuierând şi proiectându-şi lumina purpurie orbitoare în pietrişul unui acostament aflat dincolo de banda despărţitoare. Printre spectatori se puteau vedea şi alte lucruri interesante. Un bărbat cu o portavoce electrică, lăudându-l pe Garraty, pentru ca imediat după aceea să-şi anunţe propria candidatură ca reprezentant al districtului secundar, o femeie cu un corb mare într-o colivie micuţă pe care o strângea cu afecţiune la pieptul ei gigantic, o piramidă umană alcătuită din studenţi la colegiu, având tricouri cu emblema University of New Hampshire, un bărbat cu obraji scofâlciţi şi ştirb, în costum Unchiul Sam, care purta o pancartă pe care scrisese AM CEDAT CANALUL PANAMA COMUNIŞTILOR NEGROTEI. Altfel însă, mulţimea părea la fel de plată şi monotonă ca autostrada însăşi.

Garraty moţăi intermitent şi imaginile din mintea sa alternară între iubire şi oroare. În unul dintre visuri, un glas scăzut şi monoton îl întreba mereu: *Ai experienţă? Ai experienţă? Ai experienţă?* şi nu-şi putea da seama dacă era vocea lui Stebbins sau a Maiorului.

Capitolul 12

"Merg pe drum, drumu-i înnoroiat.
Mă lovesc la deget, degetu-i însângerat.
Cine nu-i gata îl iau cu lopata."
— Cântecel de copii, pentru de-a v-aţi ascunselea
Cumva se făcuse ora 9.

Ray Garraty îşi turnă bidonaşul în cap, lăsându-se pe spate până auzi cum îi trosnesc vertebrele cervicale. De abia recent se încălzise într-atât încât să nu-şi mai poată zări răsuflarea şi apa era foarte rece, alungându-i niţel somnolenţa constantă.

Îşi examină tovarăşii de mers. McVries avea o barbă mult mai deasă, neagră ca şi părul. Collie Parker părea tras la faţă, dar mai dur ca oricând. Baker era aproape eteric. Scramm nu mai arăta la fel de îmbujorat, însă tuşea întruna — o tuse profundă şi hârâită, care-i reamintea lui Garraty de propria sa stare, cu mulţi ani în urmă. La vârsta de cinci ani, avusese pneumonie.

Noaptea trecuse într-o succesiune bizară de denumiri ciudate pe indicatoarele reflectorizante de deasupra autostrăzii. Veazie. Bangor. Hermon. Hampden. Winterport. Soldaţii uciseseră doar de două ori şi Garraty începuse să accepte adevărul analogiei cu ciurul, făcută de Parker.

Iar acum lumina puternică a zilei revenise. Micile grupuri protectoare se refacuseră. Mărşăluitorii glumeau despre bărbile lor, dar nu şi despre picioare... niciodată despre picioare. Garraty simţise câteva băşici mici spărgându-se pe călcâiul drept în timpul nopţii, dar ciorapul moale şi absorbant protejase cumva carnea vie. Acum tocmai trecuseră de alt semn, care anunţa AUGUSTA 48 PORTLAND 117.

— Este mai departe decât spuneai, i se adresă Pearson, pe un ton de reproş.

Era oribil de tras la faţă şi părul îi atârna în şuviţe moarte pe lângă faţă.

— Nu sunt hartă ambulantă, replică Garraty.

— Totuşi... este statul tău.

— M-ai spart, ce să zic!

— Mda, cred c-aşa-i. (În vocea lui Pearson nu exista nici urmă de ranchiună.) Băiete, n-aş mai face asta nici într-o sută de mii de ani.

— Mai întâi, ar trebui să trăieşti atât de mult.

— I-adevărat. (Pearson coborî vocea.) M-am decis totuşi. Dac-o să fiu atât de obosit, încât să nu mai pot continua, o s-alerg într-acolo şi-o să m-arunc în mulţime. Nu vor îndrăzni să tragă. Poate că voi reuşi să scap.

— Ar fi ca şi cum ai cădea pe o trambulină, zise Garraty. Te vor arunca înapoi pe asfalt, ca să te poată vedea cum sângerezi. Nu ţi-l mai aminteşti pe Percy?

— Percy îşi pierduse uzul raţiunii. El încerca pur şi simplu să fugă în pădure. Perfect, l-au ras pe Percy. (Privi spre Garraty, curios.) Tu nu eşti obosit, Ray?

— Rahat, nu! (Garraty fâlfâi din braţele subţiri, simulând măreţia.) Zbor, nu vezi?

— Eu nu mă simt bine, rosti Pearson şi-şi umezi buzele. Îmi vine greu pur şi simplu să gândesc. Şi-mi simt picioarele de parc-aş avea harpoane în ele, în sus până la...

McVries se apropie de ei, venind din spate.

— Scramm moare, anunţă el sec.

— Ce?! făcură Garraty şi Pearson la unison.

— Are pneumonie, zise McVries.

— Mă temusem că s-ar putea să fie vorba despre asta, încuviinţă Garraty din cap.

— Îi auzi plămânii de la doi metri. Sună ca şi cum cineva ar pompa Gulfstreamul prin ei. Dacă azi se încălzeşte iarăşi, o să ia pur şi simplu foc.

— Amărâtul de el! spuse Pearson, şi tonul de uşurare din glasul lui era pe cât inconfundabil, pe-atât de involuntar. Cred că ne-ar fi putut învinge pe toţi. Şi-i însurat. Ce-o să facă nevastă-sa?

— Ce *poate* face? întrebă Garraty.

Mergeau destul de aproape de mulţime, fără să mai bage în seamă braţele întinse care doreau să-i atingă — învăţai să apreciezi distanţa, după ce unghiile îţi luaseră o dată sau de două ori pielea de pe braţ. Un băieţel scâncea că voia să meargă acasă.

— Am stat de vorbă cu toţi, zise McVries. Sau, mă rog, aproape cu toţi. Cred că învingătorul ar trebui să facă ceva pentru ea.

— Ce anume? întrebă Garraty.

— Asta vor decide învingătorul şi soţia lui Scramm. Iar dacă nemernicul ne dă ţeapă, ne vom întoarce toţi să-l hăituim de dincolo de mormânt.

— Bine, încuviinţă Pearson. Ce-avem de pierdut?

— Ray?

— În regulă. Bine. Cu Gary Barkovitch ai vorbit?

— Puţoiul ăla? Nu i-ar face respiraţie artificială nici maică-sii, dacă s-ar îneca.

— O să discut eu cu el, rosti Garraty.

— N-o s-ajungi nicăieri.

— Nu-i nimic. Mă duc chiar acum.

— Nu vrei atunci să discuţi şi cu Stebbins? Tu pari să fii singurul cu care stă de vorbă.

— Vă pot spune de acum ce va zice, pufni Garraty.

— Chiar aşa?

— Va întreba "de ce". Iar până va termina, nu voi şti ce să-i

răspund.

— Atunci, îl sărim.

— Nu se poate! (Garraty porni pieziş spre silueta gârbovită a lui Barkovitch.) El este singurul care continuă să creadă că va învinge.

Barkovitch moţăia. Cu ochii aproape închişi şi cu puful de piersică vag care-i acoperea obrajii măslinii, semăna cu un ursuleţ de jucărie, grotesc şi foarte uzat. Fie că-şi pierduse pălăriuţa de ploaie, fie c-o aruncase.

— Barkovitch!

— Ce-i? se trezi brusc Barkovitch. Cine-i? Garraty?

— Da. Fii atent! Scramm moare.

— Cine? Ah, da. Creier de găină. Bravo lui!

— Are pneumonie. Probabil că nu va rezista până la amiază.

Barkovitch îşi întoarse încet spre Garraty ochii negri şi strălucitori ca nişte nasturi lustruiţi. Da, în dimineaţa asta aducea remarcabil de bine cu ursuleţul unui copil stricător.

— Garraty, de ce te holbezi la mine cu moaca asta mare şi cinstită? Ce vrei?

— Păi, dacă nu ştiai, el este însurat şi...

Ochii lui Barkovitch se holbară într-atât, încât ameninţară să cadă din orbite.

— *Însurat? ÎNSURAT? VREI SĂ-MI SPUI CĂ CRETINUL ĂLA ESTE...*

— *Gura, idiotule! O să te-audă!*

— *Mă doare drept în cur! Este dement!* (Barkovitch privi spre Scramm, scandalizat.) *CE CREDEAI, IMBECILULE, C-O SĂ JOCI GIN RUMMY?* urlă el din toţi rărunchii

Scramm privi înceţoşat spre Barkovitch, apoi ridică braţul într-un salut lipsit de entuziasm. Aparent, credea că Barkovitch era un spectator. Abraham, care mergea lângă Scramm, îi arătă lui Barkovitch degetul mijlociu. Barkovitch îi replică imediat în acelaşi fel şi reveni către Garraty. Surâse larg.

— Să dea dracii! rosti el. Sclipeşte clar pe moaca ta de ţărănoi prost, Garraty. Porţi cutia pomenilor pentru nevasta mortului, aşa-i? Ce drăguţ din partea ta!

— Pot conta pe tine, da? făcu Garraty, rigid. Bine. Reduse pasul, pentru a rămâne în urmă.

Surâsul lui Barkovitch tremură. Îl prinse pe Garraty de mânecă.

— Stai aşa, stai aşa. N-am zis nu, aşa-i? M-ai auzit c-am zis, nu?

— Nu...

— Nu, sigur că n-am zis.

Surâsul lui Barkovitch reapăru, dar acum avea o undă de disperare. Îi dispăruse toată îngâmfarea.

— Uite ce-i, continuă el, am pornit cu stângul cu voi, băieţi. N-am vrut asta. La dracu', sunt un tip destul de valabil, când ajungi să mă cunoşti, dar mereu pornesc cu stângul. P-acasă n-am avut parte de mulţi prieteni. La şcoală, vreau să spun. Hristoase, nu ştiu de ce! Sunt un tip de gaşcă după ce ajungi să mă cunoşti, la fel de treabă ca oricare altul, dar, ştii, întotdeauna am prostul obicei de a porni cu stângul. Ce naiba, trebuie să ai vreo doi prieteni într-o chestie ca asta! Nu-i bine să fii singur, este? Iisuse *Hristoase,* Garraty, tu ştii asta. Rank ăla... El a-nceput totul, Garraty. Voia să mă facă praf. Tipii vor mereu să mă facă praf. În liceu obişnuiam să port un cuţit la mine, din cauza ălora care voiau să mă facă praf. Rank ăla... Eu nu voiam să *crape,* n-am avut deloc ideea asta. Vreau să zic că n-a fost ideea mea. Voi n-aţi văzut decât sfârşitul, n-aţi văzut cum... voia să mă facă praf, ştii...

Vocea i se stinse.

— Da, cred că da, spuse Garraty, simţindu-se ipocrit. (Poate că Barkovitch era capabil să rescrie istoria în uz personal, dar Garraty îşi reamintea perfect incidentul cu Rank.) Oricum, ce intenţionezi? Eşti de acord să intri alături de noi?

— Sigur, sigur. (Degetele lui Barkovitch se strânseră convulsiv pe mâneca lui Garraty, trăgând-o ca pe cordeluţele pentru oprire de urgenţă care existau în unele autobuze.) O să-i trimit suficient mălai ca să nu mai aibă griji tot restul vieţii. Voiam doar să-ţi spun... să te fac să-nţelegi... că un tip trebuie să aibă prieteni... trebuie să aibă pe cineva alături, înţelegi? Dacă e să mori, cine vrea să moară detestat? Aşa văd eu lucrurile. Eu... eu...

— Da, bine, făcu Garraty reducând viteza şi simţindu-se ca un laş, continuând să-l urască pe Barkovitch, dar în acelaşi timp părându-i rău pentru el. Mulţumesc mult!

Trăsătura de umanitate din Barkovitch îl speriase. Nu-şi putea da seama din ce motiv, dar îl speriase.

Reduse viteza prea mult, primi un avertisment şi petrecu următoarele zece minute străduindu-se să ajungă în ariergarda coloanei, unde Stebbins mergea de unul singur.

— Ray Garraty, rosti Stebbins. E mai fericit, Garraty!

Garraty încuviinţă precaut din cap.

— Mulţumesc la fel.

— Îmi număram degetele de la picioare, spuse Stebbins, sociabil. Sunt nişte tovarăşi extraordinar de valabili, fiindcă întotdeauna îmi ies la fel la numărătoare. Care-i treaba ta?

Aşa încât, Garraty povesti pentru a doua oară despre Scramm şi soţia lui, iar pe la jumătatea istoriei, alt băiat încasă biletul de ieşire (pe spatele jachetei sale uzate de blugi scria ÎNGERII IADULUI PE MOTOARE) şi făcu aşa încât totul să pară mai degrabă absurd şi banal. După ce termină, aşteptă încordat ca Stebbins să înceapă să disece ideea.

— De ce nu? încuviinţă Stebbins amabil.

Se uită la el şi surâse. Garraty observă că oboseala începuse în sfârşit să-l invadeze chiar şi pe Stebbins.

— Vorbeşti ca şi cum n-ai avea nimic de pierdut, îi zise.

— Exact, aprobă Stebbins, jovial. De fapt, nici unul dintre noi n-are nimic de pierdut. În felul ăsta, este cu atât mai uşor să dăruieşti.

Garraty îl privi deprimat. În spusele lui exista prea mult adevăr. În felul acela, gestul lor faţă de Scramm părea meschin.

— Nu mă-nţelege greşit, Garraty, bunul meu amic. Eu sunt niţel mai ciudat, dar nu-s o jigodie. Dacă l-aş putea face pe Scramm să crape mai repede, retrăgându-mi promisiunea, aş face-o. Dar nu pot. Nu sunt sigur, dar aş face prinsoare că-n fiecare Marş Lung există un amărât ca Scramm şi că se face un gest ca ăsta, ba chiar aş face prinsoare că asta se petrece întotdeauna cam în acest moment al Marşului, când vechile realităţi şi mortalităţi încep să-şi găsească ecou. Pe vremuri, înainte de Schimbare şi de Escadroane, pe când mai existau milionari, ei obişnuiau să înfiinţeze fundaţii, să construiască biblioteci şi toate rahaturile alea. Oricine îşi doreşte o pavăză împotriva morţii, Garraty. Unii se pot autoamăgi că pavăza aceea o reprezintă copiii lor. Dar nici unul dintre aceşti bieţi copii rătăciţi — Stebbins flutură un braţ slăbănog pentru a-i indica pe ceilalţi Mărşăluitori şi râse, dar lui Garraty i se păru că sunase trist — nu va ajunge nici măcar să lase un bastard în urmă. (Îi făcu cu ochiul.) Te-am şocat?

— Cred... cred că nu.

— Tu şi amicul tău McVries săriţi în ochi din adunătura asta pestriţă. Nu înţeleg cum aţi ajuns aici nici unul dintre voi. Totuşi, sunt gata să fac

prinsoare că-i vorba despre ceva mai profund decât crezi tu. M-ai luat în serios azi-noapte, nu? În privinţa lui Olson.

— Aşa cred, spuse încet Garraty.

— Eşti un papagal, Ray, râse încântat Stebbins. Olson n-avea nici un secret.

— Nu cred că azi-noapte m-ai luat peste picior.

— Oh, ba da. Am glumit pe seama ta.

Garraty surâse încordat.

— Ştii ce cred eu? Cred că ai avut un soi de intuiţie pe care acum vrei să o renegi. Poate că te-a speriat.

Ochii lui Stebbins se întunecară.

— Ia-o cum vrei, Garraty. E dreptul tău. Şi-acum, ce-ar fi s-o-ntinzi? Ţi-ai căpătat promisiunea dorită.

— Tu vrei să trişezi. Poate c-asta-i problema ta. Îţi place să crezi că jocu-i aranjat. Dar poate că-i un joc pe bune. Asta te sperie, Stebbins?

— Şterge-o!

— Haide, recunoaşte!

— Nu recunosc nimic, decât doar că, în esenţă, eşti un prost. Dă-i drumul şi repetă-ţi că-i un joc pe bune. (Obrajii lui Stebbins se coloraseră uşor.) Orice joc pare pe bune, dacă toţi participanţii sunt trişaţi simultan.

— Te-nşeli complet, spuse Garraty, totuşi glasul nu-i mai era la fel de convingător.

Stebbins zâmbi scurt şi reveni cu privirea asupra picioarelor sale.

Urcau acum, ieşind dintr-o depresiune lungă şi curbată, şi Garraty simţi sudoarea ţâşnindu-i realmente din pori, când se grăbi prin coloană spre locul în care McVries, Pearson, Abraham, Baker şi Scramm erau grupaţi laolaltă — sau, mai exact, ceilalţi erau grupaţi în jurul lui Scramm. Semănau cu secunzii îngrijoraţi ai unui boxer în dificultate.

— Cum o duce? întrebă Garraty.

— De ce-i întrebi pe ei? făcu Scramm.

Glasul lui răguşit se redusese la nivelul unei şoapte. Febra dispăruse, lăsându-i chipul palid, ca de ceară.

— Bine, te întreb atunci pe tine.

— N-o duc prea rău, zise Scramm şi tuşi, iar sunetul care se auzea era hârâit şi bolborositor, parcă răsunând de sub apă. Nu-i prea rău. E frumos ce faceţi voi, băieţi, pentru Cathy. Bărbaţilor le place s-aibă grijă de familia lor, da' cred că n-ar fi bine să mă ţin mândru şi să vă refuz. În nici un caz, după cum merg lucrurile.

— Nu mai vorbi atât, spuse Pearson. O să te extenuezi.

— Şi care-i diferenţa? Acum sau mai târziu, care-i diferenţa? (Scramm îi privi mut, apoi clătină încet din cap, într-o parte şi în alta.) De ce-a trebuit să mă-mbolnăvesc? Mergeam bine, realmente mergeam bine. Eram fa-voritu' Marşului. Îmi place să merg, chiar şi când sunt obosit. Să mă uit la oameni, să simt mirosurile din aer... de ce? Dumnezeu a vrut asta? Dumnezeu mi-a făcut-o?

— Nu ştiu, rosti Abraham.

Garraty simţi cum fascinaţia morţii îl copleşea din nou şi fu scârbit. Încercă s-o alunge. Nu era cinstit. Nu atunci când era vorba despre un prieten.

— Cât e ceasu'? întrebă Scramm pe neaşteptate şi Garraty îşi reaminti cu un fior de Olson.

— Zece şi zece, răspunse Baker.

— Mai sunt de mers vreo două sute de mile, adăugă McVries.

— Picioarele mele nu-s obosite, zise Scramm. Asta-i ceva.

Un băieţaş ţipa din răsputeri pe margine. Glasul lui se ridica deasupra murmurului surd al mulţimii, pur şi simplu fiindcă era extrem de as-

cuţit.

— Mami! Uită-te la ăla voinic! Uită-te la calu' ăla, mami! Mami! Uită-te!

Ochii lui Garraty cercetară iute mulţimea şi-l depistară pe băieţel în primul rând. Purta un tricou cu Randy the Robot şi se lupta cu un sandviş cu dulceaţă din care mâncase numai jumătate. Scramm flutură din braţ spre el.

— Copiii sunt drăguţi, spuse el. Da. Îi doresc lu' Cathy să aibă un băiat. Amândoi ne doream un băiat. Şi o fată ar fi bine, da' ştiţi şi voi... băiatu'... el duce numele familiei mai departe. Asta nu-nseamnă că Scramm ar fi cine ştie ce nume.

Râse, şi Garraty se gândi la cuvintele lui Stebbins, despre pavezele împotriva morţii.

Un Mărşăluitor într-un pulover albastru şi larg, cu obrajii roşii ca nişte mere, apăru din faţă, rămânând treptat în urmă, şi le aduse ultimele ştiri. Mike, unul dintre băieţii în jachete de piele — Mike şi Joe —, era chinuit de crampe stomacale.

Scramm îşi trecu o mână peste frunte. Pieptul i se ridică şi coborî într-un spasm de tuse sfâşietoare, pe care reuşi cumva să-l depăşească.

— Băieţii ăia sunt din părţile mele, zise el. Dac-aş fi ştiut, am fi putut merge toţi împreună. Sunt indieni hopi.

— Da, încuviinţă Pearson. Ne-ai spus.

— V-am spus? păru derutat Scramm. Mă rog, nu contează. Oricum, se pare că n-o să fac drumu' singur. Mă-ntreb...

O expresie de hotărâre îi apăru pe chip. Începu să iuţească pasul. Îl încetini pentru o clipă şi se întoarse cu faţa spre ei. Era calm acum, senin. Garraty îl privi şi, fără să vrea, se simţi fascinat.

— Nu cred c-o să vă mai văd, băieţi! (În glasul lui nu exista decât un ton de demnitate simplă.) La revedere!

McVries îi răspunse primul.

— La revedere, bărbate! replică el răguşit. Drum bun!

— Da, baftă! spuse Pearson, apoi îşi feri privirea.

Abraham încercă să vorbească, dar nu putu. Îşi întoarse faţa, palid, cu buzele tremurând.

— Ia-o încetişor! zise Baker cu chip solemn.

— La revedere! rosti Garraty printre buze încremenite. La revedere, Scramm, drum bun şi odihnă plăcută!

— Odihnă plăcută? (Scramm surâse uşor.) S-ar putea ca adevăratu' Marş de-abia să înceapă.

Iuţi pasul, până îi ajunse din urmă pe Mike şi Joe cu chipurile lor impasibile şi jachetele de piele uzate. Mike nu se lăsase încovoiat de crampe. Umbla cu ambele palme apăsate pe partea inferioară a abdomenului. Viteza lui era constantă.

Scramm le vorbi.

Toţi îi priviră. Cei trei discutară foarte mult timp.

— Ce dracu' vor să facă? şopti Pearson în barbă, cu teamă.

Brusc, conversaţia luă sfârşit. Scramm se îndepărtă de Mike şi Joe. Chiar şi din poziţia în care se afla, înapoia lui, Garraty îi auzea hârâiala răguşită a tusei. Soldaţii îi urmăreau pe cei trei cu multă atenţie. Joe puse o mână pe umărul fratelui său şi-l strânse cu putere. Cei doi se priviră. Garraty nu putea desluşi nici măcar o umbră de emoţie pe feţele lor arămii. După aceea, Mike se zori puţin şi-l ajunse din urmă pe Scramm.

După un moment, Mike şi Scramm se răsuciră şi porniră spre mulţime, care, simţind în jurul lor aura perfect distinctă a funestului, zbieră, se destrămă şi se retrase de parcă băieţii ar fi fost ciumaţi.

Garraty se uită la Pearson şi-i zări buzele subţiindu-se.

Cei doi băieţi fură avertizaţi şi, când ajunseră la balustradele ce mărgineau drumul, se răsuciră milităros şi priviră autoblindatul care se apropia. Două degete mijlocii împunseră aerul la unison.

— Am futut-o pe mă-ta şi m-am distrat a-ntâia! răcni Scramm.

Mike spuse ceva în graiul său.

Urale asurzitoare se înălţară dinspre Mărşăluitori, iar Garraty simţi lacrimi firave îndărătul pleoapelor. Mulţimea amuţise. Zona dinapoia lui Mike şi Scramm era pustie. Ei primiră al doilea avertisment, apoi se aşezară amândoi cu picioarele încrucişate şi începură să discute, calm, între ei. Şi asta, se gândi Garraty, era al naibii de ciudat, fiindcă Scramm şi Mike nu păreau să vorbească în aceeaşi limbă.

Nu privi în urmă. Nici unul nu privi în urmă, nici chiar după ce totul se termină.

— Cine învinge ar fi bine să se ţină de cuvânt, rosti McVries. Ar fi bine.

Nimeni nu spuse nimic.

Capitolul 13

"Joanie Greenblum, *grăbeşte-te!"*
— Johnny Olsen
Preţul corect

Ora 14.

— Trişezi, futu-te-n cur! răcni Abraham.

— Nu trişez, replică Baker calm. Îmi datorezi un dolar şi patruzeci de centi, papagalule!

— Nu le plătesc trişorilor!

Abraham strânse în pumn moneda de zece centi pe care o azvârlise până atunci în aer.

— De obicei, nici eu nu mai am treabă cu cei care mă numesc aşa, se încruntă Baker, apoi zâmbi. Dar în cazul tău, Abe, o să fac o excepţie. Dispui de atâtea modalităţi de a câştiga, încât pur şi simplu nu mă pot abţine.

— Taci din gură şi dă cu banul! spuse Abraham.

— Te rog, nu mai folosi tonul ăsta cu mine, făcu Baker pe un ton de disperare, dându-şi ochii peste cap. S-ar putea să leşin de supărare!

Garraty chicoti.

Abraham pufni şi aruncă în aer moneda, o prinse şi o trânti pe încheietura celeilalte mâini.

— Trebuie să dai la fel ca mine, anunţă el.

— Bine.

Baker îşi arunca moneda mult mai sus şi o prinse cu mai multă iscusinţă. Garraty era sigur că o ţinea pe cant între degete, sub palmă.

— De data asta, zise Baker, tu arăţi primul.

— Nţ-ţ. Eu am arătat primul data trecută.

— Ce dracu', Abe, înaintea ta, eu am arătat primul de trei ori la rând. Poate că tu eşti cel care trişează.

Abraham mormăi ceva, căzu pe gânduri, apoi îşi arătă moneda. Căzuse pe revers şi arăta fluviul Potomac încadrat în frunze de lauri.

Baker ridica palma, trase cu ochiul sub ea şi rânji. Moneda lui era tot pe revers.

— Îmi datorezi un dolar şi *cincizeci* de cenţi.

— *Dumnezeule,* urmă Abraham, mă crezi idiot?! Ce zici, că-s cretin, nu? Haide, recunoaşte! Sunt handicapat mintal şi trebuie să fiu dus la azil?

Baker păru că reflectează la cuvintele lui.

— Haide, spune! răcni Abraham. Pot s-accept!

— Să fiu sincer, rosti Baker, până n-ai spus-o, nu m-am gândit niciodată dacă poţi sau nu să fii handicapat mintal. Că eşti un idiot, asta-i deja destul de clar. Cât despre a te duce la azil — puse o mână pe umărul lui Abraham — prietene, e lucrul cel mai recomandabil.

— Haide, făcu Abraham cu viclenie. Încă o dată, la pace, pe toată suma. Iar de data asta, *tu* arăţi primul.

Baker căzu pe gânduri. Privi către Garraty.

— Ce zici, Ray?

— Ce să zic?

Garraty pierduse şirul discuţiei. Piciorul stâng începuse să i se simtă ciudat de-a binelea.

— Tu ai juca la pace cu tipu' ăsta?

— De ce nu? La urma urmelor, este prea tâmpit ca să te-nşele *pe tine.*

— Garraty, am crezut că-mi eşti prieten, rosti tăios Abraham.

— În regulă, la pace pe un dolar şi jumătate, spuse Baker şi în clipa aceea durerea monstruoasă fulgeră prin piciorul stâng al lui Garraty, făcând ca toate caznele din ultimele treizeci de ore să pară prin comparaţie un simplu murmur.

— *Piciorul meu, piciorul meu, piciorul meu!* răcni el, neizbutind să se controleze.

— Iisuse, Garraty! avu timp Baker să rostească.

În glasul lui nu existase nimic altceva decât o surpriză uşoară, apoi îl depăşiră şi i se păru că, în timp ce stătea locului cu piciorul stâng preschimbat într-un pilastru de marmură, rigid şi agonizant, toată coloana trecea pe lângă el, lăsându-l în urmă.

— Avertisment! Avertisment, numărul 47!

Nu intra în panică! Dacă intri în panică acum, ai terminat-o!

Se aşeză pe asfalt, cu piciorul stâng întins în faţă ca o bucată de lemn. Începu să-şi maseze muşchii mari. Încercă să-i înmoaie. Era ca şi cum ar fi încercat să înmoaie fildeşul.

— Garraty?

Era McVries. Glasul lui suna speriat... cu siguranţă nu era decât o iluzie?

— Ce-ai păţit? O crampă?

— Da, cred că da. Dă-i drumul! O să-mi revin.

Timp. Timpul gonea pentru el, dar toţi ceilalţi păreau să fi încetinit la viteza unui târâş, la viteza reluării în ralanti a unei faze palpitante de atac dintr-un meci. McVries iuţea pasul fără grabă, se văzu un călcâi, apoi celălalt, scânteierea cuişoarelor tocite, o frântură din pielea crăpată şi teribil de subţiată a pantofului. Barkovitch trecea lent, cu un zâmbet şters pe chip, şi un val de tăcere încordată străbătu greoi mulţimea, lăţindu-se spre exterior în ambele direcţii din locul în care Garraty stătea aşezat, aidoma unor uriaşe talazuri transparente ce se îndreptau către plajă. Al doilea avertisment, gândi Garraty, se apropie al doilea avertisment, haide, piciorule, haide fir-ai al naibii de picior, nu vreau să-ncasez biletul de ieşire, ce zici, haide, scapă-mă!

— Avertisment! Al doilea avertisment, numărul 47!

Da, ştiu, ce credeţi că nu pot ţine scorul, aşa credeţi? Credeţi că stau aici ca să mă bronzez?

Ştiinţa morţii, reală şi incontestabilă ca o fotografie, încerca să se strecoare şi să-l înnămolească. Încerca să-l paralizeze. O ignoră cu o indiferenţă disperată. Coapsa lui era o agonie incredibilă, dar era atât de concentrat, încât abia o simţea. Mai rămăsese un minut. Ba nu, cincizeci de secunde de acum, ba nu, patruzeci şi cinci, se scurge, timpul meu se scurge.

Cu o expresie abstractă, aproape pedantă, pe chip, Garraty îşi afundă degetele în corzile şi fuioarele înlemnite de muşchi. Înnodă. Flexă. În minte, se adresă piciorului său: Haide, haide, haide, blestematule! Degetele începuseră să-l doară, dar nu-şi dădea seama nici de durerea aceea. Stebbins îl depăşi şi murmură ceva. Garraty nu auzi ce anume fusese. Poate că-i urase noroc. Apoi rămase singur pe linia albă întreruptă dintre cele două benzi.

Toţi trecuseră. Circul tocmai părăsise oraşul, demontase cortul instalat în centru şi plecase din localitate; nu mai rămăsese nimeni, decât puştiul ăsta, Garraty, care să înfrunte pustietatea ambalajelor de bomboane călcate în picioare, a chiştoacelor de ţigări strivite şi a fleacurilor câştigate la tombole pentru a fi abandonate.

Toţi plecaseră, mai puţin un soldat, tânăr şi blond, despre care se putea spune chiar că era chipeş. Ţinea într-o mână cronometrul argintiu, iar în mâna cealaltă avea puşca. Pe chip nu i se zărea nici cea mai vagă urmă de milă.

— Avertisment! Avertisment, numărul 47! Al treilea avertisment, numărul 47!

Muşchiul nu se destindea deloc. Avea să moară. După toate astea, după ce-şi scuipase plămânii, aceasta avea să fie realitatea finală.

Dădu drumul piciorului şi-l privi calm pe soldat. Se întrebă dne avea să învingă. Se întrebă dacă McVries avea să-i supravieţuiască lui Barkovitch. Se întrebă care avea să fie senzaţia când îi intra un glonţ în cap — va fi o beznă bruscă sau îşi va simţi pur şi simplu gândurile smulse brutal din minte?

Ultimele secunde se scurgeau.

Crampa dispăru. Sângele reîncepu să irige muşchiul, furnicându-l cu nenumărate ace, încălzindu-l. Soldatul blond şi chipeş puse cronometrul în buzunar. Buzele lui se mişcară fără sunet, numărând ultimele secunde.

Dar nu mă pot ridica, gândi Garraty. Este atât de bine să stau jos. Să stau şi să las telefonul să sune, fir-ar al dracului, de ce n-am ridicat receptorul din furcă?

Garraty lăsă capul să-i cadă pe spate. Soldatul părea că-l priveşte cu superioritate, parcă din gura unui tunel sau de peste buza unui puţ adânc. Cu mişcări în ralanti, luă carabina în ambele mâini şi degetul lui arătător drept mângâie trăgaciul, apoi se încovoie pe el şi ţeava începu să se deplaseze. Mâna stângă a soldatului era neclintită pe patul armei. Verigheta îi scânteie scurt în lumina soarelui. Totul se desfăşura cu încetinitorul. Atât de lent,... Doar... continuă să suni la telefon.

Aşa, gândi Garraty.

Aşa este. Să mori.

Degetul mare drept al soldatului rotea piedica siguranţei pe poziţia "deschis" cu o încetineală incredibilă. Trei femei sfrijite se aflau drept în spatele lui, trei ursitoare, continuă să suni. Mai sună încă un minut. Moare cineva aici. Soare, umbre, cer azuriu. Nori gonind la înălţime deasupra autostrăzii. Stebbins se distingea acum doar ca o spinare, o simplă cămaşă albastră cu o pată de transpiraţie între omoplaţi, la revedere, Stebbins!

Sunetele se revărsau aidoma tunetelor. Garraty nu avea habar dacă

era efectul imaginaţiei lui, sensibilitatea sporită sau pur şi simplu moartea care se întindea spre el. Piedica siguranţei pocni cu zgomotul unei crengi rupte. Aerul pe care-l inspiră printre dinţi vui precum curentul într-un tunel aerodinamic. Inima îi bubuia ca o tobă. Şi, în plus, desluşea un fluierat ascuţit, nu în urechi, ci între ele, ridicându-se în spirală, tot mai sus, şi, într-o strălucire de nebunie, fu perfect convins că era ţiuitul undelor lui cerebrale...

Se sculă în picioare cu o smucitură convulsivă, parcă decolând, cu un ţipăt. Se propulsă într-o alergare accelerată, plutind. Tălpile îi erau din pene. Degetul soldatului se strânse pe trăgaci şi se albi. Coborâse ochii spre dispozitivul electronic de la centura sa, un gadget complex care includea un sonar minuscul, dar sofisticat. Cândva, Garraty citise în revista *Popular Mechanix* un articol despre dispozitivele acelea. Sonarele puteau determina viteza unui Mărşăluitor oricât de precis se dorea, ajungând până la patru zecimale.

Degetul soldatului se destinse.

Garraty încetini la un mers foarte rapid, cu gura uscată ca iasca şi inima bubuindu-i cu viteza unui ciocan mecanic. În faţa ochilor pulsau fulgere alburii neregulate şi, pentru un moment înfiorător, fu convins că va leşina. Momentul acela trecu. Tălpile, furioase că le fusese refuzată odihna binemeritată, urlau la el, ca jupuite. Scrâşni din dinţi şi suportă durerea. Muşchiul mare de la piciorul stâng continua să-i zvâcnească alarmant, dar nu şchiopăta. Deocamdată.

Îşi privi ceasul. Era 14:17. Pentru următoarea oră avea să fie la mai puţin de două secunde de moarte.

— Înapoi în tărâmul celor vii, rosti Stebbins când îl ajunse din urmă.

— Da, încuviinţă Garraty, amorţit.

Simţi brusc un val de resentimente. Ei ar fi continuat să meargă, chiar dacă el ar fi încasat biletul de ieşire. N-ar fi fi vărsat nici o lacrimă pentru el. Ar fi rămas doar un nume şi un număr consemnate în documentele oficiale — GARRATY, RAYMOND, NR. 47, ELIMINAT LA MILA 218. Şi articolele din ziarele statului, în următoarele două zile. GARRATY MORT; "BĂIATUL NOSTRU DIN MAINE" AL 61-LEA CĂZUT!

— Sper să-nving, murmură Garraty.

— Crezi c-o vei face?

Garraty se gândi la chipul soldatului blond. Fusese la fel de emoţionat ca o farfurie cu tocană de cartofi.

— Mă-ndoiesc, răspunse el. Am deja trei recidive. Dacă ar fi fost o partidă de baseball, m-ar fi eliminat, nu?

— Să zicem că ultima nu se pune, replică Stebbins.

Îşi fixă din nou picioarele.

Garraty iuţi iarăşi pasul, cu marja de două secunde apăsându-i mintea ca o povară. De data aceasta n-avea să mai existe nici un avertisment. Nu mai era nici măcar timp pentru ca vreun băiat să-i spună, ar fi bine să iuţeşti pasul, Garraty, te poţi alege cu un avertisment.

Îl ajunse din urmă pe McVries, care întoarse capul.

— Crezusem c-ai ieşit din joc, puştiule, spuse McVries.

— Aşa crezusem şi eu.

— Cât de aproape ai fost?

— Cred că vreo două secunde.

McVries fluieră încetişor.

— Nu cred că mi-ar plăcea să fiu în pantofii tăi acum. Cum merge cu piciorul?

— Mai bine. Uite care-i treaba, nu pot sta de vorbă. Pentru o vreme, o să mă duc în faţă.

— Chestia asta nu l-a ajutat pe Harkness.

Garraty clătină din cap.

— Trebuie să mă asigur că am viteza peste cea minimă.

— Perfect. Doreşti companie?

— Dacă ai energia necesară...

McVries râse.

— Am timp, dacă tu ai bani, păpuşel.

— Haide-atunci. Să ne grăbim niţel, cât mai pot băga material.

Garraty iuţi pasul, până ce picioarele fură cât pe aici să se răzvrătească, şi, împreună cu McVries, avansă rapid printre cei din avangardă. Exista oarecare distanţă între băiatul situat pe poziţia a doua, un tip greoi cu chip rău, pe nume Harold Quince, şi Joe, supravieţuitorul celor doi hopi în jachete de piele. Văzut din apropiere, chipul lui Joe era surprinzător de arămiu. Ochii lui priveau drept spre orizont, iar trăsăturile îi erau inexpresive. Fermoarele numeroase ale jachetei zornăiau, ca notele unei muzici îndepărtate.

— Hai noroc, Joe! rosti McVries, şi Garraty simţi imboldul aproape isteric de a continua ca în cântecul lui Hendrix, "Ce mai faci tu?".

— Salut! răspunse Joe, scurt.

Îl depăşiră şi de acum drumul era al lor, o bandă lată cu două sensuri de asfalt rutier pătat cu ulei şi întreruptă de fâşia ierboasă mediană, mărginită pe ambele părţi de un zid compact de oameni.

— Înainte, tot înainte! făcu McVries. Apărătorii creştinătăţii mărşăluind la război. P-asta o ştiai, Ray?

— Cât este ora?

McVries îşi privi ceasul.

— Două şi douăzeci. Uite care-i treaba, Ray, dacă o să-ncepi să...

— Dumnezeule, de-abia atâta este? Credeam...

Simţi panica ridicându-i-se în gât, groasă şi unsuroasă. N-avea să fie capabil să reuşească. Marja era prea mică.

— Uite care-i treaba, dacă te vei gândi întruna la oră, o s-o iei razna şi-o să-ncerci s-o iei la fugă prin mulţime şi atunci vor trage în tine ca-ntr-un câine turbat. Te vor împuşca, cu limba atârnând afară şi cu saliva curgându-ţi pe bărbie. Încearcă să uiţi de chestia asta.

— Nu pot. (Totul se adunase în el, făcându-l să se simtă nesigur, încins şi îngreţoşat.) Olson... Scramm... ei au murit. Davidson a murit. Şi eu pot să mor, Pete. Acum o cred. Îmi suflă-n ceafă, fir-ar a dracu'!

— Gândeşte-te la prietena ta, la Jan, la faţa ei. Sau la maică-ta. Sau la blestemata ta de pisică. Sau nu te gândi la nimic. Ridică picioarele şi pune-le jos, doar atât. Continuă să mergi pe drum. Concentrează-te asupra mersului!

Garraty se luptă din răsputeri să-şi menţină controlul. Poate chiar reuşi s-o facă într-o oarecare măsură. În acelaşi timp, el însuşi avea senzaţia destrămării. Picioarele refuzau să răspundă la fel de lin înaintea comenzilor minţii, şi păreau slabe şi tremurătoare ca nişte becuri vechi.

— O să cadă repede, rosti destul de clar o femeie din rândul întâi.

— Ba ţâţele tale or să cadă repede! se răsti Garraty spre ea.

Mulţimea îl aclamă.

— Sunt nişte obsedaţi, mormăi Garraty. Nişte obsedaţi şi jumătate. Perverşi. Cât este ora, McVries?

— Care a fost primul lucru pe care l-ai făcut după ce ai primit scrisoarea de confirmare? întrebă încetişor McVries. Ce ai făcut când ai ştiut c-ai fost finalmente acceptat?

Garraty se încruntă, îşi şterse iute fruntea cu antebraţul, apoi îşi lăsă mintea să se elibereze de prezentul asudat şi terifiant şi să revină la momentul acela, efemer.

— Eram singur. Maică-mea era la serviciu. Era vineri după-amiază. Plicul era la cutia poştală şi fusese expediat din Wilmington, statul Delaware, aşa încât am ştiut că asta trebuia să fie. Eram însă convins că am picat la testul fizic ori la cel psihologic sau la ambele. A trebuit să citesc scrisoarea de două ori. Nu m-am dat peste cap de fericire, dar am fost încântat. De-a dreptul încântat. Şi încrezător în mine. Pe atunci picioarele nu mă dureau şi nici nu-mi simţeam spatele ca şi cum mi-ar fi fost tras pe roată. Eram unul dintr-un milion. Nu eram destul de deştept ca să-mi dau seama că şi femeia cu barbă de la circ este tot una dintr-un milion.

Amuţi o clipă, gândindu-se, simţind parcă mireasma începutului de aprilie.

— Nu mai puteam să dau înapoi. Mă priveau prea mulţi oameni. Cred că la fel s-a întâmplat cu toţi. Ăsta-i unul dintre modurile prin care mânăresc jocul. Am lăsat să treacă termenul de 15 aprilie până la care te puteai retrage, iar pe 16 aprilie, la primăria oraşului s-a organizat un dineu special — au fost chemaţi toţi prietenii mei şi după desert au început să ţipe: Dis-curs! Dis-curs! M-am ridicat, mi-am privit mâinile şi le-am mormăit c-o să fac tot ce-o să pot mai bine dacă voi participa şi toţi au aplaudat ca nebunii. Parcă le citisem Declaraţia de Independenţă. Înţelegi ce vreau să spun?

— Da, înţeleg, încuviinţă McVries şi chicoti... dar privirea îi rămase întunecată.

Înapoia lor carabinele bubuiră pe neaşteptate. Garraty tresări violent şi aproape că încremeni locului. Cumva însă continuă să înainteze. De data asta, a fost instinctul orb, se gândi. Dar data viitoare?

— Futu-i maica mă-sii, rosti încetişor McVries. A fost Joe.

— Cât este ora? întrebă Garraty şi, înainte ca McVries să-i poată răspunde, îşi aminti că avea şi el ceas.

Era 14:38. Hristoase! Marja lui de două secunde îi atârna ca o halteră în spinare.

— N-a încercat nimeni să te convingă să n-o faci? întrebă McVries.

De acum erau destul de departe de ceilalţi, la peste o sută de metri în faţa lui Harold Quince. Un soldat fusese trimis să-i urmărească. Garraty fu foarte mulţumit că nu era blondul.

— N-a încercat nimeni să te convingă să foloseşti retragerea de pe 31 aprilie?

— Nu... nu la început. Maică-mea, Jan şi doctorul Patterson — ăsta-i prietenul maică-mii, sunt împreună de vreo cinci ani — au lăsat-o mai moale la început. Erau încântaţi şi mândri, fiindcă majoritatea băieţilor de peste doisprezece ani din ţară participă la teste, dar numai unul din cincizeci le absolvă. Şi aşa se califică mii de copii, în timp ce ei pot folosi numai două sute — o sută de Mărşăluitori şi o sută de rezerve. Şi după cum ştii prea bine, alegerea finală nu depinde de nici o aptitudine.

— Da, ştiu, trag numele din tulumba aia dată dracu'. Marele spectacol tv!

Glasul lui McVries sunase puţin spart.

— Exact. Maiorul extrage două sute de nume, dar nu se anunţă decât numele. Nu ştii dacă o să fii Mărşăluitor sau rezervă.

— Şi nici nu ştii pe ce listă te afli, până la ultimul termen de retragere, încuviinţă McVries, vorbind ca şi cum ultimul termen de retragere ar fi fost cu ani în urmă, nu doar cu patru zile. Da, le place să mânărească totul în folosul lor.

Cineva din mulţime lansă o flotilă de baloane, care se înălţară în văzduh, într-un arc de culori roşu, albastru, verde şi galben, ce se dezintegra. Vântul constant dinspre sud le purta rapid, cu uşurinţă

zeflemitoare.

— Cred că da, zise Garraty. Ne uitam la televizor, când Maiorul mi-a anunţat numele. Numele meu a fost scos al şaptezeci şi treilea. A fost cât pe-aci să cad de pe scaun. Pur şi simplu, nu mi-a venit să cred.

— Nu se putea să fii *tu,* aprobă McVries. Lucrurile de felul ăsta se întâmplă întotdeauna altora.

— Exact asta am simţit. Din clipa aceea au început toţi să mă bată la cap. N-a mai semănat deloc cu primul termen de retragere, când erau nu-mai discursuri, torturi şi orchestre. Jan...

Se opri. De ce nu? În rest, mărturisise totul. Nu conta. Înainte ca totul să se termine, fie el, fie McVries avea să fie mort. Probabil amândoi.

— Jan a spus că o să se culce cu mine, oricând, în orice fel, de câte ori doream, dacă mă retrag pe 31 aprilie. I-am spus că aş fi părut un oportunist şi un escroc, iar ea s-a supărat pe mine şi a zis c-ar fi fost mai bine decât să fiu mort, apoi a plâns o mulţime. Şi m-a implorat.

Îl privi pe McVries.

— Nu ştiu. Orice altceva mi-ar fi putut cere, aş fi încercat s-o fac. Dar asta... n-am putut. Parcă aş fi avut o piatră în gât. După un timp, ea a ştiut că nu puteam zice da, bine, o să sun la numărul cu prefixul 800. Cred c-a început să înţeleagă. Poate că la fel de bine pe cât am înţeles eu, ceea ce, Dumnezeu ştie, n-a fost — nu este — prea grozav.

Apoi a fost rândul doctorului Patterson. Este diagnostician şi are o minte al naibii de logic organizată. Mi-a spus aşa: "Fii atent, Ray! Ţinând seama de grupul de Mărşăluitori şi de cel de rezerve, şansele tale de supravieţuire sunt de unu la cincizeci. Nu-i face asta mamei tale, Ray!" Am fost politicos cu el atât cât am putut, dar în cele din urmă i-am spus să-i dea bice. I-am spus că şansele lui de a se însura cu maică-mea erau destul de reduse, dar că nu observasem ca el să se fi retras din cauza asta.

Garraty îşi trecu ambele mâini prin claia de păr de culoarea paielor. Uitase de marja de două secunde.

— Dumnezeule, ce s-a mai înfuriat! A ţipat, a făcut spume la gură şi mi-a spus că, dacă doream să-i frâng inima mamei, n-aveam decât să continuo. Mi-a spus că eram nesimţit ca o... ca o căpuşă, mi se pare că aşa a zis, că sunt nesimţit ca o căpuşă, poate că-i expresia folosită în familia lui, nu ştiu... M-a întrebat ce satisfacţie aveam să-i impun mamei nebunia mea şi unei fete atât de drăguţe ca Janice. De aceea, i-am replicat cu propria mea logică incontestabilă.

— Serios? zâmbi McVries. Care a fost aia?

— I-am zis că, dacă nu pleacă, îl pocnesc.

— Şi mama ta?

— Ea n-a spus prea multe. Bănuiesc că, pur şi simplu, nu putea să creadă. În plus, se gândea la ce aş obţine dacă aş învinge. Cred că Premiul — tot ceea ce-ţi doreşti pentru tot restul vieţii — a orbit-o. Eu am avut un frate, Jeff. A murit de pneumonie la şase ani şi... ştiu că-i crud, dar nu văd cum ne-am fi putut descurca, dacă ar fi trăit şi el. Şi... cred că ea s-a gândit mereu că mă voi putea retrage dacă se dovedea că sunt printre Mărşăluitori. Maiorul este un om cumsecade. Aşa-mi spunea. Sunt sigură că te vor lăsa să ieşi, dacă el înţelege circumstanţele. Dar Escadroanele îi înhaţă la fel de rapid pe cei care încearcă să se retragă din Marşul cel Lung ca şi pe cei care-l vorbesc de rău. Apoi am primit telefonul şi am ştiut că eram printre Mărşăluitori. Făceam parte din primii o sută.

— Eu nu.

— Nu?

— Nu. Doisprezece dintre Mărşăluitorii iniţiali au folosit termenul de

31 aprilie pentru a se retrage. Eu am fost a douăsprezecea rezervă. Am primit telefonul acum patru zile, imediat după ora douăzeci şi trei.

— Iisuse! Atât de aproape de data startului?

— Îhî. Atât de aproape...

— Asta nu te... amărăşte?

McVries se mulţumi să strângă din umeri.

Garraty îşi privi ceasul. Era 15:02. Totul avea să fie în regulă. Umbra lui, alungindu-se în soarele după-amiezei, părea să înainteze ceva mai încrezător. Era o zi de primăvară plăcută şi înviorătoare. Piciorul i se simţea perfect acum.

— Mai crezi c-ai putea pur şi simplu... să te aşezi? îl întrebă pe McVries. Ai supravieţuit majorităţii. Ai supravieţuit la şaizeci şi unu de băieţi.

— Cred că nu contează la cât de mulţi supravieţuim, tu sau eu. Vine un moment când voinţa se epuizează, pur şi simplu. Nu contează ce *cred* eu, înţelegi? A fost o vreme când mă distram de minune, prostindu-mă să pictez în ulei. De fapt, eram chiar destul de bun. Dar apoi, într-o bună zi — pac! N-am mai putut, pur şi simplu m-am oprit. Pac! N-am mai avut chef să continui nici măcar un minuţel. Seara m-am culcat îndrăgostit de pictură, iar când m-am trezit, dragostea aceea pierise.

— Supravieţuirea nu mi se pare deloc acelaşi lucru cu un hobby.

— Nu mă pot pronunţa în privinţa asta. Ce zici atunci de scufundătorii la mare adâncime? De vânătorii de animale sălbatice mari? De alpinişti? Sau chiar de un ţapinar pe jumătate idiot, a cărui idee despre distracţie este să se încaiere sâmbătă seara? Toate astea reduc supravieţuirea la nivel de hobby. Face parte din joc.

Garraty nu răspunse.

— Ar fi bine să iuţim niţel pasul, spuse McVries cu blândeţe. Pierdem viteză. Nu putem accepta aşa ceva.

Garraty iuţi pasul.

— Tata era coproprietarul unui cinematograf în aer liber pentru automobile, continuă McVries. Voia să mă lege, să-mi pună căluş şi să mă ţină în beci, numai ca să nu particip, indiferent dacă asta însemna să se confrunte sau nu cu Escadroanele.

— Şi ce-ai făcut? L-ai învins în cele din urmă?

— N-a mai fost timp pentru aşa ceva. Când am primit telefonul, mai aveam zece ore. Au trimis un avion şi o maşină închiriată la aeroportul Presque Isle. Tata a urlat şi m-a ameninţat, iar eu stăteam locului şi încuviinţam din cap, şi nu după mult timp a ciocănit cineva la uşă, iar când mama a deschis, pe verandă se aflau doi dintre cei mai mătăhăloşi şi mai ameninţători soldaţi pe care i-ai văzut vreodată. Măiculiţă, erau atât de urâţi, încât ar fi speriat şi cucul din pendulă. Tata i-a privit o singură dată, apoi a spus: "Petie, ar fi mai bine să te duci şi să-ţi iei rucsacul".

Legănă rucsacul în sus şi în jos pe umeri, şi râse, amintindu-şi.

— După aceea, ca prin farmec, toţi am fost îmbarcaţi în avion, până şi surioara mea, Katrina. Are numai patru ani. Am aterizat la ora trei noaptea şi am gonit spre punctul de start. De altfel, Katrina cred c-a fost singura care a înţeles realmente cum stau lucrurile. Spunea întruna: "Petie pleacă-n aventură."

Dădu din braţe cu un gest straniu, neterminat.

— Acum ei s-au cazat într-un motel din Presque Isle. N-au vrut să se întoarcă acasă până nu se termină totul. Într-un fel sau în altul.

Garraty îşi privi ceasul. Era 15:20.

— Mulţumesc, rosti el.

— Că ţi-am salvat din nou viaţa? râse McVries, încântat.

— Da, exact.

— Eşti sigur că ţi-am făcut o favoare?

— Nu ştiu. (Garraty tăcu.) O să-ţi zic totuşi ceva. Pentru mine nu va mai fi niciodată la fel. Mă refer la chestia cu limita de timp. Chiar şi atunci când n-ai nici un avertisment, te despart de cimitir numai două minute. Este foarte puţin.

Ca şi cum i-ar fi ascultat cuvintele, armele detunară. Mărşăluitorul lovit scoase un gâlgâit ascuţit, ca un curcan înhăţat pe neaşteptate de un fermier ce se apropiase pe furiş. Dinspre mulţime se auzi un sunet surd, care ar fi putut să fie un oftat, un icnet sau o expresie de satisfacţie aproape sexuală.

— Foarte puţin, fu McVries de acord.

Merseră mai departe. Umbrele se alungiră. În mulţime apărură jachete, scoase parcă de un scamator, din jobenul de mătase. La un moment dat, Garraty simţi un firicel cald de fum de pipă, care-i trezi o amintire ascunsă, dulce-amăruie despre tatăl lui. Un căţel scăpă din braţele cuiva şi ieşi în fugă pe drum, trăgând după el lesa de plastic roşu, cu limba atârnându-i trandafirie şi cu stropi de salivă în colţurile botului. Lătră, fugi în cerc, încercând să-şi prindă ciotul de coadă, şi fu împuşcat, când se repezi ca năuc spre Pearson, care-l înjură cu ură pe soldatul care o făcuse. Forţa de impact a glonţului de calibru greu îl proiectă pe marginea drumului, lângă mulţime, unde rămase cu ochi goi, gâfâind şi zvâcnind. Nimeni nu părea să se grăbească a-l revendica. Un băieţel trecu de poliţişti, ieşi pe banda stângă a drumului şi rămase acolo, plângând. Un soldat avansă către el. Din mulţime se auzi zbieretul strident al unei mame. Pentru o clipă oribilă, Garraty se gândi că soldatul avea să-l împuşte pe băieţaş aşa cum făcuse cu căţelul, dar soldatul se mulţumi să-l împingă pe puşti, cu indiferenţă, înapoi între spectatori.

La ora 18, soarele atinse orizontul şi acoperi cu portocaliu cerul apusului. Aerul se răci. Gulerele fură ridicate. Spectatorii tropăiau din picioare şi-şi frecau palmele.

Collie Parker pronunţă obişnuita sa plângere legată de nenorocita de vreme din Maine.

Până la 20:45 vom fi în Augusta, gândi Garraty. Iar de acolo, mai este doar un hop-ţop până la Freeport. Deprimarea îl învălui. Şi după aceea? Vei avea la dispoziţie două minute ca s-o vezi, dacă nu cumva nici n-o s-o remarci în mulţime... Doamne păzeşte! Şi mai departe? Abandonul?

Brusc, fu cuprins de certitudinea că Jan şi mama nici măcar nu se vor număra printre spectatori. Acolo aveau să fie doar puştii cu care fusese coleg de şcoală, nerăbdători să-l vadă pe nebunul sinucigaş pe care, fără să ştie, îl crescuseră printre ei. Şi cucoanele din Ladies' Aid. Asociaţia aceea de întrajutorare îl invitase la un ceai cu două seri înainte de a începe Marşul. Într-o epocă ce părea antediluviană.

— Să-ncepem să rămânem în urmă, spuse McVries. O s-o facem încetişor. Să revenim lângă Baker. O să intrăm în Augusta împreună. Cei Trei Muşchetari iniţiali. Ce părere ai, Garraty?

— În regulă! zise Garraty.

I se părea o idee bună.

Rămaseră treptat în urmă, îngăduindu-l pe Harold Quince cel sinistru la chip să conducă parada. Ştiură că reveniseră alături de ai lor, atunci când Abraham întrebă din umbrele amurgului:

— Aţi decis finalmente să vă-ntoarceţi şi să vă vizitaţi rudele sărace?

— Iisuse, dar chiar că seamănă cu el! făcu McVries, holbându-se la chipul obosit al lui Abraham, acoperit cu ţepii bărbii nerase de trei zile. Mai ales în lumina asta!

— Acum optzeci şi şapte de ani, intonă Abraham şi, pentru un moment halucinant, se păru că spiritul lui Lincoln chiar pusese stăpânire pe trupul băiatului de şaptesprezece ani, strămoşii noştri au pornit pe acest tărâm... of, rahat! Am uitat restul. A trebuit să învăţăm discursul la istorie în clasa a VIII-a, dacă doream să luăm nota zece.

— Chipul unui întemeietor al neamului şi mentalitatea unui catâr sifilitic, comentă McVries, cu tristeţe. Abraham, tu cum ai intrat în rahatul ăsta?

— Lăudându-mă, replică Abraham prompt.

Deschise gura pentru a continua, dar fu întrerupt de carabine. Urmă bufnetul familiar al sacului de cartofi.

— Ăsta a fost Gallant, rosti Baker privind în urmă. Toată ziua a fost un mort ambulant.

— "Lăudându-te", repetă Garraty, apoi izbucni în râs.

— Da, da! (Abraham îşi trecu o mână peste obraz şi se scărpina în scobitura cavernoasă de sub un ochi.) Ştiţi testul cu eseul...

Toţi încuviinţară din cap. Eseul *De ce mă simt apt să particip la Marşul cel Lung?* era o parte-standard din secţiunea Psihologie a examenului. Garraty simţi un fluid călduţ pe călcâiul drept şi se întrebă dacă era sânge, puroi, transpiraţie sau toate laolaltă. Nu simţea o durere propriu-zis, totuşi avea impresia că ciorapul i se rupsese acolo.

— Ei bine, zise Abraham, ideea este că nu mă simţeam defel apt pentru a participa la absolut nimic. Am dat examenul pur şi simplu pentru că aşa mi s-a năzărit pe moment. Plecasem să văd un film şi s-a întâmplat să trec pe lângă sala unde se ţinea testul. După cum ştiţi, ca să intri, trebuia să prezinţi permisul de muncă. Întâmplător, în ziua aia îl aveam la mine. Dacă nu l-aş fi avut, nu m-aş fi obosit să revin acasă, ca să-l iau. M-aş fi dus la film şi n-aş fi fost acum aici, murind într-o tovărăşie atât de amuzantă.

Toţi reflectară în tăcere la cuvintele lui.

— Am trecut testele medicale, apoi am parcurs rapid chestionarul şi am ajuns la cele trei pagini goale de la sfârşitul dosarului, unde scria: "Vă rugăm să răspundeţi la această întrebare cât puteţi mai obiectiv, folosind maximum o mie cinci sute de cuvinte". Aoleu, ce rahat! mi-am zis eu. Restul fusese destul de amuzant. Tăticule, ce mai întrebări uşchite!

— Da, comentă sec Baker, cât de frecvent ai scaun? Sau dacă ai tras vreodată pe nas?

— Da, da, chestiile alea, încuviinţă Abraham. Chiar că uitasem de prostia cu trasul pe nas. Răspunsesem pur şi simplu aburindu-le, ştiţi, ca să ajung la eseul ăla de ce mă simţeam apt să particip. Nu-mi venea în minte absolut nimic. Eh, şi la un moment dat, apare un nemernic în uniformă de armată care ne anunţă: "Mai aveţi cinci minute. Vă rog să vă pregătiţi să încheiaţi." Atunci am scris şi eu: "Mă simt apt să particip la Marşul cel Lung, fiindcă sunt un idiot inutil şi lumea ar fi un loc mai bun fără mine, decât numai dacă nu învinge şi mă-mbogăţesc, caz în care-o să-mi cumpăr Van Gogh-uri să-mi pun în toate camerele din viloi şi-o să-mi comand şaizeci de ştioalfe de mâna-ntâi şi n-o să deranjez pe nimeni." M-am gândit vreun minut la ce scrisesem şi am adăugat o paranteză: "(O să le dau pensie de bătrâneţe la toate cele şaizeci de ştioalfe de mâna-ntâi.)" M-am gândit c-asta o să-i enerveze realmente. Aşa că după o lună — uitasem complet de aiureala asta — când am primit scrisoarea prin care mă anunţau că mă calificasem, a fost cât pe-aici să-mi dau drumu-n izmene.

— Şi ai fost de-acord? întrebă Collie Parker.

— Mda, e cam greu de explicat. Chestia este că toţi credeau că nu-i

decât o glumă excelentă. Prietena mea dorea să fotografieze scrisoarea şi s-o imprime pe un tricou la un atelier care se ocupă cu aşa ceva, de parcă ar fi crezut că făcusem farsa secolului. La fel s-a-ntâmplat cu toţi. Îmi strângeau mâna cu căldura şi era imposibil să n-aud din partea cuiva: "Băi, Abe, i-ai tras-o grozav Maiorului, aşa-i?" Vă zic că era atât de amuzant, încât am perseverat, rânji morbid Abraham. Pe cuvântul meu, dacă nu toată lumea se distra a-ntâia. Toţi credeau că aveam să i-o trag până la capăt Maiorului. Şi asta am şi făcut. După aia, m-am trezit într-o dimineaţă că eram băgat. Am făcut parte de la început din prima sută, mai exact am fost al şaisprezecelea scos din urnă. Aşa încât pot spune că, până la capăt, Maiorul mi-a tras-o *mie.*

Un cor de ovaţii lipsite de putere se înălţă din rândul Mărşăluitorilor, şi Garraty ridică ochii. Deasupra capului, un indicator reflectorizant uriaş îi informa: AUGUSTA 10.

— Ai putea muri de râs, este? făcu Collie.

Abraham îl privi îndelung.

— Întemeietorul neamului nu este amuzat, anunţă el, sec.

Capitolul 14

"Şi nu uitaţi, dacă vă folosiţi mâinile,
dacă gesticulaţi cu orice parte a corpului,
sau folosiţi orice parte a cuvântului, veţi pierde
ocazia de a câştiga 10 000 de dolari.
Pur şi simplu, daţi o listă. Mult noroc!"
— Dick Clark
Piramida de 10 000 de dolari

Toţi căzuseră de acord că nu mai puteau să reacţioneze emoţional. Se părea însă că lucrurile nu stăteau deloc aşa, gândi Garraty obosit, pe când mergeau prin întunericul vuitor pe U. S. 202, cu Augusta rămasă la o milă în urmă. Ca o chitară tratată cu indiferenţă, care fusese aruncată de colo-colo de un cântăreţ nesimţitor, coardele nu plesniseră, ci erau doar dezacordate, discordante, haotice.

Augusta nu fusese ca Oldtown. Oldtown fusese un fals New York, copiat de fermieri. Augusta era un tip nou de oraş, o aşezare de băieţi de viaţă, ţicniţi, un oraş aflat la sfârşitul petrecerii, cu un milion de beţivi şi nebuni dansând, plus maniaci cu adevărat săriţi de pe fix.

Auziseră şi văzuseră Augusta cu mult înainte să ajungă la propriu a-colo. Imaginea valurilor spărgându-se pe un ţărm îndepărtat revenea mereu în mintea lui Garraty. Auziseră mulţimea de la cinci mile depărtare. Luminile umpleau cerul cu strălucirea pastelată a peliculei unui balon de săpun, care era înspăimântătoare şi apocaliptică, amintindu-i lui Garraty de imaginile văzute în manualele de istorie cu atacul aerian german asupra coastei răsăritene americane în ultimele zile ale celui de-al doilea război mondial.

Se priviseră unul pe celălalt neliniştiţi şi se apropiaseră mai mult, ca nişte băieţaşi prinşi de o furtună cu fulgere şi trăsnete sau ca vitele în viscol. Zgomotul mulţimii creştea de parcă se umfla, căpătând o roşeaţă crudă. O foame care paraliza. Garraty avusese viziunea clară şi înspăimântătoare a marelui zeu Mulţimea, târându-se din depresiunea Augusta pe picioare stacojii de păianjen şi devorându-i pe toţi de vii.

Oraşul însuşi fusese înghiţit, strangulat şi îngropat. Într-un sens

foarte real al cuvântului, Augusta nu mai existase şi nu mai existaseră cucoane grase, fete drăguţe, bărbaţi pompoşi sau copii uzi între picioare, fluturând norişori pufoşi din vată de zahăr. Acolo nu existase nici un italian agitat, care să le arunce felii de pepene. Doar Mulţimea, o creatură fără trup, cap sau minte. Mulţimea nu fusese decât un Glas şi un Ochi, şi nu constituise o surpriză faptul că ea fusese atât Dumnezeu, cât şi Diavol. Garraty o percepuse şi ştia că şi ceilalţi o percepeau. Mersese ca printre nişte piloni gigantici pentru cabluri de înaltă tensiune, simţind cum furnicăturile şi şocurile îi zbârlesc fiecare firişor de păr, îi fac limba să-i tremure nebuneşte în gură, îl fac să-şi simtă ochii gata să pârâie şi să împroaşte scântei, în vreme ce se rostogoleau în culcuşurile lor umede. Mulţimea trebuia să fie satisfăcută. Mulţimea trebuia să fie adulată şi temută. Şi, în cele din urmă, Mulţimii trebuia să se i se aducă jertfe.

Înaintaseră cu greu prin troiene de confeti care le ajungeau la glezne. Se rătăciseră unul de celălalt şi se regăsiseră într-un viscol multicolor de serpentine tăiate din reviste. Garraty înhăţase la întâmplare o bucată de hârtie din văzduhul întunecat şi dement şi se trezise privind o reclamă la cursurile de culturism Charles Atlas. Prinsese alta şi se pomenise faţă în faţă cu John Travolta.

Iar la apogeul surescitării, în vârful primei coline de pe U. S. 202, privind peste autostrada ticsită de gloată din spate şi peste oraşul ghiftuit şi suprasaturat de la picioarele lor, două gigantice proiectoare alb-purpuriu spintecaseră văzduhul în faţa Mărşăluitorilor, şi Maiorul se aflase acolo, îndepărtându-se de ei în jeep-ul său, ca un miraj, menţinându-şi rigid salutul, nepăsător în mod incredibil şi fantastic faţă de mulţimea cuprinsă parcă de uriaşe chinuri ale facerii, de jur-împrejurul lui.

Cât despre Mărşăluitori... corzile emoţiilor lor nu erau plesnite, ci doar puternic dezacordate. Toţi treizeci şi şapte care mai rămăseseră urlaseră sălbatic, cu glasuri răguşite şi cu totul neauzite de nimeni. Mulţimea nu avea de unde să ştie că ei se bucurau, dar cumva o făcuseră, cumva înţeleseseră că cercul dintre venerarea morţii şi dorinţa de moarte se închisese pentru încă un an şi mulţimea înnebunise complet, convulsionând în paroxisme tot mai mari şi mai mari. Garraty simţise o durere sfredelitoare, pătrunzătoare în stânga pieptului şi, cu toate acestea, fusese incapabil să se oprească din răcnit, deşi înţelesese perfect că se apropiase şi mai mult de marginea hăului.

Un Mărşăluitor cu ochi vicleni, pe nume Milligan, îi salvase pe toţi, căzând în genunchi, cu ochii strâns închişi şi palmele apăsate pe tâmple, ca şi cum ar fi încercat să-şi menţină creierii înăuntru. Se prăbuşise apoi înainte, cu faţa în jos, lunecând cu vârful nasului pe asfalt şi julindu-l, ca o cretă moale pe o tablă neagră şi aspră — uluitor, gândise Garraty, puştiul îşi ia nasul la purtare pe drum —, după care Milligan fusese din fericire împuşcat. După aceea, Mărşăluitorii se opriseră din răcnete. Garraty fusese foarte speriat de junghiul din piept care îl mai lăsase doar puţin. Îşi promisese că acela fusese ultimul său moment de nebunie.

— Ne apropiem de prietena ta? întrebă Parker.

Nu slăbise, dar se cuminţise. Garraty ajunsese chiar să-l placă acum.

— Mai sunt vreo cincizeci de mile. Poate şaizeci. Plus sau minus câteva.

— Eşti un tip al dracu' de norocos, spuse Parker gânditor.

— Serios?

Garraty era surprins. Se întoarse, pentru a vedea dacă nu cumva Parker râdea de el. Nu râdea.

— O s-o vezi pe maică-ta şi pe prietena ta. Eu pe cine dracu' o să văd între locul ăsta şi sfârşit? Pe nimeni, doar pe porcii ăştia.

Ridica degetul mijlociu spre mulţime, care păru să ia gestul lui drept un salut şi-l aclamă în delir.

— Mi-e dor de-acasă, spuse Parker. Şi mi-este frică. Brusc, răcni către mulţime: *Porcilor! Sunteţi nişte porci!*

Spectatorii ovaţionară mai gălăgios ca oricând.

— Şi mie mi-este frică. Şi mi-e dor de casă. Eu.... vreau să spun *noi...* Şovăi, căutându-şi cuvintele: Suntem toţi prea departe de casă. Drumul ne ţine departe. Poate c-o să le pot vedea, dar nu le voi putea atinge.

— Regulamentul spune că...

— Ştiu ce spune regulamentul. Contact corporal cu oricine doresc, atâta timp cât nu părăsesc drumul. Dar nu-i acelaşi lucru. Este ca un zid.

— Pentru tine-i al naibii de uşor să vorbeşti. O să le vezi, indiferent cum ar sta lucrurile.

— Poate că asta o să agraveze situaţia, comentăl McVries.

Apăruse neauzit în spatele lor. Tocmai trecuseră pe sub un indicator luminos de avertizare, care clipea galben a intersecţia Winthrop. Garraty îi văzu reflecţia mărindu-se şi apoi micşorându-se pe pavaj după ce trecură, un ochi galben, ameninţător, care se deschidea şi se închidea.

— Sunteţi toţi nebuni, spuse Parker binevoitor. M-am cărat de-aici.

Acceleră puţin şi, în scurt timp, dispăru în umbrele pâlpâitoare.

— Crede că suntem homo, zise McVries amuzat.

— Ce crede? ridică Garraty capul.

— Nu-i un tip chiar atât de rău, continuă McVries gânditor şi ridică mucalit dintr-o sprânceană. Poate că pe jumătate chiar are dreptate. Poate că de-aia ţi-am salvat pielea. Poate că-s în limbă după tine.

— Cu o faţă ca a mea? Crezusem că vouă, perverşilor, vă plac tipii mai finuţi.

Cu toate acestea, brusc, se simţi tulburat.

Pe neaşteptate, şocându-l, McVries întrebă:

— Vrei să ţi-o iau la labă?

Garraty trase aer în piept cu un şuierat.

— Ce dra...

— Mai taci naibii! făcu McVries iritat. Când o să termini cu rahatu' tău de ipocrizie? Nici măcar n-o să te-ajut spunându-ţi dacă am glumit sau nu. Ce zici?

Garraty simţi în gât un nod uscat şi în acelaşi timp lipicios. Chestia era că ar fi dorit să fie mângâiat. Homo sau nu, asta nu mai părea să conteze acum, când toţi erau preocupaţi să moară. Tot ce conta era McVries. Nu dorea ca McVries să-l atingă, nu în felul acela.

— Ei bine, adevărul este că mi-ai salvat viaţa..., începu el şi tăcu în mod deliberat.

McVries izbucni în râs.

— Ar trebui să mă simt ca o jigodie fiindcă-mi datorezi ceva şi profit de asta? Aşa-i?

— Fă ce vrei, replică sec Garraty, dar termină cu jocurile.

— Asta înseamnă "da"?

— Orice vrei! zbieră Garraty.

Pearson, care se zgâia, aproape hipnotizat, la propriile sale picioare, ridica ochii, surprins.

— Orice dracu' vrei! urlă Garraty.

— Ai perfectă dreptate, Ray, râse din nou McVries. Să nu te-ndoieşti de asta nici o clipă.

Îl bătu pe umăr şi rămase în urmă.

Garraty se holbă după el, neînţelegător.

— Nu se mai satură, comentă Pearson, obosit.

— Poftim?

— Mergem de aproape două sute cincizeci de mile, gemu Pearson. Picioarele mele sunt ca nişte bucăţi de plumb cu otravă-năuntru. Spinarea mă arde. Dar sonatului ăsta de McVries tot nu-i ajunge. Este ca unul mort de foame care-nfulecă laxative.

— Crezi că doreşte să fie rănit?

— Iisuse, tu ce crezi? Ar trebui să poarte în jurul gâtului o plăcuţă: LOVIŢI-MĂ TARE. Mă-ntreb ce vrea să compenseze prin asta?

— Nu ştiu, zise Garraty.

Era pe punctul să adauge ceva, dar văzu că Pearson nu-l mai asculta. Îşi privea iarăşi picioarele şi trăsăturile lui vlăguite erau încordate în linii de oroare. Îşi pierduse pantofii. Ciorapii de sport alb-murdar descriau arcuri alb-cenuşii prin beznă.

Trecură de un indicator care anunţa: LEWISTON 32 Ml, iar după o milă ajunseră la un indicator electric în formă de arc, care proclama: GARRATY 47 în litere alcătuite din becuri de iluminat.

Garraty ar fi dorit să moţăie, dar nu putea. Ştia ce dorise Pearson să spună, referindu-se la spinarea sa. Propria lui coloană vertebrală se simţea ca şi cum ar fi fost o vergea înroşită în foc. Muşchii posteriori ai picioarelor erau răni deschise, arzătoare. Amorţeala tălpilor începuse să fie înlocuită de o agonie mult mai ascuţită şi precis conturată decât oricare alta pe care o simţise până atunci. Nu-i mai era foame, totuşi înghiţi câteva concentrate. Câţiva Mărşăluitori nu erau decât schelete învelite în piele — orori din lagărele de exterminare. Garraty nu dorea să ajungă aşa... Însă, desigur, oricum era aşa. Îşi plimbă o mână pe flancul corpului şi cântă la xilofonul coastelor.

— În ultimul timp nu l-am mai auzit pe Barkovitch, rosti el, străduindu-se să-l desprindă pe Pearson din concentrarea aceea îngrozitoare care-l făcea să semene mult prea mult cu reîncarnarea lui Olson.

— Aşa-i. Cineva zicea că i-a înţepenit un picior, când am trecut prin Augusta.

— Serios?

— Aşa am auzit.

Garraty simţi imboldul de a rămâne în urmă şi a-l vedea pe Barkovitch. Era greu de găsit pe întuneric şi se alese cu un avertisment, dar în cele din urmă îl descoperi. Barkovitch se afla acum în eşalonul ariergărzii şi tropăia şontorog, cu chipul brăzdat de concentrare. Ochii îi erau atât de mijiţi, încât păreau nişte monede văzute dinspre muchie. Nu mai avea jachetă. Vorbea de unul singur, cu glas scăzut, monoton şi încordat.

— Salut, Barkovitch! spuse Garraty.

Barkovitch tresări, se împiedică şi fu avertizat... al treilea avertisment.

— Aşa! urlă el arţăgos. Aşa, vezi ce-ai făcut?! Eşti mulţumit acum, tu şi amicii tăi şmecheri?

— N-arăţi prea grozav, zise Garraty.

— Totul face parte din Plan, rânji viclean Barkovitch. Mai ţii minte când ţi-am spus despre Plan? Nu m-ai crezut. Olson nu m-a crezut. Nici Davidson. Nici Gribble.

Glasul i se reduse la nivelul unei şoapte suculente, încărcată de flegmă.

— Garraty, am daaan-sat pe mormintele lor!

— Te doare piciorul? întrebă Garraty încetişor. Nu poate să fie chiar atât de rău.

— Au mai rămas doar treizeci şi cinci pe care să-i întrec. Toţi se vor

prăbuşi la noapte. O să vezi! Când va răsări soarele, pe drum nu va mai merge nici o duzină. O să vezi. Tu şi amicii tăi fiţoşi, Garraty. Toţi vor fi morţi până dimineaţă. Ba nu, până la miezul nopţii.

Brusc, Garraty se simţi foarte puternic. Ştiu că Barkovitch avea să se ducă în scurt timp. Ar fi vrut s-o ia la fugă, neţinând seama de rinichii care îl dureau, de şira spinării care-l tortura şi de tălpile înnebunitoare, să alerge şi să-i spună lui McVries că-şi va putea ţine promisiunea.

— Ce vei cere? întrebă el cu glas tare. Ce vei cere când vei învinge?

Barkovitch rânji voios, de parcă abia aşteptase întrebarea. În lumina neclară, faţa lui părea că se boţeşte şi se mişcă, de parcă ar fi fost manevrată şi lovită de mâini gigantice.

— Picioare de plastic, şopti el. Picioaaaare de plastic, Garraty. O să mi le amputez pe-astea — mă cac pe ele dacă nu ştiu de glumă. O să-mi instalez picioare de plastic noi şi p-astea o să le bag într-o maşină de spălat rufe şi-o să mă uit la ele cum se-nvârt şi se-nvârt şi se-nvârt...

— Crezusem că poate ţi-ai dori nişte prieteni, zise Garraty cu tristeţe.

Un sentiment ameţitor de triumf, sufocant şi minunat, vui prin el.

— Prieteni?

— Pentru că n-ai nici unul, spuse Garraty compătimitor. Toţi vom fi bucuroşi să te vedem murind. Nimeni nu-ţi va simţi lipsa, *Gary.* Poate c-o să merg înapoia ta şi o să-ţi scuip pe creieri, după ce ţi-i vor împrăştia pe drum. Poate c-o să fac asta. Poate c-o s-o facem toţi.

Era o nebunie, o nebunie, ca şi când întreg capul i-ar fi luat-o razna, era ca atunci când lovise cu ţeava puştii cu aer comprimat în Jimmy, sângele... Jimmy uriaşe... Întregul cap i se înceţoşase de dogoarea justiţiei sălbatice, primitive.

— Nu mă urî, scânci Barkovitch, de ce mă urăşti? Nu vreau să mor, aşa cum nu vrei nici tu. Ce doreşti? Să-mi pară rău? O să-mi pară rău! O să... o să...

— O să scuipăm toţi pe creierii tăi! continuă Garraty, ca un dement. Vrei şi tu să mă pipăi?

Barkovitch îl privi palid, cu ochi derutaţi şi goi.

— Îmi... îmi pare rău, şopti Garraty.

Se simţea înjosit şi murdar. Se grăbi să se îndepărteze de Barkovitch. Lua-te-ar dracu', McVries, se gândi. De ce? De ce?

Imediat puştile detunară şi doi băieţi căzură morţi în acelaşi timp, şi unul dintre ei *trebuia* să fie Barkovitch, *trebuia* să fie. Iar de data asta fusese vina lui, el fusese ucigaşul.

Apoi Barkovitch izbucni în râs. Barkovitch chicotea, mai ascuţit, mai descreierat şi chiar mai audibil decât nebunia mulţimii.

— Garraty! Gaaarraaatyyyy! O să dansez pe mormântul tău, Garraty! O să *daaaan*...

— Gura! răcni Abraham. Gura, puţoiule ce eşti!

Barkovitch amuţi, după care începu să suspine.

— Du-te dracu'! mormăi Abraham.

— Uite ce-ai făcut, rosti cu reproş Collie Parker. L-ai făcut să plângă, Abe, băiat rău ce eşti! Acum o să se ducă acasă şi o să ne pârască mai-că-sii.

Barkovitch continuă să suspine. Era un sunet pustiit, de cenuşă, care-i zbârli pielea lui Garraty. Era lipsit de orice speranţă.

— Smiorcăilă o să-i spună lu' mămica? strigă Quince spre înapoi. Vai, vai, Barkovitch, ce-o să ne facem?

Lăsaţi-l în pace! urlă Garraty în gând, lăsaţi-l în pace, habar n-aveţi cât de mult suferă! Totuşi, ce fel de gând ipocrit şi făţarnic mai era şi acela? El dorea ca Barkovitch să moară. La urma urmelor, putea s-o

recunoască. Dorea ca Barkovitch să-şi verse ficaţii şi să crape.

Iar Stebbins era probabil acolo în urmă, în beznă, şi râdea de toţi.

Se grăbi şi-l ajunse din urmă pe McVries, care înainta, uitându-se nepăsător spre mulţime. Spectatorii îi întorceau privirea, studiindu-l cu aviditate.

— De ce nu m-ajuţi să decid? rosti McVries.

— Sigur! în ce problemă trebuie să decidem?

— Cine-i în cuşcă? Noi sau ei?

Garraty râse, de-a dreptul încântat.

— Toţi! Iar cuşca este-n grădina zoologică a Maiorului.

McVries nu îi împărtăşi veselia.

— Barkovitch scapă hăţurile, aşa-i?

— Da, cred că da.

— Nu mai vreau să văd. Este oribil! Şi-i o înşelătorie. Construieşti totul în jurul a ceva... te pregăteşti pentru ceva... şi apoi nu-ţi mai doreşti lucrul ăla. Nu-i păcat că toate marile adevăruri sunt astfel de minciuni?

— Nu m-am gândit niciodată prea mult la chestia asta. Îţi dai seama că-i aproape ora zece?

— Este ca şi cum te-ai antrena toată viaţa pentru săritura cu prăjina, pentru ca apoi, când ajungi la Olimpiadă, să-ţi spui: "De ce dracu' vreau eu să sar peste bara aia?"

— Mda.

— Mai-mai că te-ar interesa, este? făcu McVries, iritat.

— E tot mai greu să mă stârneşti, recunoscu Garraty.

Făcu o pauză. Ceva îl tulbura serios de o vreme. Baker li se alătură. Garraty privi de la Baker la McVries şi după aceea înapoi.

— Voi i-aţi văzut... i-aţi văzut părul lui Olson? Înainte de a-şi încasa biletul?

— Ce-i cu părul lui? întrebă Baker.

— Încărunţise.

— Asta chiar că-i o nebunie, zise McVries, dar brusc păru foarte speriat. Nu cred, probabil că era praf de pe drum sau altceva.

— Era cărunt, repetă Garraty. Parcă mergem de-o veşnicie pe drumul ăsta. Părul lui Olson care... care devenise aşa m-a făcut să mă gândesc prima dată la asta, dar... poate că-i un mod dement de nemurire.

Ideea era teribil de deprimantă. Privi drept înainte în întuneric, simţind adierea blândă a vântului pe obraji.

— Merg, am mers, voi merge, voi fi mers, intonă McVries. Să traduc şi în latină?

Suntem suspendaţi în timp, se gândi Garraty.

Tălpile li se mişcau, dar nu şi ei. Sclipirile stacojii ale ţigărilor din mulţime, ocazionalele bliţuri sau flăcărui de brichete puteau să fi fost stele, constelaţii joase şi stranii care le marcau existenţa în faţă şi în spate, îngustându-se până la dispariţie în ambele direcţii.

— Brrr! făcu Garraty, înfiorându-se. Poţi s-o iei razna.

— Aşa-i, încuviinţă Pearson şi râse nervos.

Urcau un deal lung şi şerpuit Drumul era alcătuit acum din plăci de beton înşiruite, al căror material se simţea dur sub tălpi. Garraty avea impresia că poate percepe fiecare pietricică prin pantofii subţiri ca hârtia. Vântul jucăuş împrăştiase în calea lor maldăre de ambalaje de bomboane, cutii de floricele şi gunoaie de tot felul. Pe alocuri, aproape că trebuia să se căznească pentru a înainta. Nu-i corect, gândi Garraty, plângându-şi de milă.

— Ce ne-aşteaptă în faţă? îl întrebă McVries, pe un ton de scuză.

Garraty închise ochii şi se strădui să alcătuiască o hartă în minte.

— Nu-mi amintesc toate orăşelele. Ajungem la Lewiston, ăsta-i al doilea oraş ca mărime din stat, mai mare decât Augusta. O să mergem chiar pe strada principală. Înainte se numea Lisbon Street, dar acum se numeşte Cotter Memorial Avenue. Reggie Cotter a fost singurul tip din Maine care a învins vreodată în Marşul cel Lung. Asta a fost cu mult timp în urmă.

— A murit, nu? întrebă Baker.

— Da. A avut o hemoragie la un ochi şi a terminat Marşul pe jumătate orb. Ulterior s-a constatat că avea un cheag de sânge pe creier. A murit la vreo săptămână după Marş.

Cu un efort infim de a alunga povara detaliilor, repetă:

— Asta a fost cu mult timp în urmă.

O vreme, nici unul nu mai scoase o vorbă. Ambalajele dulciurilor le trosneau sub tălpi, răsunând ca pârâiturile unui incendiu forestier îndepărtat. O petardă pocni în mulţime. Garraty distinse o geană de lumină îndepărtată la orizont — probabil oraşele gemene Lewiston şi Auburn, ţinutul unor familii cu nume ca Dussette, Aubuchon şi Lavesque, ţinutul lui *Nous parlons français ici.* Brusc, simţi o poftă aproape nebună de o lamă de gumă de mestecat.

— După Lewiston ce vine?

— Mergem pe Route 196, după aceea trecem pe 126 până la Freeport, unde o să le văd pe mama şi pe prietena mea. Tot acolo o să trecem pe U. S. 1. Şi pe asta vom rămâne până la sfârşit.

— Autostrada cea mare, şopti McVries.

— Exact.

Puştile bubuiră, şi ei tresăriră.

— A fost Barkovitch sau Quince, zise Pearson. Nu-mi dau seama... unul dintre ei continuă să meargă... este...

Barkovitch hohoti din beznă, un sunet ascuţit, bolborosit, subţire şi înspăimântător.

— Încă nu, curvelor! Încă nu m-am dus! Încă *nuuuuuuuuuuuu*...

Glasul îi suia întruna şi întruna ca o sirenă de incendii defectă. Pe neaşteptate, mâinile lui Barkovitch se repeziră în sus aidoma unor porumbei care-şi iau zborul speriaţi şi începură să-şi sfâşie propriul gât.

— *Iisuse*! icni Pearson şi vomită în poală.

Fugiră de lângă el, fugiră şi se împrăştiară în faţă şi în spate, iar Barkovitch continuă să zbiere, să bolborosească, să-şi sfâşie beregata şi să meargă, cu chipul sălbatic întors către cer, cu gura ca o curbă strâmbă de beznă.

Apoi sunetul sirenei începu să se diminueze şi Barkovitch se pierdu o dată cu el. Căzu şi-l împuşcară, viu sau mort.

Garraty se întoarse, revenind cu faţa spre direcţia de înaintare. Era vag recunoscător că nu fusese avertizat. Zări copia la indigo a ororii sale pe toate feţele din jur. Partea cu Barkovitch se terminase. Se gândi că nu era un semn bun pentru ei ceilalţi, pentru viitorul lor pe drumul întunecat şi însângerat.

— Nu mă simt bine, zise Pearson.

Glasul lui era sec. Icni, dar nu vomită decât bilă şi pentru câteva clipe înaintă îndoit din mijloc.

— Oh! Nu mă simt prea bine. Oh, Doamne. Nu mă... Simt... Prea bine. Oh!

McVries privi drept înainte.

— Cred... regret că nu sunt nebun, rosti el gânditor.

Numai Baker nu spuse nimic. Şi asta era straniu, deoarece Garraty simţi subit mireasmă de caprifoi din Louisiana. Auzi orăcăitul broaştelor în bălţi. Simţi zumzetul leneş, apăsător al cicadelor săpând în coaja

groasă a chiparoşilor ca să doarmă somnul lor lipsit de vise, lung de şaptesprezece ani. Şi o văzu pe mătuşa lui Baker, legănân-du-se înainte şi înapoi, cu ochi visători, zâmbitori şi goi, stând pe verandă şi ascultând glasurile îndepărtate, printre pârâituri şi bâzâitufi, la vechiul ei aparat de radio Philco cu carcasă din mahon ciobit şi crăpat. Legănându-se, legănându-se, legănându-se... Surâzând visător. Aidoma unei pisici care a lins smântână şi este foarte mulţumită.

Capitolul 15

"Nu-mi pasă dacă învingeţi sau pierdeţi,
atâta timp cât învingeţi."
— Vince Lombardi
Fost antrenor al echipei Green Bay Packers

Lumina zilei apăru strecurându-se printr-o lume albă şi mută de ceaţă. Garraty umbla singur. Deja nu mai ştia câţi o încasaseră în timpul nopţii. Tălpile lui aveau dureri de cap. Migrene teribile. Le putea simţi umflându-se, de fiecare dată când îşi lăsa greutatea pe ele. Fesele îl dureau. Şira spinării era un foc de gheaţă. Însă tălpile lui aveau dureri de cap, iar sângele i se coagula în ele, le umfla şi transforma venele în spaghete *al dente.*

În acelaşi timp, viermele aţâţării îi creştea în măruntaie: mai aveau doar treisprezece mile până la Freeport. Se aflau acum în Portervillie, iar mulţimea de-abia îi putea distinge pe Mărşăluitori prin ceaţa deasă, dar scanda ritmic numele lui Garraty încă din Lewiston. Sunetele aduceau cu pulsaţiile unei inimi gigantice.

Freeport şi Jan, se gândi el.

— Garraty?

Glasul suna familiar, dar stins. Era McVries. Chipul îi era un craniu nebărbierit. Ochii îi sclipeau febril.

— Bună diimineaţa, croncăni McVries. Trăim să ne luptăm cu înc-o zii.

— Mda. Câţi au furat-o azi-noapte?

— Şase.

McVries scoase de la centură un flacon cu pastă de şuncă şi începu să mănânce, folosindu-se de un deget. Mâinile îi tremurau rău.

— Şase, după Barkovitch. (Puse flaconul la loc, cu grija unui bătrân paralizat.) Pearson a-ncasat-o.

— Da?

— N-am mai rămas mulţi, Garraty. Numai douăzeci şi şase.

— Nu, nu suntem mulţi.

Mersul prin ceaţă era ca mersul prin norii imponderabili de pulbere de pe aripile fluturilor.

— Nici mulţi dintre *noi.* Muşchetarii. Tu, eu, Baker şi Abraham. Collie Parker. Şi Stebbins. Dacă vrei să-l pui şi pe el la socoteală. De ce nu? Chiar aşa, de ce nu? Hai să-l punem şi pe Stebbins la socoteală, Garraty. Şase Muşchetari şi douăzeci de valeţi.

— Tot mai crezi că eu voi învinge?

— În toate primăverile este aşa ceaţă pe-aici?

— Ce-nseamnă asta?

— Nu, nu cred că vei învinge. Stebbins va-nvinge, Ray. Nimic nu-l poate toci, este dur ca diamantul. Se zice că-n Vegas are cota 9:1, acum

după ce Scramm a ieşit. Hristoase, parcă-i la fel ca-n clipa în care-am pornit.

Garraty încuviinţă din cap, ca şi când s-ar fi aşteptat la aşa ceva. Îşi găsi tubul cu pastă de carne şi începu să mănânce. Ar fi dat aproape orice pentru hamburgerii în sânge de mult dispăruţi ai lui McVries.

McVries inspiră de câteva ori şi-şi şterse nasul cu dosul mâinii.

— Nu ţi se pare straniu? Vreau să zic, nu ţi se pare straniu ca după toată chestia asta să te-ntorci pe terenul tău de joacă?

Garraty simţi viermele aţâţării zvârcolindu-se şi răsucindu-se din nou.

— Nu, răspunse el. Mi se pare lucrul cel mai firesc din lume.

Coborâră o pantă lungă şi McVries ridică ochii spre ecranul alb şi gol de ceaţă.

— Parcă se-ndeseşte şi mai rău.

— Nu-i ceaţă, spuse Garraty. Acum e ploaie.

Ploaia cădea încetişor, ca şi când n-ar fi avut nici o intenţie să se oprească pentru foarte mult timp.

— Unde-i Baker?

— Undeva prin spate, zise McVries.

Fără un cuvânt — cuvintele erau inutile acum — Garraty începu să rămână în urmă. Drumul îi purtă pe lângă un refugiu, pe lângă dărăpănatul Centru de Recreare Porterville cu cele cinci şiruri de pini-lumânare, şi pe lângă o clădire neagră abandonată, de Mărfuri Guvernamentale cu Preţ Redus, în a cărei vitrină, un anunţ mare declara: LUNA MAI ESTE PENTRU CONFIRMAREA SEXULUI.

Din cauza ceţii, Garraty nu-l găsi pe Baker şi ajunse alături de Stebbins. Dur ca diamantul, spusese McVries. El se gândi însă că diamantul acela începea să trădeze mici imperfecţiuni. Acum mergeau paralel cu măreţul şi foarte poluatul fluviu Androscoggin. Pe malul opus, filatura Portersville îşi ridica turnurile în ceaţă ca un castel medieval murdar.

Stebbins nu înălţă ochii, dar Garraty ştia că Stebbins ştia că el se afla acolo. Nu spuse nimic, decizând în mod prosteşte să-l determine să vorbească primul. Drumul făcu alt cot. Pentru o clipă, mulţimea dispăru, când traversară podul peste Androscoggin. Dedesubtul lor, apa clocotea, posacă şi violentă, ornată cu spumă galbenă ca brânza veche.

— Care-i treaba?

— Cruţă-ţi suflul pentru un minut, răspunse Garraty. O să ai nevoie de el.

Ajunseră la capătul podului şi mulţimea reveni alături de ei, când cotiră la stânga şi porniră să urce dealul Brickyard. Era o pantă lungă, abruptă şi terasată. Râul rămânea mult dedesubt în stânga, iar versantul din dreapta era aproape perpendicular pe drum. Spectatorii se agăţaseră de copaci, de tufişuri, unii de alţii, şi scandau numele lui Garraty. Odată, el curtase o fată, Carolyn, care locuia pe dealul Brickyard. Acum era măritată. Avea un copil. Poate că l-ar fi lăsat şi pe el, dar pe atunci era puşti şi destul de prostovan.

De undeva din faţă, Parker rosti un *futu-i!* şoptit, cu respiraţia întretăiată, care de abia se auzi peste vacarmul mulţimii. Picioarele lui Garraty tremurară şi ameninţară să se transforme în gelatină, dar acesta era ultimul urcuş mare înainte de Freeport. După aceea, nu mai conta. Dacă era să se ducă în iad, avea să se ducă în iad. În cele din urmă, îl escaladară pieptiş (Carolyn avea piept frumos şi purta adesea pulovere mulate, din caşmir), iar Stebbins, gâfâind niţel, îşi repetă întrebarea:

— Care-i treaba?

Puştile bubuiră. Un băiat pe nume Charlie Field se înclină şi părăsi Marşul.

— Nici una, zise Garraty. Îl căutam pe Baker, dar am dat peste tine. McVries zice că el crede că tu o să-nvingi.

— McVries este un idiot, răspunse nepăsător Stebbins. Chiar crezi c-o să-ţi vezi prietena, Garraty? Prin atâta lume?

— O să stea în faţă, explică Garraty. Are permis.

— Poliţiştii vor fi prea ocupaţi să-i ţină pe toţi la distanţă, ca să mai aibă timp s-o aducă-n faţă.

— Nu-i adevărat, se încruntă Garraty. (Replicase tăios, fiindcă Stebbins formulase propria lui teamă profundă.) De ce spui una ca asta?

— Oricum, de fapt vrei s-o vezi pe maică-ta.

Garraty tresări brusc.

— Ce?!

— N-o să te-nsori cu ea când o să te faci mare, Garraty? Asta-şi doresc cei mai mulţi băieţaşi.

— Eşti nebun!

— Oare?

— Da!

— Ce te face să crezi că meriţi să-nvingi, Garraty? Ai un intelect de mâna a doua, eşti un specimen fizic de mâna a doua şi probabil că ai un libido de mâna a doua. Aş pune prinsoare pe câinele meu şi pe tot ce vrei că nu i-ai băgat-o niciodată gagicii tale.

— Ţine-ţi dracu' fleanca!

— Eşti virgin, aşa-i? Poate şi niţel aplecat spre popo? Te dai în vânt după lavandă? Nu-ţi fie frică! Poţi să-i spui totul tăicuţului Stebbins.

— O să umblu mai mult decât tine, chiar de-ar fi să merg până-n Virginia, labă tristă ce eşti!

Garraty tremura de furie. Nu-şi amintea să mai fi fost atât de furios în viaţa lui.

— E-n regulă, rosti Stebbins împăciuitor. Te-nţeleg.

— S-o fuţi pe mă-ta! Eşti...

— *Asta* chiar c-a fost o expresie interesantă. Ce anume te-a făcut s-o foloseşti?

Pentru o clipă, Garraty fu sigur că trebuia să se arunce asupra lui Stebbins sau să-şi piardă cunoştinţa de mânie, totuşi nu făcu nici una, nici alta.

— Chiar de-ar fi să merg până-n Virginia, repetă el. Chiar de-ar fi să merg tocmai până-n Virginia!

Stebbins se ridică pe vârfurile picioarelor, se întinse şi surâse somnoros.

— *Eu* simt c-aş putea să merg până-n Florida, Garraty.

Garraty se repezi înainte, îndepărtându-se de el şi căutându-l pe Baker, simţind cum enervarea şi mânia mureau, topindu-se într-o ruşine pulsatorie. Presupunea că Stebbins îl credea un fraier uşor de iritat. Bănuia că aşa şi era.

Baker mergea lângă un băiat pe care Garraty nu-l ştia. Ţinea bărbia lăsată în piept şi buzele i se mişcau încetişor.

— Salut, Baker! zise Garraty.

Celălalt tresări, apoi păru că tremură din tot trupul, ca un câine.

— Garraty, rosti el. Tu.

— Da, eu sunt.

— Visam... era un vis groaznic de real. Cât este ora?

Garraty îşi privi ceasul.

— Aproape şapte şi douăzeci.

— Crezi că va ploua toată ziua?

— Cred... *ah!* (Garraty se împletici înainte, dezechilibrat pentru moment.) Mi-a căzut tocul, fir-ar al dracului!

— Aruncă-i pe amândoi, îl sfătui Baker. Cuişoarele te vor răni. Iar când eşti dezechilibrat, consumi mai multă energie.

Garraty scutură dintr-un picior şi pantoful îi zbură, rotindu-se prin aer, până aproape la marginea mulţimii, unde rămase ca un căţeluş olog. Braţele Mulţimii se întinseră cu disperare după el. Cineva îl prinse, altcineva i-l smulse, apoi în jurul lui se iscă o dispută violentă. Celălalt pantof nu voia să-i iasă la o simplă scuturare; piciorul se umflase înăuntru. Îngenunche, primi un avertisment, desfăcu şiretul şi-l scoase. Se gândi să-l azvârle mulţimii, dar îl lăsă pe drum. Un val uriaş şi iraţional de disperare se revărsă subit peste el şi se gândi: *Mi-am pierdut pantofii. Mi-am pierdut pantofii.*

Asfaltul se simţea rece sub tălpi. Resturile zdrenţuite ale ciorapilor i se udară imediat. Ambele labe ale picioarelor păreau ciudate, ca nişte butuci diformi. Garraty simţi cum disperarea se transformă în milă pentru picioarele sale. Îl ajunse repede din urmă pe Baker, care mergea tot fără pantofi.

— Aproape c-am terminat-o, zise simplu Baker.

— Toţi simţim la fel.

— Am ajuns să-mi reamintesc toate lucrurile frumoase care mi s-au întâmplat vreodată. Prima dată când am invitat o fată la dans — un tip voinic şi pilit tot încerca să se bage peste mine şi l-am scos afară şi l-am bătut măr. Am reuşit s-o fac doar fiindcă era atât de beat. Iar fata aia s-a uitat la mine de parcă aş fi fost cel mai grozav lucru apărut după motorul cu ardere internă. Prima mea bicicletă... Prima dată când am citit *Femeia în alb* de Wilkie Collins — asta-i cartea mea preferată, Garraty, dac-o să te-ntrebe cineva. Cum stăteam pe jumătate adormit, cu undiţa lângă o baltă înnămolită, unde am prins mii de răcuşori... sau cum dormeam în curtea din spate, cu un album de benzi desenate *Popeye* peste faţă. Mă gândesc la lucrurile alea, Garraty. În ultimul timp mă gândesc la ele. Ca şi cum aş fi bătrân şi devin senil.

Ploaia matinală cădea argintiu în jurul lor. Până şi mulţimea era mai tăcută, mai retrasă. Feţele puteau fi văzute din nou, înceţoşate, ca după nişte ochiuri de geam spălate de picături. Erau feţe palide, cu ochi de porumbari, cu expresii întunecate sub pălării, umbrele şi coifuri de ziare de pe care se scurgea apa. Garraty simţi o durere profundă în adâncul său şi parcă ar fi fost mai bine dacă ar fi putut să plângă, să zbiere, dar nu putea, tot aşa cum nu putea să-l aline pe Baker şi să-i spună că era în regulă să mori. Era, totuşi, în acelaşi timp, nu era.

— Sper că nu va fi întuneric, spuse Baker. Asta-i tot ce sper. Dacă există un... ceva după, sper că nu va fi întuneric. Şi sper că acolo îţi poţi *reaminti.* Detest să bântui veşnic prin întuneric, fără să ştiu cine am fost şi ce caut pe-acolo sau fără măcar să ştiu c-am fost vreodată altceva.

Garraty începu să răspundă, apoi detunăturile armelor îl amuţiră. Reîncepea activitatea. Hiatul prezis cu atâta acurateţe de Parker aproape că se sfârşise. Buzele lui Baker se ridicară într-o grimasă.

— De asta-mi este cel mai frică. De sunetul ăsta. De ce-o facem, Garraty? Cred c-am fost nebuni.

— Nici eu nu cred c-a existat vreun motiv bun.

— Nu suntem decât nişte şoareci în capcană!

Marşul continuă. Ploaia cădea. Trecură de locuri cunoscute lui Garraty — barăci dărăpănate în care nu locuia nimeni, o şcoală cu o singură sală de clasă, abandonată acum, care fusese înlocuită de noua clădire Consolidated, ferme avicole, camioane vechi fără roţi, cocoţate cu osiile pe blocuri de beton, ogoare proaspăt arate. Garraty avea impresia că-şi reaminteşte fiecare lot de pământ şi fiecare gospodărie. Acum îl furnica aţâţarea. Drumul parcă zbura. Picioarele lui câştigaseră o

elasticitate nouă şi înşelătoare. Dar poate că Stebbins avea dreptate — poate că ea n-avea să fie acolo. Trebuia, cel puţin, să ţină seama de asta şi să fie pregătit.

Prin rândurile rărite se auzi că, mult în faţă, un băiat credea că avea apendicită.

Mai devreme, Garraty s-ar fi speriat, însă acum nu-i mai păsa absolut de nimic, decât de Jan şi de Freeport. Limbile de pe ceasul lui goneau cu o viaţă diabolică proprie. Se aflau la numai cinci mile de centru. Trecuseră de limita oraşului Freeport. Undeva în faţă, Jan şi mama stăteau deja în dreptul magazinului Woolman, aşa cum stabiliseră.

Cerul se mai lumină cumva, dar rămase tot înnorat. Ploaia se transformă într-o burniţă încăpăţânată. Drumul era o oglindă întunecată, o gheaţă neagră în care Garraty aproape că-şi putea zări reflexia deformată a feţei. Îşi trecu o mână peste frunte. O simţea fierbinte, arzând de temperatură. Jan, oh, Jan! Trebuie să ştii că eu...

Băiatul pe care-l durea abdomenul în dreapta era numărul 59, Klingerman. Începu să ţipe. Urletele lui deveniră iute monotone. Garraty reveni cu gândurile la unicul Marş Lung la care asistase — tot în Freeport — şi la băiatul care intona monoton: *Nu pot! Nu pot! Nu pot!*

Klingerman, gândi el, tacă-ţi fleanca!

Klingerman continuă să meargă încă şi continuă să zbiere, cu palmele apăsate peste partea dureroasă a corpului, iar limbile de pe ceasul lui Garraty continuară să gonească. Acum era 8:15. Vei fi acolo, Jan, da? Da. Bine. Deja nu mai ştiu ce însemni pentru mine, dar ştiu că eu sunt încă viu şi că am nevoie de tine să fii acolo, poate să-mi dai un semn. Doar să fii acolo. Să fii acolo.

8:30.

— Ne apropiem de blestematul ăla de oraş, Garraty? răcni Parker.

— Ce-ţi pasă *ţie?* rânji McVries. În nici un caz, nu cred că te-aşteaptă vreo fată.

— Eu am gagici peste tot, cap sec! făcu Parker. Ajung să se uite o da-tă la chipul meu şi-şi dau drumul în chiloţeii de mătase.

Chipul la care se referea era acum scofâlcit şi ascuţit, doar o umbră a ceea ce fusese.

8:45.

— Ia-o-ncet, amice! zise McVries când Garraty îl ajunse din urmă şi porni să-l depăşească. Cruţă-ţi puterile pentru diseară!

— Nu pot! Stebbins zicea că ea nu va fi acolo. Că poliţia n-o să aibă timp de pierdut ca s-o ajute să ajungă-n faţă. Trebuie să aflu. Trebuie să...

— Eu nu-ţi spun nimic altceva decât s-o iei încetişor. Stebbins i-ar da mă-sii să bea verde de Paris, dacă asta l-ar ajuta să învingă. Nu-l asculta! Ea va fi acolo. În primul rând, pentru că dă o imagine bună la relaţia cu publicul.

— Dar...

— Dar nu mă lua cu "dar", Ray. Ia-o-ncet şi trăieşte!

— Mai bagă-ţi undeva idioatele astea de platitudini! izbucni Garraty. (Îşi umezi buzele şi ridică o mână tremurătoare spre faţă.) Sunt... te rog să mă ierţi. N-a fost corect din partea mea. Stebbins a mai spus că oricum, de fapt, eu vreau s-o văd pe mama.

— Şi nu vrei s-o vezi?

— Bineînţeles că vreau! Doar ce dracu' crezi că... nu... da... nu ştiu. Când eram mic, am avut un prieten. El şi cu mine... amândoi... ne-am dezbrăcat... şi ea... ea....

— Garraty, rosti McVries şi întinse braţul, atingându-l pe umăr.

Klingerman urla foarte tare acum. Cineva din faţă îl întrebă dacă nu voia o tabletă împotriva gazelor. Poanta stârni râsul general.

— Ai început să te pierzi, Garraty. Calmează-te! Nu strica totul.

— *Ia mâna de pe mine!* zbieră Garraty.

Îşi băgă pumnul în gură şi muşcă puternic. După o clipă, rosti:

— Lasă-mă, te rog!

— Bine. Sigur că da.

McVries se îndepărtă. Garraty ar fi dorit să-l cheme înapoi, dar n-o putea face.

Apoi, pentru a patra oară, fu ora 9 dimineaţa. Cotiră la stânga şi mulţimea ajunse iarăşi sub cei douăzeci şi patru de Mărşăluitori, când trecură peste pasajul 295 şi intrară în Freeport. Drept înainte era Dairy Joy, unde el şi Jan se opreau uneori după ce mergeau la filme. Cotiră la dreapta şi trecură pe U. S. 1, pe care cineva o numise "autostrada cea mare". Mare sau mică, era ultima autostradă. Limbile ceasului lui Garraty păreau că vor să-i sară în ochi. Centrul lui Freeport era drept în faţă, iar Woolman se afla în dreapta. De aici abia putea distinge magazinul — o clădire pătrăţoasă şi urâtă, mascată de o faţadă falsă. Serpentinele reîncepură să cadă din văzduh. Ploaia le înmuia şi le făcea lipicioase, moi şi fără viaţă. Mulţimea creştea. Cineva porni sirena pentru pompieri a oraşului şi urletele ei se amestecară şi se contopiră cu ale lui Klingerman. Klingerman şi sirena de pompieri din Freeport cântau într-un duet de coşmar.

Tensiunea umplea venele lui Garraty, ticsindu-le cu sârme de cupru. Îşi auzea inima bubuindu-i, când în măruntaie, când în gâtlej, când exact între ochi. Două sute de metri. Îi răcneau din nou numele *(RAY-RAY-EŞTI-OKAY!),* dar deocamdată nu zărise nici o faţă familiară în mulţime.

Devie treptat spre dreapta, până ce braţele hulpave ale Mulţimii ajunseră la numai câţiva centimetri de el — un braţ lung şi slăbănog îi apucă ţesătura cămăşii, iar el sări îndărăt, de parcă ar fi fost tras într-o maşină de treierat — şi soldaţii îl aţintiră cu armele, gata să deschidă focul dacă ar fi încercat să dispară în valul de omenire. Mai avea de mers numai o sută de metri. Putea zări clar firma mare şi maro Woolman, dar nici urmă de mamă ori de Jan. Doamne, oh, Doamne, Doamne! Stebbins avusese dreptate... şi chiar dacă ele ar fi fost acolo, cum avea să le distingă în masa mişcătoare, gata să înghită?

Un geamăt tremurat se scurse din el, ca o vomă. Se împiedică în propriile sale picioare şi fu cât pe-aci să cadă. Stebbins avusese dreptate. Dorea să se oprească aici şi să nu mai continue. Dezamăgirea, sentimentul de pierdere... era atât de copleşitor, încât se simţea gol pe dinăuntru. Ce rost mai avea? Ce rost mai avea acum?

Sirena de pompieri răcnea, mulţimea urla, Klingerman zbiera, ploaia curgea din înalt şi propriul său suflet mărunt şi torturat îi fâlfâia prin cap, izbindu-se orbeşte de pereţii care-l întemniţau.

Nu mai pot merge. Nu pot, nu pot, nu pot. Totuşi,.picioarele îl purtau mai departe. *Unde sunt? Jan? Jan?... JAN!*

O zări. Flutura eşarfa de mătase albastră pe care i-o dăruise la ultima ei aniversare şi picăturile de ploaie îi scânteiau în păr ca diamantele. Mama era alături, îmbrăcată în haina neagră, simplă. Fuseseră strivite laolaltă de gloată şi se legănau necontrolat înainte şi înapoi. Peste umărul lui Jan, o cameră tv îşi aţintea botul imbecil.

De undeva din trupul lui Garraty păru că irupe o rană uriaşă. Infecţia se revărsă din el într-un potop verzui. Începu să alerge, împleticindu-se, cu vârfurile picioarelor întoarse spre interior. Ciorapii rupţi fluturau şi-i loveau picioarele umflate.

— Jan! Jan!

Putea să-şi audă gândul, dar nu şi cuvintele din gura sa. Camera tv îl urmări cu entuziasm. Vacarmul era incredibil. Putea zări buzele ei, formându-i numele, şi trebuia să ajungă la ea, trebuia...

Un braţ îl opri brusc. Era McVries. Vorbind printr-o portavoce asexuată, un soldat le dădu amândurora primul avertisment.

— Nu în mulţime!

Buzele lui McVries erau lipite de urechea lui Garraty şi-i urlau. Un junghi dureros sfredeli capul lui Garraty.

— Dă-mi drumul!

— Nu te las să te sinucizi, Ray!

— *Dă-mi drumul, fir-ar al dracu'!*

— Vrei să mori în braţele ei? Asta vrei?

Timpul zbura. Jan plângea. Putea să-i distingă lacrimile de pe obraji. Garraty se zbătu şi se eliberă de McVries. Porni din nou către ea. Simţea suspine dureroase şi mânioase urcându-i prin trup. Dorea somnul. Avea să-l găsească în braţele ei. O iubea.

Te iubesc, Ray!

Putea zări cuvintele pe buzele ei.

McVries era tot lângă el. Camera tv îi privea de sus. Acum, cu coada ochiului, Garraty îşi putea zări colegii de liceu, care desfăceau o pancartă uriaşă pe care se afla chiar chipul lui, fotografia luată din albumul liceului, mărită la dimensiunile Godzillei, rânjind larg spre el, în timp ce el plângea şi se străduia să ajungă la Jan.

Al doilea avertisment răsună din portavoce ca glasul Domnului.

Jan...

Ea se întindea spre el. Mâinile se atinseră. Mâna ei răcoroasă. Lacrimile ei...

Mama. Mâinile ei, întinzându-se...

Le prinse. Într-o mână ţinea mâna lui Jan, în cealaltă mâna mamei sale. Le atinse. Asta era.

Asta fu, până ce braţul lui McVries coborî din nou în jurul umerilor săi — crudul McVries.

— Dă-mi *drumul!* Dă-mi *drumul!*

— Chiar aşa de rău o urăşti? îi zbieră McVries în ureche. Ce vrei? Să mori, ştiind că amândouă au fost împroşcate de sângele tău? Asta vrei? Pentru Hristos, vino!

Se împotrivi, dar McVries era puternic. Poate că avea chiar dreptate. O privi pe Jan şi acum ochii ei erau lărgiţi de spaimă. Mama făcea gesturi de îndepărtare, iar pe buzele lui Jan putu să citească vorbele aidoma unui blestem: *Pleacă! Pleacă!*

Sigur că da, trebuie să plec, gândi el ca prin ceaţă. Sunt "Băiatul nostru din Maine". Şi în clipita aceea o urî, deşi nu făcuse altceva decât s-o prindă pe ea — şi pe propria lui mamă — în laţul pe care-l pregătise pentru sine.

Al treilea avertisment pentru el şi pentru McVries se rostogoli maiestuos ca tunetul; mulţimea îşi reduse vuietul şi privi cu ochi umezi şi nerăbdători. Panica era acum evidentă pe chipul lui Jan şi al mamei. Palmele mamei se ridicară spre faţă şi Garraty se gândi la mâinile lui Barkovitch înălţându-se către beregata sa, aidoma unor porumbei speriaţi şi sfârtecând-o.

— Dacă trebuie s-o faci, fă-o după primul colţ, dobitocule! strigă McVries.

Începu să scâncească. McVries îl înfrânsese încă o dată. McVries era foarte puternic.

— Bine, spuse el, neştiind dacă McVries îl putea auzi sau nu. (Începu să meargă.) Bine, bine, dă-mi drumul, că-mi rupi clavicula.

Suspină, sughiţă, îşi şterse nasul.

McVries îl eliberă precaut, gata să-l înhaţe, în caz de nevoie.

Amintindu-şi parcă în ultima clipă, Garraty se întoarse şti privi în urmă, dar ele erau deja pierdute în mulţime. Se gândi că nu avea să uite niciodată privirea aceea de panică ridicându-se în ochii lor, sentimentul de încredere şi siguranţă care fusese în cele din urmă îndepărtat cu brutalitate. Nu zări nimic, decât fulgerul efemer ai unei eşarfe albastre.

Reveni cu faţa spre înainte, fără să se uite la McVries, iar picioarele împleticite şi trădătoare îl purtară mai departe, şi ieşiră din oraş.

Capitolul 16

"Sângele a-nceput să curgă! Liston se clatină!
Clay îl zguduie cu combinaţii de directe!...
Îl îndoaie! Clay îl ucide! Clay îl ucide!
Doamnelor şi domnilor, Liston este la podea!
Sonny Liston este la podea! Clay dansează...
flutură din braţe... răcneşte spre mulţime!
Doamnelor şi domnilor, nu ştiu cum
să descriu scena aceasta!"
— Comentator radio
Al doilea meci de box Clay-Liston

Tubbins înnebunise.

Tubbins era un băiat scund cu ochelari şi faţa acoperită de pistrui. Purta blugii coborâţi pe şolduri şi-i ridica întruna. Nu vorbise mult, dar fusese un tip destul de drăguţ înainte de a înnebuni.

— CURVĂ! bolborosi Tubbins, spre ploaie.

Ridicase chipul către cer şi ploaia se scurgea de pe ochelari pe obraji şi peste buze, apoi în jos, pe vârful bărbiei boante.

— CURVA BABILONULUI A VENIT PRINTRE NOI! SE VINDE PE STRĂZI ŞI-SI DESFACE PICIOARELE PE MURDĂRIA CALDARÂMULUI! SCÂRNĂVIE! SCÂRNĂVIE! FERIŢI-VĂ DE CURVA BABILONULUI! DE PE BUZELE EI CURGE MIERE, DAR INIMA ÎI ESTE FIERE ŞI PELIN...

— Şi are şi sculament, completă obosit Collie Parker. Iisuse, ăsta-i mai rău decât Klingerman. Ridică glasul: Taci dracului, Tubby!

— CODOŞ ŞI PROXENET! zbieră Tubbins. SCÂRNĂVIE! SPURCĂCIUNE!

— Fir-ar al dracu', mormăi Parker. Dacă nu tace o dată, îl omor cu mâinile mele.

Îşi trecu degetele scheletice, tremurătoare, peste buze, le coborî la centură şi petrecu treizeci de secunde străduindu-se să desprindă clipsul de fixare al bidonaşului. Aproape că-l scăpă, ridicându-l la gură, şi vărsă jumătate din conţinut. Începu să plângă fără putere.

Era ora 15. Portland şi South Portland rămăseseră în urma lor. Cu cincisprezece minute mai devreme, trecuseră pe sub o pancartă udă şi fâlfâitoare, care anunţa că până la graniţa cu New Hampshire erau numai patruzeci şi patru de mile.

Numai, gândi Garraty. *Numai,* ce cuvinţel idiot mai este şi ăsta. Cine a fost dobitocul căruia i-a venit ideea că am avea nevoie de un asemenea cuvinţel idiot?

Mergea lângă McVries, dar, de la Freeport încoace, McVries vorbise numai în monosilabe. Garraty abia îndrăznea să-i adreseze un cuvânt. Îi

era din nou îndatorat şi asta îl umplea de ruşine. Îl umplea de ruşine, fiindcă ştia că el n-avea să-l ajute pe McVries dacă se ivea ocazia. Acum Jan nu mai era, mama nu mai era. Irevocabil şi veşnic. Doar dacă el învingea. Şi acum dorea foarte mult să învingă.

Ciudat, dar era prima dată de când ţinea minte că dorea să învingă. Nici măcar la start, când fusese proaspăt (hăt demult, pe timpurile când dinozaurii stăpâneau Pământul), nu *dorise* în mod conştient să învingă. Existase numai provocarea în sine. Însă pe ţevile armelor nu ieşiseră steguleţe roşii cu POC! scris pe ele. Nu era un meci de baseball sau un exerciţiu cu pasul uriaşului, ci totul era real.

Sau o ştiuse din capul locului?

Tălpile păreau că-l dor de două ori mai rău de când hotărâse că dorea să învingă, iar în piept simţea junghiuri dureroase la fiecare inspiraţie adâncă. Senzaţia de febră sporea... poate că se molipsise de la Scramm.

Dorea să învingă, totuşi nici chiar McVries nu-l putea purta peste linia invizibilă de sosire. Nu credea că avea să învingă. În clasa VI-a, câştigase concursul de ortografie pe şcoală şi participase la etapa pe district, dar acolo preşedintă nu mai fusese doamna Petrie, care te lăsa să te răzgândeşti. Doamna Petrie cea bună la suflet... El rămăsese lezat şi neîncrezător, convins că fusese vreo greşeală, dar nu fusese nici una. Pur şi simplu, nu fusese destul de bun ca să câştige atunci şi n-avea să fie destul de bun nici acum. Da, era îndeajuns de bun pentru a merge mai mult decât majoritatea băieţilor, însă nu mai mult decât toţi. Tălpile şi picioarele îşi depăşiseră fazele de amorţeală şi de rebeliune furioasă, iar răzvrătirea se afla la un singur pas depărtare.

Doar trei băieţi mai căzuseră de când ieşiseră din Freeport. Unul fusese nefericitul Klingerman. Garraty ştia ce gândeau ceilalţi. Se primiseră prea multe bilete de ieşire pentru a abandona pur şi simplu — indiferent care dintre ei. În nici un caz când mai rămăseseră doar douăzeci. De acum aveau să meargă până ce trupurile sau minţile aveau să li se prăbuşească.

Traversară un pod peste un pârâiaş liniştit, cu apa uşor încreţită de burniţă. Carabinele bubuiră, mulţimea ovaţionă şi Garraty simţi sâmburele încăpăţânat de speranţă din fundul minţii sale deschizându-se încă puţin, infinitezimal.

— Cum ţi s-a părut că arăta prietena ta — bine?

Îl întrebase Abraham, care părea o victimă a lagărelor de exterminare naziste. Dintr-un motiv imposibil de înţeles, îşi abandonase atât jacheta, cât şi cămaşa, dezvelindu-şi pieptul osos şi coastele.

— Da, zise Garraty. Sper c-o să mă pot întoarce la ea.

— Speri? zâmbi Abraham. Da, încep să-mi amintesc cum se scrie cuvântul "speranţă". (Fusese ca o uşoară ameninţare.) Cine a fost, Tubbins?

Garraty ascultă. Nu auzi nimic, doar vuietul constant al mulţimii.

— Da. Dumnezeule, el a fost. Cred că Parker i-a cobit.

— Îmi tot repet, spuse Abraham, că nu trebuie să fac nimic altceva decât să continuu să pun un picior în faţa celuilalt.

— Îhî.

— Garraty..., făcu Abraham, nu ştiu cum să-ţi zic...

— Ce anume?

Abraham nu răspunse mult timp. Pantofii lui erau din cei numiţi "Oxford", masivi şi fără toc, care i se păreau îngrozitor de grei lui Garraty (ale cărui tălpi desculţe şi reci se îndreptau treptat spre stadiul de carne vie). Bocăneau şi hârşâiau pe asfaltul autostrăzii care se lăţise la trei benzi. Mulţimea nu mai era atât de gălăgioasă sau chiar atât de

îngrozitor de apropiată, pe cât fusese din Augusta.

Abraham era mai tulburat decât îl văzuse vreodată.

— E ceva naşpa. Realmente, nu ştiu cum s-o zic.

Garraty strânse din umeri, derutat.

— Păi... spune, pur şi simplu.

— Bun, uite care-i treaba. Am discutat să facem o chestie. Toţi care am rămas.

— Ce să facem — un joc de scrabble?

— Nu, un fel de... promisiune.

— Ah, da?

— Nimeni nu mai oferă ajutor nimănui. Ori o faci pe cont propriu, ori n-o mai faci.

Garraty îşi privi picioarele. Se întrebă cât timp trecuse de când începuse să-i fie foame şi se întrebă cât avea să mai treacă înainte de a leşina, dacă nu înghiţea ceva. Se gândi că pantofii lui Abraham semănau cu Stebbins — pantofii aceia te puteau purta până la podul Golden Gate, fără să li se rupă măcar un şiret... cel puţin aşa lăsau impresia la exterior.

— Sună destul de inuman, zise el în cele din urmă.

— Şi situaţia a ajuns destul de inumană.

Abraham îi evita privirea.

— Ai vorbit şi cu ceilalţi despre asta?

— Nu cu toţi. Doar cu vreo doisprezece.

— Mda, este realmente naşpa. Înţeleg cât de greu este să vorbeşti despre aşa ceva.

— Pare să devină din ce în ce mai greu.

— Ceilalţi ce-au zis?

Ştia ce ziseseră; ce s-ar fi aşteptat să zică?

— Sunt de acord.

Garraty deschise gura, apoi o închise. Se uită spre Baker, aflat departe, în faţă. Baker avea jacheta udă leoarcă. Bărbia îi era coborâtă în piept. Un şold i se legăna şi ieşea în afară sub un unghi bizar. Piciorul stâng i se contractase destul de rău.

— De ce ţi-ai scos cămaşa? îl întrebă pe neaşteptate pe Abraham.

— Îmi irita pielea. Mi-a făcut urticarie sau aşa ceva. E din material sintetic şi poate că fac alergie la materialele sintetice — de unde naiba să ştiu? Ce zici, Ray?

— Parcă ai fi un penitent religios.

— Ce zici? Da, sau nu?

— Am vredouă datorii faţă de McVries.

McVries era încă destul de aproape, însă era imposibil de zis dacă le putea auzi conversaţia peste vacarmul mulţimii. Haide, McVries, gândi el. Spune-i că nu-ţi datorez nimic. Haide, nemernicule! Dar McVries nu spuse nimic.

— Bine, intru şi eu, încuviinţă Garraty.

— Bravo!

Acum sunt un animal, nimic altceva decât un animal împuţit, obosit şi stupid. Ai făcut-o. Ai luat mita.

— Dacă-ncerci s-ajuţi pe cineva, nu te putem opri. Este împotriva regulamentului. Dar te putem izola. Şi ţi-ai încălcat promisiunea.

— N-o să-ncerc.

— Acelaşi lucru este valabil şi pentru oricine încearcă să te-ajute.

— Îhî.

— Nu-i nimic personal. Ştii bine, Ray. Dar de-acum am intrat în linia dreaptă.

— Învingi sau mori.

— Asta-i.

— Nimic personal. Ne-ntoarcem în junglă.

Pentru o clipă, crezu că Abraham avea să se înfurie, dar inhalarea iute a celuilalt fu expirată printr-un suspin inofensiv. Poate că era prea obosit pentru a se mai enerva.

— Ai fost de acord. O să-ţi amintesc promisiunea, Ray!

— Poate c-ar trebui să fiu bombastic şi să spun că-mi voi ţine promisiunea, întrucât cuvântul meu e lege, făcu Garraty. Dar voi fi cinstit. Vreau să te văd că-ncasezi biletul ăla, Abraham. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Abraham îşi umezi buzele.

— Ăştia par nişte pantofi buni, Abe.

— Aşa-i, dar sunt al naibii de grei. Ştii cum e — dacă vrei să te ţină pe o distanţă mare, trebuie să cari mai multă greutate.

— Una peste alta, tristeţea verii n-are leac, aşa-i?

Abraham izbucni în râs. Garraty se uită către McVries. Faţa lui era indescifrabilă. Poate că auzise. Poate că nu. Ploaia cădea în linii drepte şi constante, mai grea acum, mai rece. Pielea lui Abraham era albă ca burta unui peşte. Fără cămaşă, semăna mai degrabă cu un deţinut. Garraty se întrebă dacă cineva îi spusese lui Abraham că n-avea nici cea mai măruntă şansă să supravieţuiască fără cămaşă, peste noapte. Amurgul părea deja că se furişează. McVries? Ne-ai auzit? Te-am vândut, McVries. Muşchetari până la capăt.

— Oh, nu vreau să mor aşa, zise Abraham şi începu să plângă. Nu în public, cu oamenii încurajându-te să te ridici şi să mai mergi câteva mile. Este atât de idiot de stupid. Pur şi simplu *stupid.* Are tot atâta demnitate cât un cretin mongoloid care se îneacă, înghiţindu-şi propria limbă, şi-n acelaşi timp face pe el.

Fusese ora 15:15 când Garraty făcuse promisiunea de a nu oferi ajutor. Până la ora 18, unul singur mai căpătase biletul de ieşire. Nimeni nu vorbea. Parcă exista o conspiraţie stânjenitoare, gândi Garraty, convenţia de a ignora ultimii milimetri amărâţi ai vieţilor lor, pretinzând că, de fapt, nu se întâmpla nimic. Grupurile — resturile jalnice rămase din ele — se destrămaseră complet. Toţi fuseseră de acord cu propunerea lui Abraham. McVries fusese de acord. Baker fusese de acord. Stebbins râsese şi-l întrebase pe Abraham dacă dorea să se înţepe în deget, ca să semneze cu sânge.

Se făcea realmente frig. Garraty începu să se întrebe dacă soarele exista cu adevărat sau dacă fusese doar un vis al lui. Până şi Jan era de acum un vis pentru el — visul de vară al unei veri care nu existase niciodată.

În acelaşi timp, parcă-şi vedea tot mai clar tatăl. Tata cu ciuful mare de păr pe care-l moştenise şi el şi cu umerii voinici şi musculoşi ai camionagiilor. Tatăl lui avusese constituţia fizică a unui jucător de fotbal american. Şi-l putea aminti, ridicându-l de jos, rotindu-l până ameţea, ciufulindu-i părul, sărutându-l. Iubindu-l.

Îşi dădu seama cu tristeţe că, de fapt, n-o văzuse deloc pe maică-sa în Freeport, dar ea fusese acolo — în haina neagră şi scurtă, "de ocazii", cea pe al cărei guler se vedeau fulgii albi de mătreaţă, indiferent cât de des s-ar fi spălat cu şampon. Probabil că o rănise profund, fiindcă o ignorase în favoarea lui Jan. Poate că dorise realmente s-o rănească. Însă asta nu mai conta acum. Aparţinea trecutului. Viitorul era cel care se destrăma acum, chiar înainte de a fi fost urzit.

Te afunzi tot mai mult, îşi spuse. Nu eşti mai aproape de fund, ci tot mai departe, până ce părăseşti golful şi înoţi în ocean. Cândva toate lucrurile acestea păruseră simple. Ba chiar amuzante, da, da. Stătuse de

vorbă cu McVries, care îi spusese că prima dată îl salvase pur şi simplu din instinct. Apoi, în Freeport, o făcuse pentru a împiedica un lucru urât să se petreacă în faţa unei fete frumoase pe care el n-avea s-o cunoască niciodată. Tot aşa cum n-avea s-o cunoască niciodată pe soţia lui Scramm, care era însărcinată. Garraty simţi un fior la amintirea aceea şi o tristeţe bruscă. Nu se mai gândise la Scramm de foarte mult timp. Îşi spuse că McVries era de fapt destul de matur. Se întrebă de ce *el* nu izbutise să se maturizeze.

Marşul continuă. Aşezările rămaseră pe rând în urmă.

Garraty căzu într-o melancolie straniu de satisfăcătoare, care fu destrămată subit de o rafală neregulată de împuşcături şi de zbierete răguşite dinspre mulţime. Când privi în jur, fu uluit să-l vadă pe Collie Parker stând pe autoblindat, cu o carabină în mâini.

Un soldat căzuse de acolo şi rămăsese pe asfalt, privind cerul cu ochi goi şi inexpresivi. În centrul frunţii sale se vedea o gaură rotundă şi albăstruie, înconjurată de cerculeţul de arsură cauzat de praful de puşcă.

— Nenorociţii dracului! urlă Parker.

Ceilalţi soldaţi săriseră de pe autoblindat. Parker privi spre Mărşăluitorii stupefiaţi.

— Haideţi, băieţi! Haideţi! Putem...

Mărşăluitorii, inclusiv Garraty, se holbau la Parker de parcă acesta ar fi început să vorbească într-o limbă străină. Apoi unul dintre soldaţii care săriseră jos când Collie Parker escaladase autoblindatul îl împuşcă precis, în spate.

— Parker! urlă McVries. (Era ca şi cum el singur înţelesese ce se întâmplase şi ce şansă pierduseră.) Oh, nu! *Parker!*

Parker icni, ca şi când cineva l-ar fi izbit în spinare cu o măciucă. Glonţul se deschise ca o ciupercă, şi Collie Parker stătea în picioare pe autoblindat cu măruntaiele împrăştiate pe cămaşa kaki ruptă şi pe blugi. O mână îi încremenise în mijlocul unui gest larg, de deschidere, pregătit parcă să rostească o filipică mânioasă.

— Doamne!

— Futu-i! zise Parker.

Trase de două ori cu arma pe care o smulsese de la soldatul mort şi nimeri asfaltul drumului. Gloanţele ricoşară şi ţiuiră, iar Garraty simţi unul brăzdând aerul în faţa lui. Din mulţime se auzi un strigăt de durere. După aceea, carabina lunecă din mâinile lui Parker. El făcu o jumătate de întoarcere aproape militărească şi căzu pe drum, unde rămase pe o latură, gâfâind repede ca un câine lovit şi rănit mortal de un automobil. Ochii îi scânteiau. Deschise gura şi, prin valul de sânge care se revărsă dinăuntru, se strădui pentru o încheiere.

— Voi... Ble... Bles... Blest... Ble...

Muri, privindu-i cu ură, în timp ce treceau pe lângă el.

— Ce s-a-ntâmplat? strigă Garraty, fără să se adreseze cuiva anume. Ce *s-a-ntâmplat* cu el?

— I-a luat prin surprindere, răspunse McVries. Asta s-a-ntâmplat. Probabil că ştia c-o poate face. S-a furişat înapoia lor şi i-a luat prin surprindere la schimbarea plantonului. (Glasul lui deveni mai răguşit.) Îşi dorea ca noi toţi să fim acolo sus cu el, Garraty. Şi cred c-am fi putut s-o facem.

— Ce tot spui? făcu Garraty, îngrozit.

— Nu ştii? întrebă McVries. Chiar nu *ştii?*

— Acolo sus cu el...? Ce...?

— Las-o baltă! Las-o pur şi simplu baltă!

McVries se îndepărtă. Garraty fu cuprins pe neaşteptate de o criză de tremurături. Nu le mai putea opri. Nu ştia despre ce vorbea McVries.

Nu dorea să ştie despre ce vorbea McVries. Nu dorea nici măcar să se gândească la asta.

Marşul continuă.

La ora 21, ploaia se oprise, dar pe cer nu era nici o stea. Nimeni nu mai căzuse, însă Abraham începuse să geamă nearticulat. Era foarte rece, totuşi nimeni nu se oferi să-i dea ceva să îmbrace. Garraty încercă să-şi spună că era răzbunarea sorţii, dar gândul nu reuşi decât să-l îngreţoşeze. Suferinţele din el se preschimbaseră în greaţă, o senzaţie de greaţă putredă care părea să-i crească în toate ungherele trupului, ca un mucegai verzui. Centura cu concentrate era aproape plină, dar nu izbuti să înghită decât conţinutul unui tub mic cu pastă de ton şi apoi simţi că-i vine să vomite.

Baker, Abraham şi McVries. Cercul lui de prieteni se redusese la aceştia trei. Şi Stebbins, dacă se putea spune că era prieten cu cineva. Îi putea spune "cunoştinţă". Sau semizeu. Sau diavol. Sau altceva. Se întrebă dacă vreunul dintre ei avea să mai fie pe drum dimineaţa, şi dacă el *avea* să fie viu ca să afle răspunsul.

Cufundat în asemenea gânduri, fu cât pe aici să se ciocnească de Baker, pe întuneric. Ceva zornăi în mâinile lui Baker.

— Ce faci? întrebă Garraty.

— Ce? apropie şi verifică în tot fişierul! îl privi Baker inexpresiv.

— Ce faci? repetă Garraty răbdător.

— Îmi număr mărunţişul.

— Cât ai?

Baker zornăi monedele din palmele ţinute căuş şi rânji.

— Un dolar şi douăzeci şi doi de cenţi, îi răspunse.

— O avere, zâmbi Garraty. Ce vrei să faci cu ei?

Baker nu-i întoarse zâmbetul. Privi visător în bezna rece.

— Să-mi cumpăr unu' mare, rosti el. (Uşorul lui accent tărăgănat de sudist devenise mult mai pronunţat.) Să-mi cumpăr unu' plumbuit, căptuşit cu mătase roz şi cu pernuţă de mătase albă. (Clipi din ochii goi şi rotunzi ca nasturii.) Atunci n-aş mai putrezi niciodată, până ce-or suna trâmbiţele Judecăţii de Apoi, când vom fi iarăşi cum am fost. Din carne şi oase care nu mai putrezesc.

Garraty simţi un firicel cald de oroare.

— Baker? Ai înnebunit, Baker?

— Nu poate fi-nfrântă. Toţi am fost nebuni să-ncercăm. Putreziciunea nu poate fi înfrântă. Nu-n lumea asta. Plumbuit, aşa treb'e să fie biletu'...

— Dacă nu te ţii tare, până dimineaţă o să fii mort.

Baker încuviinţă din cap. Pielea îi era întinsă peste pomeţi, conferindu-i aspectul unui craniu.

— Ăsta-i biletu'. Voiam să mor. Tu nu voiai? Nu-i ăsta motivu'?

— Taci! răcni Garraty.

Tremurăturile îl cuprinseră din nou.

Drumul urcă apoi abrupt, întrerupându-le discuţia. Garraty se aplecă înspre pantă, înfrigurat şi înfierbântat, cu şira spinării durându-l, cu pieptul durându-l. Era sigur că muşchii aveau să refuze sec de a-l mai susţine. Se gândi la sicriul plumbuit al lui Baker, etanşat împotriva mileniilor de beznă, şi se întrebă dacă va fi ultimul lucru la care se va gândi. Spera să nu fie aşa şi se chinui să găsească alt făgaş pentru gânduri.

Avertismentele răsunau sporadic. Soldaţii de pe autoblindat reveniseră la posturile lor; cel ucis de Parker fusese înlocuit discret. Mulţimea aclama monoton. Garraty se întrebă cum ar fi fost să stai întins în cea mai absolută tăcere, o tăcere de bibliotecă prăfuită, şi să visezi

visuri eterne, fără gânduri, sub pleoapele lipite, purtând veşnic costumul de duminică. Să nu-ţi faci griji din motive de bani, succes, teamă, bucurie, suferinţă, tristeţe, sex sau iubire. Absolut nici o grijă. Să nu ai tată, mamă, prietenă, iubită. Morţii sunt orfani. Nu au altă tovărăşie decât tăcerea, moale ca aripa unui fluture. Sfârşitul agoniei mişcării, al lungului coşmar al mersului pe drum. Trupul în seninătate, nemişcare şi pace. Bezna perfectă a morţii.

Cum avea să fie asta? Chiar aşa, cum avea să fie?

Şi parcă subit, muşchii lui urlând de agonie, sudoarea care-i şiroia pe chip, până şi durerea în sine părură foarte dulci şi reale. Garraty se strădui mai tare. Se căzni până pe creasta dealului şi gâfâi neregulat pe toată lungimea pantei de coborâre.

La ora 23:40, Marty Wyman îşi căpătă biletul de ieşire. Garraty uitase complet de Wyman, care nu mai scosese nici un cuvânt şi nici nu mai făcuse vreun gest în ultimele douăzeci şi patru de ore. Nu muri spectaculos. Se întinse pur şi simplu pe jos şi fu împuşcat. Cineva şopti, ăsta a fost Wyman. Altcineva murmură, i-al optzeci şi treilea, nu? Asta fusese tot.

La miezul nopţii se aflau la numai opt mile de graniţa lui New Hampshire. Trecură pe lângă un cinematograf în aer liber, un dreptunghi alb şi uriaş în beznă. Pe ecran strălucea o unică imagine: DIRECŢIUNEA CINEMATOGRAFULUI ÎL SALUTĂ PE MĂRŞĂLUITORII DE ANUL ACESTA! La douăzeci de minute după miezul nopţii, începu să plouă din nou şi Abraham începu să tuşească — aceeaşi tuse fluidă şi neregulată care-l istovise pe Scramm nu cu mult înainte de a-şi încasa biletul. Până la ora 1, ploaia devenise o aversă puternică şi constantă care înţepa ochii lui Garraty şi făcea ca trupul să-i fie cuprins de chinurile unor frisoane interioare. Vântul îi împingea din spate.

La ora 1:15, Bobby Sledge încercă să se strecoare discret în mulţime, la adăpostul beznei şi al perdelelor de ploaie. Fu împuşcat iute şi eficient. Garraty se întrebă dacă o făcuse soldatul blond care fusese cât pe-aci să-i plaseze lui biletul de ieşire. Ştia că blondul era de planton; îi distinsese chipul limpede în strălucirea reflectoarelor autoblindatului. Regreta din tot sufletul că Parker nu-l ucisese pe el.

La ora 1:40, Baker căzu şi se lovi cu capul de asfalt. Garraty se îndreptă spre el, fără măcar să se gândească. O mână, încă puternică, îl prinse de braţ. Era McVries. Bineînţeles, McVries trebuia să fie.

— Nu, rosti el. S-a terminat cu muşchetarii. De-acum e pe bune.

Continuară să meargă, fără să privească în urmă.

Baker primi trei avertismente, apoi liniştea se întinse interminabil. Garraty aşteptă detunătura carabinelor şi, când n-o auzi, îşi privi ceasul. Trecuseră mai mult de patru minute. La puţin timp după aceea, Baker îl depăşi pe el şi pe McVries, fără să se uite în stânga sau în dreapta. Avea pe frunte o rană urâtă din care şiroia sânge, dar ochii îi păreau mai lucizi. Dispăruse privirea ameţită, pierdută.

Cu puţin înainte de ora 2, trecură graniţa în New Hampshire, în vacarmul cel mai mare pe care-l cunoscuseră până atunci. Se trase cu tunurile. Artificii înfloriră pe cerul ploios, luminându-l cât vedeai cu ochii, în sclipiri şi scânteieri nebune. O sumedenie de fanfare se întrecură între ele, cântând marşuri triumfale. Ovaţiile se auzeau ca tunetele. O explozie aeriană la mare înălţime trasă cu linii de foc chipul Maiorului, făcându-l pe Garraty să se gândească amorţit la chipul Domnului. Altă explozie desenă pe cer trăsăturile guvernatorului provizoriu al statului New Hampshire, cel despre care se ştia că în 1953 distrusese aproape singur baza nucleară germană din Santiago. Atunci îşi pierduse un picior din cauza iradiaţiilor.

Garraty picoti din nou. Gândurile sale deveniră incoerente. D'Allessio Zbanghiul era ghemuit sub balansoarul mătuşii lui Baker, chircit într-un coşciug mititel. Trupul lui era al unei pisici Cheshire dolofane. Rânjea fără dinţi. În blana dintre ochii verzi uşor descentraţi, se distingeau vag urmele cicatrizate ale unei răni vechi făcute de o minge de baseball. Îl priveau pe tatăl lui Garraty care era escortat spre o dubă neagră fără plăcuţe de înmatriculare. Unul dintre cei care-l flancau pe tatăl lui Garraty era soldatul blond. Tatăl lui Garraty purta doar chiloţi. Celălalt soldat privi peste umăr şi pentru o clipă lui Garraty i se păru că era Maiorul. După aceea, văzu că era Stebbins. Se uită îndărăt, iar pisica Cheshire cu capul Zbanghiului dispăruse — nu rămăsese decât rânjetul, care atârna ca o semilună în aer, dedesubtul balansoarului, aducând perfect cu conturul unei felii de pepene...

Puştile traseră, Dumnezeule, trăgeau acum în el, simţi curentul de aer al unui glonţ, se terminase, totul se terminase...

Se trezi complet şi alergă doi paşi, stârnind fulgere de durere din tălpi şi până în vintre, înainte de a-şi da seama că se trăsese în altcineva, şi că acel altcineva era mort, cu faţa în jos, în ploaie.

— Ave Maria! murmură McVries.

— Plină de-ndurare, rosti Stebbins dinapoia lor. (Avansase, se apropiase de pradă şi rânjea ca pisica Cheshire din visul lui Garraty.) Ajută-mă să câştig concursul cel mare.

— Haide, haide! zise McVries. Nu fi un cur cu ifose.

— Curul meu n-are mai multe ifose decât curul tău, declară Stebbins solemn.

McVries şi Garraty râseră... uşor stingher.

— Ei bine, urmă Stebbins, poate totuşi niţel.

— Sus picioru', jos picioru', ciocu' mic! intonă McVries.

Îşi trecu o mână tremurătoare peste chip şi merse mai departe, cu ochii aţintiţi în faţă, cu umerii aidoma unui arc frânt.

Încă cineva încasă biletul de ieşire înainte de ora 3 — fu împuşcat în bezna bătută de ploaie şi de vânt, după ce căzuse în genunchi, undeva în apropiere de Portsmouth. Abraham tuşea întruna şi continua să meargă într-o strălucire de febră lipsită de speranţe, ca o aură sclipitoare a morţii, o scânteiere care-l ducea pe Garraty cu gândul la stelele căzătoare. Avea să ardă la fel ca una din aceea, într-atât îi crescuse temperatura de-acum.

Baker mergea cu o hotărâre fermă, încăpăţânată, străduindu-se să scape de avertismentele sale înainte ca acestea să scape de el. Garraty abia îl putea distinge prin şiroaiele de ploaie, şchiopătând, cu pumnii încleştaţi pe lângă corp.

Iar McVries se surpa. Garraty nu era sigur când începuse să se năruiască; poate că totul se petrecuse într-o secundă, când el fusese întors cu spatele. Cu o clipă în urmă, fusese încă puternic (Garraty îşi amintea strânsoarea degetelor pe braţul lui, când Baker căzuse), iar în clipa următoare era aidoma unui moşneag. Nu mai avea pic de vigoare.

Stebbins era Stebbins. Mergea întruna, ca pantofii lui Abraham. Părea să-şi protejeze uşor un picior sau poate că nu era decât închipuirea lui Garraty.

Din ceilalţi zece, cinci păreau să fi intrat în infernul special pe care-l descoperise Olson — cu un pas dincolo de durere şi de înţelegerea a ceea ce-i aştepta. Mergeau prin bezna ploioasă ca nişte spectre slăbănoage şi lui Garraty nu-i plăcea să se uite la ei. Erau morţi ambulanţi.

Aproape imediat înainte de venirea zorilor, trei căzură simultan. Gâtlejul mulţimii mugi şi eructă iarăşi de entuziasm, când trupurile se

rotiră şi bufniră aidoma unor butuci de lemn retezat. Lui Garraty i se păru începutul unei oribile reacţii în lanţ, care s-ar fi putut propaga printre ei, terminându-i pe toţi. Dar reacţia în lanţ se opri. Se opri, cu Abraham târându-se în genunchi, cu ochii ridicaţi orbeşte spre autoblindat şi mulţimea aflată dincolo de acesta, lipsiţi de raţiune şi plini de suferinţă confuză. Erau ochii unui miel încurcat în sârma ghimpată a unui gard. Apoi căzu cu faţa înainte. Pantofii lui grei bătură darabana spasmodic pe drumul ud, după care încremeniră.

La scurt timp după aceea, începu simfonia acvatică a zorilor. Ultima zi a Marşului se arătă umedă şi înnorată. Vântul urla pe coridorul pustiu al drumului precum un câine rătăcit, biciuit printr-un loc straniu şi îngrozitor.

PARTEA A TREIA
IEPURELE

Capitolul 17

"Mamă! Mamă! Mamă! Mamă!"
— Reverendul Jim Jones
În momentul apostaziei

Concentratele fură distribuite pentru a cincea şi ultima dată. Acum era suficient un soldat pentru a le împărţi. Rămăseseră numai nouă Mărşăluitori. Unii îşi priviră centurile prosteşte, de parcă nu mai văzuseră aşa ceva, şi le lăsară să le lunece din mâini, aidoma unor şerpi băloşi. Garraty avu nevoie parcă de ore întregi pentru a-şi sili degetele să execute ritualul complicat al încătărămării centurii în jurul mijlocului, iar ideea de a mânca, în sine, îi îngreţoşa stomacul contractat şi chinuit de crampe.

Stebbins mergea acum lângă el. Îngerul meu păzitor, se gândi ironic Garraty. În timp ce îl privea, Stebbins zâmbi larg şi îndesă în gură doi pesmeţi pe care întinsese unt de arahide. Mestecă zgomotos. Garraty simţi că i se face rău.

— Care-i treaba? întrebă Stebbins cu gura plină. Nu suporţi?

— Ce te priveşte?

Stebbins înghiţi, şi lui Garraty i se păru că făcuse un efort real.

— Nu mă priveşte deloc. Dacă leşini de subnutriţie, cu atât mai bine pentru mine.

— Cred că izbutim s-ajungem până-n Massachusetts, rosti slab McVries.

— Primul Marş care s-ajungă acolo după şaptesprezece ani, încuviinţă Stebbins. O să fie-n delir!

— De unde ştii atât de multe despre Marşul cel Lung? întrebă brusc Garraty.

— Toate astea există-n arhive, strânse din umeri Stebbins. Nu-i ceva de care să se ruşineze. Nu?

— Tu ce vei fece dacă vei învinge, Stebbins? întrebă McVries.

Stebbins râse. Sub ploaie, chipul lui ascuţit şi neras, cutat de epuizare, aducea cu al unui leu.

— *Tu* ce crezi? C-o să-mi iau un Cadillac mare şi galben, cu acoperiş

roşu şi câte un televizor color cu difuzoare stereo în fiecare odaie din casă?

— M-aş aştepta, zise McVries, să donezi două-trei sute de miare Societăţii pentru Intensificarea Cruzimii împotriva Animalelor.

— Abraham semăna cu un miel, rosti Garraty. Un miel prins într-un gard de sârmă ghimpată. Aşa mi s-a părut.

Trecură pe sub o pancartă gigantică anunţând că se aflau la numai cincisprezece mile de graniţa cu Massachusetts — U. S. 1 nu străbătea mare parte din statul New Hampshire, ci doar un fel de istm subţire, care separa statele Maine şi Massachusetts.

— Garraty, rosti Stebbins, cu amabilitate, de ce nu te duci să faci sex cu maică-ta?

— Îmi pare rău, dar nu mai apeşi butonul cuvenit.

În mod deliberat, Garraty alese un baton de ciocolată din centură şi-l îndesă pe tot în gură. Stomacul i se contractă furios, dar se sili să înghită ciocolata. După o lupta scurtă şi încordată cu propriile sale măruntaie, ştiu că n-avea să-l vomite.

— Bănuiesc că pot merge o zi întreagă dacă va trebui, rosti el nepăsător, şi încă două, dacă va fi neapărat nevoie. Resemnează-te, Stebbins! Renunţă la vechiul truc al războiului psihologic. Nu ţine. Mai mănâncă nişte pesmeţi cu unt de arahide.

Buzele lui Stebbins se ţuguiară... doar pentru o clipă, însă Garraty le văzu. Izbutise să-i străpungă platoşa celuilalt. Simţi un val incredibil de exaltare. Lovise finalmente ţinta.

— Haide, Stebbins! rosti el. Spune-ne de ce *eşti tu* aici. Povesteşte-ne, ţinând seama de faptul că nu vom mai fi mult timp laolaltă. Rămâne doar între noi trei, acum când ştim că nu eşti Superman.

Stebbins deschise gura şi, în mod violent şi neaşteptat, vomită pesmeţii cu unt de arahide pe care-i înghiţise, aproape întregi şi neatinşi de sucurile gastrice. Se împletici şi fu avertizat, doar pentru a doua oară de când începuse Marşul.

Garraty simţi cum sângele îi bubuie puternic în tâmple.

— Haide, Stebbins! Ai borât. Acum recunoaşte deschis. Spune-ne!

Chipul lui Stebbins căpătase culoarea unui tifon vechi în care s-a preparat brânză de vaci, dar îşi regăsise calmul.

— De ce mă aflu aici? Vreţi să ştiţi?

McVries îl privea curios. În preajmă nu se mai afla nimeni; cel mai apropiat băiat era Baker, care mergea pe lângă marginea unde era îngrămădită mulţimea şi privea fix în feţele gloatei.

— De ce mă aflu aici sau de ce merg? Ce anume vreţi să ştiţi?

— Eu vreau să ştiu totul, spuse Garraty.

Era perfect adevărat.

— Eu sunt iepurele, zise Stebbins.

Ploaia cădea monoton, şiroind de pe nasurile lor, atârnând în picături ca nişte cercei de pe lobii urechilor. Mult în faţă, un băiat desculţ, cu labele picioarelor acoperite de reţele purpurii de vene sparte, căzu în genunchi, se târî, cu capul legănându-se nebuneşte în sus şi-n jos, se strădui să se ridice, căzu, dar în cele din urmă izbuti să se scoale. Se repezi înainte. Era Pastor, observă uimit Garraty. Încă alături de noi.

— Eu sunt iepurele, repetă Stebbins. Cred că ai văzut iepuri, Garraty. Mă refer la iepurii mici, cenuşii şi mecanici, pe care ogarii îi urmăresc la cursele de câini. Indiferent cât de repede ar alerga ogarii, ei nu pot prinde niciodată iepurele, fiindcă nu-i din carne şi sânge, ca ei. Iepurele este o marionetă fixată pe o tijă, prinsă la rândul ei pe un ansamblu de roţi dinţate şi carne. Pe vremuri, în Anglia, se folosea un

iepure adevărat, dar uneori ogarii îl prindeau. Varianta cea nouă este mult mai fiabilă. El m-a păcălit.

Ochii lui de un albastru-spălăcit priveau în ploaia care cădea întruna.

— Poate că aţi putea chiar spune că m-a... inventat. M-a transformat într-un iepure. Îl mai ţineţi minte pe iepurele din *Alice în Ţara Minunilor?* Dar poate că ai dreptate, Garraty. Este momentul să încetăm să mai fim iepuri, porci nemulţumiţi şi oi, şi să fim oameni... chiar dacă nu ne putem ridica decât la nivelul proxeneţilor şi al perverşilor din lojile sălilor de spectacole de pe Strada 42.

Ochii lui Stebbins deveniră sălbatici şi veseli, apoi privi de la Garraty la McVries... şi cei doi tresăriră, ferindu-se de uitătura aceea. Stebbins era nebun. În momentul acela, nu mai putea fi nici o îndoială. Stebbins era complet nebun.

Glasul lui domol se înălţă, devenind răcnetul unui predicator din amvon.

— De unde ştiu aşa multe despre Marşul cel Lung? Ştiu totul despre Marşul cel Lung! Ar trebui să ştiu! *Maiorul este tatăl meu, Garraty! E taică-meu!*

Vocea mulţimii se ridică într-o ovaţie lipsită de raţiune, uriaşă şi dementă în intensitatea ei; poate că aclamaseră cuvintele lui Stebbins, dacă le putuseră auzi. Carabinele bubuiră. Asta salutase mulţimea. Carabinele bubuiră, şi Pastor se rostogoli pe o parte, mort.

Garraty simţi un fior în măruntaie şi în scrot.

— Dumnezeule, făcu McVries. I-adevărat?

Îşi trecu limba peste buzele crăpate.

— I-adevărat, rosti Stebbins, de-a dreptul încântat. Sunt copilul lui nelegitim. Vedeţi voi... n-am crezut că el ştia. N-am crezut că ştia că sunt fiul lui. Aici am greşit. Maiorul i-un nemernic bătrân şi futăcios. Am înţeles că are zeci de copii din flori. Eu am vrut să-l iau prin surprindere... să iau toată lumea prin surprindere. Surpriză, surpriză! Iar când învingeam, voiam să cer drept Premiu să fiu primit în casa tatălui meu.

— Dar el ştia *totul?* şopti McVries.

— A făcut din mine iepurele lui. Un iepuraş cenuşiu care să-i facă pe ogari să alerge mai repede... şi mai departe. Şi bănuiesc că a ţinut. Vom intra în Massachusetts.

— Şi acum? întrebă Garraty.

Stebbins strânse din umeri.

— Se dovedeşte că şi iepuraşul este tot din carne şi sânge. Merg. Vorbesc. Şi bănuiesc că, dacă totul nu se va încheia în curând, mă voi târî pe burtă ca o reptilă.

Trecură pe sub un suport masiv pentru linii electrice. Mai mulţi bărbaţi echipaţi cu bocanci de escaladă se agăţaseră de pilonii suportului, deasupra multimiii, aidoma unor insecte groteşti.

— Cât este ora? întrebă Stebbins.

Chipul lui părea să se fi topit sub ploaie.. Devenise faţa lui Olson, faţa lui Abraham, faţa lui Barkovitchi... apoi, teribil, chiar faţa lui Garraty, lipsită de speranţe şi secătuită, scofâlcită şi brăzdată de cute, chipul unei sperietori putrezite pe un ogor a cărui recoltă fusese strânsă de mult.

— Zece fără douăzeci, zise McVries şi râmji într-o imitaţie spectrală a vechiului său surâs cinic. La mulţi ani pentru ziua a cincea, fraierilor!

Stebbins aprobă din cap.

— O să plouă toată ziua, Garraty?

— Da, cred că da. Aşa se pare.

— Aşa cred şi eu, încuviinţă încetişor Stebbins.

— Păi, atunci, vino-ncoace, nu mai sta-n ploaie, rosti brusc McVries.

— Bine. Mulţumesc.

Merseră mai departe, cumva în paralel, deşi toţi trei erau aplecaţi permanent în posturi diferite, din cauza durerilor care-i străbăteau.

***

Când intrară în Massachusetts, mai erau şapte: Garraty, Baker, McVries, George Fielder — un schelet care de abia mai păşea, cu ochii afundaţi în orbite —, Bill Hough ("pronunţia exactă este «Haf»", îi spusese el lui Garraty, cu mult timp în urmă), Milligan — un tip înalt şi musculos, care nu părea să fie serios afectat deocamdată —, şi Stebbins.

Pompa şi tunetele trecerii graniţei rămaseră încet în urma lor. Vântul urla şi sfâşia cu toată cruzimea tânără şi neştiutoare a primăverii. Smulgea şepcile din mulţime şi le rotea ca pe nişte farfurii zburătoare, în arce scurte şi violente prin cerul decolorat.

Cu foarte puţin timp în urmă — imediat după spovedania lui Stebbins —, Garraty avusese parte de o senzaţie stranie, în care parcă se înălţase cu totul. Picioarele lui păreau să-şi fi reamintit ce fuseseră cândva. Durerile din spinare şi din ceafă încetaseră sau poate doar încremeniseră. Era ca şi cum ar fi escaladat o ultimă faţă abruptă a unei stânci şi ajunsese în vârful ei — ieşind din ceţurile mişcătoare ale norilor, în razele reci ale soarelui şi în aerul înviorător şi rarefiat... fără nici un loc unde să mai meargă, decât în jos, şi numai cu viteza căderii.

Autoblindatul era puţin în faţa lor. Garraty îl privi pe soldatul blond ghemuit sub umbrela mare din pânză din partea dinapoi a vehiculului. Încercă să-şi proiecteze toate durerile, toată suferinţa îmbibată de ploaie spre omul Maiorului. Blondul îl privi cu indiferenţă.

Garraty se uită către Baker şi văzu că avea o hemoragie nazală puternică. Sângele îi murdărise obrajii şi picura de pe linia maxilarului.

— O să moară, nu-i aşa? întrebă Stebbins.

— Sigur că da, răspunse McVries. Toţi sunt pe moarte, nu ştiai?

O rafală puternică de vânt îi scăldă în ploaie şi McVries se clătină. Primi un avertisment. Mulţimea continuă să ovaţioneze, neafectată şi aparent insensibilă. Cel puţin astăzi fuseseră mai puţine petarde. Ploaia pusese capăt veseliei imbecile.

Drumul îi purtă pe o curbă lungă şi înclinată, iar Garraty simţi cum îi tresaltă inima. Ca prin ceaţă, îl auzi pe Milligan murmurând:

— Iisuse!

Şoseaua se afunda între două coline cu pantă lină. Semăna cu interstiţiul dintre doi sâni semeţi. Colinele erau pur şi simplu acoperite de spectatori. Oamenii păreau că se ridică deasupra şi în jurul lor, ca nişte ziduri vii şi imense de noroi negru.

George Fielder reînvie brusc. Chipul său aidoma unui craniu se roti lent într-o parte şi în alta, pe gâtul subţire ca o tijă.

— O să ne halească, mormăi el. O să se repeadă asupra noastră şi-o să ne haiească.

— Nu cred, replică scurt Stebbins. N-a existat niciodată un...

— O să ne halească! Să ne halească! Sănehalească! Halească! Halească! Sănehaleascăhalească...

George Fielder se roti de jur-împrejur, într-un cerc larg şi neregulat, fluturând nebuneşte din braţe. Ochii îi scânteiau cu teroarea unui şoarece prins în cursă. Garraty avea impresia că semăna cu un joc video defect.

— *Haleascăhaleascăhaleascăhalească...*

Urla din răsputeri, dar Garraty abia îl putea auzi. Valurile de sunete dinspre coline îi izbeau ca nişte ciocane. Garraty nu putu nici măcar să

audă împuşcăturile, când Fielder o încasă, ci doar răcnetul sălbatic din gâtlejul Mulţimii. Corpul lui Fielder dansă o rumba greoaie, totuşi straniu de graţioasă în centrul drumului, zvâcnind din picioare, tresăltând din trunchi şi tresărind din umeri. Apoi, parcă prea obosit pentru a mai dansa, se aşează, cu picioarele răşchirate, şi muri în felul acela, în capul oaselor, cu bărbia coborâtă în piept, ca un băieţaş obosit, cuprins de somn în timp ce se juca.

— Garraty, zise Baker. Garraty, sângerez!

Colinele rămăseseră acum în urma lor şi Garraty îl putea auzi... slab.

— Da, spuse el.

Trebuia să se străduiască pentru a-şi păstra glasul normal. În interiorul lui Art Baker, ceva se rupsese şi făcuse hemoragie. Îi ţâşnea sânge pe nas. Obrajii şi gâtul îi erau acoperite de cheaguri. Gulerul cămăşii era complet îmbibat în sânge.

— Nu-i rău, nu-i aşa? îl întrebă Baker.

Plângea de frică. Ştia că era rău.

— Nu, nu-i prea rău, răspunse Garraty.

— Ploaia mi se pare caldă, rosti Baker. Totuşi, ştiu că nu-i altceva decât ploaia. Este numai ploaia, nu-i aşa, Garraty?

— Exact, aprobă Garraty, pierit.

— Mi-aş dori să am nişte gheaţă să-mi pun acolo, zise Baker şi se îndepărtă.

Garraty îl privi mergând.

Bill Hough ("pronunţia exactă este «Haf»") capătă biletul de ieşire la 10:45, iar Milligan la 11:30, imediat după ce echipa de Aşi Zburători, experţi în zboruri acrobatice, vui pe deasupra lor, în şase avioane F-111 de culoare albastru-electric. Baker continuă însă, deşi acum întreaga jumătate de sus a cămăşii îi era îmbibată în sânge.

În capul lui Garraty se cânta jazz. Dave Brubeck, Thelonius Monk, Cannonball Adderly-Banned Noisemakers, pe care toată lumea îi păstra pitiţi pe undeva şi-i punea atunci când petrecerea devenea de-a dreptul zgomotoasă şi lumea ameţită.

Parcă şi el fusese iubit cândva, parcă şi el însuşi iubise cândva. Acum însă nu avea în minte decât jazz şi răpăit de tobe, iar maică-sa nu era decât o haină de blană umplută cu paie şi Jan doar un manechin din vitrina unui magazin. Chiar dacă învingea, chiar dacă izbutea să le supravieţuiască lui McVries, Stebbins şi Baker, totul se terminase. Nu avea să se mai întoarcă niciodată acasă.

Începu să plângă încet. Ochii i se înceţoşară, picioarele i se împiedicară şi căzu. Asfaltul era dur, şocant de rece şi incredibil de odihnitor. Primi două avertismente înainte să se poată ridica, mişcându-se ca un beţiv sau ca un crab. Îşi puse picioarele din nou la treabă. Flatulă — un vânt prelung şi steril, care nu avea absolut nici o legătură cu un pârţ cinstit.

Baker descria zigzaguri ameţite de-a lungul şi de-a latul drumului. McVries şi Stebbins ţineau capetele laolaltă. Brusc, Garraty fu absolut convins că ei complotau să-l ucidă, în acelaşi fel în care cineva pe nume Barkovitch ucisese cândva un număr fără chip, pe nume Rank.

Se sili să meargă mai repede şi-i ajunse din urmă. Ei îi făcură loc, fără nici un cuvânt. (Aţi încetat să mai discutaţi despre mine, da? Dar asta făceaţi. Credeţi că nu ştiu? Credeţi că sunt idiot?) Totuşi, simţea o mângâiere. Dorea să fie cu ei, să stea cu ei, până murea.

***

Trecură pe lângă un indicator care pentru ochii stupefiaţi şi

nedumeriţi ai lui Garraty părea să rezume toată demenţa urlătoare care putea să existe în Univers, toate râsetele fluierate şi idioate ale sferelor; pe indicatorul acela scria 49 MILE PÂNĂ LA BOSTON! MĂRŞĂLUITORI, PUTEŢI AJUNGE! S-ar fi tăvălit pe jos de râs, dacă ar fi fost capabil. Boston! Numele în sine era legendar, încărcat de incredibil.

Baker revenise lângă el.

— Garraty?

— Ce-i?

— Am intrat?

— Poftim?!

— Am intrat, am intrat? Garraty, *te rog!*

Ochii lui Baker implorau. Era un abator, un utilaj scăldat în sânge.

— Da, am intrat. Am intrat, Art.

Habar nu avea despre ce vorbea Baker.

— Acum o să mor, Garraty!

— Bine.

— Dacă o să-nvingi, o să faci ceva pentru mine? Mi-e frică să rog pe altcineva.

Baker făcu un gest larg spre drumul pustiu, ca şi cum Marşul ar fi fost alcătuit şi acum din zeci de băieţi. Pentru o clipă înspăimântătoare, Garraty se întrebă dacă nu cumva ei mai erau într-adevăr acolo, spectre umblătoare, pe care Baker le putea zări în ultimele lui clipe de viaţă.

— Orice.

Baker îi puse o mână pe umăr şi Garraty începu să plângă fără să se mai poată stăpâni. I se părea că inima avea să-i izbucnească afară din piept şi să-şi plângă propriile ei lacrimi.

— Plumbuit, rosti Baker.

— Mai mergi niţel, articulă Garraty printre lacrimi. Mai mergi niţel, Art!

— Nu... nu pot.

— Bine.

— Poate c-o să te mai văd, omule, zise Baker şi-şi şterse cu un gest absent sângele lipicios de pe faţă.

Garraty aplecă fruntea şi plânse.

— Nu-i privi când o fac, spuse Baker. Promite-mi şi asta!

Garraty încuviinţă, fără să mai poată vorbi.

— Mulţumesc. Ai fost prietenul meu, Garraty.

Baker încercă să surâdă. Întinse braţul orbeşte şi Garraty îl prinse cu ambele sale mâini şi-l scutură.

— În alt timp, în alt loc, adăugă Baker.

Garraty îşi duse palmele peste faţă şi trebui să se aplece pentru a continua să meargă. Hohotele rupeau bucăţi din el şi-l cutremurau cu o suferinţă care depăşea cu mult orice putuse să-i pricinuiască Marşul.

Spera că nu va auzi împuşcăturile. Dar le auzi.

Capitolul 18

"Proclam încheiat Marşul cel Lung din acest an.
Doamnelor şi domnilor — cetăţeni —, acesta este
învingătorul!"
— Maiorul

Se aflau la patruzeci de mile de Boston.

— Spune-ne o poveste, Garraty, rosti pe neaşteptate Stebbins. Spune-ne o poveste care să ne ia gândurile de la problemele noastre.

Îmbătrânise incredibil; Stebbins era un om bătrân.

— Îhî, făcu McVries. (Şi el arăta bătrân şi veştejit.) O poveste, Garraty.

Garraty privi cu indiferenţă de la unul la celălalt, dar nu putu zări nici urmă de duplicitate pe feţele lor, ci numai o oboseală care ajungea până în oase. De acum începuse şi el să se prăbuşească de pe piscul lui; toate durerile rele şi sâcâitoare năvăleau înapoi.

Închise ochii şi rămase aşa multă vreme. Când îi deschise, lumea se dublase şi se refocaliză doar şovăitor.

— Bine, încuviinţă.

McVries aplaudă solemn de trei ori. Mergea cu trei avertismente; Garraty avea un avertisment, iar Stebbins nici unul.

— A fost odată ca niciodată...

— Ce dracu', cine vrea s-audă un basm de căcat? făcu Stebbins.

McVries chicoti scurt.

— O s-ascultaţi ce vreau eu să vă spun! rosti Garraty, arţăgos. Vreţi să vă mai spun sau nu?

Stebbins se ciocni de Garraty şi se împleticiră. Amândoi primiră câte un avertisment.

— Bănuiesc că un basm e mai bun decât nimic.

— Oricum, nu-i un basm. Doar fiindcă se petrece într-o lume care n-a existat niciodată, nu-nseamnă că-i un basm. Nu-nseamnă...

— Îl spui odată sau nu? întrebă McVries bosumflat.

— A fost odată ca niciodată, începu Garraty, un cavaler neprihănit care a pornit în lume într-o Misiune Sacră. Şi-a părăsit castelul şi a mers prin Pădurea Fermecată...

— Cavalerii călăresc, obiectă Stebbins.

— Bine, atunci a călărit prin Pădurea Fermecată. *A călărit.* Şi a avut multe aventuri extraordinare. S-a luptat cu mii de troli şi goblini şi cu nu mai ştiu câţi lupi. E bine aşa? În cele din urmă, a ajuns la castelul regelui şi i-a cerut permisiunea s-o ia la plimbare pe Gwendolyn, faimoasa Prinţesă Bălaie.

McVries chicoti.

— Regele nu prea era de acord, deoarece considera că nimeni nu era îndeajuns de bun pentru fiica lui, Gwen, Prinţesa Bălaie faimoasă în toată lumea, dar Prinţesa Bălaie îl iubea atât de mult pe Cavalerul Neprihănit, încât a ameninţat că va fugi în Codrul Sălbatic, dacă... dacă...

Un val de ameţeală năvăli întunecat peste el, făcându-l să se simtă ca şi cum ar fi plutit. Vuietul mulţimii năvăli ca mugetul mării printr-un tunel lung şi conic. După aceea, senzaţia se risipi, dar lent.

Privi în jur. Bărbia lui McVries se lăsase în piept şi băiatul mergea spre mulţime, adormit.

— Hei! strigă Garraty. Hei, Pete! *Pete!*

— Lasă-l în pace, îl opri Stebbins. Ai făcut aceeaşi promisiune ca noi toţi.

— Hai sictir! rosti Garraty apăsat şi se repezi după McVries.

Îl trase de umeri, restabilindu-i direcţia corectă de înaintare. McVries ridică ochii spre el, somnoros, şi zâmbi.

— Nu, Ray. A sosit timpul să mă aşez.

Teroarea bubui în pieptul lui Garraty.

— Nu! Nici gând!

McVries îl privi o clipă, apoi surâse din nou şi clătină din cap. Se aşează turceşte pe asfalt. Semăna cu un călugăr bătrân şi obosit de viaţă. Cicatricea de pe obrazul lui era o tăietură albă în penumbra ploii.

— *Nu!* urlă Garraty.

Încercă să-l ridice, dar, deşi slăbise atât de mult, McVries era mult prea greu. McVries nu dorea nici măcar să se uite la el. Ţinea ochii închişi. Şi brusc, doi soldaţi îl smulseră pe McVries de lângă el. Lipiră armele de ţeasta lui.

— *Nu!* urlă încă o dată Garraty. *Pe mine! Pe mine! Împuşcaţi-mă pe mine!*

Primi al treilea avertisment.

McVries deschise ochii şi zâmbi încă o dată. În clipa următoare, fu mort.

Garraty mergea acum fără să-şi dea seama. Privi inexpresiv spre Stebbins, care-i răspunse cu o căutătură de curiozitate. Garraty era cuprins de un pustiu straniu, vuitor.

— Termină basmul, spuse Stebbins. Termină basmul, Garraty!

— Nu, zise Garraty. Nu cred.

— Dă-i drumul, atunci! rosti Stebbins şi surâse învingător. Dacă sufletele există, sufletul lui este încă aproape. L-ai putea ajunge din urmă.

Garraty îl privi şi spuse:

— O să merg pân-o să te bag în pământ!

Pete, Pete, gândi el. Nici măcar nu mai avea lacrimi să plângă.

— Serios? făcu Stebbins. O să vedem.

***

Până la ora 20, trecuseră prin Danvers şi, în cele din urmă, Garraty ştiu. Se apropia de sfârşit, fiindcă Stebbins nu putea fi învins.

Mi-am petrecut prea mult timp gândindu-mă la asta. McVries, Baker, Abraham... ei nu se gândeau la asta, ei pur şi simplu o făceau. Ca şi cum ar fi fost ceva firesc. Şi *este* firesc. Cumva, este lucrul cel mai firesc din lume.

Îşi târşâia picioarele, cu ochii holbaţi, falca atârnându-i şi ploaia intrându-i în gură. Pentru o clipă ceţoasă, ca în fulgerarea unui obturator, crezu că văzuse pe cineva cunoscut, pe cineva pe care-l cunoştea la fel de bine ca pe propria lui persoană, plângând şi chemându-l în bezna din faţă, dar era zadarnic. Nu mai putea continua.

Mai întâi însă, avea să-i spună lui Stebbins. Stebbins o luase niţel mai în faţă, şchiopătând destul de vizibil acum şi părând foarte slab. Garraty era extrem de obosit, dar nu se mai temea. Se simţea calm. Se simţea bine. Se sili să iuţească pasul, până ce izbuti să pună o mână pe umărul lui Stebbins.

— Stebbins, rosti el.

Stebbins se răsuci şi-l privi cu ochi mari, ameţiţi, care nu distinseră nimic pentru un moment. După aceea recunoaşterea apăru în ei şi întinse braţul, prinzând cu degetele răşchirate cămaşa lui Garraty şi rupând-o. Mulţimea urlă de furie fiindcă aşa ceva era o imixtiune interzisă de regulament, dar numai Garraty era îndeajuns de aproape pentru a vedea spaima din ochii lui Stebbins, spaima şi bezna, şi numai Garraty ştiu că strânsoarea lui Stebbins era ultima tentativă disperată pentru salvare.

— *Garraty!* strigă el şi se prăbuşi.

Vacarmul mulţimii era acum apocaliptic. Era vuietul munţilor prăbuşindu-se şi năruindu-se, al pământului crăpându-se. Zgomotul îl strivi cu uşurinţă pe Garraty. L-ar fi ucis, dacă l-ar fi auzit. El însă nu auzi nimic altceva decât propriul său glas.

— Stebbins? rosti nedumerit.

Se aplecă şi, cumva, îl întoarse cu faţa în sus. Stebbins continua să-l

privească, dar disperarea trecuse deja. Capul i se rotea pe gâtul parcă lipsit de oase.

Garraty îşi puse palma făcută căuş în faţa gurii lui.

— Stebbins? repetă el.

Însă Stebbins era mort.

Garraty îşi pierdu interesul. Se ridică în picioare şi începu să meargă. Aclamaţiile acopereau acum pământul şi artificiile umpleau cerul. De undeva din faţă, un jeep vui spre el.

Nici un vehicul n-are voie pe drum, idiotule. Asta-i o infracţiune majoră şi te pot împuşca pentru aşa ceva.

Maiorul stătea în picioare în jeep. Avea braţul ridicat într-un salut ţeapăn. Era pregătit să împlinească prima dorinţă, orice dorinţă, ultima dorinţă. Premiul.

În spatele lui, terminaseră să-l împuşte pe Stebbins cel deja mort, iar acum era numai el, singur pe drum, mergând spre locul în care jeep-ul Maiorului se oprise în diagonală peste linia albă. Maiorul coborâse şi venea spre el, cu faţa amabilă şi indescifrabilă îndărătul ochelarilor de soare cu lentile-oglindă.

Garraty îl ocoli. Nu era singur. Silueta întunecată revenise, în faţă, nu prea departe, şi-i făcea semn cu degetul. Cunoştea silueta aceea. Dacă s-ar mai fi putut apropia niţel, i-ar fi putut distinge trăsăturile. Cine mai supravieţuise? Să fi fost Barkovitch? Collie Parker? Percy cum-îl-cheamă? Cine era?

— *GARRATY!* urlă mulţimea în delir. *GARRATY, GARRATY, GARRATY!*

Să fi fost Scramm? Gribble? Davidson?

O mână îl atinse pe umăr şi Garraty se scutură de ea, iritat. Silueta întunecată îl chema, îl chema în ploaie, îl chema să vină şi să meargă, să vină şi să joace jocul. Şi era timpul să pornească. Mai avea încă mult de mers.

Cu ochi orbi, cu mâinile imploratoare întinse înainte parcă pentru a fi milostivit, Garraty merse spre silueta întunecată.

Iar când mâna îl atinse din nou pe umăr, găsi cumva puterea să fugă.